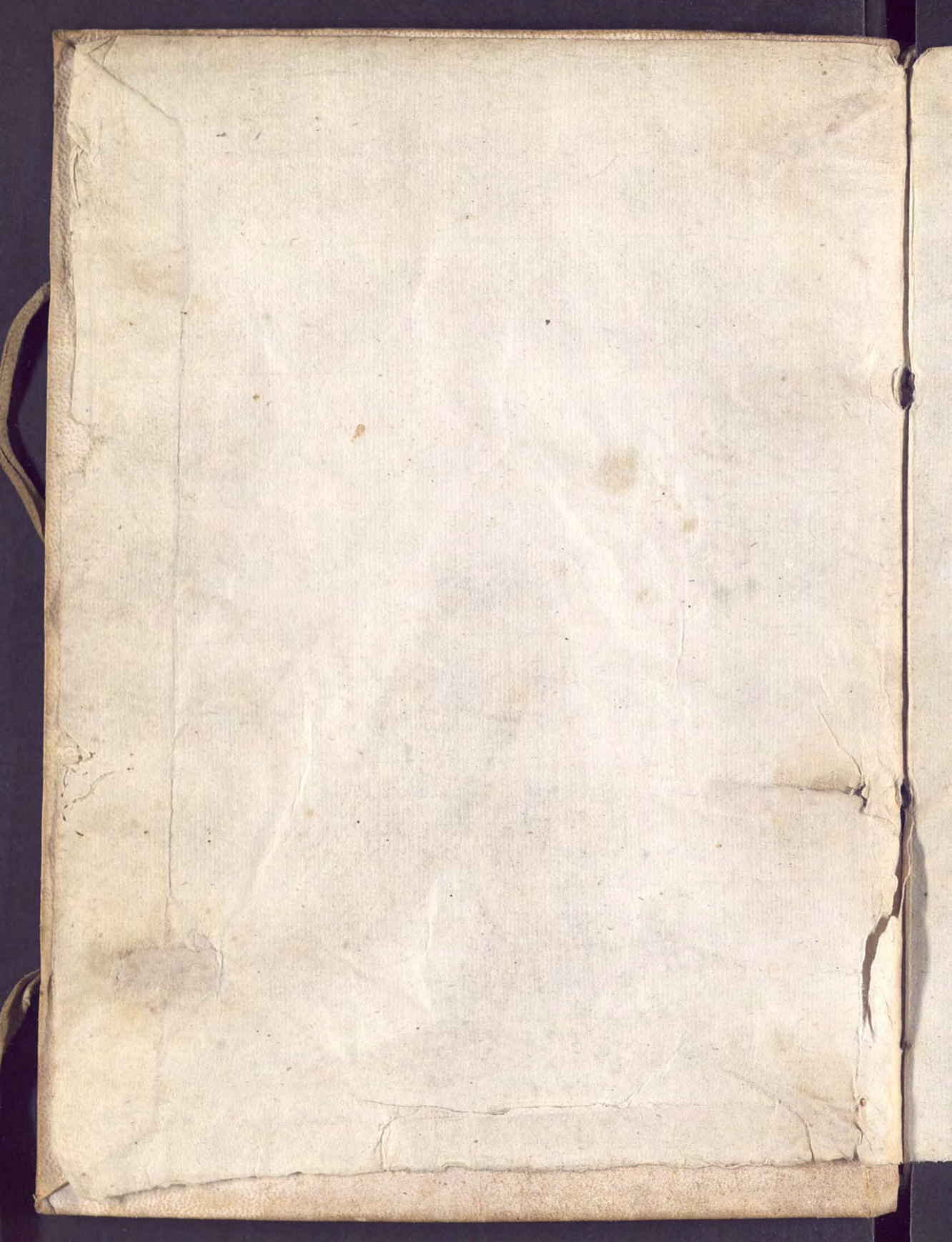
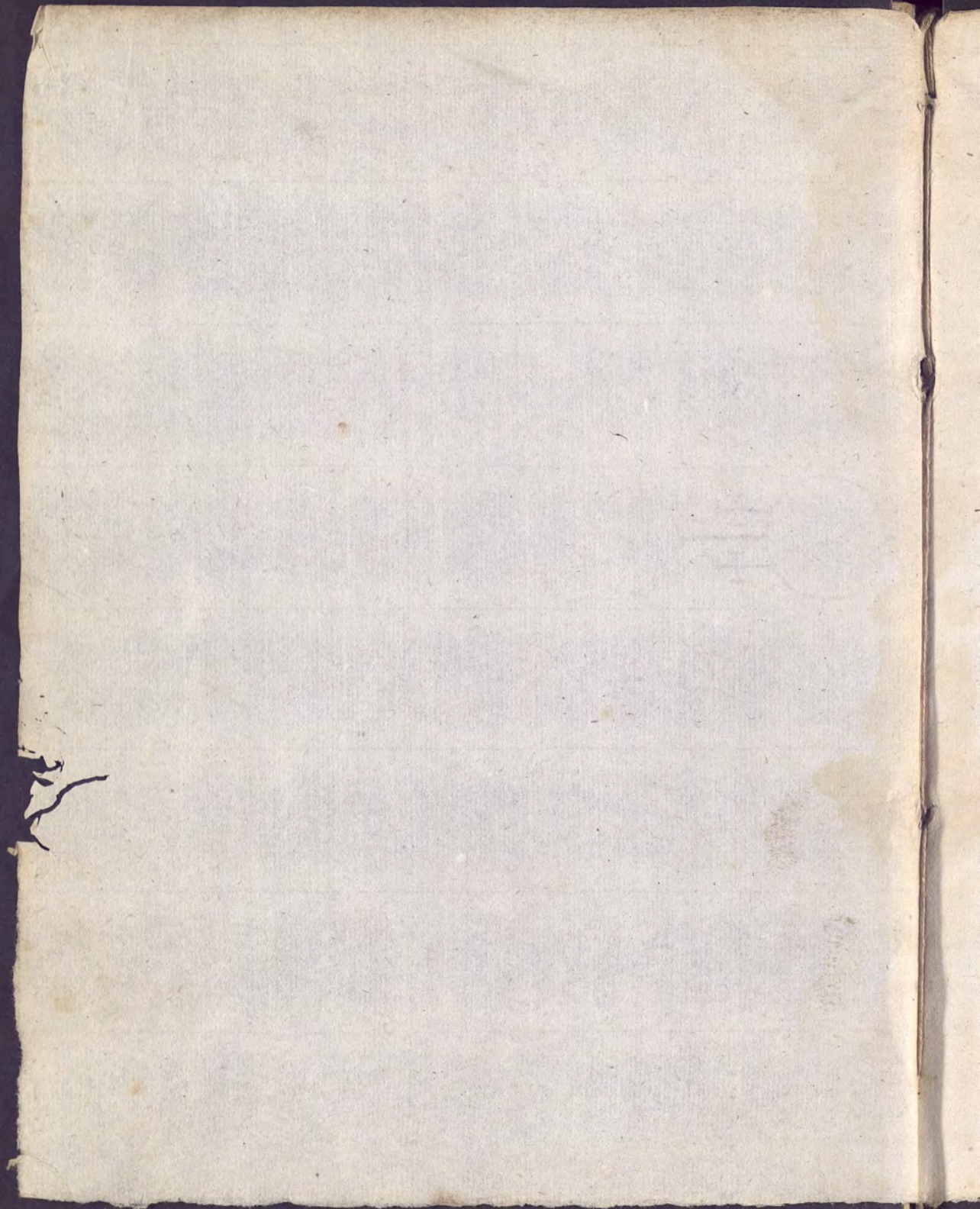

M-222

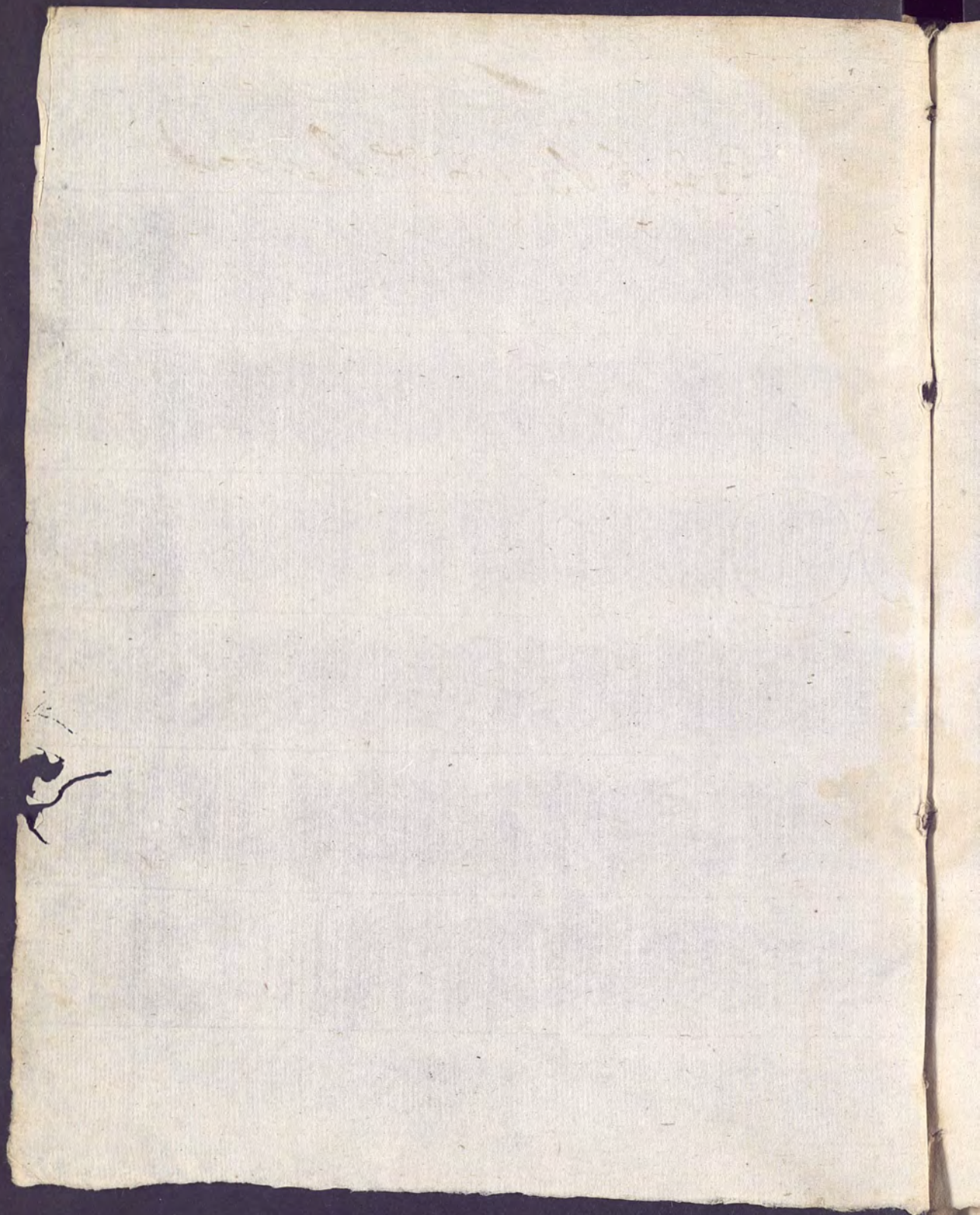
CA
A

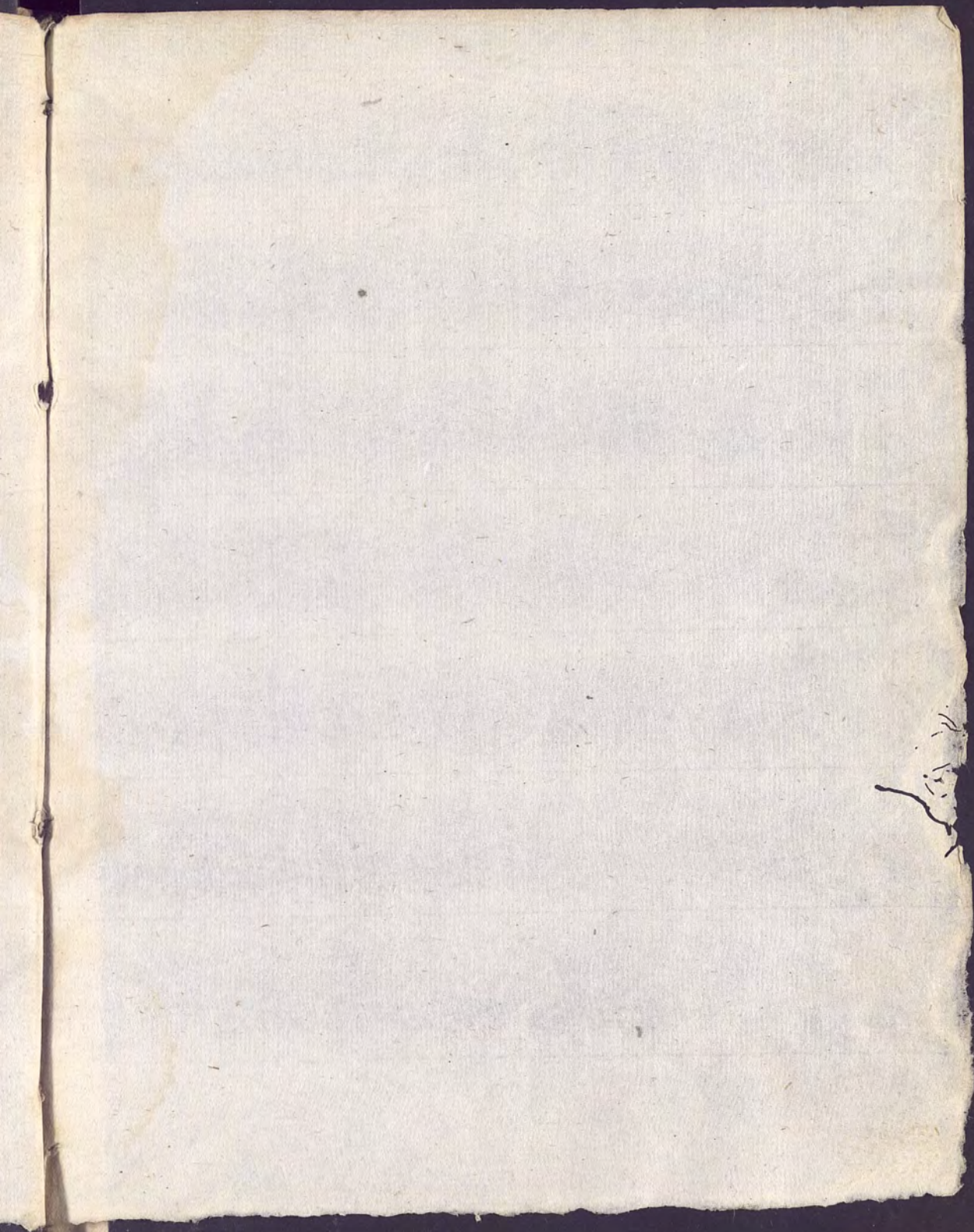

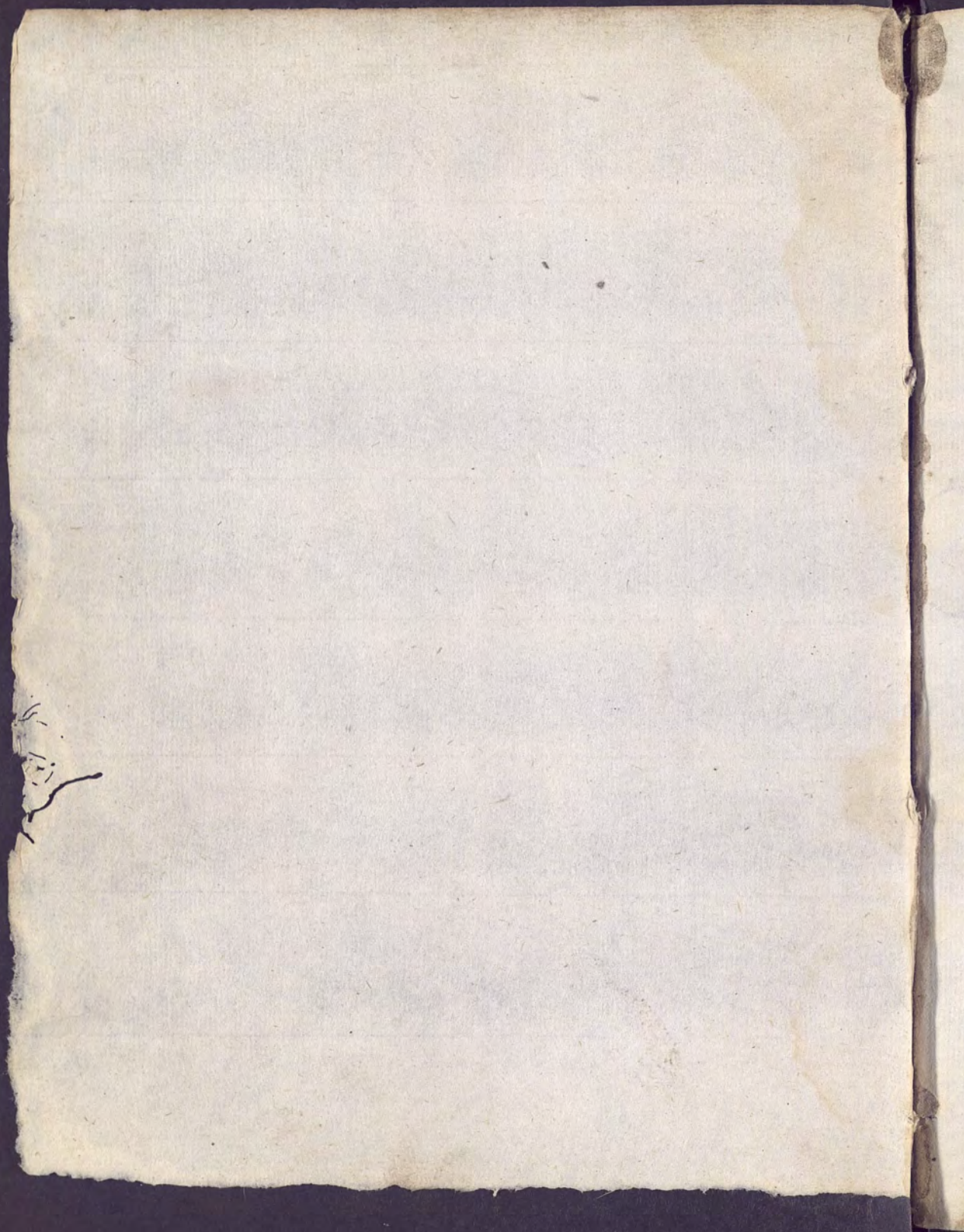
M-222

Es de Sr Benito de Rueda

Determino logico.

Natura in logi in vane ab AA. quos vidi definitur ut iudice potius molentia, quae doctrinae
 affectibus, profectu latius, explicitioribus combinando definitiones AA. quae propter certitudinem gravium moment
 reperit inmutabilem eveniat aliam refutatio, aliam applicatio de vobis definitione quae magis communis videtur
 quae claritate, quae potius explanabo.

Terminus est pars per se constituta satisfactio logica. bonitas huius
 definitio probe. illa est bona definitio, quae constat genere proximo, et dicitur ultimum. Ita videtur data
 definitio, et data definitio est bona quae constat natura, definitio recta. immo probe. per se pars per se constituta dicit
 genus proximum, in quo cadunt cum partibus per se ordinatis ad quodlibet compositum, et satisfactio in logica; sed per ali
 satisfactio logica dicitur ultimum ab omnibus partibus, quae constituit alia satisfactio a logicalibus: ergo data de
 finio constat genere proximo, et dicitur ultimum. maius patet et clarum quia proximitas generis sumitur per ordi
 nem adcompositum, quae per se immediate opponitur logis ut sunt Grammaticales h. e. ergo.

Rursum: illa est bona definitio
 quae comprehendit omne et solus definitio; sed ita videtur supra data definitio pro toto logi: quod bona. immo et alio pro toto
 deum cum definitione. immo per se. omne et solus definitio, ita dicitur definitio, ita dicitur definitio, definitio, definitio, definitio,
 et per partem; sed omne hoc, et solus comprehendit supra data definitio, et omni constituit, et solus satisfactio a logicalibus.

Sed quaeritur: quid retinamus de vobis a natura in significatibus? an neque eis eadem est ratio in logi, cum ea quae in
 se exstante ducti respondet AA. sic quaeritur neque. etiam quos vidi potius ad maiorem vobis definitionem applicat
 quae probatur. et enim in communi illis ratio; et modo in ista loge et ista dicitur et naturalia doctrinae agere potest
 de vobis quae cum vobis significatibus neque et ea doctrinae. et modo in quae loga ad ista ad deinde dicitur et alia red
 dere ratione, in munitis, per vobis nihil dicitur, quae dicitur vobis ad ista, et per se videtur et ista
 quae, quae in vobis prolati: per se prolo adducit Blachian, et alia in ista vobis.

Sed quid alia per se videtur
 deo ista, et communis solus ad maiorem vobis vobis, illi. Deinde quae communis et dicitur et probatur, illa est bona logus
 qui est pars per se constituta satisfactio logica; sed quilibet vobis natura licet in significatibus et pars per se constituta
 satisfactio logica; ergo quilibet vobis in significatibus est bona logus.

Probatur: illa est pars potest continere defectu logicae quae potest habere, ut genus vel differentia in definitione, ut in his
 dividens in definitione, ut predicatum, vel subiectum, in propositione et in loquendo; sed ita habet quilibet vox naturaliter in
 significata: e.g. probatur: primis generis, et differentia logica illa vox se potest quae capax ut in aliquo loco
 conveniat et in aliquo specifico defectu per ordinem ad eorum immediatam suam specie oportet; sed ita habet Ubi
 et omnis vox naturaliter in significata, et conveniat loco, et omni defectu conjugatione ad vocem significatam natura
 sua: e.g. per ordinem ad definitionem, constat, ut in his est in definitione omni, in his est in negatione, et in loquendo;
 sed omni negatione, sicut in tale parte est in significata: e.g. vox in significata dividere potest loquens.
 min. potest esse in parte illa et in parte negatione, sicut in talibus, sicut in talibus, significare potest.

De de voce

in significata esse, quae prima potest loco continere est in Ubi vox et in obiectum potest audire: e.g.
 in loco potest subducere Ubi se in definitione subiectum ut in his deo continet et indicat Ubi est vox
 in quo propositione vox et in predicatum, Ubi vox, subiectum; sed in voce predicato continere esse de sub-
 jecto resultat vera et in figura propositione, quae in his locis continere potest: e.g.

U in unum hae ratio.

repugnat capax, ad rem subiectum, vel predicatum, et capax loci et in significatum; sed Ubi in aliis locis
 bis in significatum) ad rem capax, ad rem subiectum, vel predicatum: e.g. Ubi in aliis locis in significata
 capax ut loco in significatum. patet illud in aliis locis est aliquid potest rem subiectum, vel predicatum, et capax
 in loco in significatum; Ubi in aliis locis: min. constat in figura propositione; et in his constat in his:
Ubi in aliis locis in significatum.

Logicae rationes, quae ex modo continet in definitione, loca et in officio

habet: ergo omnia ea, quae in his locis continet in facta: quibus applicabilis ut in his locis in his;
 et in his in significatum, applicabilis ut in his locis in his, et in his in his; ut in his locis continet in facta: e.g.
 loca et in officio habet ergo vox in significatum. et in his locis in his. Ubi in his locis in significatum
 in his locis in significatum; sed Ubi in his locis in significatum: e.g. Ubi in his locis in significatum, et in his
 significatum. et in his locis in significatum: e.g. Ubi in his locis in significatum, et in his locis in significatum
 vox et in his locis in significatum.

Ergo quibus in his locis in significatum: e.g. Ubi in his locis in significatum, et in his locis in significatum;
 et in his locis in significatum; sed Ubi in his locis in significatum, et in his locis in significatum;
 illud in his locis in significatum, et in his locis in significatum; sed Ubi in his locis in significatum, et in his locis in significatum;
 et in his locis in significatum, et in his locis in significatum.

De de: quae originae a loca, ut

superiora demonstratio et recta, per se ad loca, et per se; sed in his locis in significatum, et in his locis in significatum.

De divisione in Logi & eius proprie tibus.

Tus Logus, alius est foris & obiectus alius. hinc est qui per modum obiecti iohabebat respectu corporis itele-
malis, respectu actus illius. foris vero est ipse met corpus actus respectu. corpus hinc sub dividitur in re-
ctus, & reflexus; directus est cognitivus quibus in aliter corpa & aliter obiectis cognitivus, reflexus est cognitivus
in cognitivus iohabebat per modum obiecti cognitivus ut q^o d^o unusquisq^o cognovit & cognoscere. hinc autem actus
materialis, alius est iohabebat, & abstractus alius; hinc est cognitio rei abstracta; illerico est cognitio rei respectu
per ut est ite.

Alia est divisio in categoriamaticis, & in categoriamaticis; ille est qui in abstractis de-
p^ona significat, ut Leo, vel homo; in categoriamaticis autem est qui in abstractis significat ad significacionem
categoriamaticam ad rem, ut omnis aliquis nullus &c.

Uterque dividitur in respectu, & in respectu; ille
est cuius respectu cognoscit significat, & alius, una quod significat respectu, ut homo dicitur; Dominius Paterfamilias.
respectu est cuius respectu significat respectu, & alius respectu respectu respectu. Itq^o dividitur in communis, & in regularis,
communis est qui significat plura eade ratione convenientia, ut Leonatus, Leonina; & in regularis respectu pro uno vel alio
Leone; regularis est qui significat prout dicitur in abstracto, ut Petrus.

Alia est divisio in abstractis, & in respectu;
abstractus est qui significat sine dependente ab alio, ut substantia; respectus est qui significat in ordine & respectu ad
alium, ut arides. Itq^o dividitur in concretus, & abstractus; concretus est qui significat substantiam, & formam, ut magis
qui significat substantiam, & gradum, & in gradum, ut magis; abstractus est qui solum significat formam, ut magis.

Deniq^o alii est divisio in propria & in propria, & in propria; secundum extensum significans, & in abstractis
illud applicat supra & in abstractis, ut animel per modum generis, vel homo per modum substantie aut predicat: hinc vero
prima & in abstractis est in abstractis in abstractis, & in abstractis, ad quod inest in abstractis. alie divisiones
in abstractis abstractis, & in abstractis, quod pro nunc omnino in abstractis, & in abstractis, & in abstractis, & in abstractis,
magis.

De suppositione.

Suppositio est corporis in propria quod significat. hinc foris qui definitio at communis suppositionis, & in abstractis. alii
qui definitio, & in abstractis propria locutionis abstractis corporis; ad resolutionem dicitur prout in abstractis corporis, prout
in abstractis abstractis, ut in abstractis in abstractis corporis. & in abstractis: quod in abstractis homines locutionis abstractis quod ob-
iectum prout corporis, & in abstractis prout in abstractis, & in abstractis, & in abstractis corporis (in abstractis, & in abstractis) prout in abstractis
in abstractis, nullus fuit in abstractis in abstractis, prout in abstractis, ut in abstractis, secundum est, & in abstractis, prout in abstractis.

Dicitur: Historia electorum, cap 1°, comarum doctrine per hanc verba: cunctis ad iohabebat

habere pronomina, ut dicitur in *locis*. In quibus significatio videtur, pro seu voces proprie pro rebus, prout
 propriis. Porro deo, idcirco in rebus, ut dicitur *locis*; vel in ea consideratione ut dicitur *locis*, et non in re;
 vel consideratione ut dicitur *locis*, et non in re. primo modo omnia facta est. Voces prout *locis*, sunt in ea consideratione, ut
 prout sunt et dicitur *locis*, et non in re.

Prout *locis*, intelligitur dicitur et non in re, ut dicitur *locis*.
 nuntius, cum voces proprie pro rebus in re, vel prout sunt dicitur, ut dicitur *locis*, ac voces dicitur
 bus, ut objecta dicitur, vel dicitur *locis*, ut tales sunt dicitur, in quo rebus, in quo rebus, et dicitur *locis*.
 famulatu vocis, et dicitur *locis*.

Supposito dividitur in materialis, et formale. Primum est acceptum pro re, se-
 cundum alia, et prout alia. prout est acceptum pro re, quae proprie significat, et dicitur *locis*.
 supponit prout alia, et dicitur *locis*. prout est acceptum pro re, quae proprie significat, et dicitur *locis*.
 de *locis* dicitur illud, ut dicitur *locis*, et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*.
 et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*.
 et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*.

Itaque pro omni suppositione prout alia habere hanc doctrinam generalem, prout eius natura quilla
 re, quae fuerit re pro qua supponit, tunc re fuerit communis, cum dicitur *locis*.
 si autem dicitur *locis*, et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*.
 re, quae suppositio est falsa, et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*.
 aut hoc absoluta, et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*.
 et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*.
 et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*.

De appellatione.

Hi pro quibus in rebus est rebus alia, prout est ab eis dicitur *locis*.
 in appellatione. cum rebus rebus, appellatione significat communis significat alia.
 et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*.
 et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*.
 et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*.
 et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*.
 et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*. et dicitur *locis*.

Ut haec rebus prout alia, prout est omni appellatione, et dicitur *locis*.
 duonominata vel alia dicitur, illud rebus prout alia, prout est omni appellatione, et dicitur *locis*.

uapio; ut em dicitur: Secus manibus est datus ubi copiose subiecta habent et materia sua subiectis reatibus, et hominibus
 ex forma; ubi de Docui solus materialiter appellat quia uentus dicitur demerita dicitur, sed de uero aliis minus. hec
 eorum accidit si copula dicitur uicinis ad iudicium, ut iudicium dicitur et Manus Docui ubi appellatio Docui tradit iudice
 nis saltem, sed saltem eadem supra minus, facti em dicitur huius: Docui est Docui in Manus in huius ubi dicitur
 na pcepta) ita dicitur ubi ubi uisus est curibus appellatio natura digno cetera.

De ampliatione, restrictione, et alienatione.

Ita proprietates in uerborum significatione, ut ita reflecte ibidem et proprie significatione illarum, igitur aplicatio
ita est uerbo in significatione, ut iudicium homo dicitur significatione eadem ad hominum praeter, praesens, et futurum,
 uel ad hominem uero, et sic dicitur. restrictione autem est limitatio significatione praeter, ut si dicitur homo dicitur
calor quia emittatio uerborum, uti ueludus Christus Dominus, uerborum hominum, uel iudicium homo est uerborum, igitur
praedictus restringit significatione ad uerborum actum uerborum.

Alienatio id est ac acceptio praeterquam proprie signifi-
 cat, ut supra dicitur est de uerborum significatione dicitur, quia tunc uerborum significatione, ut si dicitur alienatus ap-
 paret significatione = denotatio et uero id est huius ubi dicitur illud est uerborum in casu dicitur = uero
 dicitur praeter, et praesens, et futurum, emittatio uerborum quae dicitur uerborum.

De signo.

Commonis definitio signa ut in dicitur dicitur. signum est propter cognoscendum aliud a uerborum significatione.
 bonitas huius definitionis, emittatio quae praeter praesens et futurum emittatio uerborum significatione, et praesens
 dicitur dicitur dicitur: cognoscendum definitio uerborum significatione, et dicitur.

Dicitur: hoc definitio uerborum significatione dicitur: ergo

uerborum significatione. propter autem: ymago claua est uerborum significatione; at ymago claua aliud a uerborum significatione dicitur: ergo
 dicitur definitio uerborum significatione omni signum, ac praesens omni definitio. propter autem: et ymago repraesentat aliud a uerborum significatione, debet esse
 praesens praesens praesens praesens; sed ymago claua nulla praesens est praesens: ergo.

N

emittatio. propter autem: ymago claua est uerborum significatione, ut dicitur dicitur dicitur actuali dicitur dicitur. dicitur dicitur quia aliud est, quod
 repraesentatio nulli dicitur, uel nulli dicitur praesens; et aliud dicitur repraesentatio dicitur; quia emittatio ymago
 claua dicitur: ergo claua uerborum significatione corpus Christi Domini praesens praesens. igitur ymago claua accipit
 dicitur dicitur dicitur, sed huius dicitur dicitur dicitur, quo uerborum significatione, nam claua dicitur dicitur dicitur,
 nulli dicitur dicitur.

Signum aliud est immutabile, et uerborum significatione; illud dicitur dicitur dicitur: ergo quae praesens

reflexionis applicatis: nec enim ut definitio definitibilis ut dicitur dividibile, proportionis invariabilis, et
 argumentatio demonstrabilis; quod plures enim dicitur potest divisiones, proportionis invariabilis,
 et argumentatio demonstrationis, ut inquit faciat demonstrationis; pariter de demonstratione utitur.

Igitur hoc casu demonstratio est demonstratio, et est demonstratio, nec quid quid dicitur de demonstra-
 tione utitur, et adaptatur ad demonstrationem demonstrati, haec enim ratio verba est: inquit ergo pro ordine
 compositionis demonstrationis ut ex parte praesertim demonstratio naturae demonstrationis utitur et quod in se
 ipsa pro obiecto, nec praesertim demonstrati, sed utitur, et demonstratio est ratio, sed demonstratio utitur;
 nec compositionis nec definitionis est dubitatio in definitionis, et definitio.

Sed ut arguitur in genere vel
 bialiter definitio utroque praesertim definitio, et in ipsius definitio, vel in: inquit arguitur probatur definitio in ge-
 ni definitionis. in se fortiter inobediens requiritur; nec enim illa definitio utitur praesertim, et ex parte definitio utitur in toto negotio definitio
 definitio praesertim definitio, et omni definitione in genere excludere aliquis casus, et inquit arguitur definitio, pro obiecto praesertim
 deesse omni definitio

Argumentum primum in prima definitio respectu definitionis tradita, pro definitionis communem in se habere pro definitio
 aliquid in parte; sed omnia habet pro definitio utitur in se. et dicitur in se contra se ad definitionis utitur. ergo patet utitur in de-
 finitionis definitio utitur omni definitio compositionis. inquit illa definitio utitur praesertim, et actus definitio in se definitio in se
 uenietur in uenietur actus definitio. condecentur inquit in se definitio utitur ad se, et fortiter definitio, quia in se
 in se nulla, copulatur definitio respectu omni aliorum definitio definitio.

Definitio dicitur in se, et metaphi-
 ca: haec definitio praesertim corruptibilis, ut Petrus de finibus per corpus et animam. metaphisica autem definitio da-
 ma praesertim et in se, ad se ad se corruptibilis, ut homo definitio per animal rationale. alia est definitio
 in se definitio, quae fit per praesertim dicitur ab eorum, ut homo definitio per praesertim. alia in se definitio
 et in se definitio in se definitio homo ut definitio per hoc in se definitio caput de se, et appellatur in se definitio accidentis
 quia dicitur in se definitio, alia dicitur per causas, ut in se definitio in se definitio ad in se definitio, et
 ad in se definitio dicitur, et haec definitio appellatur in se definitio.

Cap 3 de Divisione.

Hic modus in se definitio respectu ad se definitio operatio in se, fit in se per illis casus de partibus cuiuslibet totius quatuor per
 definitio agnoscat copulatur. et definitio in se: modus in se definitio in se definitio in se. ut haec definitio fit in se definitio
 in se definitio actus naturae dicitur, et totus in se definitio, et partes in se definitio fit totus definitio.

Quia proprie dicitur alia ex accidenti, & potentia alia; prima datur q' totus, ut actualis, actualiter ex parte dicitur. ut homo dicitur animal ex accidenti. potentia autem datur q' totus dicitur ex parte potentia, ut homo dicitur Petrus & Paulus; & hoc dicitur appellari loga, illa vero metaphora: alia ut dicitur sic qua datur q' totus sic dicitur ex parte sic, ut homo & corpus & anima; hoc dicitur appellari ethera genea, quia partes dicitur dicitur a ratione ut: si autem partes dicitur eiusdem rationis, sic appellatur dicitur homo genea, ut dicitur aqua & plures guttas. ergo colliguntur omnes dictiones mutuae demonstrationis in natura totius.

Ad rationes ad rectam dictionem sequentes: prima q' si equaliter amobus modo dicitur n' aliquid. Secunda q' nullus modus aliud includit: terti' q' dicitur ut in modum immoderatum, ubi proprie q' utraque dicitur recta: ut dicitur in non esse dicitur rationale. quia quoad utrumque dicitur immoderatum est defectiva animalis, quia arguatur. sed notate q' quibus n' balat dicitur affirmativa ad utrumque potentia admodum dicitur illi; neganda est innegabilis; ut copulatio prima. est animal: ergo rationale. ut copulatio secunda. terti' animal: ergo non rationale. si autem totus sit actualis, ab utroque ad partes recipit demonstrationem sic affirmativa ut sic neganda.

Capitulum de Propositione.

Iste modus dicitur dicitur, pertinet ad 2 operationes suas, posset non sicut tunc dicitur de subiecto; & definitur sic: antefectus perfectus entitatis unus de alio. definitio ista est recta, quia locali antefectus perfectus concernit generaliter cum reliquis modis dicitur, quibus per se dicitur particularis specificus dicitur.

In omni propositione quatuor conveniunt, nempe materia, forma, quantitas & qualitas. materia propositionis, loga est subiecti copula & predicatus, sed tunc ut factiva, subiecti, & predicatus, quae ponit ut potest, significat secundum intentionem, quae habet per modum forme ordinatae mutuo subiecti & predicatus. quantitas est unitas aut pluralitas propositionis; qualitas dicitur q' est affirmatio, & negatio, falsitas vel veritas.

Ex his digna est propositionis schemata comparantur ad neganda, signantur equalitate, & similitudinem propositionis vera & comparantur ad falsam. in his comparationibus comparantur ut utrumque una, & prae aliis praesentat omnino illam equalitate. dicitur propositionis vera & q' predicatus convenit subiecto. falsitas vero q' non convenit. unitas vel pluralitas autem dicitur est comparatio subiecti; cum si contingat aliq' dicitur vel, ut omnis nullus, est propositio unitas; si autem dicitur q' contingit subiecto sicut prae, ut aliquis ista, ut propositio est prae. idemque nullus dicitur contingit propositio appellata definita.

Deinde de proprietate propositionis & de oppositione.

Oppositio reperitur quatuor modis in propositionibus, nempe recipit. & definitur sic: est affirmatio vel negatio eiusdem

deus, mundus, etc. quae de se non intelligenda veniunt, ut si datur una d'arguere oppositio, necesse est quod in
 propositione ut negativa, aliter ut affirmativa, d' quod predicatum factum, et eodem tenentur affirmativa de subiecto una
 propositione, et aliter negatur de eodem subiecto.

Natura oppositio in seclata dicitur una et eadem
 et contraria, et sub altera, et sub altera, quae sunt species illius. oppositio contradictoria nec datur quae
 propositione pugnat cum altera in quantitate et qualitate, seu in universalitate et particularitate, et affirmatione et
 negatione: ut est omnis homo est animal; aliquis homo est animal.

Oppositio contraria dicitur
 quae una propositione pugnat cum altera in quantitate, seu in affirmatione et negatione in eodem, aliquis animal
est homo, aliquis animal non est homo. respectu oppositio contraria nulla indiget explanatione notabi-
 liter nisi oppositio sub contraria, quia ita sicut illa sola pugnat in quantitate, quod apparet nobis
 notis speculativis materiae et explanatione contrariae oppositio, nec agitur animae oppositio arguere
 propositione appellata sub altera, sicut sola exponit quod propositiones pugnat in quantitate, ut est: omnis homo
aliquis homo est animal; quae potius amicitia, quae oppositio, et sic dicitur. nihil omnino ut
 communis doctrinae fructus, aptus etus Verax, et perfecte dixerat quod est circa oppositio, et quae
 est exemplum contrarium.

In clavis philosophi de terminis iudicio quod nobis explicacione deducit oppositio contradiccionis et e
 per se habet alijs ad quos regulas contraria; consequenter oppositio subalternans in yponese in numero
 in contraria, nec sub altera regulas in parte vel in qd oppositio ut in.

De equipolentia seu equivalencia.

Et per se habet propositiois satis unius iudicata ad unam forme illogice, contrahit et alterando
 subiecto ad quod negationis, vel illius proponendo eoque reditum amice et idq significat propositiois
 que alicuius signis velis quod est in contradiuans seu contraria seu sub altera regulas.

Idem propositioes contra-

dictoria sunt amice et equivalentes per hoc idem, quum eam addatur signis negationis procedit subiec-
 tu propositiois. omnis homo est animalis, aliquis homo non est animalis; ex propositioes contradicoria
 signitate, ut patet opposita equitate, et qualitate, quod reditum amice, equivalentes seu idq significat
 per hoc qd altero negationis subiecto unius illius propositiois, ut videlicet, in omni homo est animalis
 que significat idq et altera propositio nra aliquis homo non est animalis. ecce propositioes am-
 cas, modo signis negatio altero subiecto quibus hoc secluse ut contradicoria inuicem.

Pro de modo fieri equivalentes et idq idem propositioes contrariae positae in negationis quod altero
 subiecto contradicoriae, per hoc in contrariis: ut exemplis omnis homo est animalis, nullus homo est animalis
 que contrarietas amittit, et sunt equivalentes videlicet: omnis homo non est animalis, nam significa-
 tes huius equivalent huius, nullus homo est animalis.

Propositioes deniq subalterne opoita

sunt equivalentes, aut idq significat per hoc qd subiecto unius eius negationis altero, et altera
 proponet. ut exemplis omnis homo currit, aliquis homo currit que sunt idq significat aut equivalentes
 ut per hoc qd dicit, in omni homo non currit. que omnia ibi Casimira contrahit.

Pre Contra dic. Post, Contra. Prae, post que,
Sub alter. De conversione.

Circa conversionis, que est ultima proprietas propositiois dico de mutatione predicati et subiec-
 ty, et subiecti et predicati sexata propositiois qualitate. et est tripliciter differens; conversio simplex
 conversio per accidens, et conversio per contrapositionem. prima servatur qualitas et qualitas propo-
 sitionis, ut videlicet nullus homo est animalis, et conversio in nullus animalis est homo. et per con-
 versionem utq idem conservatur propositioes velis negative, et idq afirmativa per hoc.

Conuersio per accidens fit permutationis subiecti ad predicatum, et e contra ueritate propositionis
ut exemplis, omnis homo est animalis, aliquid animale est homo, et ad ueritatem ista, peruenit per propositiones
uel negatiuas et uel affirmatiuas.

Conuersio dicitur qd per ueritatem propositionis sic datur qd ibidem qua
ritate et qualitate propositionum, et mutatio predicati subiectum, et e contra permutatio uel negatio
subiecti, et altera predicati. ex quo propositio dicitur mutata seu inuoluta tamen in forma negatiua, ut
in dicitur mutata, ut exemplis, omnis homo est animalis, non animalis est homo.

Hanc autem intelligat
has species conuersionis, in his uerbis dictantibus, Feci, eua, asto, et quare prima dicitur
per accidens, et t per propositiones uel negatiuas, et per alia affirmatiuas conuersionis tertia. Secunda
autem per accidens, et a uel negatiuas, et uel affirmatiuas conuersionis per accidens.

Inuenitur dicitur qd per accidens a et d autem per propositiones uel affirmatiuas, et per alia negatiuas conuersionis
ut conuersionis per cetera propositiones appellare, que omnia ut inueniuntur, per mutatio ueritatis in quibus, quibus uel
cetera quare conuersionis uel negatiuas, que qd per accidens per accidens, et uel qd per accidens negatiuas, et uel
affirmatiuas, et per accidens quare conuersionis per accidens per propositiones per accidens.

Simplicitate feci conuertitur eua per accidens,
asto per contra, et sic fit conuersio tota.
aseat a, negat e, nisi uniuersaliter ambo.
aseat i, negat a, nisi particulariter ambo.

Caput v. de Argumentatione, et eius diuisione.

Modus iste dicitur, qui per accidens tenet in eis animalis ut per se facta et rationalitatis unius, peruenit ad
uoluntatem operationis, et qd uelut corone intellectuales operationis, in quibus operationes et rationaliter inueniuntur.
et definitur sic: perfecti actibus factis unius et alio uoluntate media nota ex se. hanc definitio ut recte, quia perfecti
actibus conuenit quomodo cum alijs modis uoluntatis, quibus per accidens per accidens, per accidens.

In hac argumentatione quibus species diuisione ueritatis; negatiua, entimema, delectio, inductio, et exemplis
per istas species negatiua conuersionis perfecti, et definitio negatiua perfecti conuenit quomodo cum alijs modis uoluntatis, ubi per
est materia remotus, et per accidens, et per accidens, per accidens, per accidens, per accidens, per accidens, per accidens, per accidens.

¶ Sed aduersus id est hoc uoluntatis illogismus, et tamen tunc, quibus locis plures ut; cum uoluntatis imationem qui
est in uoluntate minor appellatur, et tunc quod ratio uoluntatis, et aliusque imationem, quoniam ex uoluntate appellatur
et cum eodem ratio uoluntatis, et tunc ratio, uel medius imationem omnium reprobis, et quod ad uoluntatem uoluntatis
necessaria et uoluntatis ratio uoluntatis, et quod tunc quod uoluntatis memoria est.

¶ Pro exemplum huius doctrine hinc
illogismus uobis do: homo est animal; sed Petrus est homo. ergo Petrus est animal. in quo animal est conueniens
minor quia hinc est conueniens cum homine tunc quod ratio et propositione maior: sed Petrus est conueniens minor,
quia conueniens cum eodem, ratio et propositione minor, et homo est ratio et illogismus, quia terminat uoluntatis conue-
nientias, quia necessaria et uoluntatis conueniens et tunc, homine tunc ratio reclusio.

¶ Iuxta duplicem materiae illogismum,
et quod eius forma est duplex. proxima nempe et remota, ut et ratio uoluntatis et uoluntatis pro uoluntatis ad propositionem, proxima
autem et uoluntatis uoluntatis uoluntatis cum medio. hac autem uoluntatis uoluntatis potest et tunc tunc distincta uoluntatis uoluntatis
et ratio uoluntatis, et prima figura, medius est subiectus imationem, et uoluntatis imationem. ut exemplis, homo est animal;
sed Petrus est homo et ergo Petrus est animal.

¶ In secunda figura medius est uoluntatis imationem et uoluntatis imationem, ut exemplis
homo est animal; sed Petrus est homo animal: ergo Petrus est homo. et tertia figura, medius est subiectus imationem
et uoluntatis imationem, ut exemplis, homo est animal; sed homo est uoluntatis imationem: ergo uoluntatis imationem est animal. quae praeculium ha-
bete ut, tunc ratio uoluntatis uoluntatis.

Sub pra prima. Secunda, bis pra.
Tertia, bis sub.

¶ Iuxta hunc plures modos dispositionis illogismi, sua uoluntatis uoluntatis, potest unus quibus quod uoluntatis quo uoluntatis
uoluntatis, et formae, et uoluntatis uoluntatis ad uoluntatis uoluntatis et alius uoluntatis uoluntatis uoluntatis. et quibus quibus
uoluntatis uoluntatis uoluntatis ad prima figura, sed illogismus tales, quia uoluntatis uoluntatis, uoluntatis uoluntatis uoluntatis
uoluntatis. quod uoluntatis uoluntatis uoluntatis ad prima figura, sed uoluntatis uoluntatis est et tunc uoluntatis.

¶ Ex reliquis
uoluntatis prima quibus uoluntatis uoluntatis uoluntatis uoluntatis uoluntatis uoluntatis uoluntatis uoluntatis. alij uoluntatis
uoluntatis uoluntatis ad tertia figura. ex quibus omnibus quibus uoluntatis uoluntatis uoluntatis uoluntatis.

Barbara, Calarem, Darij, Fexio, Baralictom;
Celantes. Dauidis. Fapesmo. Frisesomotorum.

8

Cesare. Camestres. Festino. Baroco. Darapti.
Celapton. Disamis. Datisi. Bocardo. Ferison.

Nesciebatis Odiebam Letare Romanis.

Silogismi se constructi iuxta regulas supra datas, potest dicuntur A, negat E, et sub, propriam abesse
 et aliqua eorum modi imperfecti, irregulari figurarum reducere sunt ad aliquos eorum modi, quatuor perfectos
 primo proprio. Verum nunciat, iuxta deo regulas pro regula figurarum assignatas ad rectam reductionem,
 quae per se habentur ostendat, vel aliquid rationabiliter negare, vel omnino trahere coartata.

Regula ad reductionem Silogisticam.

Relicta reductione per ostensionem dictam, quia in multis indicata, minus quae in ista; ad intelligendam reduc-
 tionem appellata per impossibilem. Vnde dicitur: et de finibus sic reimmutatio silogismi de ista imperfecto
ad perfectum. Quae reimmutatio est quae in multis rebus se ostendit, et observanda regulis sequitur.

Igitur
 silogismus de ratione secundu[m] modum imperfecti primi figurae, reducendus est ad deductio[m] contra rationem
 sequentem, quae supponit negatam, et illud ponendo pro maiore, pro minore ponenda est eadem maior, et co-
 co[m] trahitur in ista silogismo, et pro conclusione deductiva contradictonum, vel coartata[m] minorum in coartata.

Si exempli Baralictom; omnis homo est animal; sed omne rationale est homo: ergo nullum rationale ani-
 mal est rationale. quae silogismus reducatur sic: ergo nullum animal est rationale: ergo quia contra quatuor ne-
 cessario coartata, proceditur sic: posse nullum animal est rationale; sed posse omnis homo est animal: ergo
 nullum rationale est homo. in ista imperfecto silogismo Cesarem, et quae primus istum esse negatam,
 vel ut dicitur aliquid coartata, vel negatam, vel ut faciatur duplicem contra rationem, et animal, et quae pro
 abesse istum rationale procedat.

Pro silogismus formatam in secunda figura, abesse ut observanda regula.
 igitur negata co[m] trahitur contradictonum ponitur pro minore, et pro maiore describit illa motus coartata, et
 pro contra quatuor ponitur contradictonum minorum, et coartata.

Si exempli Camestres qui modo dicitur
 secunda figura: omnis homo est animal; sed nullum inanimabile est animal: ergo nullum inanimabile est homo.
 suppone hanc esse negatam exprimitur coartata, et procedo sic: posse omnis homo est animal; sed posse aliquid
 inanimabile est homo: ergo aliquid inanimabile est animal. in silogismo constructa Darap, qui est modus
 eorum quatuor perfecti primi figurae.

Si denique illogimus redit ad id, ut ex praedictis hinc hinc figuris, deducendo est contra-
dictoria conclusio, negata et ponenda est pro maiori, et pro minori ponenda est minor, tamen
ex quibus deducitur pro conclusione contradictoria maioris in coeae.

Sit exempli: **Da-**
rius: omnis homo est animal; sed omnis homo est rationalis: ergo aliquid rationalis est animal.
quod reducitur sic: nullus rationalis est animal; sed patet omnis homo est rationalis: ergo nullus ho-
mo est animal. en illogimus profectus in **Celarentem**. ut autem subtilia non apta pro reductione
tradite sit memoriae verba praedictae. Carmine loquenda praeparare habere.

Maior fit minor, et fit contradictio maior. necesse habet.

Dempto **Celantes**, in quo pervertitur ordo. odiabam.

Serua maiorem, variat que secundam in orem. letare.

Tertia maiorem variat, servat que minorem. Tomam.

Solus tenet vice pro perfecta notitia reductionis, qd **Celantes**, qui enumerata sunt
modo praefectus prima figura, regulari prima figura non cavet, tunc de illogimus confe-
tus in **Celantes** reducitur ut praefectus modus ponenda est pro maiori, quia sunt minoris praed-
cedere illogismo; et pro minori ponenda est contradictoria conclusio negata; ex quo tenet con-
dictoria maioris, tamen coeae. ut exempli: nullus homo est lapis; sed omnis homo est animal; ergo
nullus animal est lapis. haec coeae negata pro ad id est sic: patet omnis homo est animal; sed aliquid
animal est lapis; ergo aliquid homo est lapis. en illogimus rectus in **Darius**. et haec pro reductione
sufficiat.

Modus **Peccandi**, qui est eliza species argumentationis, appellatur **Entimema**:
excoar duplici propositione nape antecedenti, et consequenti; Vg. homo est rationalis: ergo est virtuosus. mi-
nus iste arguendi est praefectus, quia antecedenti tenet continetur emulter seu virtuosus aliqua
propositio, que est virtuosus tenet minus minoris, tunc praedicta **Entimema**, et clauditur ista pro-
positio, sed operationale est virtuosus pro modo minoris.

Exemplum est ista species ar-
gumentationis, et tunc ab **Exemplo** arguenda qd ex uno vel pluribus fit ad aliud praemissum
illatio. Vg. Petrus in multo robur laborat, tunc de: ergo in robur ad id est pro laborare ubi
Petrus habet ut exempli respectu robur.

Quarta argumentationis species est **Inductio**, et tunc datur, q[ue] ex pluribus enumeratis, ratiocinatio fit ad hunc speciem, **Petrus** videtur, et **Paulus**, et **E.** ergo omnis homo videtur.

Quinta et ultima, frequenter dicitur, et illa ubi non appellatur **Dilemma**, et a quoque plurimum argumentationis **Coniuncta**, eo quo sepe habeat coniuncta, a quibus simul se liberare non potest qui respondet; tunc de con-
iuncta ubi est necessitate videtur; **Pater** vult filium militare eo quo rationem non accipit de comendatione nisi ratione
naberi laborat, tunc filium arguit sic: vel non ama comendationem tunc vult, vel omnia ratione liberat tunc non
propter ista vel subest: si quisque: cum multis interrogati et debent rationem non accipit: Valicacionis, in e. u. secundum:
magis propter ista propter ista tunc propter ista non debet comendatione, et atque propter ista et ex eo: in argumentis
construere, quia q[ui] eundem accipit, tunc ad minus non conficitur.

De Principijs Syllogisticis.

Hec **P**rius in ista dignissima sunt multum q[ue] ad educationem ad reductionem, que in eo q[ui] est de
munitate materiam, sed ad omnia facultate necesse est. tunc illa ubi dicitur **D**ilectio pro quo ad ipsa
propter ista ad hoc est de causis et de ratione, et sic fit rita conformitas propter ista propter ista, et ubi ubi.

Item ista sunt **D**ici de **O**mnib[us]; **D**ici de **N**ullo. hoc est, q[ui] debet affirmari, vel negari
de inferiori quod quod affirmari sunt vel negari de superiori coniecta; **U**bi affirmari de **A**nimali
q[ui] sit ubi. ubi ubi affirmari debet **H**omine tunc affirmari ad **A**nimali ubi ubi, quia de **A**nimali
ut superiori ad **H**omine negari ubi ubi, et q[ui] de **H**omine negari debet.

Aliud est unum de
causis **P**rius, neq[ue] **Q**uestio eade univocatio, **S**icut ubi ista; **E**o que **D**istinctio ubi
distinctio ubi. hoc est ubi ubi de perfecta et ad eade ubi ista, tunc coniecta nec
tunc de distinctio. **I**tem si ista vel distinctio fuerit tunc ad eade ubi ista, tunc coniecta nec
tunc distinctio. **S**icut est q[ui] **H**omo est animal; sed negabile
est animal: ergo negabile est homo.

In ubi ista propter ista rita quo ad formam, et defectus quo ad
materiam, quia nec animal q[ui] est tunc, ubi ista ad eade ubi ista, tunc coniecta nec
tunc distinctio. **S**icut est q[ui] **H**omo est animal; sed negabile
est animal: ergo negabile est homo.

Ex alijs. Capitebus potest fieri falsa illatio, alia quo ad formam & legitimitatem, nepe si premissa due abe negantur, ut quo in casu nulla consequentia est deductibilis ex illis; Vg homo non albus; sed colubus non homo: ergo colubus non albus. sed hoc non obest quominus illationes plures vero et recte quod plura et deductiva capiantur negantur premissis, ut ex premissa parte premissa vobis patet.

Similitera accidit quod illatio cui deducta exprimitur paribus quia aliquando affluunt incongruentia, ut quod aliquando falsitas per complementum unum, quibus premissis satis factis in tractibus, quod plura sunt et casu doctrinam quod plura delectatur necio an cum appreciabili discipulorum profecto) ultimo notia quod omni illogismo premissa maior et minor sunt causa conclusionis, quod tunc eadem similita premissa debiliore, et minus nobili; sicut si ex premissis una sit veritas, et altera falsitas, illatio pariter erit. invero una fuerit affirmatio, et altera negatio, illatio negatio erit; deest ratio quod ut pote effectus utriusque propositionis sequi debet pariter veritas.

Et tunc que dicta suffragant pro isto. Volumine dicto a Dialecticis Paralogia. cuius sine felicitate pertingimus parado facti. Vg ad dypticia logica dicta magna ibestiganda timore solis, reverentia de vita, mater ac corda nostra emolentur ei, qui ut pote Divinus deus potest intrare illud semper remanere, quod ostendat facti caputulum.

Ad hoc discipulos meos. Va operarius Voco, qui preterit eum iculm me-
ris exerceat, cuius fecunditas vel sterilitas et fructibus est infirmitas
nos cede. nullus habebit excusationem de cultura labore quibus

aliqui fortassis habent de fructu nullum vestigium est in re
conducente; igitur excusatio nulle erit de oia
itate. si est facta iterum cobatio: ergo
animo elacri certis notis vo-
cationis faciamus igitur
omni potentia Deique
vibit et regnat
in secula se

AVE AMEN MARIA.

PROEMIVM

Logica prout ad praxem attinet, iure reflecta appellatur (ad defectum sui ipsius bagatæ per extraneam facultatem) eoque disputas, supra se reflectit, proprias pariter thesas. Exiguita in dale propria efficitur in cunctis intellectibus, quomodo ei oportet fieri sapiens; quia dicitur ea per facile unum quicquid acquirat beatitudinem illam quæ sita est in intellectu per se non de omni obiecto naturaliter tribuit. Ita Phil. 4 met. cap. 12. *ipse (de logica loquens) nos docet sapienter fieri.* Sed melius Salomô sapientia cap. 6, cogitare eam de illa (nèpe sapientia) pat. è se cum consumatur, eoque vigilauerit propter illam, cito secum exit, quoniam in omni providentia occurrunt illis. eorum cunctitudine utilitatis tanta, ab illis magis dirigite dilectione. Veritas, ut eademque in comparabilibus fructus sapientia de se non cogitans. ad hanc thesam thesauri sollicitudine viget ut in opere et amore dionati qui per vigilas constituit in omni thesa, per se in omni doctrina, ut in dicitur fructus facti, in consumatione gloriantur de eo peracto in quibus laboris.

TRACTVS PRIMVS.

De natura scientiæ et obiecto logica.

Aliqui, omnino scientias negauerunt; sed AA isti iniquissimos sunt commemoratione quæ in ignatione sua; etenim quis quæ vel videt hoc dilemate illo cobrere potest; vel casto scitis

ratione q̄ reddere potest eundem reddere potest deo q̄ scētia n̄ dētur; uel n̄: si t̄ eūḡ s̄cē-
tiq̄ stabilit̄ q̄ illi negat̄; si 2. n̄ ē cur uobis aser̄y demus.

Igitur scētia definitur ne ha-
uēt̄ certus et cert̄ per demonstratōny acquir̄tus. hęc definitō ē cōmūnis; sp̄ali hanc̄it̄ cō-
bonit̄ cū omnib̄ hanc̄it̄bus qui scētia n̄ sūt; reliqua p̄t̄ hanc̄it̄a p̄t̄ hanc̄it̄a loco d̄f̄cētia.
uāc̄ aser̄y, certitudo, et cū dētia sēper sūt effectu demonstratōnis; i quo d̄f̄cētia hanc̄it̄a scētia s̄cē-
tiā hanc̄it̄a p̄t̄ hanc̄it̄a p̄t̄ hanc̄it̄a, etenim ista idēstrabilia sūt, ut pole p̄t̄ hanc̄it̄a, et quia rationes
sp̄ali sūt noscētia alia. Prop̄ter n̄ dētur cōp̄t̄ hanc̄it̄a om̄ia i certit̄a p̄t̄ hanc̄it̄a ista scētia, quia
scētia d̄m̄na nūq̄q̄ dēstratō p̄t̄ hanc̄it̄a ē Causa; idē dico de Angelis, cuius scētia eū ē aser̄-
tore ista et n̄ actōnis certit̄a.

Aliq̄ scētia definitōny app̄cedēt̄ i dist̄ct̄ uobis dō,
quā uniuers̄i n̄ recip̄t̄: scētia ē r̄p̄p̄ Caus̄ cognoscere, et q̄ illius ē Causa, et q̄ aliter scētia
n̄ p̄t̄. idēstr, scētia ē cognoscere cōclusionē p̄t̄ p̄t̄ hanc̄it̄a, et cognoscere p̄t̄ hanc̄it̄a ē Caus̄ cō-
clusionē, et cognoscere cōclusionē aliter scētia hanc̄it̄a. Ex quo d̄ d̄str̄ scētia sēper ē de cō-
n̄p̄t̄ hanc̄it̄a et necessariis; idēstr̄ a bilib̄, et p̄t̄ hanc̄it̄a; quia quae hanc̄it̄a generis n̄ sūt accidēt̄ale
ē hanc̄it̄a, et p̄t̄ hanc̄it̄a aliter scētia hanc̄it̄a.

Deniq̄ scētia dēstr̄ hanc̄it̄a scētia p̄t̄ hanc̄it̄a
scētia generis, et p̄t̄ hanc̄it̄a p̄t̄ hanc̄it̄a influēt̄ p̄t̄ hanc̄it̄a Causa ad ub̄ hanc̄it̄a Virtut̄ intellect̄alē op-
er̄u. Igitur cōsist̄ hanc̄it̄a i dēstr̄ quo ar̄gulis uel legib̄ istis i q̄ ornatus, et d̄str̄ iste
facit̄ et p̄t̄ hanc̄it̄a ut operatur i q̄, et quo cūq̄ actus illius linea. cuius sūt leges, uel regula.

Quid et quotuplex sit logica.

Disciplinay om̄y disciplinay nūcupant̄ Aristot̄ hanc̄it̄a; alij ar̄ ar̄; alij discret̄ hanc̄it̄a ut a falō;
et quo eū, et scētia sup̄no, i d̄str̄ eū i q̄ hanc̄it̄a hanc̄it̄a, q̄ operatur d̄str̄ hanc̄it̄a
ex q̄ d̄str̄ hanc̄it̄a hanc̄it̄a q̄ p̄t̄ hanc̄it̄a ar̄ hanc̄it̄a d̄str̄ hanc̄it̄a. Quapropter d̄str̄ hanc̄it̄a
cōmūnt̄ logā i n̄p̄t̄ hanc̄it̄a, et acquir̄tus; uāc̄ d̄str̄ hanc̄it̄a naturalis istis ornata p̄t̄ hanc̄it̄a p̄t̄ hanc̄it̄a, ac lu-
mine natura not̄. Acquir̄tus loga ē d̄str̄ hanc̄it̄a quae acquir̄tus i n̄p̄t̄ hanc̄it̄a et i n̄p̄t̄ hanc̄it̄a istis
quo ista i n̄p̄t̄ hanc̄it̄a, et d̄str̄ hanc̄it̄a, et p̄t̄ hanc̄it̄a hanc̄it̄a regulis, capō redd̄tur ut cōf̄c̄iat̄
quodque op̄u logale.

Hac est artificialis logica, quae dicitur in naturalibus et actualibus; ista est actus quo unus efficit alium
 artificialem logicam; naturalis est, quae ab istis actibus generatur, vel quae est eorum effectus principis.
 hanc esse dupliciter habere potest; vel ut tradidit regulas pro constructione artificialem, quo
 in ista logica doctores appellantur; vel ut talibus regulis utitur, et ad opera mandata, et in ista de se in doctrina,
 sed ista logica nominatur. is peritus.

**Disputatio Prima an logica sit Scientia,
 et sub qua formatur**

Anne conclusionem suppono logicam tripliciter posse habere circa suam materiam; vel expressivam,
 aut principis certis, et evidenter, et tunc appellatur demonstrativa; vel expressivam tantum probabilibus,
 et tunc logica est hanc opinativam; vel expressivam sophisticam, et deservit, et tunc appellatur
 hanc topicam.

Ratio denominationis est, quia cum logica sit natura sua modus sciendi; in debet
 quod est de denominatione ista principii ignominie de deducit conclusionem. Ergo colligitur
 logicam posse procedere scientificam et demonstrativam ex parte topicam et probabilis, quatenus supponit
 probabilitate aut fallaciam conclusionis, potest procedere reflexe in ista evidenter principis, et
 sic demonstrare vel probabilis, vel fallaciam illata consequentia.

In his tunc videtur coeedit conceptus scientia
 haec logica doctores in ista utitur, et contra; in tam illy logica doctores coeedit in ista utitur et in ista
 litera contra. Pro hac sit stat plurimum principis ex modo dicitur. alij deservit logicam submunere
 doctores tantum, ete scientiam, et hac opinio frequenter est in ista. In ista videtur deservit logicam ex ista
 haec sub ista munere, cum qua utroque communiori ista dicitur, sit.

Nostra Conclusio.

Logica sine submunere doctores, sine ista scientiam procedit. haec conclusio ratione co-
 muni efficitur proba. ille hanc scientiam procedit, quia in ista principis evidenter, et ista de
 habet logica, et ut doctores, et ut ista; magis ex ista apud scientiam procedit, minus proba; ille hanc
 in ista principis evidenter, qui ostendit rationem de processu, cum ista sit et aliter evidenter, et ista

se habet loga et ut docet, et ut uter: ergo, mai' utrius patet, min' probet: loga docet ita procedit i traditione
regulari, ut conformet illas cu' uniuersalibus principijs; et loga uter: ne uniuersalibus regularibus, ut uter
conformet cu' regularibus aedatis ut docet; sed doctrina, et uniuersalibus habetis aliter se habere im-
possibile est: ergo.

Confirmatur. actualis scientia non est nisi a principio scientificum; sed datae regulae pro-
cedit de artefacto logali, et illis utri, est scientia actualis: ergo illas dare, et illis uti sunt actus prin-
cipio scientificum; modo sic, at principij talium actus sunt loga docet, et uter: ergo, probet min' primi silogis-
mi igne solus esse potest difficultas: actus dandi regulas, est processus cu' cognitione certitudinis, et
evidentiae illarum: ergo est scientificum. Similiter applicatio earum, est processus cu' eadem certitudine, et euiden-
tia, quae sunt probet.

Repugnat certitudo evidentiae regulari in eorum colatione, siue scientia et certitudine in-
plicatione regulari: ergo, pro utri, et nec videtur inegantiter: defectibus non bilis in usu, et ap-
plicatione regulari, est defectus conformitatis uniuersalibus cu' regularibus illis dirigentibus; sed loga uter natura,
et officio suo conformet utri cu' regularibus logalibus, aliter enim operans non est loga uter: ergo repugnat certitudi-
do et evidentiae ipsorum loga docetis per colationem regulari siue scientia et certitudine in usu = hoc
ultrius militat contra plures quod conuenit processum scientificum loga in colatione doctrinae, et illi negat in suo
exercitio et usu.

Tadp: loga docet in traditione regulari resolutiue procedit: ergo ut scientia conformet,
et ad probet: loga docet, constructionem definitionis ubi ostendit eam sic et non aliter esse constructam: ergo, et utri patet ita
regula definitioni, omni definitione deest esse clarior mo' definitioni; quia eius certitudinis fundat in illo
principio aeterni quod quidquid explicat aliud debet esse clarius illo: ergo loga docet veritas regulari
resoluit ad principia: ergo resolutiue procedit.

Idem ostenditur eodem exemplo de loga utere, non
applicat solo regulae aut doctrinae, ostendit loga uter, eum sic et non aliter applicat, seu ponit in usu; nam
quia aliter definitur et exercitur definitioni a loga certitudine, idem dicit de alijs exercitijs, logis ubi est
rectus usus regulari.

Dicit: quibus tradita rationis probet de loga subminere docet, mini-
me probat de ea subminere uter; quod, illa est habitus telecualis procedit in colatione regulari
cu' cognitione aeternae certitudinis, et evidentiae; loga uter ut uter non est actus fortiter telecualis,

unde sub facultate utitur, esse procedit utitur sicut minister omnino ignarus de certitudine et cui
dehinc processum, a seculi a defectuom sit. *fr. xop. p. q. de iur. iur. de officio n. e. de de re. r. a. n. o. n. g.*
operari oportet; sed hoc solum spectat ad legem dicitur ut pote iudicari, et dicitur q. usq.

Eius vero circa legem utitur partem istam q. in omnibus sciencijs a logica distinctis, dicitur enim
a lege dicitur q. dicitur regulae regulae eorum ut propria materia consistat legem artefacta; et
tamq. ut hoc scilicet in licet scienas alias procedere esse in applicatione regularum quibus legem eorum
usq. dirigat. quapropter absolute nego hanc ut facultatem utitur n. e. facultatem intellectualem, et hanc
sicut ista ab hanc docere, in cognitione doctrina docet; pariter ista ut hanc utitur Veri
tatis, in cognitione utitur.

Dicitur 2°: legem utitur ipsam, se gerit opinatio: esse falso veri
tatis esse absolute et sine limitatione scienc. illatio patet quia veritas opinabili n. ta certo
se habet, ut aliter se habere n. potest, certamq. enim est q. e. veritas probabilis.

Respondeo legem
sive prebetur regulae, sive utitur esse habere sepe scienc. processum quatuor ex parte sua; quibus
cuius materia vel legem vel aliter facultatis, regula recte applicata ita se habet ut aliter
se habere n. potest, quatuor autem ad legem. unde de regulis recte applicatis materia probabilis legem
habet certitudinem et eundem q. de infalibilitate eorum et cum ita et n. aliter applicari debeant,
ostendit n. e. ratione negantem et de regulis applicatis et de usu et applicatione eorum.

Modum q. materiae ex officio logicalis sit idemostabilis, quia enim veritas, ut pote pro
bilis vel sophistica n. e. capax certitudinis et eundem, aliud q. legem utitur dicitur regulam pro
hanc artefactam, et similiter ut utitur illi, n. procedat cum eundem, et certitudine hanc de regu
la q. de usu.

Et ratio omni q. quia certitudo regularum, et usus n. e. det amateria
circa quos se habet ista, sed attenditur unice per conformitatem ad propria; cum regulae eorum
usus est q. materia probabilis vel topica, si recte applicata dicitur conformitatem illam q.
quod dicitur igna cum alia materia, idem q. sepe procedit cum eundem et certitudine hanc
de regulis, quod de usu.

Dices: Loga sine doctis sine utes itaq; habet de scientia, quae de demonstrantibus: ergo in eo
in quo non fuerit demonstrantibus, non scientia erit. modo sic, sed materia probabilis et topica non est loga
demonstrantibus: ergo, probat minus: loga est demonstrantibus et deducere conclusionem ibi variabiliter certum
in certis et ibi variabilibus premisiis; sed materia probabilis, et topica repugnat premisiis ibi varia-
biles et certa, ut per se notum est: ergo.

Occasione huius replica videtur de hac re venit clarus or-
plicatio. igitur quilibet syllogismus in probabili materia vel topica admittit varios respectus quo-
rum neuter alteri solutus includit; ut per se nota est in hac probabili materia; animal per modum predi-
candi potest prescindere ab incompletionem; sed sic precisum non dicit ordinem positivum ad propositionem; ergo animal
per modum predicationis prescindere potest ab ordine positivum ad propositionem.

En syllogismus cuius ma-
teria est probabilis, et artefactus est iuxta regulas logicae dicitur pro omni syllogismo; in quo illo ibi veni-
tis conclusionem deductam non est ibi variabiliter certum, sed mere probabilis; in super ibi veniens loga doctis
tradidit pro illius completionem regulas demonstrandi; et demum ibi veniens dicitur regulas aloga utile
recte applicatas est praesentia demonstrationi.

En quo infero recte distributionem horum signa syllogis-
mi, et de demonstrantibus aloga ostendit evidentem cum sic et aliter distribuntur, et est certum demonstran-
tibus quod est de se, et pro ut ad loga expectat. Certum est recte distributionem horum in probabili materia,
id est de scientia, non est causa in actu secundo conclusionem certe ibi variabiliter; sed hoc non obstat efficaci-
tam rectitudinis syllogistici, ut ab eadem obstat certum demonstrantibus; et ratio est quia ista forma loga aloga
est certum ostendit conclusionem certum et ibi variabiliter, et in actu secundo non causam, non est possibiliter
aut defectu efficacitatis in forma, sed est in capacitate materiae nullam habens certitudinem demonstra-
ntibus.

Vnde doctrina logatis, et eius rectus usus semper ex natura sua est demonstrantibus, et ca-
pat ut aloga evidentem demonstrantibus; si autem accidat materiae demonstrantibus artefactus non est
demonstrantibus, nihil minus quod artificium logate suae efficacitatis in actu secundo non ostendat, sed in actu
primo retineat.

Patet sit hoc in virtute intellectus cuius virtus efficax est esse ad omne intelligibile
pro portione, nihil hominum efficacitatis eius non operatur immediate tributiones, et negationes

quod est hoc: si scilicet licet tunc non esse virtutis immediate cognoscendi illas, et ratio est, quia quod illas tunc
immediate non cognoscit, non est defectus efficacitatis virtutis cognoscendi ea, sed defectus cognoscibilitatis
immediate in objecto cognoscibili. per se formam eam philosophi ad id de artificia logica in materia
indemonstrabili.

Soluntur **A**rgumenta.

Arguetur: Sciencia soly est per ordinem ad scribibile; sed nec logica doctes nec uter dicitur ordi-
nari ad scribibile: ergo probatur: quod doctes tunc doctes quod uterque est ad secundas intentiones logicales; sed
ista non sunt scribibles: ergo probatur: quod non est non scribibile; at secundas intentiones non sunt etiam: ergo probatur:
est secundary intentionis figuratur; sed quod figuratur esse est, non est: ergo. = secundo obiecty scientia est invariabile
et perpetua; sed obiecty logica ista non est: ergo probatur: obiecty logica sunt secundas intentiones; sed ista non sunt
invariantes et perpetua: ergo manifestat quia illary excedat ab arbitrario intentionis.

Ad arguty negmin. ad prob negmin. ad hunc prob negmin. vel claritatis gratia illud dicitur:
non sunt etiam subiecty, et phrasia permissio min: forliet, et obiecty negmin. = ad tertium obiecty logica figuratur
et cuiuslibet scientia) est invariabile et perpetua in quo ad esse phrasia et subiecty, sed quo ad esse metha-
phrasia et obiecty, tunc quibus est et methaphrasia est rationis predeat ab ista ut phrasia et subiecty de exist-
tat, ut tunc predeat ut methaphrasia sit; ita quod etiam eius cadit invariabiliter et quibus repugnet istis que
ei existit daret.

Dicitur: quibus secundas intentiones forliet obiecty sunt et artificiosy, ut tunc sunt
predeat est: ergo forliet obiecty non sunt simpliciter scribibles. Cuius est causa quia cum scribibilis sit pario etiam
non potest habere de scribibilitate quod non habet de etate. ad prob: omni simpliciter tale dicitur conuersione cum suis
proprietatibus; sed talis conuersione non dicitur secundas intentiones: ergo manifestat quia cum artificium sit facty
proprietatibus caret. = neg ans. ad prob comin, et negmin.

Igitur permissio proxime secundas inteno-
nes esse etiam rationis, distinguendum est illis que respecty dicitur quid sit ut etiam facta, quid sit ut artificiosa, in
secundas intentiones, vel comparatur ad isty in quo ad sui causam effecty figuratur, quo in se soly exprimitur depe-
dit effectus a sua causa; et tunc esse secundary intentionis accipit subiecty, et phrasia in capro specificandi logy
in ratione scientia; vel comparatur ad regular logales quatenus cum his exprimitur conformitatem, et hoc

secunda rationes accipiuntur fortiter obiective, ac proinde presciantes ab omni causalitate effectiva, quatinus quod est de conceptu et essentia eius ut artificiosi.

Igitur in ultima consideratione secundae rationes sunt simpliciter etiam verae, quia habet proprias rationes, nempe conuenientiam definitioni, sicut definitionis rationes presciantes a duplicibus, nisi ratio predicabilis; predicatur eis etiam cum subiecto, nisi ratio propositionis; et sic de reliquis localibus rationibus.

Respondetur, ad quod subditur: sed secundae rationes ut artificiosae uel ut conformes regulis non sunt simpliciter: est: ergo solutio data nulla est, probans: ideo secundae rationes uel ut etiam ab intellectu non sunt simpliciter, quia finguntur ad similitudinem etiam realium; sed quatenus artificiosae fortiter, obiective dicuntur conformitates cum regulis ad similitudinem artificij realis: est.

Hae res soluta tenet est sicut contra naturas secundae rationes, specificeque logice et etiam reales; nobis uero contra oppositum iudicantibus aliquo modo difficultatis apparet: nihilominus pro eius solutione distinguendum est duplex supra assignatus respectus secundae rationis, scilicet aliter ad effectum conformitatis eorum cum regulis, et aliter ad regulas tantum conformitatis. Igitur non dubitamus quod in consideratione prima illa artificiosa conformitas idem rationis effectus operari ad istam conformitatem realem; sed equae non dubitamus quod in consideratione secunda conformitas illa prescendit ab omni respectu ad effectum. propter quod operari non potest esse effectus conformes ad istam conformitatem realem.

Igitur in negante est duplex ille respectus artificij localis in diuersis inter se mutuo essentialiter explicatis conuenientibus, ex quo effectus localis ad effectum illa prescendit; unde in quibus explicat in artificij realem habere ad finem esse defectuosum, cum solo pro expresso dicit ordinem ad regulas tantum illud, per se quod absolbuntur ad minus pro expresso ratione effectus prescendit ab illis. est omni ratio, quia realem, uel defectus operari sepe est in artificioso, non ut operari ad effectum in causis, sed ad regulas cum quibus est conformitas uel difformitas.

Arguitur scilicet repugnat sine precedenti demonstratione; sed demonstratio repugnat sine precedenti logice: ergo cum necesse sit logice precedere demonstrationem, ipsa non est scilicet. autem patet, scilicet enim a demonstratione sua etiam per demonstrationem arguitur.

Cōmari et dist. min.: sine procedere loga, uel folia, uel uirtuali cōmari, p̄cedere folia neg min. ceteri et scilicet q̄d hanc p̄cedemōstratiōis acquirunt, eo quo sequitur demonstratiōis p̄cedere debere hanc folia scilicet; atam ut demonstratiō causatiua hanc loga scilicet, ity p̄cedat, sufficit q̄ operari possit aloga uirtuali, que elumy naturale itus operati by cū primis p̄ncipijs et lumine natura notis, a quo, et si difficultate operanda, itaque i causa demonstratiōis cōtinetur, ut late dicemus uoloco.

Pro nūc accipite clarissimam utatq̄ i sigulis scilicet. igitur una quaeq̄ impropria materia ē causa effectiua prima demonstratiōis, ut sent probabiliōis scilicet, et tam nulla scilicet p̄cedit sup̄primam demonstratiōis itatione scilicet folia: alia scilicet n̄ est hanc p̄cedemōstratiōis acquirunt: ergo sine p̄cedere loga folia scilicet scilicet, potest dari demonstratiō operata lumine naturali itus primis p̄ncipijs i n̄ro.

Quod admodum ergo om̄is scilicet folia generata p̄cedat actu demonstratiōis impropria materia sine necessitate p̄cedere n̄ ipsius p̄cedemōstratiōis scilicet folia talis actu; ita scilicet actu demonstratiōis i materia loga, ita generare possit itatione scilicet folia talis, ita p̄cedemōstratiōis scilicet folia n̄ p̄cedere

Marguerit: obiecty scilicet n̄ est i quitate; sed obiecty loga doct̄is et utēis ē i sigulare: ergo probm̄: obiecty loga ut doct̄is ē doctrina ad artefacta logalia, et obiecty loga ut utēis est unus talis doctrina; sed doctrina ad artefacta logalia, et eius unus sūt quā i sigulare: ergo.

Cōmari, et neg min. ad prob cōmari, et dist min.: ut quō i sigulare sūdary ip̄ncipijs uelibus, et necessarijs ad q̄ i defectibilibus, cōmari; sūdary ip̄ncipijs cōt̄igētib; i sigularibus ad q̄ defectibilibus, neg min. itaq̄ quā i doctrina ad artefacta logalia, et similitex unus sūt dēre i sigulari et cōt̄igēti, quia cōt̄igēs ē artefacty formari; n̄ tam ē cōt̄igēti, sed necessariy de i defectibile, q̄ cōformet doctrinam et usy artefacti semel facti cū regulis doct̄ibus dispositiōis hoxi i illo.

Igitur diuiny n̄ ē loga p̄cedere docere dy mody cōtinēdi demonstratiōis ceteri aliqui; et similitex p̄cedere ut dy ity doct̄is unus cōmari i exercitiā demonstratiōis; sed n̄ minus diuiny ity hanc p̄cedere doct̄is stabilit, et sūdary ip̄ncipijs uelibus ad f̄deo

idelectabilibus, nepe quasut eadum lexio sūt idq̄ itare. id ip̄y cōstat ī om̄i scētia, qualibet enī
īgnitauer regerit dy exga uny obiecty operatur, (ultra enī īoperabilia sūt) nihil omnino cū hō
cōponit eis scētia, ut medicina v̄g quapaxle doct̄ing et uig fudat et probat per uilissima et ide
lectabilīa mediā.

Argues 4: ex Phil. lib. 7. rectorica, cap. 2. ubi haec cōhans habet: īgnit
Dialecticq̄ et rectoricq̄, ut scētia sūt enī ut facultates pertractet, īpudēt ē: ex Phil. sōnt īpudētē opina
m, quū iudicat logicq̄ eis scētia. = L: idq̄ Phil. lib. 4. met, cap. 3. sic īgnit ab, uadū ē quaxere īmul
scētia et modū scētia, sed loga ē modus scētia: ex q̄ īmul scētia n̄ ē.

Respondeo ad hoc ex Phil. lib. 7. rectorica, cap. 2. ubi haec cōhans habet: īgnit
Dialecticq̄ et rectoricq̄, ut scētia sūt enī ut facultates pertractet, īpudēt ē: ex Phil. sōnt īpudētē opina
m, quū iudicat logicq̄ eis scētia. = L: idq̄ Phil. lib. 4. met, cap. 3. sic īgnit ab, uadū ē quaxere īmul
scētia et modū scētia, sed loga ē modus scētia: ex q̄ īmul scētia n̄ ē.
Cōstiphi n̄ īferri opōitōny itex scētia et facultat; ideo q̄ quā opōitōnt utriūq̄ munus ī eodē havi
tu quq̄ opōitōnt cōciliari, opōitōnt īpudētē fore quī facultat scētia eis negaret eo quo ut facult
tat n̄ ut scētia per tractet. hoc ultra logicq̄ cōciliat munus scētia et facultat, ī alijs quq̄ pla
niss havi hōbus utroq̄ munere gaudētibus, palq̄ ē.

Ad 2. dico Phil. lib. 7. rectorica, cap. 2. ubi haec cōhans habet: īgnit
Dialecticq̄ et rectoricq̄, ut scētia sūt enī ut facultates pertractet, īpudēt ē: ex Phil. sōnt īpudētē opina
m, quū iudicat logicq̄ eis scētia. = L: idq̄ Phil. lib. 4. met, cap. 3. sic īgnit ab, uadū ē quaxere īmul
scētia et modū scētia, sed loga ē modus scētia: ex q̄ īmul scētia n̄ ē.
De n̄ actū scētia logo, sed demodo cōmuni quaxere de scētia obiecty, q̄ sit applicatōne, lau
re, expōitōne, et īstructōne, quā sine istis p̄cedētibus ab uadū ē scētia. hō opōitōny sūt
do. ico, q̄ Phil. loco allegato nec Verby habet de loga.

Dist. 2. an habitus docens dicitur quatur realiter ab habitu logica utentis.

Scētia īgnitatur habitus, ē enī istis habitus īlectualis ad actū īteligēdi; habitus loqui ē idq̄
īgnitatur ut īstructus p̄cipijs seu regulis logicis, ut facilius redatur ad operationes seu actus logales,
sic de alijs habitibus, quū tūc dātur īornamētū itū, quādo iste ē p̄cipales regulas facultatū ut se
operaret ī actū illius p̄cipijs, cuius ē habitus

Scētia nūc dicitur quatur p̄cipijs ad p̄cipijs; alij eis re
ceptoricq̄, de alijs sōnt methaphisicq̄. illa dātū itex opōitōne quoz uny realiter p̄cipijs n̄ ē aliud, ut
ītex corpū et animū, et quq̄ opōitōnt p̄cipijs op. regat ab illitate opōitōny.

Formalis autē, et
methaphisicq̄ fudatū īlectualis realit, seu p̄cipijs; et hō dātū quādo una īlectualis realit et illit

exerceri potest per dicitur actus quorum neuter sit de conceptu naturali alterius. ut in animali ratione
in realiter indistinctis, namque virtualiter, pro eo quod exerceri potest per actus rationis et discursus di-
stinctis querimus, an hauriri deos per se ipsi realiter utatur doctrina, an uero unus doctrina sit
per alij hauriri realiter adocete distincti.

Nostri Conclusio.

Hauriri deos logica realiter phice distinctus e ab utete. proba efficaciter coel: ex separabilitate ipse-
tus distincti, ut ext ab innotia communi: ergo ex separabilitate reali phice ipse tus distincti realiter phice; sed hauri-
ri logica doceri e realiter phice separabilis ab hauriri logica uteti: ergo hauriri deos logica realiter phice distincti
e ab hauriri uteti.

Suppono negad qd e in no xp sub na reliqua i dubitabilia sut; uide illy prob sic.

ex: ite ha hauriri deos potest realiter precedere hauriri uteti; at realiter ha precedere probat separa-
bilitate realy phice: ergo prob mai necessari negad qd aot hauriri: tuc realiter existit hauriri deos, qd se
operaret trades doctrina uteti, ut ha sificiat regula e quaf artefacta; sed exercitij tradedi doc-
trina pro regulis e quibus artefacti logici hauriri uteti realiter precedit: ergo mai oitare debet
etiam hauriri deos realiter existit ad existitij iue cause realiter que sut actus doctrinae.

Prob min: pro illo tuc reali doctrina ad omnia artefacta logalia, ita operabilia sut, et non operata;
sed ita uoy e operantij non existit realiter hauriri uteti: ergo mai e certa, etiam sicut pariter real-
iter e doctrina ite ad definiti qd uoy definitiois, ita pariter realiter e ity eie capax per
doctrina ad omnia loga operabilia, quibus ita operata sut. min atq liquet, nq si pro illo tuc rea-
li non aderi adus unus realiter doctrina, neq existere poterit hauriri unus realiter generari, aut hauriri
omni generari per repetitos actus ualina.

Haccato Vin sumat: hauriri deos ad equate existere

potest per enutrationes factas fide magister. equidq per itas dari possit regula ad omnia artefacta
logalia; sed per uoy ity enutradi potest non existere hauriri uteti, in regula logales non est ad illi
uoy logales applicata: ergo hauriri deos existere potest sine utete. igitur sicut per actus distincti generari
hauriri deos, ita per uoy doctrina generari hauriri uteti. modo sic; sed quia modis enutrationibus solis
potest itus doctrinae erga omnia artefacta logalia, potest illi solis generari hauriri ad equate deos;
ergo quia illi uoy doctrina non madat, core quatenus non potest ab illis enutrationibus generari hauriri.
ergo potest hauriri deos acquiri ad equate non acquiri uoy utete.

Dicitur: hac doctrina sustineri non potest, et illa enim regulis posse acquiri hauritus enim dicitur, non hauritus
usus definitur: ut arguuntur: hauritus: et de lege usus coalescat a de quate et plurimum hauritus usus dicitur

Dease.

Pro solutione accipite aliquam rationem aqua manebit in statuata dicitur a se non hauritus respicit
hauritus actus sub duobus ratione forali realiter distincti sunt: sed hauritus dicitur et usus respicit actus sub duobus
ratione forali: ergo hauritus dicitur et usus realiter distincti sunt. maius est habitus doctrina ab omnibus hauritus
et hauritus in Angelico. maius probat: hauritus dicitur respicit usus actus sub ratione forali scribitur; sed ab hauritus
utete ut utete non respicit hauritus sui actus sub ratione forali scribitur: ergo hauritus dicitur et usus respicit actus sub
duobus ratione forali. maius est in regulis, et hauritus dicitur et usus dicitur doctrina ut hauritus de scribitur
et utiq. maderus esse canonis de utete. maius probat: actus hauritus utete respicit hauritus ab isto sub ratione ope
rabilis; sed ratio forali operabilis est alia a ratione forali scribitur: ergo maius est certa. maius esse debet con
sistere quod hauritus utete est in ducere in materia actus hauritus aquo materia transit de operabili in operat.

Ex parte videtur hauritus in replica superioris, et hauritus dicitur de se operari in traditione regula
ry doctrina respicit se per sub ead. ratione forali scribitur; et similiter hauritus usus de per motus in dicitur
esse in ducere in materia actus hauritus propria, se per illud respicit sub ead. ratione forali in dicitur ope
rabilis, cuius canonis esse in hauritus dicitur respectu utete, ut probat.

Soluuntur Argumenta.

Maxime: potest in hauritus dicitur superfluit hauritus usus distinctus: ergo hauritus usus non distinctus ad
ute. probat: superfluit in hauritus non dicitur difficultas ad teleuales operationes; sed potest in hauritus
dicitur, nullatenus videtur difficultas ad teleuales operationes per hauritus utete; ergo hauritus usus dis
tinctus ad dicitur superfluit. maius certa apparet et hauritus omnes sui esse in ducere ad dicitur difficultates.

Min probat: exercitum hauritus utete est ead. potentia et per easd. regulas ac doctrina; sed quod usus
est ead. potentia et per easd. regulas aqua et per easd. doctrina, nulla restat dicitur difficultas in exercitum
hauritus utete, supposito hauritus dicitur: ergo maius est certa. min probat: ideo in parte pulchra et talis in dicitur
usus ad dicitur difficultas ad doctrina, quia quibus doctrina et usus sit per easd. regulas, in tam sunt per easd.
potentia; sed usus et doctrina loga sunt ad easd. potentia, et per easd. regulas: ergo maius est certa, et in dicitur regula

hōa actus qui iudi ē inu, ex eubōa uero manū. min enī ē uera, quia potēta regulatōa, et ex eubōa
operatiōny logalū ē inu.

Hoc argumētū, quia Aquilō ē parit aduersa tota claritate quā ponit,
apponit. et h̄ resolutione ab ad uerū alijs quāto, an h̄mūm scēp̄m realitē ad rēbū n̄ ab h̄mūm
nābōa? n̄ dicitō t̄errogatū ab illū cōcedēdy eē. Ergo itēy quāto an uerū actū n̄ ab eādē potēta
et per eādē regulat? certe nescio cur hoc negēt, et n̄ uerū factū potēta ē ip̄e inu, et regula
enī eādē sūt in oblatō, quā applicatō: ergo q̄ uerū factū ex eubōy n̄ ab eādē potēta, et per eādē regu
lōy t̄distribūy uel t̄latū h̄mūm minime probat.

Rursum ex argumētō t̄p̄m h̄mūm metaphisicā,
uel aliter scēp̄a realitē n̄ dicitō quā ab h̄mūm loga dōct̄i cōmūcēti sōly directōe ad uerū uerū scēp̄a,
et t̄xatō quā metaphisicā, uel alitē scēp̄a uerū t̄ uerū uerū regulū loga, seu h̄mūm dōct̄e, uerū
am̄thaphisicā operatiōny per se iudūy regulas loga ē ap̄tēta t̄lectōba t̄mūmūbilitē regulatē. Unde
t̄forma negat̄s. ad probōc m̄i et neg m̄i. ad h̄mūm prob d̄: n̄ m̄i. sub ab eādē potēta t̄ uerū quo quā ut q̄
cōc m̄i, ut quo p̄cisi ē neg m̄i. et d̄: n̄ m̄i, quōt̄is uerū et dōct̄ina sūt ab eādē potēta ut q̄, et re
mota, neg m̄i, ut quo et p̄cisi t̄a cōc m̄i.

Igitur p̄cisiō uerū eubōy cūq̄ dōct̄ina n̄ ad eādē d̄ h̄mūl
lat̄ nob̄q̄ supra ip̄s dōct̄inā, t̄lectōba ē q̄ uerū et dōct̄ina p̄cedūt ab eādē p̄cisiō t̄ p̄cisiō
quā remotō; cū eubōy uerū uerū p̄cisiōny actū uerū n̄ eē h̄mūm dōct̄e, quābō t̄ h̄mūm
ue p̄cisiōny realitē p̄e sup̄t̄itū, idē ē q̄ cōiē quēta t̄ h̄mūm actū uerū n̄ eē ab eādē p̄cisiōny p̄cisiō
mo aquo ē actū dōct̄inā, licet uterq̄ actū sūt ab eādē p̄cisiōny remotō et ut q̄ ad actū t̄ h̄mūl.

Veritas huius resolutionis clauis est in Volūtate quā superiorū auxilio mota ē p̄cisiōny actū fidei,
et enī actū sp̄i, qui actū quābō ab eādē Volūtate ut p̄cisiōny q̄ remotō, et ab eādē auxilio t̄me
diate operatē, tam h̄mūm p̄cisiōny et ut quo t̄ h̄mūl ē t̄ h̄mūl actū fidei et ip̄e d̄: n̄ t̄ h̄mūl
uel p̄cisiōny d̄: n̄ t̄ h̄mūl: ergo q̄ actū sūt ab eādē p̄cisiōny remotō et ut q̄, n̄ eē naturalē uerū Volūtātē, et
q̄ alit̄ sūt p̄e ip̄e mediū, n̄ eē ip̄e auxiliū, quā optime cōp̄m̄t̄is cū eē q̄ actū elicit̄ resp̄ctat d̄: n̄ t̄ h̄mūl,
et n̄ eādē h̄mūm p̄cisiōny p̄cisiōny p̄cisiōny.

Et certe ex p̄cisiōna Magistra ignoro quā n̄ eē d̄: n̄ t̄ h̄mūl
d̄: n̄ t̄ h̄mūl t̄ colatiōne recta h̄mūm n̄ ologisimā, itaq̄ sibi et alijs explicare potest modū colatiōnis eubōy

hoc enim rationibus sit, operationibus illud, et prout est rationale ut intelligat, quod ut eoqueque intellecta;
proprie quod pariter deficit in operatione qui recte alijs notis faceret doctrinam.

Quesitio: actus doctrinae est
actus unus: ergo habitus doctus est habitus unus. Ans. probe specialiter a magistro meo, cuius doctrina sepe vene-
randa michi: actus doctrinae est doctrina exercita; sed doctrina exercita est actus unus: ergo, minus probe, non mai-
us in negativis sibi apparet: doctrina exercita est doctrina in exercitio; sed doctrina solus est exercitio per se:
ergo doctrina exercita est actus unus.

Neg. ad probandum maius: actus doctrinae est doctrina exercita, in arte facta
in negativis: ad arte facta est maius, et dicitur minus: doctrina exercita in arte facta est maius; ad arte facta neg
minus. igitur habitus doctus est qui habet sui sui duplicat regularis, quia haec maius est exercitio est qui in-
ter habitus doctus, atque non est exercitio in arte facta, sed prius unus doctrina arte facta realiter adveniens,
quod ostensio regularis est exercitio doctrina manifestat habitus uter ut per illas regulas exercitio efficiat
opera quae logalia.

Questio: propter unum definitum dupliciter accipitur, vel quod loquatur in actu exercite
ostendit regularis ad operandum definitionem; vel quod in actu regularis ostensio definitionis exercite constructionem; ostensio
regularis exercitio doctrinae est, vel potius doctrinae, quod exercitio unus privativus appellari potest habi-
tus doctus, sed de unum utroque est habitus probat argumentum cum actu doctrinae, nihil argumentum probat.
Constructio autem operis logici in regularis superioris unum realiter supponit, eundem ille sepe respicit mate-
riam arte factam quae dicitur arte facta per se constructionem in modum artificium in materia; quod est exerci-
tio et unum habitus uter, ac proinde sepe dicitur ab exercitio habitus doctus.

Quesitio: duo ac-
cidentes numero distincta esse non possunt simul eoqueque met subiecto; sed habitus doctus et unum in accide-
ntia numero distincta: ergo simul esse non possunt in eoqueque met subiecto; maius doctrina plausibilior in
scholis. minus est certa quia habitus doctus et unum simul existunt in eoqueque met subiecto sunt de genere
qualitatis. modo sic; sed habitus doctus et unum simul existunt in eoqueque met subiecto: ergo habitus nu-
mero distincti sunt; ac proinde de reali distinctione caret.

Argumentum hoc unum regularis exercitio; igitur
admissio pro nunc numero distinctio accidentis numeri a subiecto quibus sunt, solus argumentum probat
de illis accidentibus, quae completa et perfecta sunt in propria specie, necesse est illi quorum esse est completum.

Logici habitus logalis dicitur qualitas est intellectus, impletur habitus uter, atque nullus habitus solo
 est perfecte et ad equate completus in specie logica, sed ex illis tanquam ad equans et completis quo aliter quali-
 tas logica intellectuales completi et ad equam in propria specie. hoc patet per iniquitatem, item per additionem gra-
 dus ad gradum, omnes enim gradus numero distincti sunt, ut est gradus existens in eodem subiecto, igitur in eodem in reperi-
 tur, quia nullus gradus solo est qualitas perfecta et completa in propria specie sed ad equam et completa vel
 se invicem gradus alterius ad maiorem perfectionem intentionis. alia exempla aduocare poterat quia ut ex his
 consilia, omnia.

Dispositio: utrum logica sit simpliciter ars, uel solum
 secundum quid.

Quod sunt habitus intellectuales, nempe istis qui se habent erga Veritates atque bonitates in primario princi-
 pium; scientia qua ex repetitis actibus generatur; sapientia qua est cognitio rei per aliam causam
 prudentia qua est recta ratio agendi; et denique ars quod est recta ratio faciendi.

Divisiua ars est

liberalis et mechanica, ille est erga operationes terrenas animae; mechanica autem operatur erga op-
 erationes corporales. ars liberalis sub divisiua est grammatica, logica, rhetorica, poetica, musica,
 astronomia, arithmetica, et musica; mechanica vero est agricultura, fabrilis, quae chirographia, lan-
 icia, venationis, quoque nautica, et nautica. liberales artes significatur in hoc versum: lingua pro-
 prii, ratio, numerus, tonus, angulus, alia. mechanica vero in isto: sul, arma, faber, nemus, vul-
 nera, lana, vates.

Nostra Conclusio.

Logica est simpliciter ars. et probatur. ars simpliciter talis est habitus simpliciter regulabilis operis; sed logi-
 ca est habitus simpliciter regulabilis operis: ergo maius est de finis artis. minor probatur: logica est habitus simpliciter
 regulabilis operis est in se fortissime appetere primario ordinari ad regulandum opus; sed logica per se primario or-
 dinatur ad regulandum opus: ergo, minor probatur. instrumenta sciendi sunt opus; sed logica per se primario ordinatur ad
 regulandum instrumenta sciendi: ergo.

Confirmatur: ars proprie est in rigore talis est ad arte factibile proprie
 et in rigore tale; sed qualibet materia logica est proprie et in rigore arte factibile ab ipsa: ergo logica est proprie et
 in rigore ars. maius patet neque sicut necesse proprie talis est ad scibile proprie tale, ita ars proprie talis est ad
 arte factibile proprie tale. minor est contra, neque logica ex intentione et fine primo inducit in rigore proprie ipso-

quia materia recte regulari acri. consuet

Dicitur: arte facta logalia n̄ sūt proprie et iūgore facta, quia ipse organa n̄ habet factib; sed actib;: ac vero proprietatis debet esse factus ponit aliquid ad organa ut constat ex definitione artis proprie talis definiti ab Aristotele. exinde explicatio ab Aristotele de arte secundo metaphisica. dist. 44 sec. 13. numero 19. igitur cū loq; operationibus suis nihil ponat ad organa, sed remanet ut n̄t iūgore telechali delinea, idē q̄ op̄tione n̄ debet cōceptu artis iūgore.

Huius solutioꝝ iūgore videtur dist. 44. q. 5. ad 3. ubi hoc habet; in ipis speculabilibus invenitur aliquid primum cuius id q̄ operis, puta cōstructio silogismi, aut orationis cogitatio, aut numerandi, et manendi; et ideo quicūq; ad huiusmodi operationis, habitus speculabilis ordinatus, dicitur per quosdam similitudines artes scilicet liberales.

Solutioꝝ huius rationis h̄c dicitur per Arist. Doct. sequentibus verbis loci allegati supra: ad differe ntia sequentibus illarū artū quae ordinantur ad opera per corpus exercita quae sūt quosdam modo sex biles. Vbi Arist. Mag. innuat rationē cōmuniū artis dū dicitur iūgore liberalis et mechanicus id q̄t ex eorū datur quae id q̄ similitudo sicut cōtigit iūgore mēbro dū dicitur respectu cōmuniū dētis rationis cōmuniū.

Nec videtur eorū dist. dicit q̄ iūgore speculabilibus invenitur aliquid primum cuius id q̄ operis, debeat negari et ideo et iūgore operis illud aliquid q̄ invenitur, n̄ ad actib; suis n̄ ē operis dū dicitur: est eorū cōstructio silogismi operatio quaedam, q̄ n̄ neg, sed est eorū iūgore et simpliciter talis, quod non oportuit.

Igitur cōstructio silogismi, et q̄libet aliud opus artis liberalis v̄nq; admittit cōsiderationē unq; prae ordiū ad artū liberalis operatū; et aliq; per ordiū ad opera sexbilia, et per corpus exercita cū quibus ponit opera logalia comparari. in hoc secundo sensu cōstructio silogismi v̄nq; n̄ ē iūgore operis, sicut ē sexbile; sed hoc n̄ obest ut sit iūgore operis dū comparatur ad artū liberalis logq; aliter cōparatione secunda.

Hoc cōceptu habet iūgore telechone nostra quae comparata ad habitū telechali, ē proprie et iūgore telechali; quae ad hoc obstatū sit q̄ n̄ comparatur ad telechone dū dicitur q̄ n̄ debeat appellari proprie et iūgore telechali. Similitudo euenit iūgore nostra, quae et n̄t creata ad similitudines dēt; hae similitudo, quae absolute ē proprie talis, v̄nq; propria appellari potest facta cō-

passione cu verbo Divino terminate generationis Patris ite dicitur cum similitudine per idem in natura.

Ex quibus cognoscitur per hanc doctrinam ex explicita ratione operationibus eius perfectis respectu perfecti in materia. eaq. quae optime componi potest constructionem illogisimam id est de similibus ex opus per quaedam similitudinem ad opera verbi gratia, et nihil omnino est proprium et iniquum opus per ordinem ad aliam legem. igitur si factus in unum quod dicitur est ex compositione generis in se, sed solum artis mechanicae ac proprie de nihil magis quam legalem non obtemperat, ut pote liberata.

Demonstrandum igitur nono cunctis primordii cuiuslibet operis expressum in prefato testimonio debeat esse ad ex quo ad idem rationem legitime colligat constructionem illogisimam est opus in proprio, et recte quid? non recte in se explicaret qui affirmaret cognitionem abstractam de aliquo obiecto est cognitionem quaedam respectu cognitionis in multis de eodem obiecto; et itaque ex hoc itaque antecedente nullus colligeret legitime cognitionem abstractam est cognitionem in proprio, et recte quid? in similitudine idem dicitur a se in compositione. sic similitudine dicimus nono.

Multum testimonium adduci solet ex dicto loco supra citato ubi distinguitur ars a prudentia, differentia autem per facere et agere, quia ille, autem, est actus habitus interiorum materiarum; agere vero est actus per se in eis. Quibus omnibus respondetur quod si agere distinguitur prudentiam specificam ab omnibus artibus mechanicis, nulli enim istorum competit agere, sed facere; ab artibus vero liberalibus distinguitur prudentia per diversam rectitudinem qua regulat actionem, est enim eius rectitudo moralis vel de ordine operationum; rectitudo autem aliarum artium liberalium est artificialis.

Dices: habitus scientificus non est ars; sed logica est habitus scientificus: ergo non est ars. minus enarra dominum. magis probet: si habitus scientificus foret simul ars, scientia et ars non esset differentia dividens habitus intellectuales; sed sunt: ergo habitus scientificus non est ars. magis probet: differentia dividens habitus intellectuales, non sunt eorum habitus cuncti licet: ergo.

Multum argumentum ex eo patet, quia ideorationale et irrationale non possunt in eadem specie coexistere, quia sunt differentia dividens rationem communem animalium; sed scientia et ars ita se habent erga habitus intellectuales: ergo minus negari non debet, quia ars procedit compositione modo, et reguntur erga si regulantur; scientia vero procedit modo resolutione, et reguntur erga volentem, cum de partibus scientia nunquam dicitur; sed procedit

modo coposito, et erga regulam opposita processu scientifico, ad hoc erga utilia: ex.

Argumentum patitur istam habere opinionem respectu habitus scientifici, qui est divinus habitus intellectualis, et eodem habitu logo conditionata. Denique in scientia et sapientia, quae dividunt habitus intellectuales, et nihil omnino amittunt eodem habitu metaphisico. in pluribus alijs ista multiplicari possunt, quae pariter occurrunt pulchrae coposita et vetera doctrina.

Ergo ad arguendum dico scientiam etiam in eis defectibus istas ad faciem immediate oppositas habitus intellectualis, sed tamen esse mediatas et subalterneas, quae non possunt esse amicitiae unionis eodem habitu specifico. igitur coposita autem ista loga coposita hinc ad scientificum sicut coposita opinionum, hoc est tamen secundarius ad primum, sicut erga coposita disparatam quoniam nec unius alij est, nec illi repugnat, nec coposita probat modum diversus processu, quia et habitus resolvens coposito resolvit, et habitus copositi et artificialis singularia, eius singulari processu fidat et stabilitur utilitatis et defectibus proprijs, ut quoniam praecedenti dicitur est.

Disp. 4 utrum habitus logicus sit practicus, vel speculativus, et quomodo.
Natura intellectualis defectus est ut procedat practice, vel speculativae, unde in operibus praehabitu practico istis denotatur practicus, si autem per speculativum, speculativus. etiam habitus speculativus est indagare veritatem propter se, quod est habitus istius, haec ut finis istius ab habitu. habitus autem practicus est cuius finis est obiecti operare in se, et obiecti operari ut istius finis ab habitu.

Ergo quo colligens habitus practico dividere habitus intellectuales contra speculativum. haec distinctio habitus nominis exprimitur in cap. 9, ubi dicitur sic: speculativus finis veritas, practicus autem opus. in eo enim dicitur ut operari, ille vero operari ut speculatur. igitur ista distinctio reducitur ad veritatem et utrumque loga operari in se, unde exprimitur contra praedicta dicitur in obiecti. et ut finis operari in se, et ut operari in se, et ut operari in se, et ut operari in se.

Item aliqui tenent logam non esse partem practicae, nec speculativae, sed in unum defectus ad scientiam practicae et speculativae, sed haec est ratio quare non resolvit = alij tenent logam esse simpliciter practicae, et simul speculativae. in Epimachi dicitur disp. 4 met. sec. 13. v. 41. P. Dicitur et alij. P. Dominum cum communiter tenent logam esse secundum quod practicae, et simpliciter speculativae = P. Tenent, et sequentes scholasticae dicunt logam esse simpliciter practicae, et secundum quod speculativae, P. Chonabur tenent contra tenent logam esse simpliciter practicae, et ut finis tenent, sed ab ea dicitur negat esse ad se, tenent quod speculativae. ita. q. 2. per unum.

Nostri Conclusio.

Habitus Logus est simpliciter et primo practicus. propter efficaciam totum habitus respicitur practice et operabilis
 ut operabilis, vel operans, et simpliciter et primo practicus; sed ita tenet habitus Loga: ex. mai. et tota ratio habitus
 practici. min. propter habitus Loga respicitur profane forma abstractio; sed illa respicitur ut operabilis, vel ut operans: ex. mai.
 et in generalibus forma abstractio ut obiectum, quod Loga ultimo sunt. min. propter habitus Loga ideo respicitur forma abstractio
 huius ut et operans quod abstractio propria materia; sed hoc est falsum. ut respicitur forma abstractio ut operabilis
 et vel ut operans: ex. mai. et ratio, et in forma abstractio ideo et ut materia Loga redatur abstractio. min. in quibus
 quia materia Loga tunc est deum operans vel operabilis, quatenus respicitur abstractio vel abstractio.

H

accipit, quia quidem bali dicitur et ita alius, iudicium meum de hac re bene necessarium fuit. sed tunc ab adveniens tunc dicitur in materia
 per se deo et negare huius Loga et forma abstractio sed negatio quia tunc Loga illa tunc in ultimo ut operans vel ut ope-
 rabilis; sed dicitur in quibus et quibus Loga delineat speculationis, quatenus requirit ad hanc facta quod abstractio et
 multa carpta sunt terminandi operationis proprietas, sed tunc speculationis, et operabilis tunc huius non habet, sed
 tunc scilicet.

H

ac solutio fuit in d. 1. p. 1. q. 1. ad. 3. ne. in quibus speculationibus respicitur aliquid primo-
 dy cuiusmodi operans, per abstractio huiusmodi. in quibus per abstractio operans appellat supra constructionem huiusmodi, et
 negat operabilis huiusmodi: operans in quibus speculationibus appellat supra habitus constructionem huiusmodi, significatio
 Loga et delineat speculationis.

H

ac solutio bali uel fidemur est de omni constructione. sed si uel de abstractio constructionis
 cuiusmodi in quibus speculationibus, et per huiusmodi cuiusmodi operans debeat d. 1. p. 1. q. 1. de Loga propria materia operans, et
 de Loga alia scilicet dicitur, sicut enim in materia Loga tenetur constructionem huiusmodi. et tunc est in operans abstractio;
 et in quibus speculationibus (per alia scilicet) a Loga respicitur constructionem huiusmodi, qui respicitur illam, ut per se
 dicitur uel tunc in abstractio, et in abstractio operationis, tenet per huiusmodi cuiusmodi operans.

I

quibus Loga propria materia
 et huiusmodi operans, et in abstractio operationis tenet per huiusmodi, et quoniam huius Loga respicitur huius
 de constructione debere, et in abstractio per huiusmodi denominationis et tunc scilicet tenet processum propria mate-
 ria; et in abstractio scilicet speculationis dicitur, et in ultimo tenet constructionem huiusmodi abstractio; speculationis con-
 tracta et in abstractio huiusmodi propria, sed propter abstractio obiecti scilicet speculationis. et hoc tenet et tunc dicitur
 d. 1. p. 1. q. 1. ad. 3. constructionem huiusmodi et quod operans respicitur in quibus speculationibus.

Propter hoc sub fundamento aeterni Verbis **Phil.**: ideo constructio syllogismi facultate speculativa, est linea speculativa, quia facultas speculativa respicit syllogismum propter suam actus suam dispositionem, sed ut medius acquiritur Veritas de re speculativa obiecto; sed logica propria materia respicit syllogismum propter suam actus suam dispositionem, aquae Veritas ista specificata, omni alio recluso: eaq. ut ideo facultates practicae denominantur sibi ab obiecto operato vel operabilia, quia adequate operari suo incubunt per hoc solum; at per hoc solum quod logica habeat ad artefacta sua ut recte constructa, vel constructibilia per regulas, adequate operari suo incubunt: eaq.

Dicitur: *una*

Phil. 1° 2° q. 57. ar. 4. d. h. practicae quae sunt contra speculativa sunt ab opere exteriori ad quod non habet ordinem habitum speculativum, sed tamen habet ordinem ad opus interius istius. ex quo testimonio sic: redefert habitum speculativum a practico quod ille habet ordinem ad opus interius istius, practico vero ad opus exterius; sed ordo habitus logici ad artefacta propria materia eorundem ad opus interius istius, etiam habitus logici sic constituit artefacta inhiiponit ad opera: *no. eaq.*

Haccratio **Phil.**, quia in istis difficultatibus inducit me ut articulus videtur fore in istis de ad remenda solida respectu propositionis; et in illo ar. ad h. sic multo clarius pronobis: ad primum dicendum quod duplex est opus scilicet interius. et exterius practicum. ex quibus unus quilibet videat divisionem supra assignatam ad **Phil.** ista habitus practicum et speculativum in eadem divisione adequate iuxta quatenus ad habitus practicum; constructivum dicitur **Phil.** habitus speculativum sicut ordinatum ad opus interius facta cooperatione, non ad quatenus habitus practicum, sed per se ad illy qui ordinatum ad opera exteriora corporis; etiam enim si in divisione adequate foret falso affirmaret supra opus interius sicut exterius est practicum.

Et ne iudicet ista ratio non in **Phil.** operum rationem habere, sed in istis ultimo probat verbalis; Verbis quia in eodem articulo tradit in corpore, illa enim sunt: est hoc enim quod aliquis habet habitum interius speculativum et inclinatum ad utendum. ex quibus sic: sed eorundem interius est istius habitus logici inclinatum ad utendum. eaq. quia habitus logici sic est inclinatus ad utendum. **Phil.** max. probat: per illud interius inclinatum ad utendum, aquo ad usum de determinatum; at ab habitu logici determinatum interius ad usum artificij logici: eaq. max. est per se nota. min. enim est clara, quia per se habitus logici interius est inclinatus ad constructionem artefactorum, ad quos determinatum practicum inclinatum est determinatum utendum est teleologicum ad usum artificij.

Confirmatur eorundem s. Doc. q. 57. ar. 4. d. h. ubi haec habet: verum interius practicum accipitur per se formatum ad operum rectum. et post pauca; in istis habitibus quae possunt assignari sibi obiecta operabilia interius, sibi factibilia exteriora. ex quibus hac ratione est nota, et superius euationem

ad ueritatem precludo: eaq. uerit. in practico quod optime ex exercit. pro agibile. ite uerit. modo ne: eaq. q. illogismus q. dicitur
 q. dicitur logale ut opus ite uerit. et agibile. in uerit. factibile et optime, n. h. q. habitus illy respicit pro fine denominatur
 uerit. et ite uerit. practico. pro op. et p. adduci potest etis rationis. q. dicitur qua e. practico. ite uerit. quibus e. rationis
 n. ut aliquid factibile et optime. id ip. patet ite dicitur dicitur. quae e. denominat. prudetia. quae e. denominat. prudetia. ut in practico
 quibus e. dicitur. ut opus ite uerit. et agibile.

Soluntur Argumenta.

Arguitur: habitus intellectualis ut itus perfectiones: eaq. habitus perfectus ity ite uerit. speculatio, ex ut per
 perfectiones speculatio. modo ne: sed habitus loquus perfectus ity ite uerit. speculatio: eaq. habitus loquus e. perfectio pe
 culatio. probatur: habitus loquus perfectus ity ut ite uerit. ueritatis; sed itus ut ite uerit. ueritatis e. ite uerit. pe
 culatio: eaq. dicitur ut patet, n. q. habitus loquus perfectus ity ite uerit. ueritatis quibus ueritatis obiecti actus
 sciat; sed hoc e. perfectio ity ite uerit. speculatio: eaq. probatur: perfectio ity medio regulis quibus obiecti actus
 sciat; id e. ac habitus loquus habere pro fine ueritatis obiecti actus sciat; sed ueritatis obiecti actus
 sciat scitibus ity e. finis habitus perfectus ity ite uerit. speculatio: eaq. minus sciat; ite uerit. dicitur ueritatis
 scitibus ab op. et p. q. ita e. finis habitus practico, illa uero finis habitus speculatio.

Enclonana

ratio a pluribus obiectis iudicata, ex qua ite dicitur logus actus obiecti operari, n. ex fine actus obiecti operari, sed
 ex ordinatio ad obiectum obiecti ity actus obiecti operari. ite uerit. ad arguitur co. et in uerit. negatur sub. ad
 prob. dicitur: ut ite uerit. ueritatis operari et actus obiecti, co. mai. co. et in uerit. seu speculatio, sub.
 ab habitus loquus negatur: ab ite uerit. quae dicitur ueritatis pro p. et h. ab ite uerit. e.

Innegante

et habitus loquus n. ut et quilibet alius ex perfectione itus quatenus ex illis ity ite uerit. propter e. determinatus uelut
 cognoscat, uel ut operari ite uerit. nata materia secundum speciem habitus; similiter e. innegante habitus loquus
 aliter n. perfectio ity n. in obiecto regulary quibus perfectio ite uerit. ut patet ite uerit. pro illa ity e.
 glax sua co. et p. et facta.

H

u. ponitur dicitur q. ueritatis obiecti actus obiecti scitibus uel scitibus, alius ex fine
 habitus loquus, alius ex fine ity, quia e. co. et p. dicitur e. ueritatis obiecti iudicatur ipse ut actus obiecti; similiter e.
 ex parte principii operari e. co. et p. dicitur e. ity ite uerit. n. et habitus loquus ite uerit. actus obiecti, quia ity
 ex sua natura habet pro fine ite uerit. et habitus modo seu p. et h. ite uerit. ite uerit. h. e. finis ha
 bitus, illud aut ity. sic loquus dicitur perfectus ity quia ity n. perfectus ut ite uerit. p. et h. sed ut ite uerit.

Religat sic uel sic, nāpe artificioso modo, cūq̄ modus artificiosus ut delineā operabili, nec sarrō huius practi-
cius uel debet per ordinē ad logg operari. Quare propter ista in illo ultimo quiescit itaq̄ in suo specificate,
se habet ueritate obiecti uel scibili p̄ se demerenti ad habent logg, et q̄ si de se habet ad

114.

Hac doctrina p̄ficiatur in uoluntate cuius finis et obiectū ē bonū cōmuni; nāq̄ uoluntas cōsideratur
ut perfectata ab habitu Charitatis, eius finis et obiectū ē bonū nō cōmuni, sed determinate diuini super omnia di-
ligēdy, equidē uoluntas p̄ficiatur a Charitate, nōt diligat bonū, ē enī natura sua bonū dilectōa, sed ut bonū
diuini diligat et supra omnia bona; igitur cōparabilitas nādest itō q̄ aliis ut finis et forte obiectū uoluntatis,
afine et soli obiecto habitus Charitatis p̄ficiētis et determinātis uoluntatis.

Nec dubitō ad ueritatis ma-
dita solutione eie cōtēto, et enī iibe cōtēdat obiectū forte loga eie actus artificiosus, iibe ex istis et rebus artificio-
si uel ex eie, nullus tam dicit ueritatis, scēdy iibe scēdy eie obiectū forte loga, sed unice eie obiectū forte
mody artificiosy scēdy illg. nā q̄a quō uidi, quidē arguit q̄ actus istis nō potest eie obiectū loga eie q̄ or-
dinatur ad aliud, itē ex respōdet q̄ ordō iste nō ē op̄ fine loga sed op̄ fine istis; nō de cōsequētia accēdit logg
quiescere in artificio actus, quōb̄ op̄ fine istis actus artificiosy tēdat in obiectū scēdy.

Dū quere erg debet,
ut hac solutio in artificio recte operato duplici ordīne, nāpe et artificij ad obiectū mēdy, et ordīne artificij
ad regulas cū quibus cōformatur ē. et p̄ enī ordō ille cōparatur ad finē istis, quia in istis habitus ut obiecta
sciat. et p̄ enī artificij recte operaty ē finis habitus loge in quo iste quiescit, habet enī op̄ finē sui officij
quo ad munus p̄ncipale p̄ hoc solū q̄ uideat in istis, artificij recte cōlocatōny terminōny scēdy
sua p̄cepta.

Replicabis et quidē difficulte: erg istis p̄ficiatur in linea speculatiua p̄ habitū de-
lineā practica. cōs probas: istis se habet ad ueritatis obiectū ut scibili uel scitū, ē istis in linea speculatiua
sed istis nō se habet p̄ficiatur p̄ habitū delineā practica: erg. mai uideretur certa, nq̄ ueritatis scibi-
lis uel scita ē finis habitus speculatiui; min̄ et q̄ constat quia istis p̄ habitū practicy, nāpe logg ope-
raty artificij, p̄ficiatur ut respōdet p̄ obiecto et fine suo nā artificij operaty, sed ueritatis artifi-
cio scitū.

Negans. ad prob dicit mai: se habet ad ueritatis obiectū scibili uel scitū modo cōtē-
plabili et speculabili p̄ se, cōtēmar modo operabili neg mai. aliter: scibili uel scitū op̄ fine, cōtē-
mai, nō op̄ fine, neg mai. et dicit min̄ ad ueritatis obiectū scibili uel scitū, propter ip̄ scibilitatē

uel sciētię pure negamin: propter ipsę scibilitatē uel sciētię sub operatione uel operabilitate, cōmū-
perq̄ patet ad ipsius probatiōes.

Ignorantia in quolibet habitu, ei tribuit specię nēpe speculatiuē, uel
in iudicantē speculatiuē, uel practici, in finē iudicantē operatiuē. ad q̄ distingui debet quid habeat istius pro-
finitate a se natura ab omni habitu precisa, quid habeat pro fine ut determinatus ē perfectus
practicus habitus determinate.

De intellectu natura sua considerato iudicamus neque esse determinate prac-
ticū, neque speculatiuū, sed utriusque in se habet esse determinabile per habitus agnitiuē intellectus
a se cognoscentes, habet profinitate uel cōtemplari obiecti quod operatiuē, uel operari obiecti quod cōte-
plari; unde istius determinatiō ab habitu logi nō ut sciat absolute, sed ut sciat cū subiectione ad pre-
cepta logi precise operationes artefactorū et modū operari ea, medijs quibus obiecti sciti reditū sci-
bile uel sciti, quāti cōspiciuntur operabile uel operari, propter q̄ obiecti logi sciētię ab istius operari ope-
rari nūquā specificat intellectu ut indagat illud medijs habitu logi istius perfecti, nisi pro ut tale obiecti
ē ipse cōsiderabiliter operabile uel operari.

Et ratio ē euidēs, quia istiusmetalogi sciti manifestat
obiecti logi istius, quāti dicit cōformitatis ad regulas logales; sed ut dicit istius cōformitatis sūt ipse cōsi-
derabiliter operari: ergo nisi ex eo constat quod habitu logi est istius perfecti ut ei redat obiecti scibile mo-
do quo habitu mēdat. minime patet quia artificij dicit cōformitatis, ē forma inuicem dicitur esse operari
secundum regulas.

Hae omnes notafient consideratiōibus nature logi nō solum esse sciētię sed et
esse ipse cōsiderabiliter artificij, propter quod obiecti istius logi nō ē scibile, sed et ē ipse cōsi-
derabiliter artificiale; cū enim artificiale nō delineat operari, sed per sub hoc cōceptū operari uel artificiale,
uel artificij specificat logi ipse cōsiderabiliter artificij, uel quod id ē, istius ut determinati ab ha-
bitu logi scilicet artificij.

Patet hoc ipse cōsideratiō, quia utpote habitu intellectiui practici,
nūquā precidit ad iudicantē; igitur precidit istius et determinat ut recte dirigat operationes uolunta-
ri, propter quod ista per se ad iudicantē nūquā precidunt ac cōcepti dicitur; ergo ubi cōsiderati
quod cōsideratiō sepe respiciat operationes uoluntari uel ut dicitur uel ut dirigibile, pro cōsequē
nūquā precidit ac cōcepti practice facultatis.

Igitur admodum quo statim habere ad aliquid obiectum quod speculatum dicitur, et nihilominus habere intentionem habere
de materiali respectu spiritus tunc ut dicitur per primum ad obiectum speculatum, quia speculatio non finis prout dicitur, sed
tunc; ita eodem modo potest tunc habere ad aliquid scibile uel speculabile, quia speculabilitas de materiali habet per
ordinem ad tunc ut dicitur ab habitu logo dicitur et artificiali opere obiectum, nec erit operabilis finis tunc ut per ha-
bitum regulari, quibus aliam speculatio finis sit tunc secundum se tunc ad habitum preciso.

Magnum: habitus de

bitus habitus simpliciter speculabilis; debet esse speculabilis simpliciter, sed hoc ex obiecto prout habitus logos; ex habitus logos est
simpliciter speculabilis, minus patet ex eo quod omnis facultas speculabilis uel instrumentalis logatibus, magis probi: habitus de rebus habitus
bitus simpliciter speculabilis, nisi debet simpliciter speculabilis; sed habitus inter principia speculabilis, et simpliciter speculabilis; ex
minus patet, quia ratio speculabilis, et practici colligitur ex principia quibus minus facultas, magis probi: habitus de rebus habitus
simpliciter speculabilis, habet pro fine speculationis; sed habitus qui pro fine habet speculationis minus principia speculabilis; cog-
no autem patitur istam contra omnes de se de se logos esse simpliciter speculabilis; enim indubitabile est rationes practicas nec
medicinas et alias ^{uoluntatis} logicis instrumentis de circa sui obiectum procedunt ex fine operandi illud. Ergo unusquisque istam cogit-
re potest acotaxia.

Sed quia propter istam arguitur potest iudicari quod pro de se habitus logos tunc habere de se habitus, quia de-
speculabilis pro de se secundum se ab utroque praesertim, manifestando se sequi instrumentis artificialibus cum possit in differetia de determinabili
per habitus partes a quibus est determinate practica uel speculabilis secundum naturam habitus cui determinate rebus; ideo ali-
ter respondet, et negat magis et concedo minus, ad probandum magis: istius habitus de rebus sit speculabilis, cum magis; istius habitus
de rebus sit operabilis, et concedo minus, ad huius probandum magis, habet pro fine uel proprio uel alieno, speculationis, cum magis.
pro fine et necessario pro fine proprio negat, et dicit minus: habitus qui habet pro fine proprio, speculationis, cum minus: pro fine pro-
prio uel alieno, negat, et nec concedo.

Difficultas, nulla est eo quod habitus qui aliam rebus, sed de rebus sui rebus in
et practici principia et ad operandum et in habitibus, et quod nihilominus habitus tunc tunc tunc rebus creditur sit speculabilis, ac-
pro de se tunc principia speculabilis et ad ^{speculabilis} rebus. Igitur de facultates speculabilis uel instrumentalis loga, alius finis
facultatis famulata, alius finis loga famulata et rebus; ita enim minus principia in se habet pro fine rebus et conforma-
tis artificialis autem regulis praesertim, et nihil aliud loquitur de intentione prima; conformitas uel rebus est praesertim de rebus ope-
ratio, tunc enim artificialis habet de conformitate rebus, quia habet de operato secundum regulas; quod autem medio hoc artificialis rebus et co-
formitas alius habitus speculabilis ut potest erit in contemplatione sui obiecti, quod de materiali alii est ad logos, et ut
prout famulata, quia quid quid minus rebus et conformitas artificialis in de intentione loga simpliciter tali, alius in pri-
maria intentione est de rebus ad minus dominij alieni.

relativitas, mutatio quae loga est natura sua destinata ad modum obiecti, ad modum actus, ut est casus, ut in eo constat quod quod est in se
obiecti ad hunc admodum ubi ubi quo ad substantiam per definitionem, divisionem, et demonstrationem, et admodum quod admodum per propositionem
ut casus simulacrum demodo sicut dicitur.

Clarus: quatuor tamen modis obiecti scilicet scibile actus, scilicet; sed loga est admodum modus scilicet per se; casus
per se agit de generatione illi modis quibus scibile obiecti scibile actus, modo scilicet; et modus logalis scilicet tamen sunt demonstrationis quae obiectum
partem per se, de finibus quae scibile ubi ubi est, finibus quae clarescit partes, et demum per se quae obiectum quae admodum
modo nobis nunc enunciatio scibile; casus ubi loga ut per se admodum modus scilicet; et in his quatuor modis per se agere debet per se obiectum
obiecto admodum in genere.

Dicitur: de finibus per se ad hunc operationem, divisionem et propositionem ad hunc, et quo obiectum hoc in summa
scilicet; divisionem ad demonstrationem per se ad hunc operationem, divisionem et propositionem ad hunc, et quo obiectum hoc in summa
in genere et admodum in genere; ubi loga debet agere de illis per se rationem, quae sunt in summa scilicet; per se, sed per se demonstrationem. Per se
definitionem, divisionem et propositionem scilicet; ubi ubi est, ubi in demonstratione scilicet; ubi in definitione, divisione et propositione
definitionem, ubi de aliis in finibus definitionem, quae sunt admodum demonstrationem, ubi in demonstrationem scilicet; ubi in definitionem, divisionem
per se. In consideratione ad demonstrationem scilicet; ubi in admodum demonstrationem, per se, et admodum demonstrationem, quae sunt in per se
eius ubi in admodum logae ut per se scilicet; sed ad demonstrationem ut per se ad hunc.

Hoc tamen ubi in definitionem scilicet; ad hunc demonstrationem scilicet; ubi in
ut per se elaborant in regula loga, quo tamen per se ad hunc per se admodum demonstrationem scilicet; ubi in admodum demonstrationem scilicet; ubi in
est quae per se definitionem ad demonstrationem scilicet; ubi in admodum demonstrationem scilicet; ubi in admodum demonstrationem scilicet; ubi in
et per se admodum demonstrationem scilicet; ubi in admodum demonstrationem scilicet; ubi in admodum demonstrationem scilicet; ubi in
admodum demonstrationem scilicet; ubi in admodum demonstrationem scilicet; ubi in admodum demonstrationem scilicet; ubi in
per se admodum demonstrationem scilicet; ubi in admodum demonstrationem scilicet; ubi in admodum demonstrationem scilicet; ubi in
et per se admodum demonstrationem scilicet; ubi in admodum demonstrationem scilicet; ubi in admodum demonstrationem scilicet; ubi in

Libere ubi in definitionem scilicet; ad hunc demonstrationem scilicet; ubi in
nly ut hunc scilicet; per se est in hunc. id est; et quae ad propositionem, quae sunt extrema scilicet; ubi in conclusionem, quae sunt demum scilicet; ubi in
enunciatio scilicet; ubi in admodum demonstrationem scilicet; ubi in admodum demonstrationem scilicet; ubi in admodum demonstrationem scilicet; ubi in
divina, sicut enunciatio est partes in hunc, sic partes in hunc, sicut demum scilicet; ubi in conclusionem.

Conclusio Secunda.

Quis per se scilicet; ubi in admodum demonstrationem scilicet; ubi in
divina proprie scilicet; ubi in admodum demonstrationem scilicet; ubi in admodum demonstrationem scilicet; ubi in admodum demonstrationem scilicet; ubi in

ma: obicitur quod dicitur in primis, non est obicitur quod dicitur in primis, sed dicitur in primis, sed dicitur in primis...

Hoc dicitur in primis, quia in primis, leguntur apparetur libere, proprie quod dicitur illud angustius: subiectum est quod dicitur in primis, sed dicitur in primis...

cum in his hinc sunt dicitur: modo coprahables proprie quod dicitur in primis, sed dicitur in primis, sed dicitur in primis...

Reponitur: sed dicitur in primis, subiectum est quod dicitur in primis, sed dicitur in primis, sed dicitur in primis...

Ratio dicitur in primis quod dicitur in primis, sed dicitur in primis, sed dicitur in primis...

Demerge: sic dicitur in primis, subiectum est quod dicitur in primis, sed dicitur in primis, sed dicitur in primis...

Artifitium logicum actuum intellectus est obiectum primarium logicae. hanc
 conclusionem viduo copiam viduo thomas; per haec verba in his posteriorum:
ars quaedam necessaria est quae sit directio principis actus rationis perquam homini
impulsio rationis actu ordinata facilius, et sine errore procedat, et haec ars est logica,
id est rationalis scientia, quoniam non est rationalis ex eo quod est secundum
rationem quod omnibus artibus commune est, sed eo quod est circa propriam
actionem rationis sicut circa propriam materiam.

Eo quibus dicitur: propria materia

curis habet est eius proprium obiectum; et logica est propria materia actus
 rationis, sicut artificium formale, quod idem est: ex. maius potest acquirere
 negari; tunc quia ista omnia materia propria et obiectum in idem veniunt
 tunc quia si ad veritatem consulamus ex eo inferiori modo, videtur obiectum
 esse obiectum primarium logicae, quia dicitur thomas illum appellare proprium
 subiectum eius: ut ergo obiectum et materia propria in idem ve-
 niunt, obiectum licet colligere artificium obiectum esse obiectum, quia
 thomas et eum nuncupavit proprium adiectum, et nobis, rectitudine qua
 illis non habet colligere artificium formale esse obiectum eo quod dicitur thomas
 illud spectet materiam propriam.

Secundo illud est obiectum primarium logicae

ubi dicitur: est error unius a logica fugabilis ordinante rectitudinem: sed ita
 re habent actus intellectus artificiosus, cum ad eorum actitudinem (sicut verbum dicitur
 thome) sit ars quaedam necessaria nempe logica quae sit illorum directio ut homo
 impio rationis actu ordinata et sine errore procedat: etc.

Probo iam conclusio-

nem rationis: obiectum formale cuius cumque virtutis est in quo ita inveniunt
 cum rationem specificantem; sed in actibus intellectus artificiosus adveniunt
 logica nam rationem specificantem, proinde ratio specificata logica est
 modus videndi obiectum artificiosum; sed actus intellectus artificiosus sunt modus

scilicet obiectum artificiosum: ergo. prout in modum inveni obiectum artificiosum vel est
definitio vel divisio vel demonstratio vel enumeratio, sed in actibus
intellectus artificiosus est definitio divisio demonstratio et propositio: ergo. maius per
se nota. prout in: in actibus intellectus artificiosus datur conformitas cum regulis
definiendi dividendi demonstrandi et enumerandi: ergo in illis est definitio divisio
argumentatio et propositio: namque impossibile est intellectum definire hominem
Vnde per actum rationis non representantem genus et differentiam denominantem
hominem obiecte definitum

Contra rationi invidio gravissime respondent
Thomae actus intellectus artificiosus in modum inveni obiectum artificiosum
bilateraliter solum et inchoative non ultimum formaliter et incomplete quod
erat necessarium ut artificiosum actum eius obiectum logicum; nec enim significat
qualibet alia scientia) non potest respicere pro obiecto formali nisi
formam in qua quiescat ultimo formaliter et complete.

Unde quam-
vis in actibus mentis reperitur forma dividendi definiendi enu-
merandi et demonstrandi solum, sed habet ut formalem representationem arti-
ficiosi obiectum in quo logica formaliter et ultimate quiescat am-
gendo obiectum in illo artificioso ab actibus representatione.

Metest solum
homo in quantum cui respondent partes societatis actus intellectus posse
a logica dupliciter considerari, primo prout sunt materia a logica diri-
gibilia et ordinabilia ad representandum artificiosum obiectum, secundo
quatenus sunt materia a logica denominabilia per illas secundas intentio-
nes quibus beati actus intellectus comparantur conformiter regulis pri-
mariis et secundis eorum recte duntaxat

Et quamvis sub prima consideratione
dicantur in artificiosum esse bilaterale directum et ordinatum ad represen-

tantum artificium obiectivum, tamen ab omnibus is conceptibus
 prescindunt actus artificiosae inconsideratione secunda, quia illa repre-
 sentatio actus ^{mentis} et bialitatis, dicunt, se habere de materiali aspectu logicæ
 cum quibus regulis illa bialitatis representatio comparatur eum pro utrius
 logica non attendit tantum representationum illam artificiosam et bialitalem,
 quantum delectatur in illa quia conformis est artificiosae.

Sed quia hec

solutio multipliciter redarguitur molestia argumentorum multiplicium
 et certe non levis, illa omnia preoccupando, et sic dicitur tanquam satisfactio-
 nem bialitatis et actus intellectus artificiosae et bialitatis prae logicæ etiam quatenus
 expriment ordinem et bialitatem artificiosam, quia visus principis quomodo
 actus intellectus in ratione modi sciendi formalis ab ordine et bialitate pres-
 cinduntur potest.

Et tamen actus mentis tantum habent de artificio formali quan-
 tum expriment de artificiosa representatione; sed tantum expriment de bialita-
 tate, quantum de representatione per illud enim artificium actuum est biale
 unde est representatum: ead ^{em} idem prescindere ab actibus conceptum
 biale et tamen ad artificium obiectivum, prescindere ab actibus artificium
 formale

Propter quod dico artificium formale actuum nunquam prescindere ab biale,
 improprie expriment esse formale representationum obiectivi, tamen cum logica in prima
 bialitate, in eadem formale representatione inveniat rectitudinem artificii istas
 regulas, unde est quod in illa bialitate et representatione artificiosa quiescit illam com-
 parando ad se.

Ad invicem: ista nostra doctrinam artificium formale non prescindit
 ab biale et representatione; sed bialitas et representatio artificii formalis non est per ordinem
 ad logicam, sed per ordinem ad modum sciendi obiectivum: ergo si artificium formale
 non prescindit ab bialitate et representatione non potest logica illud artificium ad eam
 comparare.

Clarius: modo artificium formale ad obiectivum simul ad logicam

est oppositum et contrarium, quia artificium forte se habet active ad obiectum et exami-
nabile ad logicam; sed per nos artificium forte nunquam prescindit ab ordine in obiectum:
ergo nec artificium forte, nunquam potest ad logicam comparari.

Ad replicam
in forma conc. mai. et disting. min.: bialitas et representatio nude iuncta conc. min.;
artificia neg. min.; ex quo ad recurrendum neganda est contrarietas in ordine artificioso ac-
tuum ad artificium obiectum et ad logicam.

Igitur in artificioso forte actuum est
disting. quidam representationum illam ex natura sua bialem ad rem representatam,
et representationem bialitatem esse artificiosam logicam bialitatem; in illo respectu ad logicam
et forte se habet tam artificiosum regulatum quam bialitatem sub artificioso cum hac
diferentia quod artificiosum bialitatis forte est compositum propriis et ahinet ad logi-
cam ut eius ratio: ubi que bialitas autem artificiosa nunquam potest nude iuncta ad-
logicam expectari, sed tantum ut concreta in artificioso ad que alio ut denominata ab illo,
quod proprium est cuiusvis obiecti quod est partiale.

Ex hoc oritur ordinem
actuum artificiosorum ad eas nullam diuere oppositionem cum eius partia comparatione
ad logicam; denique est cuiuslibet scientie eius ad comparandum adiectionem omnem
entitatem etiam naturam suam ordinatam ad aliud, dummodo in illo ordine forte ad iube-
nat ipsa scientia suam specificantem rationem.

Vis doctrina percipit clarissimum
exemplum quod in qualibet sententia cum ingereret deest. In omnium sententia
obiectum logica est modus sciendi; sed modus sciendi ex sua forte ratione dicit ordinem
nem ad obiectum scibile ut patet in tactu scilicet scilicet: ergo incompatible non est
ratio obiecti cum conceptu ordinis et bialitatis in illo. patet discursus, denique ut modus
sciendi ut obiectum non prescindit a modo sciendi; sed imperceptibile est modus sciendi
in ordine et respectu ad obiectum hoc vel illo modo sciendum: ergo.

Idem in spe-
culo unam vel ternam faciem representant, clarum fit: equidem hoc speculum speci-
ficat autem quatenus de sententia tali illas multiplices representat facies, solum enim in prospectu

est inuenitum speculum ab arie: sed pro ut illas representat dicitur impus curibilibus ordi-
nem abstrahit ad illa multiplicia obiecta, ut notum est: ergo.

Item pro hac colutione nam-
que memorie instantiam de actibus voluntatis que a prudentia dicitur unum et recte ob-
iectum aringant; ab illis enim quibus ordinatis ex intentione prudentie, ista specificatur,
quia in illo ordine inveniunt suam rectitudinem. id est in modis de conceptis ad relatio-
ad terminum essentialiter ordinatis & de accidenti impus curibilibus dependentis ad
essentiam comparatis ad maiestatem.

Non quare: obdu arifitio ius actum
est causantibus obiecti ob arifitio; sed cum ratione obiecti est incompatibiliter
causalitas: ergo patet mirum nam omne obiectum est de linea absoluta. mai
est etiam contra quia arifitium obiectum est denominatio vel inueniensa vel
ex inueniensa in rebus ab arifitio forli actum.

Distingui: est causantibus
per rationem que specificat conc mai; per rationem sub qua specificantem, sub
disting, concretam conc. abstractam iterum sub idisting precibus et pro expreso
neg mai, potius et pro impliito conc mai. istius manifestis actibus intellectus
est considerare rationem arifitio in actibus, et rationem actum sub arifitio
quod idem est, est considerare ordinem illum esse formalem, et inueniensa est arifitio
tum; conceptus isti ob idem pro expreso excluduntur ut pote inueniensa dispa-
rati; non enim absolute loquendo entiam esse formalem probat esse arifitiosam,
neque contra.

Quo ius pro isto explico approdatam distinctionem. arifitium
actum intellectus est causantibus non per illud unde est arifitium in de-
iuntum, sed per illud unde est forli ad que adeo se habens ex parte actum,
et est ratio equidem actus arifitiosi causam arifitium in rebus quatenus
res representant arifitiosas; at non actu arifitiosi non representant res arif-
itiosas quia sunt precise arifitiosi, sed quia arifitium hoc est concretum in ac-
tibus ad que adeo quia arifitium est determinate forli: ergo

Nec dubito vos hanc ^{intelligenda} ^{hanc} solutionem, iucunditate scholastica ex a-
minetis, aliorum iucundum sua obiecta. Cause sunt obiectum filosofie que sunt
atacta a filosofia non prescindunt ab ere cause, nec prescindunt ex consequenti
ab ordine ad defectum; nihil hominum sollicitudine ex pro ex pro attingit filosofia cau-
salitatem quatenus in ista ad imbecit motum vel mobilitatem: sicut ergo fi-
losopia specificata amote et mobilitate tanquam a ratione sub qua attingit
sollicitudine ex prose ipsam causam et eius causalitatem primo dicitur rationis
que concretantur formam sub qua filosofie: sic eodem modo asserimus idem nos
de actibus artificialibus formalibus causalibus quatenus solles, et specifican-
tibus quatenus artificialibus. ⁱⁿ ^{intelligente} ^{certe} ^{commendati} ^{facile} ^{erit} ^{applicare}
huius ultime replicae instantias ^{pro} ^{antecedenti}

Conclusio Secunda.

Modus intendendi obiectibus, seu artificialibus in rebus est obiectum per se logicum proxi-
mo ex dicto thoma et meta. Nec de per hec verba: enarrationis dicitur propria de illis
intentionibus quas ratio ad imbecit in rebus considerat, sicut intentio gene-
ralis speciei et univocum que quidem non imbecit in rebus in rebus natura, sed con-
siderationem rationis consequuntur, et univocum enarrationis est proprii subiec-
tum logicum. en verba ita clara et pronostica ratione attentione ut arte iudicant de bun-
thomam solum voluntarie atque apparenter pro interpretari exponi quod hic
ostendo

Mec est differentia artificialis solis ab obiecto, quod illud sunt secunde
intentiones que ad imbecit in rebus in consideratione rerum, obiectum vero quod
ad imbecit in rebus considerat; sed iuxta dictum thomam, secunde intentiones
quas ratio ad imbecit in rebus considerat sunt proprie obiectum logicum, nam
ut dictum manet pro eodem usurpant AA obiectum proprium, subiectum, et ma-
teriam circa quam: ergo

Secundo: secunde intentiones in actibus sunt iuxta ad Ver-
tatis ens reale et consequenter imbecit in rebus natura; at illa secunde intentiones,
de quibus loquitur dictum thomas non sunt ens reale et consequenter nec imbecit
in rebus natura; ergo quia intentiones de quibus loquitur dictum thomas esse

proprium subiectum Logice, non sunt forles et in actibus: ergo obiecta et in actibus

28

Tertio. Sicut doctor de illis intentionibus affirmat coniequi considerationem rationis, de quibus ante illam negat imbeciam in reum natura: ergo sic dicitur Thomas negat illarum intentionum ex intentionem in reum natura, sicut affirmat illas coniequi rationem; sed tanto doctore affirmante has intentiones coniequi rationem, esse eis concedit esse dependentem ab intellectu: ergo tanto doctore negante has intentiones in reum natura imbeciam, acient earum esse coniequens rationem nihil esse subiectum in se, sed tantum obiectum intellectui modo sic; sed iusta ad Veritas secunde intentionis formales et in actibus non habent esse tantum obiectum intellectui sed habent esse subiectum et in se in reum natura imbeciam, et aliterque ab intellectu productum: ergo

Probatur etiam conclusionem aratio-
nis: et simul eorum contrarium fundamentum: ideo arithmetum in rebus non
forlet obiectum Logice, quia non est proprie modus sciendi; at hoc est falsum;
ergo. prout in: ideo non est proprie modus sciendi, quia non est in reum
intellectus ut obiectum sciat arithmetice; sed hoc est falsum: ergo. prout in:
ideo non est in reum intellectus ut obiectum sciat arithmetice, quia arithmetum
in rebus necessario supponit intellectum arithmetice cognoscentem; sed hoc est falsum:
ergo.

Pro in: tunc est intellectus arithmetice cognoscentis dum obiectum in-
teligitur arithmetice representatum; sed pro pro in ad arithmetum in rebus
non intelligitur obiectum arithmetice obiective representatum: ergo arithmetum
in rebus non supponit intellectum arithmetice cognoscentem. mai conit, ex ex-
citum enim cognoscendi imperceptibile est in re obiecto, cognitioni represen-
tato. in in pro; obiectum esse arithmetice obiective cognatum est formaliter
et representatum in arithmetice retinente ex parte obiecti cognitionis; sed hoc ipso
debet intelligi arithmetum in rebus proprium ad obiectum representatum arithmetice
cum obiectum prout sic subiectum ut denominationis arithmetici pro beneventis
tamquam a causa forle ab arithmetice obiecto: ergo

Dicitur: illud est obiectum logicæ in quo est dabilis error ^{per se} aufertibilis ab illa; sed in artificiali obiecto non est dabilis talis error: ergo maius est vera. minime non error qui potest dari in artificiali obiecto cuius est carentia rectitudinis in artificiali foris in actibus representantibus illud; sed error iste non est per se aufertibilis a logica: ergo. proinde error iste tantum est aufertibilis a logica per hoc quod rectitudinem artificium in actibus representantibus et casualiter in rectitudine obiecti; sed hoc est idem haec errorum artificialium obiecti non esse per se aufertibilem a logica: ergo. maius constat quia omnis rectitudo logicæ in artificiali obiecto est casualiter ab actibus representantibus illam. minime est vera quia rectitudo obiecti non ponitur a logica per se, sed ne ultat expositione rectitudinis in actibus.

Respondeo artificium in rebus dupliciter gaudere conformitate uel una cum duplici respectu, est enim hoc artificium obiectum conformiter et rectum extrinsece effectus ab actibus artificialibus; et formaliter extrinsece per rationem per comparationem ad regulas logicæ; non dubito bini artificii obiecti omnia ab actibus effectus et extrinseca, cum quo componitur quod bini illud omnia intrinseca et formaliter a carentia conformitatis cum regulis.

Propterea hoc error ille in artificiali obiecto est aufertibilis per rectam actuum representationem a qua tanquam a causa efficiente et extrinseca resultat rectitudo obiecti, que est generalitudo intrinseca per rationem secundum regulas logicæ dictantes distributionem eorum, et regulantes obiectam mensuram cognoscibilis, tanquam a causa foris intrinseca

Exordis presentis et presentis quæ de deesse potest omnem formam artificiosam cuius cumque generis et in quodlibet subiecto imbecillam esse obiectum per se logicæ, sed cum ordine in equali nobilitate et dignitate inter illa, sunt in maiora nobilitate alia, que dignitas per ordinem ad logicam facianda est secundum quod magis et minus conducunt ad existentiam illius.

Disp VII an arch^o logicum actuum,
et rerum sit ens reale uel rationis.

Sicut iam distinctione arch^o logicum in actibus ab arch^o logicis in rebus ex quaestione
precedenti, solum iudicio notabilem proprietatem contra beatam uiam utilem et necessarium
facere notam divisionem entis que primo est indifferentias, realia et rationis, illud
est quod uia in se non ab intellectu habet in se esse subiectum ab intellectu distin-
tum; ens vero rationis seu fictum nullum habet esse in se subiectum, sed totam uiam
esse ab intellectu surgente esse quod reuera non est.

Membrum uisus divisionis est
ens rationis etiam in fundamento fictum quod est obiectum imaginacionum deli-
rantium; atamen dicta et dicenda uisus intelligenda sunt de illo ente rationis quod ut
intellectus fingat, aerebus iunit rationale fundamentum.

Ens rationis in fun-
damento, dicitur unus quia que expositur; dicitur uero cum fundamento aerebus aliqui
negauerunt; uisus sententia autor fuit celestinus. Spondatus Monachus. Bened vocatus
ad preparam ex principis et abate ianti Galii; illam propugnat ne dum acute, sed
eruditione mita, propter quod adiegitur uisus opinionis non nulli moti sunt
ex quibus aliquos nosse et in intentionem principatum. sententiam uisus opinionis
aliquando ueritatem iudicari, sed eminentissimam doctrinam uisus michi in se uisus
deprementis est subscibere non audeo ex quo remota non trita, et ad hoc eum pro
fectum multum debia; cuit enim semper intentio nostra dialectica doctrine publicam
onus tati fueret, non particularitates edocere ^{nu.} fortassis iste seferantur que
utiles ad aliorum intelligenda.

Sententia communis hactenus societatis tenet
arch^o logicum actuum intellectus esse ens reale et simul arch^o logicum actuum, ex eo quod
hoc arch^o logicum est extrinseca denominatio ab actibus artificiosis. Secunda sententia
tenet arch^o logicum rerum esse ens rationis, arch^o logicum uero solum esse ens reale.
nos ista sequentes quam plurimos thomistas sentimus arch^o logicum logicum
tam formale et in actibus, quam obiectum et in rebus esse ens rationis, quod

duplice conclusione stabilimus

Conclusio

Arithmeticum logicum actuum intellectus est eius ratio. pro conclusionem efficaciter.
arithmeticum logicum actuum intellectus consistit in ordine arithmetico cuius actus
ad alium, animalis. Utrumque per modum generis logici ad hominem tamquam speciem
logicam; sed ordo iste arithmeticus est eius ratio. ergo. mai. subponitur. min. pro:
ordo logicus animalis per modum generis logici ad hominem tamquam speciem
logicam, in actibus, est ordo predicabilis logici ad cubicibile logicum; sed ordo
iste in actibus est eius ratio. ergo.

Min. pro. ordo iste arithmeticus in actibus
consistit in eo quod animal ut representatbe foriter predicabile, et homo re-
presentatbe foriter cubicibilis; sed animal ut representatbe foriter pre-
dicabile et hominem esse representatbe foriter cubicibilem est eius ratio.
ergo. pro. min. animal ut representatbe foriter predicabile et hominem foriter
representatbe cubicibile est animal ordinari ad hominem tamquam ad dis-
tinctum; sed hoc est eius ratio. ergo. mai. constat quia est foriter predicabile
representatbe quid distinctum est ab esse foriter representatbe cubicibile.
min. etiam est vera, equidem animal realiter non est distinctum ab homine.

Hec ratio que validissima iudicari debet, infirma solutione invenitur, ab adveniens
erodari; dicunt enim actum arithmeticum representantem animal esse realiter distinctum
ab actu arithmetico representante hominem, ex quo nascitur ordinem illum arithmeticum
interactus animalis et hominis esse in extrema realitate, sed adque ab eo non ratio-
ni.

Infirmae inquam solutio, quia dum quaerimus de ordine illo arithmetico
actuum, non comparamus animal pro substantia et materialiter ad hominem, nam
pro ut sic neque actus animalis est logicus representans, neque actus hominis, unde
in hoc sensu nulla dubium est actus intellectuales esse: praesens ergo difficultas
procedit de actibus illis et representantibus genus et species, ac proinde ut in dicitur in logica

artificiosa representatione, an nempc indumentum hoc reale sit vel ratiois, vel an
denominatio tactus intrinseca per rationem logica repraesentans, anve intrinseca realiter.
hoc certissima sunt.

Modo sic sed artificiosa representatio in actu animalis, vel ingenue
forle est distincta ab artificiosa representatione respectu in actu hominis, vel imperforle?
ergo cum homo induit secundam intentionem speciei secundum actus representationem generis,
forle non sit nisi realiter distincta ab animali, in se ipso solum terminare se ad inem
artificiosum animalis distincti per rationem.

Videtur: Ideo animal et vestitum
artificiosum logice obiecto comparatur ad speciem logicam per rationem iusta ad Veritas,
quia homo et animal in se realiter indistincta, ut distincta apprehenduntur in se
in di logici artificii; et representatio artificiosa animalis comparatur ad hominem
tamquam speciem forlem secundum actus representationem generalitatis anime
in aqua secundum mentionem ut prope non respecta in homine animal realiter ab homine
indistinctum, tamquam distinctum apprehenditur: ergo

Item ignoramus quo speciali
fundamento regent ad Versari hanc elementum Angelicis, et non plures et
pro bono mentem eius solum esse artificium actuum et proprium obiectum logice
ad cuius et Verba precepta in g. 2. prima. in corpore quae loquentis sunt:
aliquando respectu significatur per ea quae dicuntur ad aliquis est tantum
in se ipso apprehensione rationis conferenti unum aliter, et tunc est a relatione tantum
tantum, sicut cum homo comparat hominem ad animal et speciem ad genus.

Quam auctoritatem intelligunt omnes contrarii de respectu artificioso forle actuum
ut in se sic prohibent solum actus artificiosum et proprium obiectum logice: unde
sic forle respectus comparans hominem ad animal, et speciem ad genus existens
tantum in apprehensione rationis est artificium forle actuum intellectus, rediuta
debutit. respectus ille est relatio rationis tantum: ergo maius sunt ipsa Verba
debi thoni, coniequentiam deducant ad Versari.

Argumenta contra primam Conclusionem

Argues primis anſiſtium logicum fore est actum anſiſtiora diſpoſitio; ſed iſta
est realis: ergo primis min: anſiſtiora actuum diſpoſitio est eorum conformitas
cum arte eos regulante; ſed conformitas diſpoſitionis eorum cum arte Log est realis:
ergo primis min: eorum conformitas non foret realis foret ficta; ſed hoc eſt dici
negari: ergo sunt realiter conformes; patet min: non enim fingitur actus logicus
eſe diſpoſitio iuxta præcepta artis logicæ.

Maximus cum quondam autorem quem
expectus ſui coſectaneum, et iure benemeritum ingenioſum, multum in iſta re curioſe
nimis deſeruiſſe argumentis, ut in contrarium deſlectat: iſtus omnia concedenda
iudico, et certe in præiudicio attentionis noſtræ. quis enim neget anſiſtium obiectivum
actum eſe rectum, et conforme reali conformitate cum arte artis logicæ, etenim
nullus ſiſtuit hominem vel animali rationabili eſe recte logicæ deſeruitum,
iuxta nullum ſiſtuit logicam vere et realiter edocere hominem ſic, et non aliter
deſeruit; ſed ut non obſtantibus dictis ingenioſus autor componit anſiſtium
logicum obiectivum eſe ens rationis: arguit quam obſtine rectitudinem
anſiſtiora eſe vere et realiter conformem, et illud nihil omnino iſte eſe ens fictum.

Rurſus: de modo sciendi obiectivo, ſeu obiectivo anſiſtiora quam plurima
vera et realia enumerantur etenim realiter obiective manifeſtat ignotum, realiter
obiective conſistentia cum deſeruito, realiter obiective eſt effectus actuum intellectuum;
etenim non fingitur, quod in anſiſtiora ignotum, nec eius conſistentia cum deſeruito,
nec denique ſiſtuit eſe opſiſtium intellectus; ſed nihil omnino iuxta prædictum
autorem, et ceteros iſte ſententia eſt ens rationis: cur ergo cogitur ſcientia conformi-
tatem realem ſolum impoſſibilitate foredente ſicto Verificari, ut ſic deducatur
actus intellectus, actus intellectus eſe realiter anſiſtiora ex realitate prædicat?

Denique: et ad profunda theologicæ præſentis viam ut inſtantia noſtræ ſoliditas
conſirmatur: omnes theologoſi ſupponunt, ſpiritum ſantum a filio non proceſſiſſe quando
inveſtigare intendunt de ratione ſole dætinguente diſtinctas perſonas;

sic si hinc proponitur dubium, utrum in actu impossibile quod ipse actus tantum non
 prodeat a se, distinguatur a se, ab illo? hec est casum in quo ipse actus tantum
 non est in actu, est enim rationis, et esse de fundamento, est enim intellectus
 motum rationale ut illum fingat non procedente a se, nampe ut dicitur locus
 difficultati.

Ergo infringo hanc in superioribus argumentis. Primum tantum
 iudicia potest non est ens reale nam pro ut sic negat nec existit nec potest, ad que
 ad hoc primum tantum non pro actu a se, ab illo ens fictum est, sed iudicio quodam
 plurima vera et realia enuntiantur de primo tantum est obiectum illius: ergo
 quam obiectum verum plurima vera et realia verificari de se, factis et rationis. mai est
 innegabilis; min patet ex eo quod ultra alia multa teologi de ipse tantum a se
 tantum vel realiter futurum in illo casu unum et idem cum ipse vel realiter
 a se distinguuntur.

Ergo in prima conc mai et neg min. ad pro disting mai: est eorum
 conformitas, vel sollicitudo vel effectus eorum, conc mai: primum sollicitudo, ubi, est conformitas
 concreta in subiecto reali, neg mai: in subiecto rationis conc mai: et min: et primum rationem sequentem.

Primum in actu logico conformis regulis, actus non est idem actus conformis, cum confor-
 mitate actus, hoc est non est idem illud unde actus constituitur conformis, et conformitas
 cum regulis, orta ex actu in actu; aliter, aliud est actus sub secunda intentione, et de
 abstracta, ex qua infertur conformitas que subiectiva in actu, et aliud est conformitas
 illata; difficultas precens est non de conformitate illata, sed de secunda intentione
 informante actum, unde et si argumentum probet realitatem de conformitate,
 nunquam illam probat de secunda intentione afficiente entitatem actus propterea
 nullum iudicamus inconveniens in eo quod supposita entitate rationis denominante
 actum de isto in denominato plurima realia enuntiantur impossibilia, in se non impedienda.

Pro exemplo doctrine superioris unus quisque reflectat supra id ipsum quod exposita;
 unusquisque enim concipere pro se pro se libito suo univocum naturam
 hinc carbi vel quod libet aliud sumentum; quo omni in casu existentie tunc

obiecti apprehendi unum habet esse in intellectu fingente, ad quod adeo tale obiectum fictum
dicitur de formitate veram et realem cum prudentia et ratione, quod enim affirmabitur
de formitate talis obiecti cum prudentia et ratione esse fictum: et praeterea quod quod
negavit obiectum deforme esse fictum: itaque de formitas realis verificari potest de re
ficto, cum eo quo conformitas artificiali logici actuum ut realis combinat artificialium
conforme esse reale, atque inde non rationis.

Argues secundo: omnis effectus
realis euadit specificus iunctis iue cause; sed actus artificialis artificiali sunt causa
hauritus logicalis: ergo hauritus logicalis per modum effectus euadit specificus i-
unctis actibus artificialibus; modo sic; sed hauritus logicalis est realis, adque adeo
realiter artificialis, vere enim logica est scientia realis et etiam artificialis: ergo
idem dicendum est de actibus artificialibus.

Meratio communis pro sententia
Contraria instatur manifeste: nullus negare potest intellectum posse se ex exercant
per multipliciter actus fingentes obiecta de quibus sunt cognitionis; et etiam negavit
nullus praesens actus repetitos generari hauritus cognoscituum figmentorum;
ergo ab adversariis querit, an hauritus cognoscituum vel generis ex multipliciter cog-
nitionibus fingentibus, ut hauritus realis vel fictus? si realis, quam optime pote-
rit hauritus logicum verum et realem generari per actus fingentes adque adeo
continentes in se fictionem representatibae, si fictus, ergo intellectus per hauritus geni-
tum non erit vere et realiter cognoscituum figmentorum, quod ad verum non
concedent.

Rursus: iuxta adversarios actus artificialis gaudet artificiali
reali; sed iuxta ipsos actus artificialis causat effectus artificialium in actibus
quod in iura sententia est ens rationis: ergo cum non magis effectus petat iunctu-
dinem cum causa, quam causa iunctitudinem cum iue effectus, et effectus
rationis ut a causa reali effectus, dicendum est consequenter nullum esse in iura
bonum in eo quod hauritus logicalis realis ut effectus actuum intellectus, quomodo ut
sunt artificiali per rationem.

Denique ens rationis est effectus intellectus: ergo per similitudinem in causa; sed intellectus est vera et actualis causa entis rationis: ergo vel istud dicitur esse effectus actualis, vel intellectus dicitur esse causa rationis, illatum patet, aliter enim effectus non consistit in similitudinem cum causa.

In forma ergo distinguitur: specificam similitudinem informality ex acta et intentione a causa, conformatio non exacta et non intentione negat et distinguitur: sunt causa reales realitate exacta ut sunt causa proxima, non exacta, conformatio, et sic distinguitur et conformatio.

Igitur effectus non dicitur procedere similitudinem cause in omni formalitate cause, sed in illa solum exacta ab effectu ut causeatur, et perita a causa ut causeat; ab actibus autem aristotelia causantibus habentur a realem logicum non exigitur formaliter conceptus realitatis, in effectibus (sicut enim semetipsum est in illis in quantum sunt formaliter causa) solumque ab illis exigitur formaliter quod sunt aristotelia etenim dum logicam generant non intendunt illam ut inveniatur a realem sed solum ut aristotelia, unde informality ista ut pote exacta et intentione ab actibus intellectus evadit logica formaliter similitudinem. illius doctrine quam plurima sunt exempla, que quia partim offerenda ab eis specificandis pronunciantur super se deo.

Conclusio secunda.

Artifitium in rebus seu modus inveniendi obiectibus est ens rationis.

Explicatur: ens rationis est illud quod tantum habet esse in intellectu fingente; sed ita habet artificium logicum in rebus, seu modus inveniendi obiectibus; ergo pronunciantur: artificium logicum in rebus est ratio tenens ex parte obiecti superioris et inferioris inter animal primum generis ad hominem et leonem tanquam species; sed ratio ille tantum habet esse in intellectu fingente: ergo.

Pro ratione: ratio illa est animalis ut dicitur in ab speciebus, sed ratio animalis ut dicitur tantum habet esse in intellectu fingente: ergo non est nota, nam ratio ille est ab animalis ut genere predicabili ad hominem et leonem ut species subiectibilis, conceptus enim generis et species predicabilis et subiectibilis dicitur inveniendi: non est eque vera, etenim nec homo distinguitur a re aliter ab animalis nec leo.

Dices: artificium in rebus est ratio ex parte de nominatio; sed ita est actualis: ergo non inveniendi ex animalis, tenentia

Παιδοβοια: ανθρωπινου σεβου συνιστ' ινεο quod actus artificialis comparant
animal per modum generis ad hominem et leonem tanquam species; sed animal
est comparatum per modum generis ad hominem et leonem tanquam species est
pure extrinseca denominatio: ergo

Propter min: animal est comparatum per
modum generis ad hominem et leonem tanquam species est terminare actum
artificialium intellectus comparantis; sed per hanc terminationem animalis genus est
pure extrinseca denominatio: ergo. mai ex eo liquet quod animal tantum habere
possit de comparato ad species quantum actus intellectus illud comparans habet de compa
ratio. min videtur certa, etenim actus comparans nihil potest intrinsece in animalis com
parato.

Explicatur: obiectum est comparatum per modum superioris ad inferiora
nihil continet rationis: ergo. an proinde: intellectum comparare obiectum non est aliquid
rationis: ergo nec obiectum est comparatum. patet autem etenim non singularem comparationem
illam actum esse verum et reale opus intellectuale: consequentia constat a comparatione
cognitionis simplicis, etenim obiectum est realiter et in se habere cognitionem per hoc quod
intellectus realiter et in se habere cognoscit.

Videtur hic ratio: vnde habet cognitio ad
obiectum cognitum, sicut cognitio artificialis ad obiectum cognitum artificiosum; sed a cognitione
denominatum obiectum extrinsece realiter cognitum: ergo a cognitione artificiosa deno
minatum obiectum extrinsece realiter artificiosum cognitum. modo ite; sed obiectum
est cognitum artificiali et sic logice comparatum: ergo.

Disting mai: artificialium
in rebus effectus sunt, conc mai; scilicet acceptum neg mai. ad min, et ad
propositionem disting mai: artificialium effectus sunt conc mai; scilicet acceptum
neg mai; et etiam neg min: est premissio conc, et scilicet neg mai. pro quod est clara
explicitio distinctionum ad reliqua.

Itaque conc artificialium loquimur in rebus, generalitatem
vnde animal est forma extrinseca denominatum animal quo intente non est animal
constitutum scilicet superioris et universale, sed solum proxime capax, et est ratio quia genus
unice est et intelligitur scilicet superioris et universale, quatenus dicit scilicet ordinem
ad species; sed animal per extrinsecam denominationem generis nunc dicit scilicet ordinem
ad species: ergo per extrinsecam denominationem non intelligitur animal est scilicet superioris
et universale: min denominatur ite: obiectum per hoc quod est extrinsece denominatum

*Primum dicitur pro tali ordine ad formam denominationem; sed animal non est
 fortiter universale et superius pro ordine ad formam denominationem: ergo mai est
 nra in omni subiecto denominationis pro ordine ad anteliam cognoscendum,
 et voluntatem amorem; nra chem est causa quia exercitum denominandi animal
 pro modo generis intelligitur precedere aspectum et ordinem logicum ut pote resultan-
 tum denominationis, et constituitur species subiectibiles et inferiores.*

Ex tunc Coligitur

secundam intentionem ut denominationem extinuat animal ut columbina pro for-
 tali ordine ad actum aristotolum cuius est effectus, ergo resultat pro igno sequenti
 ordo inanimatus fortiter animalis pro modo generis ad species aqua fit animal for-
 titer universale et superius.

Vnde ordo ille qui pro modo effectus resultat in ani-
 mali denominato a secunda intentione deest concipi intrinsece cuius est actio,
 quia conceptus illi deest concipi ut intrinsece subiectis in eorum in quo sunt eis
 uentiales, ad que perse ex acti subiecti: cum ergo animal supposita elevatione ad ita-
 tum logicum pro denominationem extinuat ab actibus ergo at perse, ad que ad
 ut in conceptibiles sine ordine fortiter in ipsius ad species, inde est ordinem utum logi-
 cum concipi debere intrinsece in actu aristotoli, ad que prepositio extin-
 uat denominationis ab actibus aristotoli.

Mec doctrine factis vobis est si ad re-
 liqua ante facta de reflectionum de ferari; euenit ad istum de notationum obie-
 ctibus non concipit fortiter in extinuat denominationem pro beniente ab actu repre-
 sentante, sed a extinuat in colatione terminorum in tunc secundum regulari lo-
 gica; similiter que aristotolum pro notationis, et non concipit fortiter in eo quod actus
 enuntians denominationem extinuat obiectum enuntiatum, quia pro ut in obiectum sub
 enuntiatione non dicitur pro prolo et fortiter ordinem ad regulari, sed tantum ad actum de-
 nominationem nominantem concipit ergo forte aristotolum innotuo recto que ordine pre-
 dicit ad subiectum acultant et ex extinuat denominationem que re habet prepositio.

Eodicti constat non esse idem fortiter intellectum comparare obiectum et ut de se

comparatum quia est intelligitur comparatio activa respicit quod obiectum intelligitur
prout tunc denominatur a seculo a ratione comparativa et pro igno sequenti resultet
comparatio obiectiva foris in ratione animalis illud continens relationem ad species.

Vicis doctrine accipit fundamentum: ex hinc ea denominatio ab actu intellectus ac-
cipitur in animali tanquam impero, ex eorum ad eos relationis logica prout ibi
supponitur ad species est quod actum ab animali et terminatum in speciebus; cum
enim animal natura sua non habeat formam qua ad species comparatur, congruum
videtur, quod prout intelligitur animal ex parte forme extrinseca denominantis,
ut post intellectus fingat in obiecto sic denominato formam intrinsecam qua ad species
ordinetur.

Dispositio & **utrum** ~~est~~ extrinseca denominatio
Orta a forma vel reali

Tertius contra Verum difficultas conicitur in eo, an nimirum forme que realiter extrinseca
denominat debeat concepti intrinseca subiecto denominationis; unde sufficit illam con-
cipere extrinsecam, et subiectum intelligitur foris denominatum ad cuius in-
telligentiam prout formas dicitur in obiecto & relationibus; illi subiectum denomi-
natio intrinseca recluso omni respectu ad aliud; relationibus autem idem extrinseca
affluent terminum extendente.

Primo secundo forme relationibus triplici con-
ceptu gaudere videntur in adequate distincto, primus conceptus est **ab** qui significat ex-
sistentiam ab agente; secundus est **ad** qui significat tendentiam in obiectum denomina-
tionis; et hoc tertius est specificum et peculiarem cuiusvis forme relationibus; tertius est
conceptus **in** qui significat quiescentiam et adiectum, sive adiectam obiecto de-
nominati.

Pater obiecto continetur omnes extrinsecas denominationes ut intrinsecas
apparet in subiecto terminante secundum doctrinam Durandi, propterea quod omnes
illas ex eorum ratione. hinc sententiam amplectitur Sacerdos Vabius, et Ricardus libro 4
met. tra. 1. Cap. 1. et opinionem eius sententiam moderate curat novus Eminen-
tissimi Cardinalis de agere comprehendenti mentem durandi solum de nomi-
natione cogniti esse intelligendam. Pa. Dominici sequenti me opinionem

omnes denominationes extrinsecas et reales. a Contrario J. Barquet & cum ipso ser

34

omni sola solitariis. quibus in hacce nostro sensu una attentione contabit.

Nostriamens

Omnia denominationes realiter extrinsecas apprehendenda veniunt ut intrinseca sub-
iecto illam terminanti, ac proinde in omni extrinseca denominatione siue for-
ma reali siue rationis probentur, intellectus surgit. pro Conclutio quae ad omnes
denominationes eidem terminanti quibus Contrarij suam intentionem stabilierunt:
omni extrinseca denominatio aliud scilicet non est quam essentium forme deno-
minanti secundum conceptum in, sed essentium huc est ens rationis: ergo mai
probatione non eget, e quidem non negant ad Versantj formam per conceptum ad
reliqua non denominare, ergo necessario per in.

Proa in; essentium forme
denominanti secundum conceptum in non est aliud scilicet quam ipsa forma
secundum conceptum in communicata; sed formam communicari secundum conceptum
in est ens rationis: ergo mai est illa de veritate de indubitatione electu scilicet ~~de~~
~~de~~ ab ipsa forma ut communicata; proa in; formam com-
~~unicari~~ municari secundum conceptum in est formam intrinseca commu-
nicari; sed formam intrinseca communicari est ens rationis: ergo in est certa.
mai probatur: formam communicari secundum conceptum in est esse intrinseco
tamquam in subiecto; sed esse intrinseco tamquam in subiecto est ens rationis: ergo
proa in formam esse intrinseco tamquam in subiecto est conijungere terminum cum pre-
dicato realiter repugnanti: ergo est ens rationis. consequentia est nota. ans ex eo h quae
quae donatione subiecti denominationi a forma secundum conceptum in est esse intrinseca
affectu, quae affectu intrinseca realiter repugnat termino solum realiter extrinsece
formam denominantem terminantem.

Expositio haece: est cognitum
subiectum sunt concreta accidentia; sed concreta accidentalia constant ex subiecto
& forma: ergo Visio & cognitio se habent per modum forme & terminatum eorum
per modum subiecti. mai est in illorum in se habent per se in omni solitariis. conse-
quentia est certa, quia esse Visum vel cognitum solum dicunt scilicet cognitionem
& Visionem terminatam.

18
Modo sic: sed terminus *Divisionis et cognitionis* non potest esse reale subiectum: ergo
tantum est subiectum per actionem. pro mai: substantiam: de ratione subiecti est
accipere formam, vel istam subiectam in illo; sed terminus *Divisionis vel cognitionis*
non est realiter necessarius illarum, nec *Divisionis et cognitionis* realiter subiectantur inter-
minis, sed in agentibus, ut patet notum est: ergo

Dices: verum esse cognitionem ergo
denominare obiectum cognitum secundum conceptum *in*; atamen conceptus iste
est forme communitate relatiue, non absolute; inter formas autem absolutas et
relatiuas inter, hec diuersitas, quod ille communicatur a *fiens* in *in* et sub-
iectum, in quo sensu cognitio se habet respectu cognoscentis: forme vero relatiue
solum extrinseca communicantur, quia ut cognitum denominetur tale non est
necessarium quod cognitio apprehendatur a *fiens* intrinseca cognitum, ac proinde
nec istud deest apprehendi ut subiectum *in* *Divisionis et cognitionis*.

Mec eusio in-
pugnata sic: immune deo terminandi non concipitur differentia ulla inter formam
absolutam et relatiuam; sed forma absoluta denominat intrinseca: ergo relatiua con-
cipitur tanquam intrinseca denominans. pro mai: differentia forme absolute
a relatiua statet in eo quod illa denominat secundum conceptum *in*, relatiua
vero secundum conceptum *ad*, (iste enim sunt rationes *specificae* formarum);
sed illam differentiam non dicunt immune denominandi: ergo pro mai: forma
relatiua non denominat terminum secundum conceptum *ad*: ergo. aut patet quia
forma relatiua denominat terminum quatenus *istat* in illo; sed *istentia* forme in
ho non est a forma per conceptum *ad* sed per conceptum *in*, et in conceptus *ad*
non *ignificat* formam in *in* sed *ad* terminum: ergo.

Suadetur hec ratio: denominatio
est effectus *formae* denominandi: ergo illud unice deest *intellegi* *formae* in deo
terminandi forme quod *formae* *ad* actum denominandi; sed ad actum de-
terminandi *in* forma relatiua non *existit* *formae* *ad* relatiua: ergo minus hoc
non deest *intellegi* in illa ut actu denominante, patet *omni* subiecta, equidem deo
formae denominat forma relatiua quia est *formae* communitate; sed *formae* communi-
catis non *existit* *formae* *ad* sed solum *formae* *ad* et *materialiter*: ergo.

35

Vt id aliquid (necnon eo quo ductas) iudicantes nos autem esse rationibus nostris
denominatiōis cognitū et Vm. Vg. esse autem esse cognitū et Vm; sed omnino
saluberrimū: atque sensus nostri illas esse realiter extrinsecas quod intellectū dum
cognoscit, formam denominatiōis alias eo hinc realiter apprehendit necessario
intrinsecam obiecto denominato: nunquam ex quoque negandum Petrum Vm
esse realiter extrinsecas cognitū vel Vm, sed hoc non obstante semper quibus
accessit dum cognitū ab ingenio Petrum Vm consistere Vm autem intrinsecam
Petra, in quo solum stat obiectū fictio.

Solventur obiectiones

Obiectio prima: cognitū est tale a denominatiōe extrinsecas; sed cognitū nihil
dicit rationi: ergo denominatiō extrinsecas nihil dicit rationi. pro a min: cog-
nitū unice dicit terminare cognitū, et cognitū terminari ad
terminū; sed hoc nihil est rationi: ergo minime patet, quia ne fingitur cognitū
terminari ad obiectum Vm, nec fingitur obiectum terminum terminum cognitū
terminare cognitū.

Confirmatur: Petrum esse Vm nihil dicit fictionis:

ergo nec esse cognitū. consequentia constat, anaphoratur: propriū est Vm de-
nominari Petrum Vm, quam Petrus Vm cognoscatur: ergo Petrum esse Vm
nihil dicit fictionis. consequens Vm etiam certum quia fictiones solum sunt ab
intellectu cognoscunt obiectum aliter accessit. anaphoratur: ipse obiecti
Vm prius est impotentia Vm quam intellectū: ergo prius denominatur ob-
iectum Vm, quam sic denominatum cognoscatur. autem continet Veritatem
a illis de Cantari pro loquēti nihil esse intellectū quod prius non fuerit
invenit. consequentia inferitur.

Confirmatur secundum: obiectum esse Vm
ab ipso est extrinsecas denominatiō; sed obiectum esse Vm ab ipso nihil continet
rationi: ergo quia est anaphoratur; minime constat, supponimus enim fictionem esse
unice intellectuale spiritū: modo sic sed non magis obiectum denominatum
extrinsecas Vm anaphoratur, quam ab ipso, equidem an Vm denominatum
obiecta, qualiter Vm est equaliter denominata: ergo.

Ad primum negamin.
ad proportionem dicitur min, aspectu cognitū directe, consequens: aspectu cognitū

reflexe magis ad confirmationem negans, ad praedictionem concans, et neg
consequens.

Item obiectum denominatum cognitum, et verum a cognitione
et visione directis; forme actionis directis iuste denominant obiectum extrin
seca realiter, in quo nihil apprehenditur rationis, ut quidem super Venit altera cog
nitio de obiecto denominato, itaque actualis cognitionis, superant formam denomina
tem in viam obiecti sui formalem effectum unde haec cognitio reflectit supra obiectum
quod superius a cognitione directa cognitum vel denominatum; eo quo omnia quod
a cognitione reflexa obiecti cognitum vel visi apprehendit intellectus cognitionem directam,
quae vera est extrinseca cognitio, cuius in seam in nullo proprie rationis tradit in con
clusionem

Essentia consistit ad confirmationem primam, de qua con obiectum primum esse
impossibile visum quam in intellectu; ad quae consequens obiectum proprius deno
minari visum quam cognoscatur esse visum, sicut in omni obiecto primum esse quam
esse cognitum; sed ex hoc unice colligitur quod in obiecto viso nihil est rationis
utque dum accidat intellectus cognoscens obiectum visum primum actum con
cipitur visio intrinseca amens obiecto viso.

Ad secundam confirmationem
id ipsum dico, nempe obiectum esse visum ab uno nihil dicitur rationis ut quidem
aliquis intellectu concipiat visionem secundum conceptum in denominantem
illud; quod si ab irrationalibus fieri non potest, veritatem apolentibus rationem

Disp IX an et commodo logica artificialis
necessaria sit ad alias mentes acquirendas

Dupliciter potest existere mentium a logica artificiali pendere, nempe vel
ita quod logica non praesente sint omnia alie mentes in acquiribiles ab in
tellectu, vel ita quod illa non praesente sint absolute acquiribiles quam in
sufficiunt. ut exemplum illius respicitur absolute et simpliciter necesa
ria ad vitam; exemplum secundi est rationalis libertas ad cursum quommodum
vite humane.

Sed notandum est mentes acquiribiles esse in statu imper
fecto et in statu perfecto, illud contingit quando unice potest percipi una vel
altera conclusio eius; in aliis vero, quando omnes vel fere omnes conclusio nes

facultatis potest penetrare. denique notae omnem conclusionem contrarie materiae
 & formae, haec est recta collocatio cum a logica regulantur per se habita, materia vero est
 quod affirmatur vel negatur, scilicet primum cum abstracti, logicali, acceptionibus.
 quia hanc materiam iudicio plus molestam quam utilem, amulā p[ro]p[ri]a pla
 cū autem recensendū super se habet, et iudicium nostrum cum communiter sen
 tentia explicita

Nostri Conclusio

Logica artificialis foretalis non est absolute et simpliciter
 necessaria ut intellectus quancumque comparet, ientiam etiam instare per se. prob
 conclusionem efficacissime: logica artificialis non est absolute et simpliciter nec
 ad illud ad quod supponit in intellectu simpliciter posse; sed ad quancumque ientiam
 comparandam instare per se, logica artificialis supponit in intellectu simpliciter
 posse: ergo prob min: quolibet ientiam instare per se comparatur per actus arti
 ficosi impropria materia; sed logica artificialis supponit in intellectu simpliciter
 posse ad quancumque actum artificiosum in materia cuiuscumque ientiae: ergo.

Prob min: Logica artificialis respectu actus artificiosi comparatur ut habitus
 acquisitus; sed hoc ipso supponit in intellectu simpliciter posse ad quancumque actum
 artificiosum cuiuslibet ientiae: ergo mai est contra equidem per actus artificiosos est
 Logica artificialis acquisita. min prob: Logicam Comparari ut habitus acquisitum
 respectu actus artificiosi, est presubie in intellectu posse simpliciter ad actus artifi
 ciosos ante ventura ad Logicam artificialem: ergo acquisitio Logica artificialis supponit
 in intellectu simpliciter posse ad actus artificiosos. apparet, omnis in causa ac
 quisitio praecedit effectum acquisitum.

Mutatio in intellectu quatuor, quoniam
 se hie quam optime probare Logicam artificialem foretalem non esse simpliciter
 et absolute necessariam ad se ipsam adquirendam, equidem ad nos actus comparatur
 ut habitus acquisitus; sed hoc non offert ientiam illam ad ita ientiam nec
 sariam ad actus aliam ientiam, equidem ad actus extraneos nunquam
 Logica artificialis potest comparari ut habitus acquisitus, quia nunquam Logica
 sicut & quolibet ientiam potest acquiri per actus extraneos facultatis; et idem
 est ergo Logica ad alios ientias acquirendas necesse simpliciter et absolute,

quambus iuncte ipsa ponit acquiri
V + huc obicitur, primum scilicet a priori notabilis,
nempe omnem demonstrationem perfectam cuiuscumque scientie consistere materia &
forma; materia est specificum obiectum facultatis, forma vero semper ad logicam spe-
tat; quod hoc ipso solationem datam sic infringo, et rationem superiorem insinuo: de
demonstratio philosophica vel metaphisica constat adaequate materia philosophica vel metaphisica
et simul forma logica; sed logica formaliter artificialis non dat intellectui simpliciter posse ade-
finitionem demonstrationis philosophicae vel metaphisicae ex parte materiae nec ex parte formae:
ergo.

M in quo ad primum partem est nota quae saltem naturalis illatio ex concessione
intrinsicis praedicatorum, attributi intellectus naturalis illatio negari non potest; nam
quia tenet omnem hominem esse rationalem, et simul videtur Petrum esse hominem, natu-
rali discernit, recognosceret quo actum ad affirmandum Petrum esse rationalem; hoc cer-
tissimum est, licet qui praesertim hoc illatum omnino ignoraret in eum logicum quo ex-
trema cum inter se unita in conclusione in vi unita in priorum cum homine quae est
medium in praemissis, et simul ceteras regulas logicas quae praecipue dantur in pre-
fatio naturali, et logica.

Solum ergo restat difficultas quae ad formam qua demonst-
ratio philosophica vel Me. et Veritas, utrum nempe ad illam recipiat intellectus simpli-
citer posse a logica artificiali, et quod non recipiat sic in adeo: ad formam logicam in qua
libet materiae repositam comparatur logica artificialis, ut hanc acquirat: ergo tenet
ratio ipsorum pro conclusione nostra.

Probatur forma logica in qualibet materia
reposita est eiusdem speciei et ab eisdem regulis taxata; sed logica artificiali comparatur
ut hanc acquirat respectu formae in eadem speciei artificiali, et taxate per easdem regu-
las, ut penes apertum notum; non enim est maior ratio ut forma logica impropria materiae sit
logicae artificiali acquirat, quam forma logicam materiae cohaerent, quia ubique
reposita est logicum actuale exercitum: ergo.

Sed dicitur: notitia spiritus obiecti
unice haberi potest praecognitionem bonitatis consequentis de eo quod ita se habeat
& aliter se habere non potest; at haec notitia haberi non potest sine logica artificiali:
ergo. probatur: illa cognitio bonitatis consequentis ut immo biliter et unice

habeatur, necesse est quod demonstretur illam resolvendo ad principia per se nota;
 sed demonstratio bonitatis consequentis, aducendo eius rectitudinem ad principia
 per se nota haberi non potest in logica artificiali: ergo prob. min.; demonstratio boni-
 tatem et rectitudinem consequentis per resolutionem ad principia per se nota
 est pars logica artificialis: ergo in logica artificiali bonitas et rectitudo consequentis
 demonstrari et resolvi non potest.

Neg. min., ad prob. conc. mai. & disting. min.; in
 logica artificiali forbitur existere extra causas, neg. min.; virtualiter existente in
 suis causis, conc. min. ad usus prob. disting. ans; est pars logica artificiali vel sollicita
 vel virtualiter talis, conc. ans, pro ut sollicita vel neg. ans.

Subditum est unam-
 quamque virtutem dupliciter potest in nos actus influere, vel dum solum virtu-
 aliter existit & in suis principijs contenta antecurrenda ad usum acquisitionem, vel
 dum sollicita et extra causas existit dum iam est per actus repetitas acquiritur.
 primo modo se habet logica artificialis demonstrationem primam ad cuius ariensum
 & veritatem illam fuit potius per hoc solum quod principia per se nota Logica
 erant naturali acuminis intellectui manifesta, nempe dicitur de omni, dicitur de
 nullo &c. in enim principijs in nobis intellectus, cum sit potentia naturaliter
 discursiva, proicitur in demonstrationem primam etiam si loquatur de difficultate.

Secundo modo se habet logica artificialis sollicita, extra causas existens, & per
 actus acquiritur, aqua naturalis intellectui modus disponendi eos pro dictum etate ante
 factorem, eoque intellectus iam est factus et pronus ut se obsequium illis, et ut eam-
 sua principia resolvat.

Per actus iam modo quo intellectus virtualiter logicus in vir-
 tute principiorum vim effectivam manifestabit imprimam demonstrationem sollicitam
 artificialem, factus negotio eandem vim effectivam applicare poterit intellectus ad
 actus aliorum virtutum, equidem cum non minus principia per se nota carnis cum
 mente continue antea virtualiter in intellectu in nobis principijs primis, quam prin-
 cipia per se nota Logica non apparet exigentior ratio et intellectus sit potius procedere
 in actus proprios Logicae, et ita in equali virtute non potest procedere in actus cuiusvis
 alterius facultatis.

Maxime potest procedi ad Veritatem cognitionem necessitatis consequentis philosophice Vg
ex parte forme non magis potest esse a logica facultate, quam ex parte materie pendet
ab ipsa philosophia; sed potest intellectus in universali principio; primis cognoscere thematice
et resolutione necessitatem bonitatis consequentis ex parte forme antelogicam formalem
ut oportum fuit in prima logica demonstratione logice artificialis generativa; ergo potest
intellectus in universali principio; primis cognoscere necessitatem bonitatis consequentis ex
parte materie antelosophiam formalem. patet consequentia non enim minus con-
silio cause siue cum secula siue potest ad philosophiam, quam consilio artificiali
tunc potest ad logicam.

Ratio: bonitati conclusionis ex duplici motivo potest
thematisca attendi; vel quia attendit forma et logica est recte illata; vel quia ex con-
silio, et negata quo ad substantiam, intellectus videtur necesse datur ad assensum: et
ad utrumque modum assensu thematisca est absolute potest intellectus recte artifi-
ciali logica; quia primo modo assensum prebit intellectus ad Veritatem conclusionis
prime demonstrationis generative logice artificialis; secundo modo non pendet assensus
a logica, quia materia premissarum intrinseca influens in consequentiam non
est obiectum logice, et proinde nec alogice facta, sed a causa ab extrinseca facultate,
cuius fuerit obiectum.

Idem dico de resolutione: sicut enim logica docet formam
et resolutionem quo ad formam, sic philosophia Vg quo ad substantiam; et tamen intelec-
tus proprius logica sicut potest et obere ad illa Veritatem demonstrationis pri-
me alogice pendente: cur ergo non potest idem intellectus proprius principia philosophice Vg
et obere ad illa Veritatem consequentis philosophice nonita alogice pendente; etenim
volunt potest alogice potest quo ad formam, sicut bonitas consequentis logice.

Solventur Argumenta.

Arguitur primo ex philosopho primo potestorium Cap 6 attendi; id est est semper causam
cognoscere ex quod illius est causa, et quod aliter se habere non potest: et illa de thomae
tenet ait: id est dicitur de effectibus causam habere non potest nisi resolvens ad prima
principia, id est que loquitur analitica vocatur, id est resolutiva. ex quibus sic: them-
ta ex illa essentiali conceptu est ita rem per penetrationem cause, ita se habentis in in-
finitum ad assensum et illam, ut aliter se habere non potest; at hec omnia absolute
sunt impossibilia in logica artificiali: ergo.

Prob. min. Causa penetratio deo quod non potest aliter se habere. Causa aliter opti-
 necq. non potest, nisi per resolutionem eius ad invariabilia principia; at hoc est
 impossibile absolute in logica artificiali: ergo. Prob. min. causa penetratio per eius
 reductionem ad invariabilia principia tantum potest optineat in d. rectitudinis
 collocationis trum, et dispositionis premiarum, ut prescriptum a logica; at rectitudo
 trum, et dispositio premiarum est logica artificiali, ut patet patet: ergo.

Argumentum

innot. ita: non minus vero latio conclusionis ex parte materiae siue ut patet a principio
 solutio philosophia, quam ex parte forme per se a principio solutio logica; sed propter
 primum nullus cogitur concedere solutioam ut solutioalem ac simpliciter necesa-
 riam ad resolutionem conclusionis, ex parte materiae siue concedere cum premis;

ergo
Ad argumentum in forma concessa, et neg. min. ad prob. concessa et neg. min.
 ad innot. prob. concessa et neg. min. ad ultimam prob. potest mai. negam. atatem
 illa gratis concessa, dicitur min. utriusq. et dispositio premiarum est logica artifi-
 ciali artificiali, neg. min.; artificiali, subdisting. ab arte vel solio vel virtuale
 concessa; ab arte per se solio neg. min.

Solutio

innot. dicitur reflectari. igitur et certum firmitatem assensus, deo quod aliter
 se habere non potest. Veritas, cui assentitur, ex de conceptu essentiali innot. atatem
 quamvis ad relationem assensus per se sit artificiali logica, non tamen absolute
 necessaria; eadem causa necessitatis intellectum ad assensum dupliciter potest pe-
 netrare; vel per cognitionem rectitudinis et collocationis trum solum ex parte in-
 duendum ad firmitatem assensus: vel ex cognitione connexionis siue (iura
 ferat siue philosophia) ex illate cum principio inferentibus, quod est motum
 innot. cum assensus; ut autem connectio ista siue penetratio, non est penetratio
 intellectus a logica, sed solum a philosophia virtualiter innot. principio contenta.

Etiam ex quo quaeque ignoret regulari resolventi a logica solio prescribitas,
 utriusq. de dicitur, illum non posse in factibili resolutione quo ad substantiam
 vedere rationem de regulari; non tamen poterit colligi, operantem resolutionem
 quod ad substantiam, ignorare illam conclusionem esse ex illis premis certa

et quidem necesse est. si quis ridiculum suspicet, intellectum naturaliter esse
conveniens huic illationi esse hominem esse animal, quia maior extremitas
predicatur de minori: esse quia a seipso naturaliter praestatur, quia deus est homo,
deus est conceptus in seipso esse animal.

Mecum dico quia ultimam maiorem
argumenti negabit; at illa gratia concessa, dico illam rectitudinem tunc in phlo
sophia demonstratione ut de solibus logicis, non operata, ad operata; non opera
tione quia non convenit, unde comparatur ad formam illius demonstrationis, ut
habitu acquirentis: est tamen illa rectitudo logica solibus operata ab intellectu,
ut secundo principii logicis, quoniam est logica virtualis, hoc est solibus virtus
ad logicam. recte rationem conclusionis, et instantia demonstrationis proprie in
materia logica.

Ad quod secundo: bene stat intellectum accipere alogica artificiali
pro simpliciter ad comparandas mentes alias, et habere deus cum habitu logica
tunc principii pro simpliciter tale ad acquisitionem logica: esse nullius, ho
bom est in seipso fundamentum principii.

Probatur autem bene stat intellectum
alogica artificiali rectitudinem ad comparandas alias mentes, et intellectus facilitatem
non prestare ad rectam comparandam: sicut ergo intellectus non accipiens alogica
facilitatem, ut ipse adquirit, ab illa rectitudinem facili, et alie mentes comparantur: po
terit accipere alogica pro ut alia mentes adquirit, et alogica intellectus pro non
accipiat, ut eam ipse adquirit.

Ad argumentum istud solutum est negata parte;
quia cum logica artificialis sit inventio instrumentaria ad alias mentes, earum acqui
sitionem prestare debet, intellectum illuminando, ut earum materiam logica recti
tudo facile disponat, que omnia a seipso executioni mendoaret, logica non in
posita: a contrario venit in ipso respectu simpliciter, quia cum rectam prestare non
possit, ad rectam non potest facilitatem intellectum: omne enim instrumentum facilitatis,
vel delectans ad aliquid consequendum, obiectum consequibile, necessario delect
prestare = et infirmam esse partem ipsi contrarii se invicem, semper in unum
concedentibus, intellectum accipere simpliciter alogica artificiali, ut ipse omne
quante; semper affirmant accipere ab illa simpliciter pro, ut alie mentes adquirantur.

Dispositio X an logica concurreat directiue, uel seclue ad actus artificiosos in materia aliarum sententiarum.

Ex precedentibus ita loquamur diuidi in doctem, et utentem; ac proinde aliam esse, que ex suo peculiari conceptu tradit regulas ad conuenienda artefacta; utentem uero de, uel soluta contra diuinitatem adocente, que ac regulas executioni mandat: deinde in qualibet demonstratione distinguenda est ratio artificij logici conuenientia in se, et diuinitatis uoluntatem, et substantia actus demonstrationis, que est abstractum illius artificij.

Mispropheta dubium non procedit de substantia seu materia demonstrationis, aut alterius artefacti, sed solum de eius logica forma, et de ista dubitamus, an inuenta in materia non logica, ut istius effectus, anbe ut effecta ab illa sententia, cuius est obiectum materia: uel aliter, an logica solum concurreat, ut docens; an ne etiam ut ueni, dum eius artificium introducit in materia extranea facultatis.

Unde que schola doctores pro una, et pro alia stant sententia; unde ex iungula schola ambigunt plures Patres, et pro uerenda probabilitate utriusque oporite sententia: ego uero sequendo Vergeria et Card de Aquino, et illius Moneda cum maioris parte doctorem Benedictinum in manu scripta, sentio logicam effectiue concurrere ad omne artificium logicale.

Sectio Unica.

Logica artificialis est aut quodlibet artificium aut regulis directum in materia extranea. prob conclusionem efficacissime: aut logica uel munere utentis superflua, aut uelut uis regulis in materia extranea, sed primum non est dicendum: ergo secundum: prob mai, logica ueni uel est ad eoque ueni regulis in materia extranea, uel est non eoque ueni in materia propria: ergo prob ans: ideo est non eoque ueni in materia extranea, quia quilibet sententia diuinitas alogica est capax illa eoque ueni, cum sit intellectualis; sed istud ueni ueni, nec logica regulas ueni eoque ueni in propria materia: ergo.

Probin: non magis quilibet sententia diuinitas alogica est capax cognoscendi regulas logicales, ut eas ueni commentur, quam intellectus; sed propter illud potest quilibet sententia ueni mandare regulas logicales in dependentia ab eoque ueni: ergo propter spiritum rationem

potest intellectus seclusa logica utente alicui mandare regulas logicas in materia
logica; hanc proinde in unum redit dicitur, et sic seculi stabilita, logica in docentem,
& utentem.

Probo secundo conclusionem ratione communis et non minus si eadem
artificium reperitur in materia philosophiae ut est scientia logicum; sed quod est scientia
logicum non potest fieri a philosophia: ergo. prob. min. artificium scientia logicum est ob-
iectum logicae; sed obiectum logicae non potest fieri a philosophia: ergo. mai. est nota, logica
enim est per se instrumentum commune, ut omnes intentiones per illa cum requi-
rant obiectum artificiosum: unde D. Thomas opusculo quod ultima ait, alias intentionis
algebrae per se, et D. Aquinas lib. 2. de ordine cap. 13. dicit quod solo logica capien-
tes facere potest.

Igitur intentio est ita a natura secunda, ut iuxta regulas inveniuntur
tam respiciant materiam, ut colentur; nec regulas logicas perfectius applicentur
impropria materia, et imperfectius in extranea; igitur est logica ex iniuncto, ut omni
et in singula materia reprobatur. alias illam applicat corporis pro munere imperfecta; cum
in perfectio universalitas secunditatis sit.

Nam min. bene probatur: requiritur philo-
sophiae ut operari extra materiam cui obiecti; sed obiectum logicae est extra materiam philo-
sophiae: ergo. mai. nota est in omni intentione, et in singula arte. min. dese est nota
minus: intentio quae operaretur scientia artificiosum, esset intentio scientia artificiosa;
at esset intentionem scientia artificiosam requiritur philosophiae, et cuiuslibet intentionis ob-
iecti alogicae, ut ab autoribus factum: ergo.

Denique: si alia intentio alogica expe-
queretur artificium in materia, foret et denominaretur vere, et proprie logi-
ca utens; sed esse vere, et proprie logicam utentem requiritur cuiusque intentione praeter logi-
cam: ergo. min. prob. non indiget. mai. constat ex eo, quod illa intentio est vere, et proprie
logica utens, quae unius regulis docentis, eas esse debet applicans in materia.

Huius
hominibus occurrere dicens artificium reperitur in materia non logica est scientia alogi-
gica dirigente, non est scientia; unde est obiectum logicae, et dirigente: igitur intentio
cuiusque artis non est obiectum scientiae, sed illud dirigente: Videtur hoc palam in
artificia, ut in univ. dicitur, non quia arte factum est, sed quia illud regulat, vel
dirigit.

Ex hoc inferat logica non respicere eoque quam que materialam ut per se uel regulas dirigant, sed primario, & per se materia logica, secundario, & per accidens materialis operari; hanc proinde differentiam, que inter artificium per modum obiecti logice est ista; impropria materia artificium, et est alogica directum, et effectum; in materia uero aliena diuersat est alogica directum obiectum, hoc est obiectum directionis sue.

Cum ergo nulla mensura alogica dirigat logicum artificium, et istud ut operatum in materia non logica non sit obiectum logice; ostendit quod alie mensure et finitio artificium inuis materialis, illud tamen non dirigunt, non operantur alimite, et sicut sui obiecti in obiectum logice. Et ad ultimum similitudo respondebit alie mensuras uentes regulis logice impropria materia eie logicam uentem denominante, sicut sunt denominante artificiosa, non autem in quibus & proprie, sicut logice.

Hec est mensura ad ueritatem, quam in primis in ueritate eandem solutio ista colligitur de ueritate, et ex ea ueritate perfecta intelligentia, pota pendet nonna difficultatis. igitur in primis uelent ista que in sententia plurimum ex aduersariis componuntur in intentionem realem logice doctus ab utente cum proprie solutione, nempe in logice dirigam est realiter logice operans uel utens, quomodo in materia philosophice uel artificium est alogice realiter dirigens et non ab illa in diuersis operante uel utente? uel quomodo cum reali identitate utriusque hauritus, horum stabilitura multa separabitur.

Nec uin habet auctorem, deo quod artificium operatum in materia non logica est obiectum logice directum, non effectum. tum quia que libet mensura nec dum habet prominentem, et officio tum obiectum dirigere, sed et illud ex quo, et operari, unde hinc logice sit impropria practica, sicut iudicamus, sicut secundum quid, ut alij uolunt, semper respicit obiectum uinum, uel ut operatum uel ut operabile ab ipso: uel artificium in materia non logica, aut alogice respicitur, operatum uel operabile, uel directum uel dirigibile; uel tum quam alogice impropria per modum obiecti.

Responsum: ad hoc primis philosophiam uel operari artificium in materia, solum et est ad uinum in executione materialis, quod est uinum, tanquam ea quae non est facultas artificiosa; ex quo ostendit tumquam logicam uel alogandam ab influxu proprio, et soli in tali artificium. et est ratio obia, que philosophia tumquam est sicut nisi ut directa.

est quia directi effecti se habet in effectum; liquet illud, requirere quod effectus habeat
in causa, ut Causet, Causalitatem operationis.

Hoc palam fit in qualibet operatione ma-
nu, et motu pedis; que ut rationalis, nunquam est apud directi potentiam; ex eorum virtute,
que solum instrumentaria, et materialiter ponunt rationem in operatione: itaque quia
rationalitas operationis semper est a manu, ut rationaliter ab intellectu, vel habitu acqui-
sitis directis, semper ex consequenti est attendendum rationalem directionem esse proprie, et in
augore effectum operationis manu, vel pedis esse in determinata regulam, et directam

Eoniam et alii exemplis similibus colligi habitum filosoficum in philosophia demonstratio-
ne solum operari quod est illius materia, quae eius operatio, prout ab illa, solum est materialis
et non directis; atamen cum materia illa operatione, ut alogica directis et regulata, ponatur et
disponatur artificialiter in materia, solum directionem logicam et regulatorem esse
proprie, et in augore causam effectum artificis.

Hanc doctrinam applicabit exemplum aduc-
to de ingeniarie materialiter et laboriose agente artefactum uniceque operante sollicita arti-
ficiose per magnam artificis regulatorem; unde nunquam de concurrentibus dicitur
cum labore ad opus domus artificis, dicitur quod proprie et in augore artefactum operan-
tur, sed solum de dirigentibus et modum operationum in concurrentibus = ad ultimum con-
tat impugnatio, nam cum in sensu contra aliorum cui regulatum logicam in materia
philosophia nec dum sit philosophia denominante, sed vere, et proprie, in sensu per conse-
quentiam filosofiam nec dum esse denominante logicam agentem, sed vere, et proprie.

Solventur argumenta contraria.

Ad quod primo ex dicto thoma dicitur ubi dicitur: in parte logicae que dicitur de demonstra-
tione, sola doctrina pertinet ad logicam; cuius vero ad filosofiam, et alias scientias par-
ticulares. ex logica in materia aliam scientiam non operatur artificium; patet con-
sequenti, nam operatio artificis est usus; sed usus iuxta dictum thomam non pertinet ad
logicam, sed ad filosofiam, et alias particulares scientias: arg.

Respondeo dicitur thomam loqui
tam de doctrina regnata, quam de doctrina in exercitio, itaque acriam ad logicam per-
tinet; cum vero materiale, que operatur, sub logica doctrina, seu artificis solent
pertinere ad facultatem, cuius est obiectum; unde usus, de quo thomas non est

usque ad regulam sed usque ad materiam per regulam duntaxat alogica applicabilis,
sive inveniuntur ponendas.

41

Ad quæ secundò: philosophia independenter alogica
est hauritus formalis inveniuntur: ergo independenter alogica producit hauritus actu formalem
inveniuntur; at actu formalem inveniuntur sunt formales alogicos: ergo = demumque philo-
sophia est inveniuntur duntaxat formales ab actu logico: ergo philosophia habet actu
inveniuntur formales formales duntaxat ab actu inveniuntur logico. patet con. cum hauritus per
actu duntaxat sunt.

Modo ite; actus hauritus logici producere non potest actu formalem
ab actu philosophico ab actu formali inveniuntur duntaxat, ut palam fit inveniuntur
inveniuntur ab homine quia est actu regulabilis duntaxat formales homines
specificè hominem alere: ergo logice producere non potest actu philosophico formales inveniuntur
inveniuntur; adque aliter nec actu ab actu inveniuntur.

Ad primum duntaxat:
formales inveniuntur formalitate philosophica conc. mat.; formalitate logica neg. mat.; et
inveniuntur con. exp. neg. mat. ubi, vel illam duntaxat: actu formales inveniuntur formalitate
philosophica neg. mat.; formalitate logica conc. mat. = ad ultimum duntaxat philosophiam et inveniuntur
specificè duntaxat alogica et duntaxat inveniuntur per duntaxat actu operari ex quo solum
requiritur actu philosophicum et alogicos non duntaxat philosophiam formales
alogica, ac proinde tabernaculum non explicare et philosophicum per alogicos formales
abstractive sunt, ueniam inveniuntur formales inveniuntur inveniuntur, nec ut se
capitulum materia propria philosophica.

Ygitur in philosophia demum, natione gaudente
alogicos duntaxat inveniuntur et est ferendum inveniuntur demum alogica logica veritas
et alogica veritate materia philosophica; equidem tam materia alogica quam veritas
inveniuntur, habent de formali duntaxat comparatione, nempe materiam per compara-
tionem alogica, et cum alogicos duntaxat per ordinem ad logicam duntaxat
et regulam illam.

Duo demum nationem philosophiam logicam alogicos veritatem
duplex formalitate inveniuntur gaudente, quia hanc esse demum nationem alogicos:
omnis homo est animal; Petrus est homo: ergo Petrus est animal, eodumque modo

Cogitetur ad aevum conclusionis, quorum singulum est iustitiam, nempe
 potest intellectus necessarii vel ex eo quod impredicta demonstratione sunt termini
 in logica acutudine dispositi in quorum virtute cum fluxu consequentia
 est logica necessaria, et hec formalitas identitica cum identitica ad logicam eo-
 spectat etiam in demonstratione extranea; vel potest intellectus reclusa attentione
 ad dispositionem logicam tunc esse necessarii ad aevum eadem consequentia
 propter identitiam naturalem consequentiam. Veritas illa cum materia pre-
 miorum, equidem lumine naturali, omni artificio recluso intellectus in in-
 dubitabiliter cognoscit Petrum esse animal ex eo quod est homo, quia animal est
 de universalia et in defectibili hominis ratione, et ita formalitas identitica cum
 ad philosophiam exspectat.

Tractatus de ente rationis.

Non desine quinquaginta existentiam entis rationis tam coarctatam ^{quam ex modo dixi} auctoribus ^{antiquis}
 non videtur mentionem longinquam facere propter sua bona existentia eius, cons-
 tat clarissime in D. Thoma prima p. q. 16. a. 3. ad 2. et in prima secunde q. 8. a. 1. ad
 tertium, ubi sic dicit: illud quod non est in reum natura accipit ens in ratione
 quapropter aeterni stabilitate ab auctoribus sepe abutit improbatum. Unde de
 videri magister Thomam in quod Alberto & Bernardinum in Mantikelen com alios quosdam
 quales cum temporis inferiorum entis rationis existentiam negantes, debet eis
 humane potius dectos fuisse disputandi quam aserendi gratia.

Ygitur ex parte

Anselmo nostri et omnium semper scholastica regula, videtur reparatum redit.
 antequam in prologo cap. 3. contra ignorantem sic: multa hanc cogitamus esse que
non esse scimus non existimando sed fingendo ita esse cogitamus. nunc sic: sedens
 rationis ut ad lecturam stabilitatem est quod fingimus cogitamus esse quod non esse scimus.
 etc.

Genitum a priori sensu definitum Anselmum cum verbis supra citatis D. Thome:
 quidem in talibus accipere ut ens in ratione quod non est in reum natura, quam fingere
 do. cogitare esse quoniam esse scimus? et si explicacionibus entis rationis, tam est in usu
 dialectico ab aeternitate in nullo nisi in verbis auctoribus discrepans, nempe
 ens rationis esse quod tantum habet esse obiectum in intellectu fingente, que definitio
 quia magis impredicta est semper in usu nostro.

Hypothese cognoscit perfecte naturam qualem qualem entia rationis, praesertim Causa
 omnibus efficiens eorum. Prima et secundaria Virtus intellectus agere omnia quod plurima
 unum cognoscit segregata, explicita distincta cognoscit unita; de hoc ente rationis, Gu-
 gus inebat sic libro 3. *quas ubi non fingunt ardent mente quimmeras?*
Ue ager et u! nimia similitudine videt.

Secunda est imbecillitas Virtutis intellectus quae unum actu multos concipere
 non potest perfecte obiectum, quod de perfecte cognoscit, unde avarae expressio nes di-
 cendi eas quae in se comparat, et per rationem ad alia realiter distincta, quibus
 alias formalitates illae seu expressiones realiter obtemunt.

Divinitus enarrationis
 indagandum exhibendum, illud est illa Carentia, quae cognita admodum entis
 inest subiecto incapaci entitatis, posuit perquam rebus cognoscibilis, ut ac-
 tas lapides quae rationis cognoscibilis per Visionem. Primum est cuius forma pa-
 quam rebus Carentia cognoscibilis est de Vita, subiecto Carentia illa, et avarae Per
 cognita per Visionem. Haec insistant pronuntia existenti enarratae entia rationis.

**Disputatio unica utrum utrum Deus est fiat, seu
 immediata Cognoscat entia rationis.**

Nimiam libertas opinandi contrahit controversiam in rebus subtilibus; ad illam ergo,
 unico precedenti nota habet, suppono existentiam entia rationis non consistere in eo quod
 cognoscens ascendat prestando fidem obiecto cognito, sed unita aucto quod obiectum cog-
 nitum sic unseat in intellectu cognoscens, ut ibi sit Veritas et haud ubi cupugnantia
 contra intellectum; in hoc enim salubatur definitio et modus explicandi illud ab An-
 selmo et Thomae relatis supra.

Hoc, ut iudicis, non eget probatione, nam, ad accipiendum
utrum in ratione quod non est in rebus natura, non est necesse assensus deo quod in
 aerum natura existit quod est acceptum in ratione, imo quam optime comparatur cum
 diuersu. Similiter, dum cogitamus multa esse, quae non esse videmus (sicut termini Per
 velmi loquar) non existimamus illa esse, sed fingendo cogitamus: ista nos affirman-
 tes repugnantiam existentiae eius contra intellectum, eius existentiam fingimus cum illo qui
 ea cogitamus. Uproposito, assententiam cuius non bus supra deo, et meum iudicium firmo.

Nostra Conclusio.

Divinus intellectus, in praesentibus per sectionem unum entia rationis immediate agere cognoscit

adque adeo efficitur. conclusionem istam ipse natura et facta probat, et simul esse funda-
mentum contrarie: ideo Divinus intellectus per se immediate ens rationis non cognoscit,
quia incognitione ista fallaxia; sed illatum istud est falsum; ergo Divinus intellectus per se
immediate ens rationis cognoscit. maius est tota ratio pro contraria conclusione. minus probat:
cognitio fallax solum est illa que non est conformata cum obiecto cognitionis; sed Divi-
nus intellectus per se immediate ens rationis cognoscit, conformaret unam cognitionem cum
obiecto. ergo.

Maximam iniquitatem inpono. probat minus: ideo Divinus intellectus per se
immediate ens rationis cognoscit non conformaret cognitionem cum obiecto que ob-
iectum cognitionis, et cognitionem aliter ac esse in se, sed cognitio attingens ens rationis ac
aliter ac esse in se esset conformata cum obiecto: ergo. minus probat; tum quia ens rationis solum
ita abstractum, est vere cognitum, adque adeo aliter cognitum esset ens rationis igno-
rum cum eius natura sit esse obiectum cognitionis per aliquid esse intelligibile respiciens
rationis in se.

Tum secundo in aeterna superiora minus: cognitio divina attingens ens ratio-
nis aliter ac esse in se, nihil falsum deente rationis affirmaret: ergo non esset cognitio fallax.
probat autem: si intellectus per illam cognitionem aliquid falsum affirmaret, unum esset illud
quod in mente rationis Divinus intellectus fingeret cogitando; sed quod intellectus Divinus
in mente rationis fingeret cogitando, non affirmaret deente rationis: ergo. probat minus: quod
intellectus Divinus fingeret cogitando ens rationis, et non esse in se, et non esse existimaret
(Verba sunt Sacerdotis Hieronymi); sed in se et existimare ens rationis non esse illud quod intel-
lectus fingit in se cogitando, est vere et realiter in se et existimare quod ens rationis habet
ut ab intellectu cognitum vel cogitatum, et quod ens rationis non sit in se et in se pen-
ten ac cognoscere et cogitare: ergo.

Confirmatio: ad perfectionem unum cum que intel-
lectus spectat cognoscere obiectum modo quo est cognoscibile; sed ens rationis solum est cognos-
cibile cognoscibiliter abstracta et facta: ergo illud si cognosceret perfectio est unum cum que
ab intellectu: ergo illud cognoscit ab intellectu Divino, tam longe habet ut imperfecto ut qui
minus perfectio est.

Dicitur et certe Vere contra rationem nostram: ergo ideo Divinus
intellectus per se immediate ens rationis cognoscit non fallax erga obiectum cog-
nitum, quia quod in mente rationis cogitatur fingendo et in mente rationis non esse.

anime sic sed Deo sic per se immediate eius rationis cognoscencie adue salaciter erga
 obiectum: ergo. probatur scilicet Deum cogitare fingendo quod non esse scilicet et existimaret
 malet, est negare per actum iudicij et assensus entitatem quam mente rationis
 cogitatio fingit; sed hoc est Deum falsi in cognitione immediata et perse eius ratio-
 nis: ergo. probatur: Deum negare per iudicium et assensum entitatem quam mente ratio-
 nis cogitatio fingendo est affirmare entitatem in mente rationis fictam et salaciter
 cogitatum, ac proinde cogitationem non esse conformem cum obiecto.

Secundo et
 urgentius: arguitur Deum cogitare fingendo quod non esse scilicet et existimaret non
 esse: ergo per actum iudicij eius rationis et formatum, eius rationis arguitur et formatum a
 Deo. probatur: ideo quod in mente rationis cogitaretur fingendo per Deum non esse scilicet
 et non esse existimaret quia Deo arguitur iudicium et existimatio de obiecto aliter ac est
 ante; sed Deo arguitur cogitatio de obiecto aliter ac est in se: ergo.

Explicatio: Divinus
 intellectus nequit iudicare seu existimare rem aliter ac est in se: ergo nec cogitare. antequam
 conspiciat: ideo primum est Verum quia Divinus intellectus est summe Veritas in iudicando;
 sed non minus est summa Veritas in cogitando, seu apprehendendo: ergo Deum non potest cogi-
 tare fingendo quod non esse scilicet et quod non esse existimaret, ac proinde neque eius rationis et forma-
 ae.

Rationes iste manifeste consequuntur in ad Veritatis concabentes intellectus Di-
 vino cognitionem eius rationis immediatam et indirectam hoc est quatenus fabricata ab
 humano intellectu; unde hec entia rationis in intellectu Divino existunt per se cum ob-
 iectis cogitatis aliter non sunt obiectum indirectum divine cognitionis nec ita ad intelec-
 tum humanum se habent ut comprehensibile; sed Divinus intellectus et scit et existimat
 hec entia rationis ab humano intellectu fabricata, et se cognita nec se in se nec eis
 esse posse: ergo non est inconveniens quod intellectus Divinus cogitet seu conspiciat eius
 rationis entitatem quam scit et existimat non habere in se unde hanc entitatem quam
 cogitat mente rationis, ei negat per iudicium et iudicium.

Veritas instanti consistit
 ex eo quod omnis cognitio indirecta terminata ad idem met obiectum directe
 cognitionis, sicut causa libas indirecta terminata ad primum et secundum directe causa libas.

eng vel autem contra devent negare emna rationis amobis conficta cognoscit ab
intellectu diuino; vel si hoc concedant, pantea concedere tenentur ea existere in in-
tellectu diuino cogitata et apprehensa, quamvis per intentionem et existimationem neget
Deiuis intellectus ea in existere in se sicut sunt apprehensa et cogitata.

Ad primum ergo
in forma neg min. ad proba conc mai et neg min et eius probationem = ad secundum
negans. ad proba conc mai et neg min = ad tertium conc ans et neg cons. ad proba dit
mar: ideo tanquam axatione priori, et ieiunente ex parte iudicantis conc mai: deo tan-
quam axatione a priori et a posteriori, ad qui tenente ex parte obiecti neg mar. conc
min, et neg cons.

Ytaque quod Deus cogit et apprehendat emna rationis sub cogitabi-
litate aliena et ficta, non probat Deum falsi in cogitatione sua; cuius est ratio, quia
emna rationis non praedit cogitationem et apprehensionem cum emna ^{aut cogitabi} litate
proprie, propter quod ut cogitetur et sit obiectum apprehensionis, entitatem mendicat ut per
eam cognoscibile redatur, nihil enim in mente potest Deum nisi in abstractione eius;
cum ergo cogitatio seu apprehensio ut de prima operatione intellectus, ad eam respectat pri-
mo respectu ad ea emna rationis per modum obiecti, quod, quia obiecti non potest intelle-
ctui ex propria intentione et mendicate, et dicitur sententia intellectualis et contradictorium
inquit tanquam in peccato iudicere cognoscantur nihil a firmamento vel hinc inde de-
illo, quia hoc non est minus intellectus ut apprehendens et cogitans

Vnde propterea
nonem contrariam aliena tenet intellectus circa emna rationis eum, deo an
antea apprehenso et cogitato, iudicium fert, et ieiunifice existimat de illo; quia cum
iudicium et ieiunificatio de obiecto supponat emna rationis apprehensum, illud consequenter
supponit cognoscibile, et est ratio quia cognoscibilitas non inest entitati rationis ab in-
tellectu diuino ut iudicante, sed precise ut apprehendente.

Ergo nihil minus q
cognoscibilitas ficta in mente rationis per apprehensionem et cogitationem de illo aliena
in cogitabili et in apprehensibili, post de emna rationis negatur ac per de mente
sententia et existimatione de illo iam capax ut pro obiecto intellectus, ut iudicatur et
statur.

Ratio secunda est intellectus Divinus est una summa simplicitas eorum ita quod
lectio propria est una ad eum et eius carentia quocumque modo intelligibiles
sunt, et eorum obiectum est pro ratione propria indigentia eius non habentis ante
unde cognitam.

Ratio secunda est quod iudicium et iudicium supponunt eius
rationis apprehensum ad quod ad eum est in intellectu substantia reali, eo quo ad est
locus ad eum est obiectum iudicij, ita et edictum est eius rationis entitatem
realem non esse propter discrepantiam a cognitione dicitur: **Summam certitatem Dei
in iudicando** — — — — — **Propter discrepantiam Dei**

~~et~~ **Resolutio** rationem apertam circa Deum iudicare non potest rem aliter ac est
ante, quia ratio apertior est capacitas quam ens rationis habet a cognitione ut actum
iudicij remittit; unde quia ista capacitas non supponit ante apprehensionem et cognitionem,
et hoc defectu eius tanquam rationis apertioris ut eius rationis cogitetur et apprehendatur,
Deum summam veritatem incognitandam, illud cogitatur fingenda.

Hac pars tractat de iudicio

omnipotentia eius productis virtutibus non se exeret erga quatuor et refrugantibus,
quia hoc non nascitur a limitatione aut defectu virtutis productivae que ut ratio a-
pertonis, sed a carentia et defectu productivitate obiecti quod ratio apertioris
propter hoc nos de et illorum nos non vult dicere quatuor et in proprio dicit quia
in Deo adest virtus productiva, ac ita tamen affirmare Deum eas non producere quia
intra se esse improducibiles sunt.

Replacitum: in Divino intellectu idem est apprehendere
et iudicare; sed Divinus intellectus non potest iudicare rem aliter ac est ante: ergo
apprehendere, non videtur contra, aliam Divinam apprehensionem excluderet perfectiorum
delinea in se reali, et sic est imperfecta, quia propter eandem actionem appren-
sio creata imperfecta est. min est catholica doctrina, consequentia in se.

Distingui autem idem est idem esse reali et fisica ex parte actus iuxta con-mat. idem
itaque virtuali, talium ex parte actus et constantie ad ipsa negmat. con-mat. et neg-
consequenter. igitur inter Divinam apprehensionem et iudicium intercedit di-
stinctio virtuali, talium in a de quata, sed in hinc con-i-tem in e quib-entia

ad divinas perfectiones creatas, que divinitus existunt et intelligimus Deum
pro ut appere deum procedere in aliquo signo, se ipsum ut iudicantem, ad
hoc prout fundamentum prioritate alicuius appere deum create comparat ad
tum iudicij.

Divinitus supra data non sunt iudicantem perfectionem in divinitate
apprehensione que realiter et ex parte alicuius eadem est cum iudicio quod exemplum
in ipso deo summe vero ab eodem indivisibili veritate, qui non obstante
Deus ut est prima veritas in se ipso procedit pro aliquo signo se ipsum in quantum
est prima veritas in se ipso; et etiam ut Deus est prima veritas in se ipso
candem procedit se pro aliquo signo se ipsum in quantum est prima veritas in
dicendo.

Ad primum manifeste apparet in divinis intellectibus ut est potentia ac-
tiva et actus primus ad intellectum, quia hanc ante legimus propositio in
ad intellectum per modam et ut primi veritate solo virtuali divinitus,
cum quo componunt theologij divinum intellectum nullam excludere
perfectionem de linea intellectuali.

Denique id ipsum claret in divinis
intellectibus et intelligentibus, et ut dicente verbum; etenim intellectus et
divinitus sunt actus eisdem potentia intellectuali, et gaudent inverse prioritate et
terio veritate que nunquam desunt interactiva et essentialiter recipiuntur a se:

Ad idem verum quod in predictis compleretur, et alij in tota theologia obijci, aut ho-
mox scholasticis componunt prioritatem et posterioritatem inter divinas perfectiones
in se ipso iudicantem simpliciter et summe etiam de quibus perfectiones sunt eisdem
intellectuales; ita et non aliter nos impresenti, deum ita stabilimus et firmam
sua cognitionem immediatam entis rationis per divinum intellectum cogitan-
tem et apprehensam quod non est per intelligibilitatem suam, ad que a deo
procedentem pro aliquo signo iudicantem et confirmationem de obiecto iam ap-
prensio et cogitato

Secundo probat conclusionem ex doctrina d. thome q. 82 cap. ubi dicitur
ens est obiectum intellectus primum, cum nihil aliud possit nisi secundum quod
est in actu ens, unde nec obiectum unius intelligere potest intellectus, scilicet non
ens nisi fingendo ipsum ens aliquomodo; quod cum intellectus apprehendat
natura, efficitur ens rationis.

Ex quibus secundo probat conclusio, in quibusdam
ratio precedens de claritate: non est ens obiectum intellectus primum, si non ens
est obiectum intellectus, per illud unde non est, sed ens est obiectum intellectus
primum; ergo conclusionem non est obiectum intellectus, vel est obiectum per ens.
maior pars in omni obiecto primo cum bono potentia et haustus, quidem non est
bonum obiectum voluntatis primum, si non bonum in se est vel in se est per
illud unde bonitate caret, vel per illud unde est non bonum.

Similitate non est
color obiectum potentie visive primum non color visivum specificat per illud
unde est non color; denique non est forma artificialis obiectum logicum primum si
aliquid artificium logicum specificat per materiam aut formam, vel quidem
est per illud unde non est artificialium, non est experientia in actu; consi-
deret actitudine.

Secundo: quid quid intellectus cognoscit, illud autem secundum quod
est in actu, sed Deus cognoscit non esse per se immediate: ergo non ens cognoscit
quidem ens per se immediate ad medium certum in actu, non est per se in
per se in actu. non docetur ab eodem Aug. Magistro prima parte. q. 15.
ad ubi pugnat dari in deo sententiam simplicis intelligentie non entium; cum
nulla Divina sententia pendat in usus ex ordine a causa creata, sed quod existat divi-
ni intellectus in eternitate, dicendum est intellectum Divinum per simplicem
intelligentiam non ens cognoscere immediate per se.

Modus in quo Deus cog-
noscat ens non ens per se in actu et formare ens rationis: ergo per se in actu
efficitur ens rationis, per cum intellectus apprehendat in actu rationem fingendo
ipsum aliquomodo, vel quod idem est, secundum quod est ens in actu;
sed Deus quando intellectus apprehendat in actu non ens fingendo ipsum aliqua-
modo, vel secundum quod est ens in actu, quod non est non ens per se in actu; ergo

48

Denique: Deo habet intelligentiam non entium, quia quicquid verbo cognoscitur
sunt, sed nihil sciri potest nisi iocundum quod est ens in actu: ergo non entium Deo
intelligentiam habet admodum ens in actu, maius est expressum in Dico Thoma Logico
caelo prime partis ques. 112 ar. 9. non enim constat ex verbis supra relatis eum
dem King Magistri et Profeso 2 me: contra inferatur, modis: sed cum in elec-
tus apprehendere seu vere intelligi non ens admodum ens in actu, fingit ali-
quomodo, adque adeo hunc factum ens actionis: e.g. omnia constant eo
fuisse eo, a personis auctoritate.

Certe ignora solidam responsionem obiectis.
occurrunt nobis homines, collegium sancti thome et dicit quod de ente actionis, per
2 Deum cognoscere non entia admodum ens, sed non per se inmediate quia
ad hoc necessarium est quod cognitio illa affirmaret entitatem de non ente, adque
ab eo tantum ea cognoscere naturaliter remote et per dictionem quatenus a causa
cuius remotus entitatem et dicit negat entitatem quam intellectus humanus
de carencia affirmat eum fingit; unde quando Deus cognoscit tenet carere
Carenciam licet per ipsam licet, tantum cognoscit non potest affirmare a eum
esse tenet carere, vel licet carene, id tamen Deus non affirmat itaque, con-
cludit, accendo cognitionem istam de Carencijs tantum in tribuere esse obiectum
bunt existit licet, non vero in tribuere quod erat necessitas ad differentiam
entis actionis.

E casus ista manet ex dictis preoccupata; probatur immutabiliter
quatenus Deum non entia cognoscere inmediate per intelligentiam simpliciter in-
teligente, cuius obiectum in entitate sunt, etiam in intellectu creato respugnant.
item ad ipsam dicitur eo acurquid ista que referre non audeo nemo. Lina. Videtur.

Nec verum est necessitatem affirmativam aut negativam ad differentiam
entis actionis, ut expressum Thoma et rationibus dicitur est, cogit, requiritur sal-
tem quod per cognitionem non affirmativam aut negativam entitatem de non
ente tantum Carencia tribuatur esse obiectum existit licet.

Tunc primo: quia
hunc intellectus tribuit esse obiectum in tribuere Carencia quatenus istam cogi-
tat fingendo, vel quando Carenciam perens apprehendere intelligitur; sed etiam cogitans
et si non ens fingendo, seu apprehendens Carenciam perens non est affirmativus

aut negantur: ergo ad turbendam cognitionem esse obiectum in se cum necesse
 non est quod cognitio de obiecto sit affirmativa aut negativa. magis est vera quia iuste
 dicitur Thomam tunc esse rationem, quod iura ad Veritatem habet a cognitione et
 obiectum in se cum necesse est quia cognitio est apprehensio et potest
 de prima operatione intellectus ante Veritatem affirmationem et negationem quod
 potest esse evidenter cum de secunda est operatione.

Secundo: ens rationis fit

per apprehensionem non ens, ad modum entis actu ut habemus ex Heng. Mag.
 ergo vel ad aliam apprehensionem est necessarium affirmare ens de non ente, vel
 non? In hoc secundum, habemus intentionem, tunc enim Casus est appren-
 sio et factio entis rationis, turbando Carentiam et obiectum in se cum sine
 affirmatione entis de Carentia. #p

Supremum: ergo per apprehensionem nunquam

fit ens rationis, apud unde nec cum intellectu apprehendere in se in se
 per ipsum ens et factio entis rationis, contra D. Thomam: nec, cum fit cum
 accipimus ut ens in ratione quod non est in actu natura, contra eandem.
 nec deus que fit cum multa que non esse sumus, eo fingendo cogitamus, contra
 parentem Philosophum. Illationes Casus sunt nam ad apprehensionem obiecti,
 et ad illud accipiendum in ratione, et ad cogitandum illud non est necesse
 aliquid affirmare vel negare de obiecto, ut rationes suadent et in unum quoque
 de eadem manifestat. et certe in hoc doctrinam Veris acriter deestantes
 Deum non posse sine imperfectione fingere per actum apprehendentem Caren-
 tiam; cum aliter loco citato concedant fictionem in se repugnare supposito cuius apprehensionem
 Domini in natura assumta, nam cognitio quod dicitur imperfecta et hinc
 Domino nunquam concedenda est.

Denique accipit alteram rationem

namque ex verbis Casus ante in D. Thoma adhibentur ipse que ad impio
 ut probet Deum habere intentionem non entium, utitur Verbis Apocrypha ad Ro-
 manos et qui loquitur de deus: quibus dicitur: quibus dicitur: ea que non
 sunt tanquam ea gerunt. ex quibus sic; sed, tunc seu cognoscere nonne
 entium tanquam entia esse sic ens rationis: ergo nun constat, nam

non entia esse in cogno. esse tamquam entia est esse in intellectu abster ac
sunt in se, ac proinde cum esse obiecto intelligibili.

Ne contra dicitur ista rationem
nam istam et cognitionem debentem esse a ratione esse mediatam, et pen-
dentem ab intellectu creato; quia praeterquam quod in pugnam est, Thomae
in articulo citato totum est in uadendo cognitionem Dei erga obiecta tampon-
liba quam a ratione ea attingere secundum uiam a ratione uel actum
cognoscens, uel partem cognoscibilem, a quo non entia, uiam omnium
lectu creato, repugnantia uim partem cognoscibilem absolute praeposita ad entia,
unde est cognitionem diuinam erga illa non esse pendente a creato precedente,
adque ab eo mediatam, cum in dependente ab omni intellectu creato aliquo
modo non entia parte cognoscibile ad ipsam.

Soluentur argumenta.

Arguitur primo: Deo nulla est imperfectio concedenda; sed essentia entis ra-
tionis est cognitio imperfecta: ergo essentia entis rationis Deo non est concedenda.
probat. imperfecta est cognitio quae attingit obiectum abster ac esse in se; sed essentia
entis rationis est cognitio attingens obiectum abster ac esse in se: ergo est imperfecta. ma-
probat. ea cognitio est imperfecta per quam deceptus cognoscens; sed per cognitionem
attingentem obiectum abster ac esse in se deceptus cognoscens: ergo non est perfectio.
min. probat. per illam cognitionem deceptus cognoscens per quam obiectum non cognos-
citur ut est in se: sed per cognitionem attingentem obiectum abster ac esse in se, non
cognoscitur ut est in se: ergo.

Secundo: Vel quando Deus cognoscit non ens per ipsum
ens, existimat rationem entis esse in se uel in non ens, aut non? hoc secundum:
ergo Deus nullum esset ens rationis, et esset non ens uel non ens abster ac esse in se. uel
primum: ergo saltem Deus cognoscens carentiam entis, saltem cum sit existimat caren-
tiam non ens esse in se uel in non ens: ergo uel Deus ens rationis non format, dum
carentiam entis cognoscit: uel saltem cognoscit.

Neque min. ad prob. dist. ma-
imperfecta est cognitio quae attingit obiectum abster ac esse in se conc. ma-
rectum rationis subest, apprehendens illud esse abster ac esse in se neque ma-

Certe intellectus per se recipere non potest
 iudicium ferre de obiecto reali aliter ac est in se, hinc etiam deficiet con. formatio
 cognoscibilis cum cognitione; atque falsum est hancceptionem intellectum
 per se apprehendentem obiectum naturam aliter ac est in se hanc naturam obiecti
 a ratione esse et in cognoscant cum cognoscibilitate aliena et ficta, adque esse
 aliter ac est in se. Unde etiam cognitio entis a ratione per actum entem obiecti aliter
 ac est in se tam longe distat ab exonea, quam potius, et in eadem est et error
 mentalis cognoscere entem a ratione per actum entem obiecti per se est in se.

Pa. dicitur in erroribus intellectualibus et deorum a fictione differentia, dupli-
 cationem a significatione. Philosophia in verbis supra a clari opusculi 42 Cap. 1 per illa
 verba: neque potestum entis in ente intelligere potest intellectu, scilicet non ens, nisi
fringendo ipsam aliquomodo, ubi in la aliquomodo significatione non esse
 absolute necessitatem significationem arguere solum ad cognitionem carentiam
 hoc est operatum per estimationem et iudicium, sed sufficere significationem latam
 et improperam, operatum nempe per cognitionem et apprehensionem.

Hanc ultimam latam esse et improperam, non quia non sit. Vere aut
 e forma in entis rationis, sed quia non est capax ad intellectualem deceptionem
 ex eo quod de obiecto nihil affirmat et denegat, sicut actus iudicij est estimationis.
 igitur qui primo modo fingit apprehendendo ens in non ente, operatur ex neces-
 sitate accommodando virtutem intellectivam necessitati obiecti absolute inamodabili
 a cognitione nisi ita per se cum ratione cognoscibilitate.

Ergo quoniam
 sic affert modum ritum fingendi non arguere in finitatem in dicitur cogno-
 scibile in unquam affirmante entitatem fictam de obiecto solum per apprehensionem
 stato ut supra habemus ex autoritate Philo. dicitur aentis, multo magis cogno-
 scibilis est que non est scimus, non estimando, sed fingendo, ita est cogitamus.
 conuictio enim in intellectu iudicante mente seu conuictante obiectum aliter
 ac est in se pro quo acco. hinc iam dicta in corpore de dicitur in se apprehensionis

audire ex eorum diversitate haurire ad obiectum, et per hoc contra ad secundum.

Respondens: cognitio cuius cum qua obiectum tantum habet de perfecta quantum attingit obiectum prout est in se; sed per nos cognitio appropinquat obiectum rationis et per se attingentia obiectum: ex cognitio appropinquat attingit obiectum rationis prout est in se; modo vero: sed a cognitione attingente obiectum prout est in se non est materia eius rationis: ex cognitio Dei appropinquat obiectum ad rationem non est materia rationis effectiva.

Dicitur maius obiectum in se attingibile conc. mai. dicitur ante inattingibile neq. mai. conc. min. et dicitur conc. prout est in se et in se intentionali conc. conc. et in se naturali neq. in se intentionem.

Item obiectum rationis altera est incognoscibile rationis est in se, velut actus in se, aliter in se non est, unde habet esse intentionale factum a cognitione in quo consistit sua essentia metafisica, quod est commune ad rationem eius naturam, solum consistit incognoscibile. Deesse appropinquans non est per se, cum nomine conformatur suam cognitionem, in se non ante intentionali, appropinquat intentionem attingit non in se prout est ante et in se intentionali, ex quo apparet quod quando dicitur eius naturam fieri per se, intentionem obiecti altera est in se, hoc aliter appellat supra et in se naturam, non supra intentionalem.

Item quod quod non est in se appropinquans quod quod cum nihil esset intellectum est, hanc in se per se contra ad rationem per se dicitur. Per se dicitur esse naturali ad rationem intentionalem eius; per se in se sub qua capax dicitur et terminat ante ipsa, quibus per se dicitur esse naturam non ad rationem intentionalem sed naturali, actum intellectus appropinquans, seu cognoscens, necesse in se dicitur deesse quod dicitur per se non est aliena, carens, ad rationem intentionalem elevare, et in se dicitur carens ante eius elevationem per se dicitur in se dicitur per se, quia illud est proprium et non est extraneum carens, ut ad rationem intentionalem elevare, ad quod in se dicitur in se dicitur, sed carens, seu dicitur non est per se in se intentionali in se, in se ad rationem per se dicitur: sed dicitur per se in se intentionali non est extraneum et aliena carens, ut elevare ad rationem intentionalem. non patet ex eo quod dicitur elevare intentionali

habetur ut sit obiectum intellectus

Propter eandem causam non est obiectum sed
 propria anima ut cum in singularitate determinatur ad quod dicitur ex eo quod
 constituitur in capacitate ad unum vel aliter negantem; quod nature non dicitur
 proprii meriti; sed ex ratione status. Similiter propria est et non ex natura nature
 ut in singularitate proprie et metaphisice considerate; a modo dicitur logica negati-
 va non combinentem ex proprio meriti; secundum gradum suum tamen combinentem
 sed ex conditione status. Idem dicitur de potentia operatione logica ad inferiora pro-
 pria nature ut per secundam intentionem ad statum logicum elevatam; quod natura
 nature repugnat secundum se et ex merito proprio; a modo dicitur de
 carentia ut et ad statum ante logicum elevatam.

Dicitur intellectus per entitatem
 potentiam nequit cognoscere nonentia, seu entitatum repugnantiam ergo aut non
 entia sunt per se cognoscibilia, in entitate per actionem applicatam, aut in nullo unum
 possunt cognosci: probatur: intellectus tantum cognoscit obiectum ad quod procedit
 per speciem secundatam; sed per speciem entitatis potentia non secundatam intellectus
 ad cognoscendum nonentia: ergo, in actu, nulla est in cognitione ab intellectu pro-
 cedat ante ad statum speciem applicatam in actu ab obiecto cognoscendo, et illud re-
 presentante; sed speciem in actu ab entitate potentia per se in similitudo eius, eam
 representat, et non est in actu, quia quod nihil est consequenter et in se representabile:
 ergo.

Negans ad primum dicitur maius partem cognoscit directe et immediate, concurrens;
 mediate et indirecte negat. et dicitur minus: ad cognoscendam repugnantiam vel
 carentiam per se ipsam et directe concurrens: potentiam tamen et indirecte negantem
 concurrens.

Repugnantia et carentia, cum in se inhiant, non habent in quo speciem
 immittant intellectui ut eas cognoscant; propter quod intellectus eas attingit per in-
 fluxum improprium et meta forisum elinendo cognoscendum directe et im-
 mediate terminatam in ens carentia potentiam, eoque resultat quod intellectus
 stat et cognoscit carentiam illius inhiantem directe atque cognoscit.

Ergo ignoro quae cum reflexione respectu nobis obijci debeat; ignorat ab obijcente
 inquirere; vel entium aientiam seu non entia cognoscit, vel ignorat? si hoc secundum
 ergo de cognoscibilitate vel incognoscibilitate non entium loqui aientia non de
 bet, nullus enim aientia loquitur prudenter de obiecto quod ignorat.

Siprimum

dicitur: scilicet de quibus: vel non entia bene cognoscit, vel per aliquid ex po-
 situm est iprimum: ergo non omnia quae intellectus cognoscit ea sunt secundum quod
 sunt esse in actu; et sic oportet enim potest intelligere intellectus, quia in figurat omnia
 aliquo modo; ad quae adeo non erit eius obiectum intellectus primum, seu eius ratio
 sub qua. sic secundum: ergo cum omnia quae intellectus cognoscit ea sunt aientia
 in se secundum, ad quae cognoscendum se erit existens ipse aientia positio in
 mra ad secundum intellectum ut aientiam cognoscit.

Non quibus: ergo

non entia aientia sunt cognoscibilia per aientiam factam: ergo Divinus intellectus
 nequit cognoscere illa, aut est nata doctrina. **consequenter:** cognoscere aientiam
 cognoscibilitate seu entia facta, est sic cognoscere aientiam; sed Deo repugnat sic
 cognoscere: ergo probatur: intellectus tantum potest cognoscere aientiam modo
 quo ipse est cognoscibilis; sed aientia tantum est sic cognoscibilis: ergo Deus cognos-
 cens aientiam, sic cognoscet, non autem in se certa, nam virtus cognoscit aientia et
 cognoscit aientiam cognoscibilitate obiecti ut cognoscatur, non est aientia et in se
 aientia incognoscibilis, cognoscibilis constituitur per aientiam factam.

Consequenter. **consequenter.** ad probandum ^{neg} maius et dist. minus: tantum est sic cognoscibile sic
 hunc appellante supra aientiam cognitam ^{neg} ^{consequenter}; supra cognoscitorem aientie hunc
 minus ad id probandum eodem modo minus distincta, etiam dist. con: sic cognoscet hunc
 appellante supra cognoscibilitatem aientie con: con: hunc appellante supra cognos-
 citionem ^{neg} con: ^{saltem} est quod est

Falsum est quod ens fictum solum sit sic cognoscibile si-
 none dominante cognoscitionem nam ens fictum est realiter cognitum, non enim

Iungentia quod ens rationis cognoscitur; unde ut ens in capax terminandi et nam et
 realium cognitionem non est necesse quod eius cognoscibilitas sit realis et subiectiva,
 sed sufficit quod sit vere obiectiva quia cognoscibilitas non est pars entis indetermi-
 nata linea subiectiva et simpliciter talis, sed est eius pars secundum usam latitudinem
 actus ad quod adeo requiritur adesse prae obiectivum quod tantum dicitur ens secundum
 quod est et ratio quia hoc ens est capax sicut et reale terminandi enumerationes veras
 et falsas ut Philosophus habet et pro contrarium, etc.

Arguitur secundo: idcirco si daretur
 actus per cognitionem non entium, etiam per cognitionem entium ea efficiere posset; sed
 hoc secundum non concedimus: ergo nec primum ^{ad esse} consideremus. probatur: ideo Deus
 per cognitionem non entium efficiens actus, quia in cognitione actus non salaretur; sed
 tamen veritate actus non probatur, nec Deus salaretur, efficiens ens actus per cog-
 nitionem entium: ergo probatur: ideo primum cavetur verum avaritate ratione probatur
 quia per cognitionem dicitur entem non ens per ens, ens non affirmaret de non ente; sed deo
 cognoscente unum ens per aliud ens, hoc non affirmaret de ente cognito: ergo.

Mai
 est nostra doctrina. in probatur: ideo deo cognoscente non ens per ens, nihil saluum
 de non ente affirmaret, quia tunc dicitur non ens, quod si non ens ante lectum iungendo
 cogitaret, et non esse sit et non esse existimat; sed quod deus in mente iungendo cogitaret,
 et non esse daret, et non esse existimaret: ergo quod in se potest deus sine salutare efficiere
 ens rationis in cognitione non entis, ad effectum etiam potest et in cognitione entis.

Confirmatur: potest deo cognoscente carentia per contrariam entitatem sine praesidio
 per se habere per se cognitionis. ergo potest cognoscente entitas per contrariam entitatem
 sine eodem praesidio. ens est nostra doctrina. con probatur: ideo primum est verum quia
 in carentia solent esse contra entitas contraria per iudicium neganda de carentia;
 sed entitas quae apparet hinc dicitur in contrarium esse, etiam de ista negaretur per iudicium:

ergo.
Denique: apprehensio ensi in non ente non est capax denominandi falsam
 cognitionem apprehensionem: ergo idem dicendum de ente contraneo in altero ente apprehensio

prob. con: cognitio nostra non manifestatur nisi vel affirmet saltem, vel neget Verum;
at prob. quod omni inveniuntur apprehensum, aut in exte. esse, nihil saltem affirmat-
ur, aut Verum negatur de obiecto apprehenso; ergo. mai. consistit eo iuris que dicitur. am-
tam est doctrina nostra, quia affirmatio et negatio sunt actus iudicij, ad que de secun-
da intellectus operatione supervenit primam nempe apprehensionem simplicem que
ideo simplex nuncupatur quia nihil affirmat vel negat.

Neg. mai. ad prob. con-
mai. et dist. min.: non falsetur fortiter con. min.: dispositio neg. min. ad iuris
prob. dist. mai.: quia nihil saltem affirmat tam fortiter quam dispositio con-
mai.: preter fortiter neg. mai. et dist. min.: nihil saltem affirmat tam fortiter
quam dispositio neg. min.: preter fortiter con. min.

Ad ultimam prob. dist. mai.:
et non est ut et non est confirmat tam fortiter per iudicium quam dispositio per
apprehensionem con. mai.; quia preter non est confirmat fortiter per iudicium
neg. mai. et dist. min.: et non est confirmat fortiter per iudicium con. min. et
positio per apprehensionem neg. min. et con.

M **A**licuius habet Divinus intellectus
apprehendens Carentiam per se; et aliter apprehendens entitatem per accidens.
huc secundum e. et c. et dispositio ad exte. in iudicio habens securitate;
minime Ver. pro. eius primus intellectualis in apprehensione Carentie per
ens. est certum quod iudicium actum mentis est apprehensio rectitudinis app-
hensionis de obiecto. quia non est rectus intellectus qui non iudicat rectitudine
qua apprehendit; unde sicut rectitudo in iudicio requiritur rectam apprehensionem
hinc Carentie rectitudinis in apprehensione parat et dicitur quantum est de se
defectum rectitudinis in iudicio.

Et quod apparet quid ambigendum debeat in app-
hensione ut in se esse rectissima nuncupetur; quod in actus iudicij hinc
et confirmatio, est tam illa quam iudicium dicitur potest in actus perfectissimi in-
tellectus. hinc igitur est rectissima apprehensio quando obiectum apprehenditur sicut
debet et quantum potest; at qui non ens per se apprehensum apprehenditur sicut de-
bet et quantum potest. ergo omni rectitudinis pollet apprehensio. sic certum est ad nonem.

6
50
mā est per se nota omni et doctrina. Othome docentia Deum cognoscere non esse per se
quia aliter sunt in cognoscere ab aliis, et eo eodem sub eodem nomine exponuntur et

Accuratio ebe.

in se in apprehensione entis per alteram entitatem quā in apprehensum necessaminaret
cognitionem aut debet nec quantum patet per se, habet enim unde immutat speciem
proprietatem in qua per se representatur terminando dicitur actum apprehensum, sic enim
cognoscit corpora alio ordine nature. Per hūc cognoscit quod apprehensio entis per alteram
entitatem etiam nihil falsum affirmaret falsum, pararet et quantum est dicitur et dicitur
aut ut intellectus profertur iudicium falsum cuius est norma procedens et specificata
apprehensio.

Ytaque differentia statim eo quod non esse caret intelligibilem nature
naturali que in non ente per rationem apprehensio, non esse intelligibile constituit per
se intentionale proprium, non enim minus est proprium entis rationis est inten-
tionale, quam esse naturale est proprium entis actualis: cum ergo illud esse quod
in ente rationis est intentionaliter proprium ut naturaliter alienum, unde
est quod per se esse entis rationis apprehensum per se hinc apprehendatur. quia
apprehensio tamquam proprium esse intentionale et esse naturale tamquam ali-
enum.

A contrario contingit in ente apprehensio per aliud esse quia cum ha-
beat propriam intelligibilitatem naturalem per illam per se cognoscit, ad que
obicit apprehensio, unde habet quam per hoc esse ut potest dicitur intelligibile
per se hinc intellectum apprehensum illam non specificaret, sicut potest et
ut dicitur, denominaret que apprehensionem et se hinc quia quantum est
esse intellectum pararet ad falsum iudicium, per se hinc in per se hinc intellectum
qui obiectum iudicat sicut apprehendit = eo hinc applicari potest solutio ad alique.

Arguitur tertia: ut Deus carens cogno cat necesse non est fingere entitatem
naturalem in illis; sed ante conuenit affirmata entis rationis: ergo ut Deus carens
hinc cogno cat necesse non est entis rationis efficere. prob. mai: ut Deus cogno cat carens
hinc sufficit apprehendere entitatem extrinsec ab eis constaram: ergo necesse non est app-
hendere entitatem extrinsecam in carens.

Secundo: cognitio apprehendens carentiam cum intrinseca entitate non apprehendit carentiam: ergo ut carentia cognoscatur necesse non est apprehendere entitatem intrinsecam illi. **probat**: cognitio apprehendens carentiam cum intrinseca entitate relinquere intellectum ignorantem de carentia: ergo. autem constat quia obiectum cum intrinseca entitate non est carentia.

Terho: carentia tantum negat esse carentiam quantum dicit esse entitatem; sed in quantum est obiectum apprehensionis dicit intrinsecam entitatem: ergo pro ut sic negat esse intrinsece carentiam. **in** est per se nota. **in** est nota doctrina quia carentia sine entitate intrinseca non potest esse obiectum apprehensionis: ergo dum apprehendit esse carentiam, negatur ⁱⁿ carentiam nam est cognitio ⁱⁿ esse entitatem, **ap**proinde saltem in illam apprehendens.

Denique: posuimus Deum nullum esse producere in hoc casu, Deus sicut nunc cognoceat carentias; sed non per ens positivum apprehensum intrinsece in illis: ergo. **probat** in: illud ens positivum aut esse creatum, aut creabile, aut increatum; sed per nullum ex illis: ergo. **probat** in: non per ens creatum, quia nullum esse positivum; non per ens creabile, quia hoc non est entitas positiva ad que ab eo ens in actu, quamvis sit ens positivum impotentia; et denique nec per ens increatum, quia carentia non cognoscitur nisi per formam qua carentia quod absurdum apparet Deum in supra dicto casu necessarium esse ad sciendum suam divinitatem in carentia, sicut foret ad eam cognoscendum necessarium: ergo dicendum est carentias posse cognosci in entitate intrinseca sicut in illis.

Negatio. ad primum negans = ad secundum dicitur ens: non apprehendit carentiam directe et immediate per seipsum propriam concilians: indirecte per resultantiam negans et concilians. ad primum negans, et eius implicitam probationem = ad tertium concilians et dicitur in dicit intrinsecam entitatem realiter negans: per rationem concilians.

Ad ultimum respondeo quod in casuposito, Deus cognoceat carentias per illud ens positivum contradictionum earum, non quod actu existat, sed quod existeret casu quod Deus illud produceret; ergo. nullo homine coexistentie

51

Dei Carentiam hominis cognosceret, non per animelationale quod existat
sed quod existet a Deo creatus homo: cumque sit indubitable, quod nulla
creatura existente Deo cognosceret quid foret unaquaque in re ipse in viue
actionis Carentia, inde est quod adus in illo casu non haberet cognoscibilitas contra
dictionem necessariam fingenda in carentia ut per illam, de naturate hinc in cognoscibili
tantum in intrinsicam cognoscitiam.

Igitur necessum est absolute ut intellectus cognos-
cat, quod obiectum sit absolute cognoscibile, ex quo tamquam ex legitimo antecedenti
inferitur quod sit intellectus intrinsicam cognoscat, nec sunt ut quod obiectum sit intrinsicam
cognoscibile: cum ergo Carentia, secundum sua intrinsicam ab intellectu dicitur in cogno-
scitiam, et alias in intrinsicam cognoscibilitatem non habeant, & factio in illis
fingenda est, nec mirari debet carentia cognoscat secundum sua intrinsicam, quoniam
reca in se habet etiam in ipso in predicata non sunt, quia Carentia in se essentialiter
diuersa sunt, ut in aliquo non sunt: ergo pro tanto habendum est quod ad tantum in
in cognoscitiam non sufficit conuersionem ad existentiā in se.

Nec est de-
um intellectum apprehendentem carentiam cum intrinsicam entitate ad hunc in igno-
rantem de carentia, quia entitatem quam apprehendit, ideo in carentia fingit quia in
carentia non est ut extrinsecus existimat ut lamex nota in clementibus, atque
in se et extrinsecus entitatem non est in carentia non est carentiam ignoscere ut hinc
ex ipso hinc: ergo.

Denique, etiam est certum carentiam ut apprehensam diuersam
entitatem non suam sed intentionalem, et sic negat esse carentiam intentiona-
lem per suam entitatem obiectivam, cum quo componitur carentiam semper
esse in linea sua naturaliter: ad hunc in tam ad responsionem est.

Diuidiola que dam.

Inquis primo: an voluntas possit efficere entem rationis? ad quod negante
respondere, et probare: Voluntas tantum efficit in rationis, quantum fingere et
voluntatem in obiectis; sed Voluntas fingere non potest veritatem in obiectis:
ergo, non in qua est difficultas probare: Voluntas sentit ab unitate obiectorum

ex fingere non potest voluntatem in obiectis.

Praeterea: voluntas fingere non potest quod supponitur existens ad eius operationem; sed voluntas supponitur existens in obiectis ad operationem voluntatis: ergo. maius constat, quia quod supponitur ad voluntatem, a voluntate non fingitur. immo etiam est vera quia voluntas obiectorum est causa mouens & inclinans voluntatem ad sententiam in illa.

Rursus: quod supponitur factum ad voluntatem, ab illa non fit; at quod libet esse rationis supponitur factum ad voluntatem: ergo. maius est doctrina generalis, propter quam nulla cognitio mediata entis rationis est factiva. minime probatur: quod libet esse rationis existit in apprehensione ante operationem voluntatis; sed esse rationis est factum per hoc quod existit in apprehensione: ergo. maius desumitur ex illo prologo, nempe nihil Volitum quin pre-cognitum. minime est doctrina exposita in disputatione precedenti. cons. inferunt.

Ad dicitur: esse rationis, illud est cuius est tantum est obiectum; sed quam plurima sunt quae a voluntate tantum habent esse obiectum: ergo. probatur minime: amabilitas parva in contentibus voluntate est a voluntate; sed talis amabilitas tantum habet esse obiectum: ergo. maius est certe quia amabilitas obiecti est ab eorum potentia intra cuius limites continentur. minime eadem certitudine pollet, quia omnia quae continentur voluntate, ante non sunt amabilia: ergo eius amabilitas est tantum obiectiva.

Vagetur: aut veritas obiecti est intrinseca intellectui, sic voluntas eius est intrinseca voluntati; sed veritas obiecti non est intrinseca tantum habet esse obiectum ab intellectu: voluntas obiecti non boni intrinseca, tantum habet esse obiectum a voluntate. sed quomodo apparet recte, non enim minus verum est esse a intellectu, quam voluntatem esse a voluntate. modo sic; sed quia intellectus attingit quod non est verum intrinseca tamquam verum, efficit in actione: ergo quia voluntas se gerit erga verum eodem modo, efficit in actione. hic cons. patet, maxime cum voluntas multo magis attingat voluntatem in carencia ut videre est in illa sententia Christi domini de iuda de dicitur

namque melius illi erat in statu non fuerit homo ille; et etiam hoc fit palam
in voluntate multoties electa a voluntate non realiter existeret in obiecto, sed
tantum in apprehensione.

Neg min. ad prob dist maiorem; tantum est a volun-
tate affective concinat: effectiva neg mai. et dist min: tantum habet esse obiecti-
cum a voluntate neg min; ab intellectu concinat ad secundum dist mai: licet
significante obiectum concinat: significante modum obiecti, neg mai. concinat
neg con. et sic conat ad simpliciter probationes.

Namque est verum quod vo-
luntas obiecta ad que facta in nobis potest esse effectiva a voluntate; quia cum ista in-
veniam obiectum tenet, per se illud operatur, ad que adeo existens volente
vel in intellectu proponente; sic que quambis voluntas seu amicitias illi facta, non est
facta a voluntate prosequente verum, id pro ad facta ab intellectu prosequente pro se-
cutionem eius voluntatis: obiectum ergo voluntatis nunquam ab eo fit sed imper-
fectum suppositum quando voluntatem saltem et inobtemperat, sed per voluntatem realem
quam habeat in se, vel per voluntatem apparentem et fictam queam intellectus proponit
voluntati ut in vi eius inveniatur et inclinetur.

Omnino et contra existim
intellectu erga verum quod in se est reale ab intellectu fit eius obiectum esse de-
pendente alicuius potentie operantis ante: fingit ergo intellectus voluntatem in-
orie non vero ut in ei obiectum per actionem. modo vero nunquam voluntas se ha-
bet erga voluntatem obiecti, quia non est potentia efficiens voluntatem quambis
fictam sed tantum motum affectum illa antecedenter ab intellectu effecto.

Inquiritur secundo: an ens materialis efficere possit ens actionis? ad quod
etiam respondeo negative. et pro nulla potentia efficere potest quod est tota forma
in obiecti; et ens rationis est tota forma in ens materialium: ergo pro min:
ista. Ista enim materialium et ens rationis materialis; sed ens rationis
non est ens materialis: ergo pro min. ens rationis est materialis est species et
ens reale; sed ens rationis non est reale: ergo ens rationis non est materialis.

Maior est certa, quia ens reale dividitur in materiale & immateriale, & ad
 modum quo repugnat ratio homini, cui repugnat animal, & quo hoc est in homi-
 nem divisum; ita eadem ratione repugnat sensibilitas & materialitas, cui reali-
 tas repugnat. min est ex his nota, dividens enim aliquid totum excludit contradi-
 dentem. contra legitima est. modo sic; sed quod non est immensibile & materiale efficiunt
 potest accidere materialibus, quia omnis operatio a temporibus potentibus & accidentibus
 operantibus; ergo.

Dices: iuxta D. Thomam sensus interior materialis potest discurre re eo
 sub ordinatione ad intellectum: ergo & fingere potest in vi eiusdem sub ordinatione.
 aut contra in 1^a p^{te}. q. 88. a. 2. de potentia imaginativa. contra pro: ideo primum est
 verum quia in vi sub ordinatione ad intellectum potest imaginativa elicere cognitio-
 nem ordinantem seu comparantem primum cum consequenti: ergo potest. immensibile
 comparatione formata ens rationis, presertim cum ens rationis sit effectus autem com-
 parantis seu ordinantis extrema realiter inordinabilia.

Respondeo sensibus
 interioribus materialibus non repugnat discurre per compositionem divisionem
 nem & eorum demonstrandi, dummodo operationes istae sint erga aliquid
 singulare quia cum quodlibet singulare sit accidentibus sensibilibus des-
 tinatum est obiectum proportionatum sensuum materialium; unde repug-
 nantia interioribus materialibus ad fingendum equivocum potest cum repug-
 nantia ad discurrendum circa univocalia, quia iste modus procedendi est im-
 mensibilis, & potentia intellectus particularis. ex quo apparet quid quibus
 sensus interioribus materialibus discurret erga singularem non tam generaliter spe-
 ram in obiecto, quam tam generaliter in ratione. Efficitur propter rationem su-
 pra dictam. haec doctrina copiosa est in 1° Magistro loco allegato supra per haec
 Verba de potentia cogitativa est enim in volente intentionum individuum
sicut ratio intellectiva intentionum univocalium.

res recumbens: gustum
 si mihi apparet amarum quod non est sapienter & dulce: ergo talis amaritudo stan-
 tum habet obiectum in gustu = respondeo gustum infirmum non fingere ama-
 ritudinem in dulce & apido, sed hoc obiectum in se dulce est occasione ama-
 ritudinis non causate acido sed ab humore amaro infirmo in linguam,
 & vitium organum.

Tractatus 3 de natura uniuersalitatis.

Plura que ad virtutem logicam non spectant, solent in hoc tractatu examinari, nempe distinctionem formalem ex natura aut e virtuali interuenientem, adque obiectiuam vel formalem precisionem inter gradus superiores & inferiores naturarum, cuius difficultas ortum ducit a mutua vel non mutua essentiali exclusione predicamentorum. nos vero quia hec ex istis manibus a virtute logica aliena, ius loco præsertim delinquimus; igitur logicam in hanc non iudicamus quam secunda intentione veritatem non imbecimus.

Vniuersale ergo, aliud est per modum cause ut Deus, qui per relationem ad omnes effectus, causa uniuersalis appellatur. aliud est uniuersale in representando, ut intellectus vel quodlibet speculatum. aliud est uniuersale in essendo, et hoc quo inuadit cum uniuersali impediendo; aliter enim nullum erit quia nulla natura esse potest cum pluribus realiter identificata. impediendi igitur est labor nosse in ueritate quid sit uniuersale impediendo; hoc constat subiecto & forma, de his labor erit infra, nunc vero de subiecto, forma uniuersali accipit.

Quod sit obiectum uniuersalitatæ logicæ.

Vniuersali de quo impediendi, sic definiunt Philosophi: quod impluribus aptum est esse, ex quo AA illud explicauerunt alijs in idem significandis, nempe uniuersale est unum aptum esse in multis. ubi datur intelligi deus ad uniuersali æquari, & unitatem in illis ab solute unito & multiplicitate in illis respectu accepto; unde omne uniuersale tantum habet de indiuisibilitate in se quantum de diuisibilitate per multa.

Ex his nota re de ueritate differentiam uniuersali logicæ a metafisico, istud enim solum dicit quendam unitatem predicamentum essentialium a singularitate nudam, ac pro inde inuadit & respectu ad aliquam in se nota perque talis unitas potest multiplicari. uniuersale uero logicum supra designationem nature a singularibus, semper adit respectum potest. cum ad illa multa perque potest pluralitari.

Si autem unitatem uniuersali logicae solum opponi cum pluralitate in eo dem ordine unitatis non tamen cum pluralitate in diuerso ordine; ut exemplum: unitas uniuersalis generica non premit pluralitatem genericam, petit tamen specificam; et etiam unitas specifica excludit pluralitatem specificam, et componitur cum numerica. Et sic est sensus doctorum dum stabiliunt uniuersale esse unum unitate quo est in se pluralitate.

Est hinc insuper natura diuina non esse uniuersalem quae quamuis sit una in se, non est multiplicabilis in illis; et idem est a seorsum demanstrandum, quia quamuis gaudeat unitate possit ad plures formas, istas non respicit per sui simultaneam diuinitatem in illis.

De ente incommuni, et animi rationali altera est difficultas uel locustangenda; certum tamen esse debet quod aptitudo cuius ad multa in uniuersali semper acquirit identitatem cum illi, nec aliquando saltem per istam finem unionem cuius cum multis, idem uniuersale de quo impertenti debet esse eque per inferiora participabile, quae ratione solum naturae uniuersali unitas uniuersali in seorsum se competere potest.

DISP prima aduentus a parte Aer uniuersales nature

Antiquitus placuit meritis sententia Platonis circa ideas, seu exemplaria de quibus teste Aristotele affirmata uniuersalitate et separationem a singularibus; has ideas species uocat, uel quod idem est, formas in se reprobiles et eternas adque nullo modo subditas mutationi cuius pars obnoxia sunt singularia.

Proito deandi modo plures citatur Plato aius discipulo Aristotele. primum de libro 1° me. sec. 4. et libro 3° sec. 9. et libro 1° sec. 3. sed non deunt grauissimi AA qui cauent Platonem uindicare acenura quam meritis predicta sententia affirmando Platonem intelligere de diuinis ideis representantibus omnia etque que caduca et singularia. Ita tenet epist. 66. et Diuis. Agri lib. 2° de ciuitate Dei cap. 26.

Aliqua est in hac parte sententia multum difficultima acerrima parte rei repugnare uniuersales naturas, in diuinitate repugnatioq. hinc de rebus negat. proca citantur Nominales ad Thomam part. 9. 12. et

quinto decimo. sed AA. ubi universalitatem & intentionem de obiectis statuerunt
in Verbis & conceptibus, quibus singularia et caduca apprehenduntur, eo
dum, nec adiectis tolerant de medio intentionis.

Vltima & communis senten-
tia contendit, a parte rei esse naturas singularem con-
vinctas & fundamenta-
liter univ. Veritales; hoc est, dari a parte rei univ. Veritale pro abstractio capax
ut rigetur ab intellectu secunda intentione logica, cum qua sit.

Nostra Conclusio.

Obiectum intentionum univ. vere existit a parte rei; sed obiectum intentionum est univ-
ersale saltem fundamentalius: ergo a parte rei datur univ. Veritale fundamen-
talius. mai est nota. in contrarij; velint negare intentiones a parte rei. min. etiam
est certa, quia intentio de singularibus non datur. modo sic: sed hoc univ. Ver-
itale non est logicum forte, ergo precise fundamentalius a parte rei. pro ut min.
subi: quid quid existit a parte rei est singulare; sed nullum singulare est univ-
ersale logicum forte: ergo obiectum intentionum non est univ. Veritale logicum
fortale, sed tantum fundamentalius. min. patet quia singularitates est im-
pedimentum positivum universalitatis fortis. mai. pro ut: quid quid existit
a parte rei est huius alicuius actionis productiva; sed actio productiva solum
terminatur ad singulare: ergo.

V. argotum: intellectus in eo difert a sensu, qd
iste solum percipit individualia & univ. Veritalia ille: sic Philosophus lib. 2. poste-
riorum cap. per hec Verba: univ. Veritalia sunt notiora singularibus, et illa
ab intellectu, hec vero univ. Veritalia cognoscuntur; sed univ. Veritalia que cognos-
cit intellectus existunt a parte rei. singularitatis convincta: ergo. min. nega-
ai non deest, quia intellectus regit ergo cognita abstractendo per intelec-
tum agentem naturas a singularitatibus quibus a parte rei in fantasia
manibus, ut illas sic de puritate commutat intellectus possibili discernend ad:
ergo nature iste univ. Veritalia sunt pro ad inem ad intellectum possibilem,
et ab eis a parte rei sunt singularitatibus in mente; sed hoc est univ. Veritale
fundamentalius a parte rei, sive abstractum capax, secunde intentio-
nis univ. Veritalitatis fortis: ergo.

Dices: in rationis nomine probare dare a par-
te rei naturas singularibus separatas, quod sic probas: istans intentio e

Intellectus variantur circa uale utpote obiecta inuariabilia & perpetua adque nunquam obnoxia mutationi; at omnia natura inuariabilitate adiuncta est obnoxia mutationi, variabilis & defectibilis ad variationem inuariabilitatis; eque dem de identificari, quod quid dicitur de uno de iis de alio affirmare; ergo inuariabilia solum, possunt esse obiectum mentis & intellectus, at inuariabilitatis separata: ergo uentur hec inuariabilia a parte rei ut fecit sententia Platonis.

Distinguitur: per se & ratione sui neg min: per accidens & ratione inuariabilium conuenit. et clara solutio. et sunt predicata que conueniunt per se immediate inuariabilibus, et secundario et per accidens inuariabilibus ut generalia et conueniunt; et sunt que contra conueniunt primo et per se inuariabilibus, et per accidens inuariabilibus ut Petrus esse inuariabilem, quia inuariabilitas solum secundario conuenit Petro, et primo autem homini, idem enim Petrus est inuariabilis quia est homo.

Nec sententia nec intellectus attendunt in suis obiectis quod eis est accidentale et secundarium, sed ante quod eis per se & ratione sui conuenit; cum enim defectibilitas naturalium ex essentium in inuariabilibus non dicitur formaliter amata sed ad inuariabilitatem illam indiuiduam, indest quod natura quantum est esse semper est inuariabilis et indefectibilis, et enim indefectibilitatem uerum hominem esse inuariabilem, quibus inuariabilitas possit deficere Petro deficiente isto.

Soliditatem relationis nota in d. thoma a. 5 ad 14 q. de ueritate, ubi distinguit defectum perpetuitatem in uerbis his uerbis: hoc dicitur inuariabile et perpetuum et inuariabile defectum exponit. Et dicitur uno modo ratione particularium que nunquam ceperunt nec deficient alio modo dicitur perpetuum quod non conueniunt per se, sed per accidens ad conueniunt indiuidu.

Ex quibus clare constat de uerbo appellari inuariabile et perpetuum omne illud quod formaliter esse negat primum defectibilitatis, licet aliter et defectibile ratione alterius, et per accidens.

Replicabū: ut negetur in contenta communi naturam a parte rei esse fortiter
unam, sufficit quod diuisio ei combeniat ad ingularitate aduanta: ergo
per hoc solum quod corruptibilitas combeniat uni uel alicuius naturae combeniat
ad ingularitate aduanta a seorsum deicit naturam in ingularibus non esse
fortiter et incorruptibiles.

Secundo: corruptibilitas est anessa cuiusque com-
posito ex materia et forma; sed homo et quilibet alia ^{materia} ~~natura~~ substantia
et compositus ex materia et forma ex materiis proprijs: ergo ex materijs pro-
prijs siue a se natura in ingularibus est corruptibilis. auctum patet ex
eo quod iuxta philosophum materia est unicum principium corruptionis

Respondet naturam a parte rei non diuisam absolute simpliciter,
sed secundum quid et cum restrictione, hoc est, diuisam a parte rei natura una
in eo sensu in quo negat diuisiōem; cum enim natura singularis negat
diuisiōem ex materia proprijs fortiter, et illam admittat ex secunda materia
et alijs principijs, inde uenit quod non obstante multiplicatione materiali
nata a diuisiōe, semper maneat fortiter et ratione in una; et in hoc
sensu fortiter admittit rationem nouam non ledit.

Ad secundum dico ma-
teriam nunquam esse principium corruptionis nisi dependentem ab exis-
tentia tanquam independibili conditione; unde in corpore metafisi-
co nunquam materia est actuale principium corruptionis sed ad summam
potentiale quatenus tale compositum consistere potest. hoc principium in qua-
que operatione rationali combeniente homini secundum se considerato,
quod nunquam potest in exercitio nisi dependentem ab existentia ho-
minis qui secundum se et metafisice solum est potens rationaliter operari.

Dico secundo in sensu uel nominalium: uolui conceptum homo nihil
uniuersale ex parte obiecti correspondet; ergo ueritas non estat in obiecto
significato per se uel uocem, sed infra uocem et hoc significante. primum
autem: obiectum correspondens conceptui uel uocem homo potest predicari

de quodlibet particulari; sed nullum tale predicari potest de particularibus,
etiam hoc propositio est falsa, tale est unguis: exg.

Secundo pro eadem
min: tale est totum, et partes sunt partes; sed nullum totum potest predicari predi-
catione vera de aliqua parte, ut videtur est in ista propositione falsa, anima ra-
tionalis est Petrus: exg. = tertio pro eadem min: quia si conceptus communis
correspondet obiectum tale predicabile de unguibus, ita erent idem in-
tente, cum erent idem intentio nempe in natura communis per doctam significata,
ac proinde hoc erit assignare mysterium trinitatis in creatis: exg. talitas / stat solum
in voce seu conceptu communi significante, et non in obiecto significato.

Lecum
fundamentum pro unguis conclusionem ad primum negans, ad prob. contra
maior, dicitur min: nullum tale potest predicari de unguibus quoad formam
existens continet: quod ad abstractum forme existens negatur. omne enim sub-
iectibile est incapax intentionis predicabilis; nec omne subiectum est incapax
intentionis predicabilis; propter quod in hac propositione Petrus est homo non afir-
matione de Petro secunda intentione predicabilis, sed abstractum quod est humana
natura.

Ad secundam prob. dicitur mai: univocale est totum potentiale, et partes par-
tes subiectibiles continent; sunt actualia, et partes partes subiectes continent. causa
est differentia totius actualis a potentiale, quod illud actualiter includit suas partes
ita ut actu unguis excedat, propter quod de nulla parte dicitur esse sumptum potest pre-
dicari

Econtra vero totum potentiale, ut dicitur actualiter suas partes non in-
cludit sed solum impotentia; unde cum actu eius partes solum sunt subiectibile po-
tenti potentiale nullam actualiter excedit. exemplum est in animali quod po-
tenti totum potentiale exprimit unguis species per modum subiectibilem quod
potest esse animal totum quod unguis species, actu tamen solum est pars unius cu-
iusque mensura, quia actualiter solum dicitur esse verbum sonabile unguis nu-
llam speciem excedit et illis quibus sunt res potentia verbum.

A fortium dicitur solum esse idem in eadem ea quae cum aliquo habent unitatem unitate adaequata et indivisibili quae solum est unitas perfecta, non vero quae tantum sunt unitas unitatis unitate praecisa et imperiosa, equidem haec unitas ut ex utraque est necessaria similitudinem multiplicium extremorum in se

Itaque non negamus quod vox seu conceptus homo in verbis in representandum et Patres Nominales volunt, etiam vox ille plura individua representat. sed negamus quod vox illa representant non unum respondeat naturae formae dum obiecti verbi in eodem hoc est, negamus quod in illa voce non concipitur natura in se esse sine individuatione quae est extra eius essentiam: cum tamen iudicet illi dicitur conceptus quae respondet obiectum de pluribus predicabile, et cum pluribus identificatum; sed obiectum de pluribus predicabile et cum pluribus identificatum est natura in se esse individuatione praecisa, cum ista non identificetur, quoniam naturam distinguit eius diversitatem causam: ergo obiectum correspondens illi voci est natura individuatione praecisa, adque adeo verbi in eodem, cum veritas in eodem aliud non sit in natura nisi carentia principii distinctivis eius esse.

Rationum
 istis clarum rationum habet in S. P. Henrico lib. de incarnatione Verbi in
 unum cap. 1. per haec verba: cum omnes et cavissime ad saepe posita quae ac-
cedant, sunt commovendi; illi atque nostri temporis dialectici, imo dialecticis
heretici qui quidem non nisi istam vocem putant esse verba substantias: ergo
 iuxta Patrem Henricum heretici dialectici est arguere veritatem in vo-
 cibus seu conceptibus.

Disp. 2. utrum natura in statu apante
 rei habeat unitatem pluribus commu-
 nem positivam, aut negativam.

Pro hac difficultate controversia notae in tripliciter potest considerari
 naturam, nempe in statu apante rei quae simpliciter appellatur; in statu abstractionis
 quae appellatur metafisica et essentialis; et in statu relationis positivae ad
 inferiora per applicationem secundae intentionis, et hinc status logicus appellatur.

Igitur in quolibet statu dicitur natura sua predicata essentialiter, sed cum ista differentia quod in statu fisico dicitur illa veritas accidentibus indivisibilibus. in statu metafisico unia adit ad essentialia predicata propria et essentialiter in natura radicatas, unde statum esse solitudinis appellatur. Denique in statu logico dicitur predicata essentialia logice accidentibus veritas nempe relationibus intentionalibus.

Hac statum naturae differentia plene percepta, non ita abstrusum apparebit certamen, quia eo illa cognoscitur qua unitas gaudeat natura, et qua aptitudine in singulo statu. Igitur unitas positivae in natura consistit in eo quod per sua predicata ad unum positivae ad multa in quibus, ut autem esse positivae per identitatem. negativa vero unitas non perit ordinem unius ad multa, sed positivam non repugnantiam per casentiam impedimenti ad eundem per identitatem in multis.

Hispositus prima sententia est doctorum subtilis qui Veritas distinctio nis est naturae rei naturae singularitatis, sicut naturam unius individui esse et ratione sui posse esse positivae in alio, unde unaqueque individua natura esse est fortiter positivae una apte ad eundem in multis positivae. si in secundo distinctione 3. q. numero 2, licet aliqui dixerint non parum quo nentur interpretari subtilem doctorem de unitate negativa ad multa. secunda sententia est in memo positae est communis inter disputatores Scotiae, ac si que naturam apante rei nullam habere unitatem actualem neque aptitudinalem ad multa, unde ei repugnat unitas positivae ex repugnantia positivae relationis unius ad multa, et etiam unitas negativa ex eo repugnantia positivae ab impedimento positivae naturae. Igitur nos sequentes Ang. Magis, cum illo notam mentem explicamus

Conclusio prima.

Natura in statu apante rei non est una positivae actu vel aptitudinis simpliciter. et proinde natura quae est una actu vel aptitudinis simpliciter positivae, est natura actu vel aptitudinis simpliciter positivae predicabilis, sed natura apante rei non est actu vel aptitudinis simpliciter positivae predicabilis: ergo neque una actu vel

apud hunc positum impleribus. mai. factum ab aduersarijs, min. pro: natu- 57
ra apud actum vel apud hunc de pluribus positum per predicabilem est actum vel ap-
titudinem cum pluribus positum identificata; sed repugnat naturae apud actum
vel apud hunc identificata positum cum pluribus: arg.

Mai. et nota, predicabi-
litas enim requiritur identitatem. min. pro. primo est ipso subiecto doctore in secundo
determinatione qd ubi hec habet: nihil in se secundum quamlibet unitatem est,
ut de pluribus dicitur in predicatione dicente hoc est hoc.

Prob. conclusionem
secundo: in natura apud actum esset una actu vel apud hunc impleribus positum,
existeret uel existeret potest misterium trinitatis in se Deum; sed hoc est nullatenus
dicendum; ergo neque illud ex quo sequitur. prob. illatum: trinitatis misterium est
in eo quod diuina natura in una actu positum in tribus personis; ergo in natura apud
actum est actu vel apud hunc una positum impleribus existeret uel ad minus
existeret potest in creatis misterium trinitatis = ab his: de personis diu-
ne non sunt plures Dei sed unus Deus quia quamvis multiplicentur persone,
natura in illis est positum in multiplicata & una: ergo in natura creata apud
actum est actu uel potest impleribus in multiplicata & una positum, plures in-
dubitanter nature humane uel non erunt plures homines uel poterunt esse
idem homo.

Plurimae sunt solutiones libere ab AA adhibente, sed
quia communiter utiles iudicantur, nobis utile non est tempore cura-
re in illarum relatione & confutatione. alij tamen non sine om-
ni fundamento respondens, quod mirabile misterium non consistit in
eo quod natura diuina sit in tribus personis, sed in eo quod unitas
ista est numerica; quod est idem ac dicere quod misterium stat in eo
quod natura eo uel in tribus necdum est una indiuisa personarum
sua formalia, sed quod ad unitatem istam adit coexistentiam diuisionis
personarum numerica ex quo oritur naturam unam in tribus diuisionis
personarum et esse unam in specie et etiam in numero; ab hac itaque nume-
rica unitate composita cum multiplicitate personarum naturarum quod.

Catholice fideliter sciamus fuisse Deum Dominum in bra chio no

Hoc non euenit

in creatis quia natura indens iudici nunquam est una portio unitate numerica
sed solum specifica, quia quibus humana natura v.g. in Petro & Paulo subet diuisione
nisi per principia solida & essentialia importat tamen diuisionem nisi per principia indur-
dualia & accidentalia nature: ergo omnia q. natura quibus in implicibus portioe spai-
licet una homines per illa constituti deesseant esse plures homines.

Rationem istam pri-
mo in hunc solidam, q. facit impugno: uel natura specifica multiplicata et diuisa
ad multiplicationem singularitatum, uel ubi multiplicati illa permanet in multipli-
cata et diuisa? si hoc secundum? ergo esset in creatis mirabilia mutuum consti-
tenti in eo quod multiplicati singularitatum identitatis nature illa maneat
in multiplicata et diuisa. si primum? ergo natura specifica non permanet una,
diuisio enim et multiplicatio eius unitatem destruit. quomodo enim diuisio exca-
ca potest in nature specifica unitate illa permanere illa.

Itaque hanc doctrinam per-
cipite ut conclusionem perfecte intelligati, q. quando in natura diuisum unitatem
talem formalem, generalem & materialem, non solumus dicere unitates istas ex par-
tibus et distinctas, sed solum q. et diuisa ratione negandi diuisionem re-
sultat non diuisa unitas sed distincti modi unitatis; etenim ut exultaret di-
uisa unitas in natura nec esset quod ipsa entitas nature & diuisa esset
et de hunc ex carentia diuisionis per diuisa principia quod accedere non po-
test.

Ecce est ratio quia distincte unitates in natura saluunt multitudinem que
alio non est nisi fluxus unitates; multitudo autem omnino repugnat per solum mul-
tiplicationem negationum procedentium ab eadem met entitate portioe: solum
ergo quales esse potest ex diuisa unitate diuisitate ista in se portioe eius dem na-
ture. Ita d. Thomas 1. parte q. 11. a. 2. sic dicit: non constitunt unitates multi-
tudinem secundum id q. habent de ratione diuisionis, sed secundum hoc quod habent
de entitate.

Ergo sic: ex q̄ diversa unitas in entitate nunquam potest provenire ex ca-
 sencia divisionis per aspectum ad diversa principia, equidem et talis unitas dicitur
 in homine, diversa unitas arguit multitudinem, minime autem casencia divi-
 sionis per diversa principia: ex q̄ natura dum potest gaudere unitate divina
 secundum hoc quod habet de diversa entitate; sed natura in in diu dicitur ma-
 terialiter multiplicata et diuisa nullam habet entitatem diuersam ab ea que
 tan et multiplicata et diuisa: ex q̄ talis natura non potest manet indiuisa et una
 simpliciter. unde in omni entia natura indiuisa negat indiuisiōnem secun-
 dātem licet talis negatio non indicat ortum simpliciter ex omni predicato nature.

Itaque aliud est q̄ natura singularis nonit diuisa per principia foralia; aliud
 est quod nonit simpliciter diuisa; illud concedimus, istud negamus; illud est verum quia
 in indiuisiōne precisa non est aquo natura operatur diuisiōnem materialē cum
 principium diuisiōis et diuisiōnem nature diuise in illo statu in quo diuisiō fit.
 ratio secundi est quia ut diuisiō sit forali sufficit quod sit predicatorum foraliū,
 sicut ut de finitū v̄ sit essentiali sufficit quod sit predicatorum essentialium.
 unde in omni entia nature in indiuisiōne foraliter diuise, nec esset unitas simpliciter
 cum forali simplicitudo copulat necessario foralem diuisiōnem sed diuisiōnem extra-
 mōrum simplicitatem.

Demque: hoc ratio cuius mihi scribenti oblatō id est quod in eade
 essencia: unitas que relinquitur in natura a singularitatibus diuisa, consistit iusta
 aduersionem in casencia diuisiōnis per principia foralia; sed casencia talis diuisi-
 onis facere non potest naturam singularē simpliciter specificā unam: ex q̄ natura a sin-
 gularibus diuisa in nullo tenet manet una. pro uim: specificā et forali unitas for-
 ali non potest ac causa que non est simpliciter una; sed casencia diuisiōnis per princi-
 pia foralia in natura singulari non est simpliciter una: ex q̄ pro uim: casencia ista tota
 est diuisa in natura singulari quot unit nature in singularitatibus diuise: ex q̄ talis
 casencia in natura singulari non est simpliciter una. ampatet, cum in uno quo que
 indiuisio natura casent diuisiōne per principia foralia. Am infertur quomodo
 enim negatio diuisiōnis tot multiplicata et diuisa, quot natura, utam se deest potest
 simpliciter foraliter unam.

Dices, in diuisiua Carentia diuisiōis principia materialia est hęc res edere
entitatem materialiter unam quam Carentia diuisiōis principia formalia est hęc
res edere illam formaliter unam; sed posuit quia natura abstracta caret diuisiōe principia
cipia materialia est materialiter una: ex quia natura contracta per singularitates Ca-
ret diuisiōe principia formalia deest esse formaliter una.

Nec paritatem, nunquam
enim euertitur potest ut entitas principia materialia diuisa aliquid unum formaliter
una, et ratio quia diuisio est malignantis nature ut per destructionem unitatis et perfectio-
nis, propria quod diuisio, immelior estens totam entitatem afficit: cum ergo predicata formalia
a singularitatibus diuisa sint eadem entitas a singularitatibus, inde est quod non
minus afficit predicata materialia eadem diuisiōem quam predicata formalia in
quibus diuisio exaceratur; unde ista nunquam possunt conserbare formalem unitatem.

E contra accidit in carentia diuisiōis nature abstracte principia materialia,
equidem cum unitas ista diffonat ab abstractionem penquam unum formalis excludit ma-
terialitatem, non est tunc ut natura inchoata materialiter diuisa, et sic nature abstracte
unitas facit quod carentia diuisiōis principia materialia redat entitatem materialiter
unam, seu per singularitates non diuisam; tunc autem contractionis in natura mate-
rialiter diuisa impeditur carentia diuisiōis principia formalia resat naturam formaliter unam.

Respondeo: separari rei non est unitas formalis nature diuisa animalis, non magis
diuisiua est rei separari ab equo quam ab aulo; sed hoc dicit non deest: ergo natura separari
rei habet unitatem formalem diuisam animalis, probatur magis si unitas formalis nature
separari rei non diuisiua est animalis, diuisiua est rei ab equo non est formalis:
ergo probatur: diuisiua requiritur ad unitatem, quia in unum est diuisum sicut est
unum; ergo si in dicto respectu equi non est unitas formalis diuisa animalis, nec est
formalis diuisiua, et sic deus diuisiua est Paulus ab equo numeraliter sicut ab aulo

Negoniam, ad probandum negans, ad unum probandum, et dicitur consequens: in non est uni-
tas formalis diuisa animalis diuisiua reali ab aulo adque unitas ab unitate
unitatis negans: in non est diuisiua diuisiua formali relativa ad quod ad unitatem

Semper Petrus est imperat minor

rem dicitur unitatem ad paulo. quam ab egno. quambū aliter principium dicitur
quens realiter idem forliber in eo parte recti; est enim certum quod cum in petro sit
una entitas realis natura et singularitas, ita ut sit actum dicitur unitas, ita illa, non
est aliud actum qui Petrus dicitur ab egno ab eo per se dicitur unitas ad paulo; cum hoc
tamen stat quod entitas est realiter una et indivisa eo parte recti dicitur unitas
forliber et materialis ad unitatem dicitur unitas per respectum ad unitatem principia dicitur
videtur talam unitatem.

Ex quo ostenditur, quod cum entitas major dicitur unitas quo
major recedit ab unitate, et recedat iste unitas per se unitatem ad principia dicitur unitas
minor dicitur unitas Petrus ad paulo quam ab egno, equidem unitas specifica Petrus realiter
eo parte recti indivisa amovetur respectu Pauli solum constat, singularitatem dicitur
videntem et respectu equi singularitatem et naturam: solum ergo sequitur quod Petrus
forliber non dicitur ab egno per se quod eius natura dicitur in se.

Instabi: unitas
forliber specifica, que est unitas similitudinis inter individua eiusdem speciei, non imperat
sed dicitur unitatem inter illa, eo et ratione sui, sed unitas ratione unitatis numerica, quam
si dicitur aut dicitur eo acta ad talam similitudinem nascetur ab unitate forliber fact
dicitur individuum specifica, quod repugnat. ergo in se: ergo unitas specifica
tunc in petro eo et ratione sui et indivisa in omnibus individuis. patet cons, que
in illo senta dicitur entitas et una et indivisa in quo caret dicitur unitate, sed unitas forliber
specifica nature Petri eo et ratione sui nullum habet principium forliber et specificum
dicitur unitas eius natura aliorum individuum inter eandem speciem.

Distinguo
aut: non imperat dicitur unitatem eo et ratione sui ex certitate metaphisice et abstracta
conc: eo et abstracta et abstracta neg. et unitas implicitam per abstractionem etiam dicitur
forliber dicitur unitas specifica in nasetur ab unitate forliber abstracta conc: individua neg. et
dicitur primum consequens ex certitate metaphisice conc: ex certitate forliber dicitur
et una et indivisa unitate impropria et similitudinis conc: cons: unitate propria
et unitatis neg: cons.

Superius dictum est aliud esse naturam Petri non esse dicitur
per principia forliber; et aliud non esse forliber dicitur primum est verum dicitur unitas in se
eandem speciem; secundum vero est salum, cuius est ratio que vel multiplicata unitas
numerice permanet impeditur forliber individua, vel predicata forliber individua? ita
secundum? quomodo cum dicitur unitate impeditur forliber manet forliber unitas in natura.
si primum?

Supponitur hoc ratio cuius form: ergo facta multiplicatione singula-
ritatum non multiplicatur vel dicitur unitas specifica nature: ergo unitas primum
promittit ad productionem cuiuslibet individui; patet cons, abstractam multiplicatur
forliber ergo sicut unitas abstracta per hoc dicitur permanet productionem: ergo Petrus
est impotens ad creatum. primum cons: creatio est productio ex nihilo primum

sed interius repugnat productioni ex nihilo presupposito quod est ex utroque productionis
non multiplicatur unitas specifica nature: ergo pro b. m. n. quod est ex utroque produc-
tionis non multiplicatur unitas specifica, ex utroque presupposito ad actionem
productionem: ergo nunquam productum est ex nihilo presupposito, aut est ex nihilo
quia alias per productionem unitas specifica multiplicaretur.

Idem arguitur pro-
pter formam in animalatione, quia animalante Deo Petrus, ut eius unitas spe-
cifica periret, aut destrueretur? Hoc secundum: ergo unitas specifica Petri non est
eadem communis cum unitate specifica Pauli eo essentis: si Petrus ergo non esset
animalans, facerem in eo defectum a corruptione & terminatione ad totum esse rei, corrup-
tio vero ad solam formam.

Denique non quiescit: quod materia prima sit divi-
sa per formam ei non auferat quod esse et esse sit divisi-
bilis per alteram et alteram formam;
ergo unitas specifica nature sit divisa per singularem unitatem ei non auferat quod esse et
esse talis natura sit divisi-
bilis per alteram et alteram singularitatem. patet con-
suetudinem singularitatis determinat et contrahit naturam specificam, ita forma
determinat et contrahit materiam.

Nec paritatem. Dixi enim materiam primam
nature specificam una ita ut in eo quod divisi-
bilis per formas et essentiali materiae
omni dicens alio apertum in innato eundi subiectum omnium formarum ha-
bendarum in parte media generatione et corruptione; propter hoc materia prima ad
per formam determinatam retinet aptitudinem ut dividatur per aliam et aliam
formam in fine quia contra cuius congruetur etiam in omni statu commutatur.
accidentaliter soli nature non est essentiali eius divisi-
bilis per singularitates, sed
tantum accidentaliter ei competens non esse sed abstrata metaphisico in quo consideratur
ad singularitatem propria et per intellectum separata

Constat hec doctrina ex
Philosophia opus se ubi hec habet: hauilitas eundi impluribus non est de essentiali
hauilitate; at hauilitas eundi impluribus est divisi-
bilis: ergo homo qui non est haui-
lis ad eundem impluribus, nec habet unitatem divisi-
bilem per plura, est igitur determi-
nabilis per formas essentiali materiae et determinatio per hanc formam accidentaliter

60
naturae, cuius specificae sunt hominum, non est essentialis determinabilitas per hanc
indivisionem; cumque id est rei accidentale non destruat illa essentialia praedicata,
et quod est accidentale sit praeterea accidentale determinabile, inde est quod determinabilitas
materiali per formam destruitur a determinatione per hanc; et propter contrariam actionem
destruitur determinabilitas (sive haecitas hominum, eadem imperfectio, in quo
constituit unitas foralis.

Confirmatio solutio; divinitas importat necessarium
ordinem ad divinitatem eius naturae cui repugnat ordo ad divisionem, et divinitas
repugnat. haec vera sunt, extensio divinitatis potentia ad divinitatem, et est omnia
potentia causa et cum actus est quidam; sed naturae per singularitatem divinitatis repug-
nat divinitas per aliam singularitatem: est prob. min: tantum potest a singularitate
divinitatis naturae, quae non praedicat divinitas a singularitate: est naturae per singularitatem
divinitatis non est ulterius per singularitatem divinitatis, proinde autem quae singularitas est
ultimus actus determinationis unitatis naturae inseparabilis ab ipso eo ratione identita-
tis. contrarium evenit in materia quae respicit formam tanquam actum determinatum
et amibilem in quo divinitas sensu manet ad alias formas potentia

Eo dicitur com-
cognoscere rationes nostras non minus impugnant in natura a parte rei unitatem po-
sitivam quam negativam, quarum illa consistit in eo quod natura sit et quod sit
sollicita una in omnibus individuis; negativa vero consistit in eo quod talis naturae
repugnat positivae sollicitudini in illis. utrumque, inquam, impugnatum relinquitur
quia probavimus naturam a parte rei esse sollicitam positivam divinitatem, et quod sollicitudo
divinitatis intelligi non potest in statu a parte rei.

Igitur nunquam est sensus, nec
negare naturam a parte rei esse unitatem consistentem in coerenza divinitatis per se
capitula sollicita; est ergo sensus, nec hanc unitatem a parte rei non distingui a numeratione
tantum quoniam, quae dicitur nunquam a nobis videtur sufficiens ad ullam
unitatem substantiam, quae singularitas nec dicitur naturam actus sollicitam divinitatem, sed
illam constituit inabilem ad plura.

Denique colliges ex dictis totam differentiam nostram
modi dicendi ab adversariis, in eo consistens, quod illi dicunt unitatem solem specificam

Sec non repugnantiam ad eundem in pluribus positib (in quo consistit unitas negativa)
naturae combenit ex se & essentia eius essentia non vero amens itaque ex abstractionis
naturae singularibus. unde de se esse abstractione natura omnino dependit nam in
esse essentiam, ac pro inde inamplificam unitatem quia in statu contractionis operantur
latentem determinat (ut sepe dictum est) nunquam aut una soluta in individuis unita
de propria essentia sed tantum in proprio & similitudinis.

Maxime est notum in quodam
circumstantia ab adversarijs accepta fuit a D. Thoma qui nullam unitatem & pluralita-
tem in natura agnoscit. et con capte essentia pro natura. audi ipsum cap. 4. de ente et essen-
tia q. 6: natura secundum se nec est una nec plures, si generatur utrum ista natura possit
sive una vel plures, neutrum concedendum est quia utrumque est extra intellectum
humanitatis et utrumque potest sive accidere.

Et rationem reddi sequentibus verbis
Loco citato: nec in pluralitas est de ratione eius, nunquam potest esse una, cum tamen
una sit secundum quod est in se esse. Similiter, si una est de ratione eius
tunc est una et eadem natura locuti est Plato, nec potest in pluribus pluralitari

Fateor me nunquam vidisse mentem D. Thome maxime expressam pro sententia
determinata quam nunc expressit pronuntia, quod sic ad alteram vias: primo de eius
natura secundum se nec est una nec est plures; sed natura secundum se est una essentia
et omne quod est cum illa: ergo unitas & pluralitas non est de essentia et ratione na-
turae, ac proinde et combenit per accidens et ab itate; sed quod natura combenit per
accidens et ab itate de se habita misero istam naturae: ergo.

Secundo: ergo quae unitas
utrum natura secundum se est una vel plures, neutrum concedendum est ex mente D. Thome
quia utrumque ei accidere potest; sed quod natura secundum se accidere potest ergo nobis
quae unitas hic quae unitas vel pluralitas solent natura secundum se et metaphisica
unitas ad se habendam est eam in statu abstractionis nec esse unam nec plures
positib et mensura pro itate et in statu contractionis ubi accidere pluralitatem et in statu contractionis
ibi accidere unitatem omnia tamen sunt de itate itate; ac pro inde de natura
ab itate nec nunquam dici potest unitas potest & pluralitas positib aut negat ha simul.

Natura in statu solitudinis seu metafisica, et secundum se est una solus specificae unitate
 unitatis negantiae, hoc unitate indifferenti expressione capaci universalitatis, et
 singularitatis, positivae. conclusio ista ex precedenti doctrina probata est
 nihilominus tamen ille in aeternitate: unitas solus specificae unitatis unitate
 ale negantium est capacitas proxima et opposita naturae utrius ab intellectu consti-
 gatur secundum intentionem unitatis positivae ordinantem illam ad inferiorem, sed natura
 in statu solitudinis sine a singularibus abstracta potest dici Capacitatis proxima
 et opposita: ex q. prob. min. natura non singularis expressione capaci secunde
 intentionis unitatis relative ad inferiorem; sed natura in statu solitudinis non
 est singularis: ex q. mai. currit in elemento esse solitudinis in impedimento
 proxime capacitatis assignatur singularitas aqua abstracta per intellectum
 cum natura in statu solitudinis, seu sola consideratur

Dices: unitas formalis
 naturae metafisicae considerat in quolibet individuo, imper. importat distinctio-
 nem seu distinctionem a natura coeistente in altero individuo: ex q. unitas illa non est
 sufficiens ad universalem negantium. ans est eorum. quia unitas solus naturae
 non est propria et identitatis, sed impropria et in similitudinis accipienda ex sententia
 distinctio. cons. probat: distinctio multiplicat extrema; sed cum multiplicatione
 non sit unitas universalis negantibus, seu metafisica ad unitatem et pluralitatem
 positivam in qua consistit capacitas opposita ad universalem positivam ex q.

Negans et cons. quia unitas solus naturae secundum se et metafisice unitas nullam
 importat distinctionem positivam respectu alicuius naturae existentis in individuo,
 etenim cum status talis sit solitudinis in quo a singularibus praesentis natura, il-
 mul praesentis ab omni positivae distinctione. hoc est negativum ubi namquam bis
 distinctio fundata in similitudine impositiva a natura, non tamen ab illa nuda sumpta
 sed ut connotante distinctionem sui per principia materialia: cum ergo unitas solitudi-
 nis adque praesentis distinctionem istam constare non possit cum abstracta a prin-
 cipij distinctibus inde est quod natura in illo statu non dicit unitatem solitudinis.

Replicabit: ex q. natura secundum se et metafisice sumpta est una unitas solus, ex ca-
 pacity principij distinguentis: ex q. talis natura gaudet unitate solus identitatis.
 prob. cons. unitas identitatis solum distinctis ad distinctionem: ex q. natura gaudens caren-
 tia principij distinguentis est una unitate identitatis. = locum cons. et replicat. prodat
 de unitate metafisica, nec enim solum consistit naturam capaciam secunde

intentionem relatione ad infima; per hoc est cum quod abraham a ingreditur et
que descendunt naturam materialis et finalis et conclusiones precedenti. L'ad hoc
explicatum est

Non quiescit: eius nature secundum se et metafisice combent
universality negatva seu unitas indifferens ad unitatem rationem et singulari
tatem positivam: eius hec indifferens et unitas abbas ei debet combentia in statu
aparte rei. probi cons. quid quid nature secundum se et metafisice combent eam in
quolibet statu commutatur: eius nature secundum se et metafisice combent am
tas seu unitas negatva ei combentia debet in statu aparte rei. distans: combe
nti ex merito status conc ans; ex merito nature neg ans; et sic ad prob. et argu
mentum in sta in unitate negatva que nature non combent in statu logico nec
in statu fisico et duplicatiue tali si adveniat in audiat.

Quando ergo dicitur combe
ntia nature in omni statu quid quid affirmativa de ea secundum se et metafisice simp
ta est intelligendum de illis solis predicatis positivis aut negatvibus que cum essentia
quod est unitas et ab illa tamquam a radice derivant non autem de illis que essentia
advenit accidentalia qualia sunt unitas et pluralitas assignate ad thoma loco
tam citato de esse et essentia cap 9 q 6 post hoc verba: natura secundum se nec est una nec
plures... et unum quod potest sibi accidere; sed nature accidere non potest quod ei combe
nti in omni statu et unitas nec ei accidere potest predicata cum ea contra et in ea
radicata: ergo ignovet quod unitas negatva seu casualis proxima ad unitatem abba
tem positivam combentia nature metafisice sicut et in statu solitudinis per accidens
et ex merito status non autem essentialiter et nature nature. alique restant difficulta
tes et ille sequenti questione exponende.

Disp 3 per quem actum intellectus fiat universale metafisicum et logicum.

Ad omni cognitionem incipit omni exteriori capere per se proprias obiecta
deinde illa inveniuntur in communi quod quare Dominus exteriorum sensuum in
dium fiat de suis obiectis; non sic exteriori potentia que in dependente ab ote
rioribus sensibus obiecta potest per se per se quod dicitur quod operatur in sensu.
sed cubato ordine communi; species inveniuntur communi se esse unitas

in imaginibus ubi materialiter existunt quia potentia materialis est

E unde quod

sum fatiunt ad intellectum agentem cuius munus est predicare species determinate materialiter producendo alias quae quodammodo obiecta materialiter existenti impresse-
dentibus potentijs, ac praeconem abstractam a materia, ac praeconem modo ipsam esse.
Speciem autem sic elaboratam ab intellectu agente immittit in intellectum possibilem
scilicet possibilem quod quo cendum.

Cognitio igitur quae uolum potest esse intellectus patibilis
duplicitate se habere potest, uel abstracte de se ipsa naturam adtingantur, uel
uolum negatiue: prima abstractio tunc datur quando cognitio naturalis etiam in uolum
naturalis cognoscitur uel tamquam in a quibus abstracta, uel tamquam in
ad quod de se natura. negatiua autem consistit in eo quod cognita natura nec dicitur
nec in dicitur in quod naturalis adtingantur; unde respectu uolum cognitionis, in quod
naturalis sic sunt quasi in non esse.

Quare perceptio iam ordinata et uolum quod obiecta
per species cognoscitur obiectandam esse uolum meta physica alio uolum in quo
dam uolum unitate communi predicatorum essentialium uolum aptitudinis possibilia
ad multa, cum capacitate tamen talis aptitudinis in quo uolum respectu logicum ad in-
feriora. uolum uolum logicum est uolum natura praecisa uolum uolum ordinata possibilia predicabilia
ad inferiora cum quibus uolum uolum est identificata.

Sed ad uolum uolum ordinem
uolum potest esse simplicem uolum compositum; ordo uolum uolum in natura ad inferiora tunc
datur quando praecisam respectum naturam nec affirmatiua uolum negatiua de illis. eorum
accidit. dum ordo naturae ad inferiora est compositus.

Hic notandum, totum dubium redu-
citur ad imbecillandum uolum ab intellectu agente separante naturam a conditionibus
individualibus, uolum uolum ab intellectu possibilem comparante et ordinante naturam ad infe-
riora naturam iam separantem tam fiat uolum uolum tam metaphysicum quam logicum. circa hoc
certamem Aucthorum sententia nonne uolum quia multiphas uolum uolum eorum fun-
damenta infra proponenda sunt conata quod uolum uolum ac praeconem uolum uolum in uolum uolum
confusione in re uolum uolum, et in toto uolum uolum ab intellectu cuius uolum uolum in.

scit. totum nunquam simbolon.

Conclusio prima.

Vale metaphisicum si per intellectum agens
om. exprobe; vale metaphisicum est natura abstracta a singularibus. dicitur solum
unitatem predicatorum essentialium; sed natura ab natura a singularibus per intelek-
tum agentem eo quo est una unitate predicatorum essentialium: erg. mai. est commu-
nis explicatio utrius metaphisici. min. probe: natura per intellectum agentem representa-
tur in pluralitate; sed aqua natura representatur in pluralitate est abstracta et una
unitate predicatorum essentialium: erg. mai. probe: representatio nature in pluralitate
est in specie intelligibili pure spirituali; sed species spiritualis solum intellectus agens
habet effectum in: erg. mai.

Mai. est causa quia species materialis semper repre-
sentant objecta multiplicata et diuisa. Cuius omnis diuisio et multiplicatio in ama-
tione. min. etiam liquet quia ut tenet philosophus communis doctorum intellectus agens
producit species spirituales ad imitationem illarum que materialiter existebant in anima
in: et per eas spirituales secundatur ad actum cognitionis.

Confirmatio et

Dilectio opusc. 95 ubi hic docet: est enim natura que singularis erat effectus per se
ut per actionem intellectus deperantia ipsam a conditionibus que sunt hic et nunc. eo
quibus sic: per hoc solum quod natura deperantia a conditionibus que sunt hic et nunc,
manet metaphisica utrius, cum hoc utrius solum consistat in eo quod natura consideratur pura
et sola; sed a talibus conditionibus deperantia per unum agentem: erg. ab intellectu agente habet
naturam unitatem metaphisicam. probe min: ab eo deperantia natura individualibus scema-
tibus conditionibus, que supponit illam individuum et materialiter; sed unitate ad
actionem in intellectu agente supponit individuum et materialiter: erg. mai. est causa, et etiam
min. quia solum in intellectu agente redit objecta proxime cognoscibilia operabili spiritu-
aliter ea et reparando amateria.

Dicitur: supposito per doctrinam communem daturus
natus statum secundum se ab statu abstractionis in eo quod ille singularitates non excludit
sed permittit, contra usus statum abstractionis; quod ante abstractionem in intellectu agente tam ne-
cessaria gaudet unitate predicatorum essentialium, appropritate unitate metaphisicaliter
et huc in probas: unitas utrius metaphisici consistit in eo quod predicata essentialia con-

Differentia sola adque abeo non multiplicata possit; sed potest dum quod natura
 consideretur secundum se; eius essentialia predicata proprium est sola adque abeo non mul-
 tiplicata: ergo maius est in hac doctrina, minus patet quia natura secundum se non est ma-
 terialis: ergo nec multiplicata: ergo cum ambae predicatorum essentialium

Concisa

distinctione status abstractionis, a statu secundum se tenet per permissionem et exclusionem
 singularitatis, negans. ad prob. distoniam: in eo quod predicata essentialia considerentur sola
 positive concernit: prout negative neg. mar. vel aliter: in eo quod considerentur sola tam for-
 titer quam virtualiter concernit: prout virtualiter neg. mar. igitur natura secundum se
 importat sua predicata essentialia, sed nunquam est secundum se combent possitbe unitas
 nec pluralitas, sed meta non repugnantia ut sit determinata ex positive una, aut pluri si-
 cata pro conditione status: solum ergo est secundum se combent unitas negativa concernens
 importat non repugnantia ad unitatem positive meta sicam in vicinis singularitates
 excludit.

Vnde standum est statum naturae secundum se semper antecedere abstractionem
 unitus, et solum directum recto predicata essentialia cum distinctione tamen virtuali aua singu-
 laritate. contra evenit in statu abstractionis in quo una importat in recto astatum unitus
 abstractionem naturam et in obliquo distinctionem eius a singularitate positive diuam.

Hec differentia est ratio cuius negata in differentia negativa naturae sic sunt, talis in
 differentia non negatur ei aente secundum se, quia status esse est indifferens ad omnes; et
 sic tan accidentalis est natura secundum se secunda intentione logica, quam abstractio, sin-
 gularitas, et possibilitas ex quibus per unumquodque constituitur natura in determi-
 nato statu.

Replicabitur: per id si tale metafisicum agens unum est una unitate essen-
 tiali respiciens multa; sed per intum agentem naturam abstractam non habet unitatem
 essentialem respicientem multa: ergo maius aparet curia, quia tale se deest ordinari ad
 multa sic fuerit unum; hoc enim ad definitionem suam est unum aptum ad erendum in-
 multis, minus proba: unitas essentialis naturae abstractae concludit singularitatem: ergo
 non potest respicere multa

Rursus: quia natura secundum se est una unitate veli negatib³, dicit non repugnantiam ad eundem in multis, seu negatibam asserentiam multorum: ergo natura abstracta est una unitate veli positib³, deest repugnare positivae multa.

Negari, quia veli metafisicum est absolutum foraliter, non autem relativum nisi tantum fundamentaliter. Multos seu ergo de finone illa solum desinbit veli secundo intentionaliter cum primum adque adeo foraliter logicum. huc negari non potest ab adveniens; concidentibus naturae secundum se unitatem sua negatib³ unitati sine aliquo ordine ad multa per se solam carentiam impedimenti ad unitatem.

Sicut ergo illi comenti unitati negatib³ sine aliquo ordine ad multa cognoscitur in natura secundum se unitatem negatibam, sic nisi eo mentis unitatis positib³ cognoscitur in natura abstracta unitatem positibam que ordinem non perit esse quoniam est foraliter logica sed fundamentaliter tantum. ea ergo est desinbita unitati nature secundum se respectu sui ipsius ut abstracte, quia illa est negatib³ ab unitate negatib³ seu a pura carentia pluralitatis; natura vero abstracta est unitati positib³ ab unitate positib³ determinate positib³.

De ergo unitas: unitas nature sub abstractione vel est realis vel rationis? si primum: ergo unitas veli metafisici non desit realiter ab unitate nature secundum se: quod sic probas: si desinbit realiter ab unitate nature secundum se maxime per id quod natura abstracta adit realiter ad se ipsam secundum se; sed natura abstracta unitate reale adit ad se ipsam secundum se: ergo. maius potest unitatis est distinctio que distinctum. min negari non deest quia natura abstracta solum adit abstractionem ad se ipsam secundum se, abstractio autem non est quid reale cum repugnet ex se esse a parte rei.

Si secundum? ergo in multis concidit unitatem agentem esse cognoscitibum, cum omne ens rationis consistat in cognoscit³; si hoc est inconveniens bilandum esse quod docti cum ad componunt unitatem positibam veli metafisici in natura abstracta per unitatem agentem et simul negant unitatem cognoscitibam.

Respondeo unitatem nature abstracte esse unitatem rationis non solem sed fundamentalem quatenus

quasi a posteriori una est capax media abstractione recipiendi secum dominantem
tionem ad rationem ad inferiora; ad hoc autem ens rationis fundamentale necesse
saria non est virtus cognoscitiva formalis.

Vel aliter dicto unitatem nature
hauriam ab abstractione esse et pure extrinsecam per denominationem ab ipso
intelligibili producta ab intellectu agente ad que sepe sentantur naturam commode
ne ad singularitates ut nos delectos, unde natura sub abstractione est metafice
positiva velis et una potest quod adit ad ipsam secundum se non intrinsece realiter,
sed vel realiter extrinsece vel fundamentaliter per rationem.

Conclusio Secunda.

Natura una metafice per abstractionem ab intellectu agente se dicitur formalis lo
gica una per unum possibilem illam simpliciter ad inferiora comparantem.
probat: unitas logica consistit inposito respectu superioris ad inferiora; sed hunc
respectum habet natura per unum possibilem illam simpliciter ad inferiora compa
rantem: ergo mai est communis doctrina et pluribus in locis expressa a D. Thoma pre
sertim prima part. q. 27. a. 1. et lib. 1 per hanc. Loquens de unitate logica dicit; unitas
illam habuit nature intellecte secundum qd comparat eam ad res extra animam. id
ipsum non minus expresse habet qd de potentia precipue hinc verba: hoc enim relatio
nes rationis inter ad inveniunt considerando ordinem eius qd est in intellectu ad res extra
animam.

Idem non minus expresse docet opus 55 per hec verba: relatio non
est eo qd est in anima, sed eo qd comparatur ad unum. ergo manifestum est
logicam unitatem consistere in relatione rationis ad res que sunt extra animam,
seu qd videtur inposito respectu superioris ad inferiora.

Minor tamen prima
partis probat: respectiva est relatio rationis; sed relatio rationis nature ad inferiora est per unum
possiblem simpliciter comparantem: ergo mai est D. Thome pluribus in locis, in probat: natura ille
re comparata seu relata non affirmativa nec negativa actu de inferioribus; sed actu que natura
comparatur illam non affirmando nec negando de inferioribus est simpliciter comparati ab intellectu
possible: ergo.

Menor est causa in eo dñi distinguitur comparatio simplex & composita quod ista affirmat
vel negat rem comparatam, contra vero illa. mai probat: actus quo natura affirmatur de
inferioribus supponit ipsam predicabilem scilicet de illis; sed natura non constituitur velis
scilicet per actum supponentem illam scilicet predicabilem; erg. min. eorum constat: maior est in-
mensura etenim nihil actus affirmatur de aliquo quousque preparari affirmabile

Quod autem

hec comparatio fit ab intus partibili, sic probat: hec comparatio est ab intus cognoscente naturam com-
paratam per ordinem ad rem comparatam; sed hec cognitio est ab intus partibili; erg. prob. min.: si non
est ab intus partibili nec ab agente; sed ab intus non; erg. prob. min.: minus intus agentis et ordinem naturam
amateriale que dicitur eorum infantissime; sed per actum denudantem naturam amateriale, non com-
paratio ad inferiora; erg.

Prob. min.: natura comparata respicit inferiora utrum adque; sed per actum
denudantem naturam amateriale, ista non respicit inferiora utrum adque; erg. prob. min.: actus de-
nudans rem abstractionem naturam amateriale respicit inferiora tanquam rem a quibus; sed apud naturam
agentem cognoscere naturam comparatam ad inferiora tanquam rem adque per actum representantem in-
feriora tanquam rem a quibus abstractionem naturam; erg. mai. est doctrina communis etenim abstractio de om-
ni potest necessitate nempe naturam que abstractiva, et materiaque dicitur sic ut aqua abstractiva. minus co-
parat quod intus sic cognoscit obiectum sicut in parte representativa

Hec ratio sic proposita effici

similis. nihil hominum dicitur de huius natura abstracta negativae, quoniam sensu non continguntur
singularem, non scilicet logicae artis, hanc utilitatem habere dicitur per abstractionem po-
sitivam; sed abstractio positivae existens est ab intus agente; erg. prob. min. sic et logicam scilicet.

Prob. autem: ista ratio ad logicam scilicet acquiritur per naturam abstracta dicitur
dicitur superior ad inferiora; sed totum hoc habet natura per abstractionem positivam; erg. min.
probat: positivam abstractionem respicit inferiora tanquam rem a quibus; sed hoc est dicitur ordinem
representans ad inferiora; erg. prob. min.: probat quod inferiora intus a quibus sicut in inferiora; sed om-
ne inferiora terminat ordinem abstracti superioris; erg. prob. min. quod natura respicit inferiora ut rem a quibus
est superior.

Neg. mai. con. min. ad prob. con. mai. & neg. min. ad prob. con. mai. & neg. min. est ab intus prob.
dicitur mai. probat quod inferiora intus a quibus sicut in inferiora fundamentum vel con. mai. scilicet neg. mai.

lato.

Non est uerum quod natura boni sit abstractio, potius est factio in linea logica, quam in his illam abstractioem tantum cognoscit in illa quantum representatur in ipse illam spiritualitate et aliquid ubi dicitur; in ipse autem ubi non apparet ordinata ad singularia quoniam apparet angularibus recedens; cumque nihil sit predicabile factio de alio in eo, in quo necesse est ab illo cum predicabilibus dicat entitatem recessu uero casum tantum, unde est quod per positionem abstractioem non solum non est predicabile, sed etiam ex parte predicabilium carentem. Summus ergo sit naturam aposita abstractioem non est in linea logica factio de se, sed comparationis angularis, sed tantum uel absoluteum et metafisicum pro quo conclusionem precedenti certabamus.

Replacis cum Huiusmodi: factio abstractioem potius est inferiora fundamenta huiusmodi ex natura fundamenta logica uel sit, est secundario et indirecte uel factio ad inferiora: ergo antequam ad comparationem in his tamet natura factio logica uel sit. probans: factio relatio ad inferiora resultat ad positionem huiusmodi proxima: ergo si abstractioem potius datur fundamentum proximum inferioritatis et uel sit logica, ex qua resultat relatio factio logica superiora ad inferiora, recluso alio actu in his. omnia uidentur certum quod relatio rationis sit ad modum realis, et ad eam certum est nondari actionem nobis, sed per se resultare ad positionem huiusmodi proxima.

Hic ratio accedo solutione communem negando ans et cons. et similia probationem quam non uadet ratio simpliciter quia quibus relatio rationis in his ens reale in multis non tamen in omnibus.

Vnde quo ad presens est de terminis quod relatio realis habet naturalem et necessariam conexiorem cum fundamenta proxima et hoc nature dicitur ad relationem nondari actionem per se, sed ex parte per resultantiam. existentia autem relationis rationis non quarectur necario cum uel sit ad fundamenta unde in his existentibus relatio naturis de se fieri potest.

Ratio proxima uel sit quia potest in his quarectur. Considerando naturam unam potius angularibus reparatam, quo in omni nec ordinata ad singularia nec potest esse expectat operationem in his, quia in illa in reparata per unitatem absoluteum singulari relationem, seu respectum, alias non omnia factio est ad in his sit.

Dies cum eodem autore; ex hac doctrina sequitur intum tenens per se et directe in proprio
intentionis: quod probat: ens rationis producit ab intum comodo que cognoscitur; sed eadem datam solutionem
intum materia cognitione comparant ordinat immediate et per se naturam a se sententia: ergo materia
illa cognitione immediate et directe producit ens rationis hoc autem videtur in combentans quia
cum cognoscibilitas ut patiens solum potest cognosci immediate per se quod per se immediate est ens.

Mecum replica habet continet difficultatem quod falsum tenetur ipse autor nando dicit quod secundo agens de ob-
iecto logica, distinguit intentionis et conceptum obiecti et conceptum entis, ac si que sub primo
conceptu esse per se cognoscibile, non autem sub secundo, propterea que eadem quod secundo non est autem
ens rationis esse sub per se, ut sic descendat a se pugnantibus illud non esse obiectum logica

Item replica satisfac dicendo ordinem illud rationis esse per se cognoscibilem, quia est verum ens
veritate completa obiecta essentiali licet non possit esse et transcedentali, nando illo ordine
rationis obiecta sunt plura vera. ut ex dicto possunt.

Hanc doctrinam pacificate in pro-
prie rationis fortan est obiectum habitus metaphisica producit per se ab habitu, sicut propri-
um est cuius cum que intentione inum obiectum efficere quam ad illud producendum sit impedi-
mentum dependente eius ab ente reali. et est omnium ratio, quia cognoscibilitas necdum est
proprie rationis sed etiam proprietatum et proprie rationis eius, unde cognoscibilitas in se sententia
participata ab ente reali et rationis, ab illo transcedentali et ab illo solum obiectum que
non minus est verum ens rationis habere per se et obiectum, quam verum est ens reale
habere per se et subiectum et transcedentale.

Oportet: natura gaudens unitate relationis
est solutio logica velis; sed ab abstractione positivata natura gaudet unitate relationis: ergo, proxi-
mum: primo: que abstractione positivata natura gaudet unitate rationis; sed omne ens rationis
est relationis: ergo: secundo unitas illa non est absoluta solutio: ergo solutio relationis. cons-
et legitima que non ad ad medium. proxi- ans: unitas illa consistit natura in recedentem
ab inferioribus; sed recedens nature abstractionibus illam non significat solutio ab sola-
tam: ergo: mai est natura doctrina. in apparet curia, quia recedens importat ordinem solutum
inter recedentem et tum sui recedens, nec esse aliter est intelligibilis

Tertio: si natura abstracta positivè non gauderet realitate unitate, abstractio positivè nihil ad se positivè ad naturam negativè abstractam; sed hoc non est dicendum: ergo minus patet, quia sicut Cause causanti correspondet effectus, sic positivè causanti positivè correspondet effectus. maius proxi. si abstractio positivè non gaudet natura unitate realitate naturæ positivè abstractæ, solum est una negativè unitate absoluta; sed unitate absoluta etiam est una natura abstracta negativè, ut sepe a nobis dictum est: ergo.

Denique: actu

si solus positivè abstractus non repugnat esse comparativum: nec simpliciter comparatione fit natura logicæ verbi, etiam fit abstractio positivè. anspiciamus innotuit inculcari in quo recessus atque aquo est accessus ad illum tanquam ad eum ad quod: ergo similitudine medio actu quoniam natura est ab inferioribus et aquibus potest respicere illa ut in aquo; sed ab inferioribus et ad media abstractio positivè: ergo.

Dicitur maius: unitate realitate fundamentali negativè: scilicet in maius.

ad maius: abstractio positivè gaudet natura unitate realitate fundamentali concurrens: scilicet negativè. Ergo ad primam partem = ad secundam partem minoris negativè, quoniam probatur ratione ordinis existenti ad existentium, deinde ordo iste cum existentiam negativè predicabilitatem non inest, et sic eorum naturam unitatis positivè combinant.

Ad probandum negativè, non ut media positivè abstractio ad aliquid positivè ad naturam negativè abstractam necesse non est ponere ordinem positivè in natura ad inferiora, sed sufficit quod media illa pluralitas positivè excludatur cuius inanis gaudet proxime secundam intentionem realitatem ad inferiora quoniam non habebat natura solum negativè abstracta, equidem tunc non erat una positivè nec plus ut D. Thomas nos docuit.

Item unitas qua gaudet natura per abstractionem positivè est unitas rationis non realis et fundamentali tantum in genere realitatis, propter quod quibus unitas illa ut rationis non dicitur esse solus realitatis quia ens rationis propriè compenditur tam reale quam fundamentale cum unitate tantum habeat esse in intellectu fundente; et sic illa positivè unitas dicitur esse distinctio singularitatis ut in aquibus nec realiter ab illis distinguitur nec realiter fundat predicabilitatem logicam, omnia enim unitate nature abstractæ combinantur scilicet per rationem: sed quia unitas dicitur unitatem absolutam sicut negans existentiam de inferioribus, inde certum quod unitas unitatis non est logicæ verbi ad illa cum omne reale logicum sit tale ad existentiam cum inferioribus.

D. Thom. in 2. 2. q. 1. a. 1.

Ad ultimum dico motum circulari combenire tanquam specificam differentiam
ad aquo sit ad quem, nec aliter motus etc est constitutus, prout dicitur aristoteli: intellectus vero
non potest respicere inferiora per actum abstrahentem, ut trahum ad quem; primo quia
per actum abstrahentem dicitur distinctionem positam ab inferioribus, quam distinctionem
dicere non potest prout respicit eorum ad quem; etenim prout se dicitur predicabili est: et
interius respugnat naturam esse predicabilem de aliquo per actum, aquo dicitur distinctionem ab
illo.

Secundo quia natura est positum abstracte, non est differentia specifica conceptus ad in-
ferioribus, et ad inferiora; cum abstracte ex conceptu suo sit regressiva, non enim est ordinare
significatum per conceptum ad realia.

Dicitur ultimum: unde logicum sit per actum, quo cognoscitur
natura ordinata in inferiora; id talis actus est composita comparatio: ergo. mai est nostra doctrina.
min prout: actus quo cognoscitur natura ordinata in inferiora, cognoscuntur inferiora termi-
nanti ordinem nature; id actus quo cognoscuntur inferiora terminanti naturam est am-
posita comparatio: ergo. mai est ultima nature actus significata.

Min prout inferiora tantum
terminant naturam, in quantum includunt et identificant illam; id actus quo cogno-
scuntur inferiora includentia et identificantia naturam, est comparatio composita: ergo. ubi
gimus videtur certus; min continet differentiam comparationis compositae amplius, in quo ille
coniungit naturam comparatam contra comparationis, quare ratione expectat ad iudicium; im-
plexura non coniungit, unde non affirmat nec negat quod comparat de his comparationis, qua
ratione expectat ad apprehensionem.

Dicitur mai: ordinata in inferiora includentia negant ex-
cludentia naturam sub mai per implicatio neg pro eo pro conuenit: et sic ad min. ad prob de mai:
cognoscuntur inferiora terminanti ordinem nature logicum et potentiale conuenit; mai scilicet et actuum
neg mai. et in mai de mai. ad prob in mai de mai, tantum terminant natura, et actualiter con-
uenit; logicum et potentiale neg mai: et in mai.

Conuenit unde logicum ordinata in inferiora qui
ordo est actus intellectus possibilis comparatio; id ordo etc cum sit logicus, et in singularibus explicat.
videtur certum, tanlonge abest, et includentia in singularibus dicitur quia uno et inferiora actu
excludunt naturam: et in mai, saltem euidentiore ratio quia implicat quod inferiora explicans

inferioritatem, deinde affirmant unitatem, et inclusionem naturae, quae natura est in de
et est definita non est ratio superioris logica ad singularem, cum in his sensum non sit in deter-
minata sed exprimat naturam particularem determinatam, unde natura non praesertim
ab inclusione seu in singulari tantum est praedicabilis praedicatione actuali, et metafisica, non logica
et potentiali.

Ex istis in ordinem logicum superiorum terminari ad inferiora, secundum
quod praesertim excludunt actionem subjunctivam minus superioritatis: unde actus comparabilis
constituitur esse, non est illa, quoniam actus praesertim praedicationis de multis, sed quod est a praedicatione
praedicationis non affirmativa negativa, hoc est per non repugnantiam, sed affirmativa positivae naturae
aspectibus multa, in quibus non consistit ex illis praesertim, sed tantum consistere potest, ex unitate
et in natura in multis non consistit naturam praedicabilem, sed illam in antecedentem asponens,
non praedicationem.

Coloraria quaedam.

Exordis cognitio prima quomodo in agere regerit circa sanctorum, quae
potentia materialis est, ab his enim et ipsa species materiales, quae ante deperant simul ad praec
tica cognitum obiectum in illis; autem cognitum esse, vel ab intractabili in libris de anima, deo
dantur oblectum, ne ne arum in agens esse cognitum, ut in via ab intractatione
constituit naturam intractabilem a multis, unitate rationis fundamentali.

Secundo cognitio
ad certitudinem amborum conclusionum prae se se in agens distinguit realiter, vel
conclusionem, aut ex praesertim ad intractabile, cuius res inchoatiam habet loco citato pro propria sedem.
textio cognitio in agens praesertim deperant illud sanctorum, et in tractabile, unde ante
quam iste sit subiectum res inchoatiam illarum, tan quantum est esse obiectum in sanctorum apparit aliquando
cognitibile secundum quod dicitur, quia exordis intractatione tan quod ista in sanctorum mixte apparit pro
positionata potentia intractabile: cuius exemplum est in vase in quo ex intractatione lucis, apparit oculis
color, licet non continetur in vase, et de quod dicitur in fantasia, singularitatem continentia, per ordinem ad intracta-
lem potentiam.

Quanto in agens in agens mediis perhibetur inchoatiam inchoatiam qua
tenus in inchoatiam obiectum manifestat, ne conat eod dicitur inchoatiam a 13 ad dicitur Verba: gammu
separata recipit perhibet effluentem auctantiam, separata per inchoatiam inchoatiam habet inchoatiam ad inchoatiam.

Quinto mensura diminutionem calis metaphisicis alogis quod tunc semper est predicabile predicabili-
 tale deinde ubi per actum predicatum; contra vero mensuram quod semper est predicatum; et est ratio quia
 esse logicum et de linea potentia et metaphisicam de actuali; unde animal ordinatum ad species cum in se
 non est totum potentiale ad illas, cum in rationem speciem predicis ordinatum in predicatum transit tanquam par-
 tem metaphisicam speciem

Vltimo notate intentionem partem abstrahentem habere pro obiecto directo naturam
 abstractam abstrahentem, et deinde notate irregularitates delectas, ac per consequens aspectu unius abstractionis quod
 videtur cum et extra intentionem partem unius, et naturam eae comparatam et irregularitates terminum comparationum =
 his mensuram et intelligentie oblati factus imbecillitas solutio plurium significatum quae in actus realem
 qui per se quae ad plenam intelligentiam tractatus non iudicari esse multum conuenientes, tunc ut ut hinc ubi ubi
 libet loquarum; tunc ut factus hinc in hinc non est ferendum.

Tractatus 4 de uniuersali predicabilibus.

Maxime aut tractatus multum conueniens est cum precedenti; perbet exigitur intelligentia abstracta uel calis,
 cum in uel calis uel calis uel calis pro generalis numerata predicabilibus = istum quinque sunt predicabilia
 quae communiter AA admiunt ex profecto Philoso celebri uel calis imbecillitas.

Primum predi-
 cabile appellatur genus et illud definitur ne quod predicatum de pluribus differentiis specie in eo quod quod =
 secundum predicabile assignabit speciem quam definitur per predicatum de pluribus differentiis numeri =
 tertium assignabit differentiam in finem et illam definitur per predicatum de pluribus differentiis num-
 mero in quod quod quod assignabit proprium quod definitur per hoc quod combinat omni solus
 semper = quod tunc de uel quod predicabile appellatur accidens, et illud definitur per hoc quod ponit ad esse et ab esse
 abque abstracti corruptione.

Ecce hinc definitionibus cognoscitur quod ubi predicabile deo dicere semper naturam
 quae predicatur per eandem intentionem quae est ratio ubi predicabilibus in uno quoque. deinde eorum autem
 natura definitur et de alia quae in quod combinantur pro quo specie ordinanda conuenit.

Dist 1 quot sunt predicabilia. expenditur nostra mens.

Predicabilia tantum sunt quinque: apparet: tot sunt predicabilia quot sunt modi dicendi logicae comparationis
 naturae ad inferiora; sed naturae quinque tantum dicendi modi est comparabilis ad inferiora: ex quo mai
 apponitur, pro ubi natura comparata ad inferiora, uel ubi combinat essentialiter uel accidentaliter; sed
 natura essentialiter uel accidentaliter combinans inferioribus, quinque tantum modi pro combin-
 nate: ex quo mai est nota, sic enim unum quod quod est predicabile de alio, sicut et combinat in

Magna pro: natura ad inferiora comparatur uel ut potentia et materia inferiorum (sic et ge-
 nus; uel ut actus et forma, et sic et differentia; uel ut totum quod alicuius est potentia et actus, et sic et species;
 uel comparatur accidentaliter ut quod inseparabile ab inferioribus et amittit concessum, et sic et pro-
 prium; uel ut quod ab inferioribus separabile et defectibile, et sic et accidens; sed rursus et aliis modis
 propter rationem quod naturalis ad inferiora comparatur: eorum quinque tantum sunt predicabilia

Soluantur argumenta.

Ad quod primo: tot sunt predicabilia quot uaria; sed uaria sunt plusquam quinque: ergo. proinde minus: contra
 tot sunt quot specificae differentiae entium; sed uariae sunt plusquam quinque: ergo. minus ad id uarietas quod mo-
 dus uarietatis et predicabilitatis requiritur modum eundem. minus proinde: differentiae specificae entium sunt decem:
 ergo. ansparet quod unaquaeque constituit unum eundem predicamentum.

Contra et negum. ad prob

diuisi: quot specificae differentiae entium predicabilia contra: predicamentum negum. et sic et non diuisi-
 guenda. modum uarietatis et predicabilitatis non requiritur modum eundem absolute et predicamen-
 talem, sed modum eundem logicum scilicet habentem formam eundem superiorum et inferiorum; unde quibus est
 in latitudine uarietatum specificarum decem modus existat, quinque tantum modus supra enumeratis compa-
 ratur pro modum superiorum; cumque ad uarietatis modo quo est pro modum superiorum comparatur ad inferiora
 sumatur numerus specierum predicabilium, in eis quod quibus decem uarietatis modus est predicamentum licet
 existat, quinque tantum modus supra enumeratis logica comparatur.

Dicitur: eorum differentia subalterna

constituit diuersum predicabile ab infima: proinde contra: ad uarietatis modo logica comparatur in predicabili
 ad subiuncta colligimus numerum specierum predicabilium; sed ad uarietatis modo comparatur logica ad in-
 feriore differentia subalterna praefixa: ergo. maius est nostra doctrina. minus proinde: differentia respectum plura
 specie diuersa diuerso modo comparatur respectu differentiae respectum plura solum diuisum numero; at diffe-
 rentia subalterna respectum plura diuersa in specie, infima uero solum diuisum numero: ergo.

Negum. ad prob contra et negum. ad uarietatis modo negum. uarietatis in differentia subalterna et infima et
 diuisum in mentem aliquid scilicet defectibile et aliquid de materia, nempe et quod comparatur in uarietatis diffe-
 rentia sic diuersum, et quod diuerso modo terminat; ita enim terminatur comparatur eorum diuersum et non modum
 terminandi.

Itaque ad diuersum modum terminandi predicabilitatem qui solum scilicet defectibile ad
 multiplicationem predicabili, de materia scilicet scilicet terminantibus differentiant numero uel specie:

conueniens ³ ² ¹ ⁰ ¹ ² ³ ⁴ ⁵ ⁶ ⁷ ⁸ ⁹ ¹⁰ ¹¹ ¹² ¹³ ¹⁴ ¹⁵ ¹⁶ ¹⁷ ¹⁸ ¹⁹ ²⁰ ²¹ ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ³⁶¹ ³⁶² ³⁶³ ³⁶⁴ ³⁶⁵ ³⁶⁶ ³⁶⁷ ³⁶⁸ ³⁶⁹ ³⁷⁰ ³⁷¹ ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ ³⁷⁵ ³⁷⁶ ³⁷⁷ ³⁷⁸ ³⁷⁹ ³⁸⁰ ³⁸¹ ³⁸² ³⁸³ ³⁸⁴ ³⁸⁵ ³⁸⁶ ³⁸⁷ ³⁸⁸ ³⁸⁹ ³⁹⁰ ³⁹¹ ³⁹² ³⁹³ ³⁹⁴ ³⁹⁵ ³⁹⁶ ³⁹⁷ ³⁹⁸ ³⁹⁹ ⁴⁰⁰ ⁴⁰¹ ⁴⁰² ⁴⁰³ ⁴⁰⁴ ⁴⁰⁵ ⁴⁰⁶ ⁴⁰⁷ ⁴⁰⁸ ⁴⁰⁹ ⁴¹⁰ ⁴¹¹ ⁴¹² ⁴¹³ ⁴¹⁴ ⁴¹⁵ ⁴¹⁶ ⁴¹⁷ ⁴¹⁸ ⁴¹⁹ ⁴²⁰ ⁴²¹ ⁴²² ⁴²³ ⁴²⁴ ⁴²⁵ ⁴²⁶ ⁴²⁷ ⁴²⁸ ⁴²⁹ ⁴³⁰ ⁴³¹ ⁴³² ⁴³³ ⁴³⁴ ⁴³⁵ ⁴³⁶ ⁴³⁷ ⁴³⁸ ⁴³⁹ ⁴⁴⁰ ⁴⁴¹ ⁴⁴² ⁴⁴³ ⁴⁴⁴ ⁴⁴⁵ ⁴⁴⁶ ⁴⁴⁷ ⁴⁴⁸ ⁴⁴⁹ ⁴⁵⁰ ⁴⁵¹ ⁴⁵² ⁴⁵³ ⁴⁵⁴ ⁴⁵⁵ ⁴⁵⁶ ⁴⁵⁷ ⁴⁵⁸ ⁴⁵⁹ ⁴⁶⁰ ⁴⁶¹ ⁴⁶² ⁴⁶³ ⁴⁶⁴ ⁴⁶⁵ ⁴⁶⁶ ⁴⁶⁷ ⁴⁶⁸ ⁴⁶⁹ ⁴⁷⁰ ⁴⁷¹ ⁴⁷² ⁴⁷³ ⁴⁷⁴ ⁴⁷⁵ ⁴⁷⁶ ⁴⁷⁷ ⁴⁷⁸ ⁴⁷⁹ ⁴⁸⁰ ⁴⁸¹ ⁴⁸² ⁴⁸³ ⁴⁸⁴ ⁴⁸⁵ ⁴⁸⁶ ⁴⁸⁷ ⁴⁸⁸ ⁴⁸⁹ ⁴⁹⁰ ⁴⁹¹ ⁴⁹² ⁴⁹³ ⁴⁹⁴ ⁴⁹⁵ ⁴⁹⁶ ⁴⁹⁷ ⁴⁹⁸ ⁴⁹⁹ ⁵⁰⁰ ⁵⁰¹ ⁵⁰² ⁵⁰³ ⁵⁰⁴ ⁵⁰⁵ ⁵⁰⁶ ⁵⁰⁷ ⁵⁰⁸ ⁵⁰⁹ ⁵¹⁰ ⁵¹¹ ⁵¹² ⁵¹³ ⁵¹⁴ ⁵¹⁵ ⁵¹⁶ ⁵¹⁷ ⁵¹⁸ ⁵¹⁹ ⁵²⁰ ⁵²¹ ⁵²² ⁵²³ ⁵²⁴ ⁵²⁵ ⁵²⁶ ⁵²⁷ ⁵²⁸ ⁵²⁹ ⁵³⁰ ⁵³¹ ⁵³² ⁵³³ ⁵³⁴ ⁵³⁵ ⁵³⁶ ⁵³⁷ ⁵³⁸ ⁵³⁹ ⁵⁴⁰ ⁵⁴¹ ⁵⁴² ⁵⁴³ ⁵⁴⁴ ⁵⁴⁵ ⁵⁴⁶ ⁵⁴⁷ ⁵⁴⁸ ⁵⁴⁹ ⁵⁵⁰ ⁵⁵¹ ⁵⁵² ⁵⁵³ ⁵⁵⁴ ⁵⁵⁵ ⁵⁵⁶ ⁵⁵⁷ ⁵⁵⁸ ⁵⁵⁹ ⁵⁶⁰ ⁵⁶¹ ⁵⁶² ⁵⁶³ ⁵⁶⁴ ⁵⁶⁵ ⁵⁶⁶ ⁵⁶⁷ ⁵⁶⁸ ⁵⁶⁹ ⁵⁷⁰ ⁵⁷¹ ⁵⁷² ⁵⁷³ ⁵⁷⁴ ⁵⁷⁵ ⁵⁷⁶ ⁵⁷⁷ ⁵⁷⁸ ⁵⁷⁹ ⁵⁸⁰ ⁵⁸¹ ⁵⁸² ⁵⁸³ ⁵⁸⁴ ⁵⁸⁵ ⁵⁸⁶ ⁵⁸⁷ ⁵⁸⁸ ⁵⁸⁹ ⁵⁹⁰ ⁵⁹¹ ⁵⁹² ⁵⁹³ ⁵⁹⁴ ⁵⁹⁵ ⁵⁹⁶ ⁵⁹⁷ ⁵⁹⁸ ⁵⁹⁹ ⁶⁰⁰ ⁶⁰¹ ⁶⁰² ⁶⁰³ ⁶⁰⁴ ⁶⁰⁵ ⁶⁰⁶ ⁶⁰⁷ ⁶⁰⁸ ⁶⁰⁹ ⁶¹⁰ ⁶¹¹ ⁶¹² ⁶¹³ ⁶¹⁴ ⁶¹⁵ ⁶¹⁶ ⁶¹⁷ ⁶¹⁸ ⁶¹⁹ ⁶²⁰ ⁶²¹ ⁶²² ⁶²³ ⁶²⁴ ⁶²⁵ ⁶²⁶ ⁶²⁷ ⁶²⁸ ⁶²⁹ ⁶³⁰ ⁶³¹ ⁶³² ⁶³³ ⁶³⁴ ⁶³⁵ ⁶³⁶ ⁶³⁷ ⁶³⁸ ⁶³⁹ ⁶⁴⁰ ⁶⁴¹ ⁶⁴² ⁶⁴³ ⁶⁴⁴ ⁶⁴⁵ ⁶⁴⁶ ⁶⁴⁷ ⁶⁴⁸ ⁶⁴⁹ ⁶⁵⁰ ⁶⁵¹ ⁶⁵² ⁶⁵³ ⁶⁵⁴ ⁶⁵⁵ ⁶⁵⁶ ⁶⁵⁷ ⁶⁵⁸ ⁶⁵⁹ ⁶⁶⁰ ⁶⁶¹ ⁶⁶² ⁶⁶³ ⁶⁶⁴ ⁶⁶⁵ ⁶⁶⁶ ⁶⁶⁷ ⁶⁶⁸ ⁶⁶⁹ ⁶⁷⁰ ⁶⁷¹ ⁶⁷² ⁶⁷³ ⁶⁷⁴ ⁶⁷⁵ ⁶⁷⁶ ⁶⁷⁷ ⁶⁷⁸ ⁶⁷⁹ ⁶⁸⁰ ⁶⁸¹ ⁶⁸² ⁶⁸³ ⁶⁸⁴ ⁶⁸⁵ ⁶⁸⁶ ⁶⁸⁷ ⁶⁸⁸ ⁶⁸⁹ ⁶⁹⁰ ⁶⁹¹ ⁶⁹² ⁶⁹³ ⁶⁹⁴ ⁶⁹⁵ ⁶⁹⁶ ⁶⁹⁷ ⁶⁹⁸ ⁶⁹⁹ ⁷⁰⁰ ⁷⁰¹ ⁷⁰² ⁷⁰³ ⁷⁰⁴ ⁷⁰⁵ ⁷⁰⁶ ⁷⁰⁷ ⁷⁰⁸ ⁷⁰⁹ ⁷¹⁰ ⁷¹¹ ⁷¹² ⁷¹³ ⁷¹⁴ ⁷¹⁵ ⁷¹⁶ ⁷¹⁷ ⁷¹⁸ ⁷¹⁹ ⁷²⁰ ⁷²¹ ⁷²² ⁷²³ ⁷²⁴ ⁷²⁵ ⁷²⁶ ⁷²⁷ ⁷²⁸ ⁷²⁹ ⁷³⁰ ⁷³¹ ⁷³² ⁷³³ ⁷³⁴ ⁷³⁵ ⁷³⁶ ⁷³⁷ ⁷³⁸ ⁷³⁹ ⁷⁴⁰ ⁷⁴¹ ⁷⁴² ⁷⁴³ ⁷⁴⁴ ⁷⁴⁵ ⁷⁴⁶ ⁷⁴⁷ ⁷⁴⁸ ⁷⁴⁹ ⁷⁵⁰ ⁷⁵¹ ⁷⁵² ⁷⁵³ ⁷⁵⁴ ⁷⁵⁵ ⁷⁵⁶ ⁷⁵⁷ ⁷⁵⁸ ⁷⁵⁹ ⁷⁶⁰ ⁷⁶¹ ⁷⁶² ⁷⁶³ ⁷⁶⁴ ⁷⁶⁵ ⁷⁶⁶ ⁷⁶⁷ ⁷⁶⁸ ⁷⁶⁹ ⁷⁷⁰ ⁷⁷¹ ⁷⁷² ⁷⁷³ ⁷⁷⁴ ⁷⁷⁵ ⁷⁷⁶ ⁷⁷⁷ ⁷⁷⁸ ⁷⁷⁹ ⁷⁸⁰ ⁷⁸¹ ⁷⁸² ⁷⁸³ ⁷⁸⁴ ⁷⁸⁵ ⁷⁸⁶ ⁷⁸⁷ ⁷⁸⁸ ⁷⁸⁹ ⁷⁹⁰ ⁷⁹¹ ⁷⁹² ⁷⁹³ ⁷⁹⁴ ⁷⁹⁵ ⁷⁹⁶ ⁷⁹⁷ ⁷⁹⁸ ⁷⁹⁹ ⁸⁰⁰ ⁸⁰¹ ⁸⁰² ⁸⁰³ ⁸⁰⁴ ⁸⁰⁵ ⁸⁰⁶ ⁸⁰⁷ ⁸⁰⁸ ⁸⁰⁹ ⁸¹⁰ ⁸¹¹ ⁸¹² ⁸¹³ ⁸¹⁴ ⁸¹⁵ ⁸¹⁶ ⁸¹⁷ ⁸¹⁸ ⁸¹⁹ ⁸²⁰ ⁸²¹ ⁸²² ⁸²³ ⁸²⁴ ⁸²⁵ ⁸²⁶ ⁸²⁷ ⁸²⁸ ⁸²⁹ ⁸³⁰ ⁸³¹ ⁸³² ⁸³³ ⁸³⁴ ⁸³⁵ ⁸³⁶ ⁸³⁷ ⁸³⁸ ⁸³⁹ ⁸⁴⁰ ⁸⁴¹ ⁸⁴² ⁸⁴³ ⁸⁴⁴ ⁸⁴⁵ ⁸⁴⁶ ⁸⁴⁷ ⁸⁴⁸ ⁸⁴⁹ ⁸⁵⁰ ⁸⁵¹ ⁸⁵² ⁸⁵³ ⁸⁵⁴ ⁸⁵⁵ ⁸⁵⁶ ⁸⁵⁷ ⁸⁵⁸ ⁸⁵⁹ ⁸⁶⁰ ⁸⁶¹ ⁸⁶² ⁸⁶³ ⁸⁶⁴ ⁸⁶⁵ ⁸⁶⁶ ⁸⁶⁷ ⁸⁶⁸ ⁸⁶⁹ ⁸⁷⁰ ⁸⁷¹ ⁸⁷² ⁸⁷³ ⁸⁷⁴ ⁸⁷⁵ ⁸⁷⁶ ⁸⁷⁷ ⁸⁷⁸ ⁸⁷⁹ ⁸⁸⁰ ⁸⁸¹ ⁸⁸² ⁸⁸³ ⁸⁸⁴ ⁸⁸⁵ ⁸⁸⁶ ⁸⁸⁷ ⁸⁸⁸ ⁸⁸⁹ ⁸⁹⁰ ⁸⁹¹ ⁸⁹² ⁸⁹³ ⁸⁹⁴ ⁸⁹⁵ ⁸⁹⁶ ⁸⁹⁷ ⁸⁹⁸ ⁸⁹⁹ ⁹⁰⁰ ⁹⁰¹ ⁹⁰² ⁹⁰³ ⁹⁰⁴ ⁹⁰⁵ ⁹⁰⁶ ⁹⁰⁷ ⁹⁰⁸ ⁹⁰⁹ ⁹¹⁰ ⁹¹¹ ⁹¹² ⁹¹³ ⁹¹⁴ ⁹¹⁵ ⁹¹⁶ ⁹¹⁷ ⁹¹⁸ ⁹¹⁹ ⁹²⁰ ⁹²¹ ⁹²² ⁹²³ ⁹²⁴ ⁹²⁵ ⁹²⁶ ⁹²⁷ ⁹²⁸ ⁹²⁹ ⁹³⁰ ⁹³¹ ⁹³² ⁹³³ ⁹³⁴ ⁹³⁵ ⁹³⁶ ⁹³⁷ ⁹³⁸ ⁹³⁹ ⁹⁴⁰ ⁹⁴¹ ⁹⁴² ⁹⁴³ ⁹⁴⁴ ⁹⁴⁵ ⁹⁴⁶ ⁹⁴⁷ ⁹⁴⁸ ⁹⁴⁹ ⁹⁵⁰ ⁹⁵¹ ⁹⁵² ⁹⁵³ ⁹⁵⁴ ⁹⁵⁵ ⁹⁵⁶ ⁹⁵⁷ ⁹⁵⁸ ⁹⁵⁹ ⁹⁶⁰ ⁹⁶¹ ⁹⁶² ⁹⁶³ ⁹⁶⁴ ⁹⁶⁵ ⁹⁶⁶ ⁹⁶⁷ ⁹⁶⁸ ⁹⁶⁹ ⁹⁷⁰ ⁹⁷¹ ⁹⁷² ⁹⁷³ ⁹⁷⁴ ⁹⁷⁵ ⁹⁷⁶ ⁹⁷⁷ ⁹⁷⁸ ⁹⁷⁹ ⁹⁸⁰ ⁹⁸¹ ⁹⁸² ⁹⁸³ ⁹⁸⁴ ⁹⁸⁵ ⁹⁸⁶ ⁹⁸⁷ ⁹⁸⁸ ⁹⁸⁹ ⁹⁹⁰ ⁹⁹¹ ⁹⁹² ⁹⁹³ ⁹⁹⁴ ⁹⁹⁵ ⁹⁹⁶ ⁹⁹⁷ ⁹⁹⁸ ⁹⁹⁹ ¹⁰⁰⁰

Aquas secundo: natura humana dicitur de verbo diuino, sed non essentialiter nec accidentaliter: ergo non quod quod de alio dicitur eum boni essentialiter uel accidentaliter: ergo alius est predicandi modus supra enumerato. minorem probat ipso ad primum quod natura humana fuit in tempore a uerbo diuino. Deum enim in tempore homo factus est: sed de nullo essentialiter potest predicari quod contentum in tempore: ergo. de iudam in galatas quod secundam partem: natura humana dicitur de uerbo diuino secundum quod est uerba: sed non est accidentaliter uerbo diuino: ergo. nota est nota. minor est. Dithome appellans uniuersam illam substantiam et etiam est plurimum Patrum confitentium errorem Nestori temere acentis esse in christo. Dominus deus uisibilis, ad quem natura humana est uelut indumentum diuine et accidentaliter unitam

Confirmamus: contentum dicitur de natura: sed non essentialiter nec accidentaliter: ergo prorsum: non essentialiter quia quid quod dicitur contra Deum essentialiter non est: sed potest esse et contingentem actionem: sed nec accidentaliter, cum ex uerba potest abesse et ad se esse adique ab se esse et uerba: ergo

Ad primum dicitur pro in cum ipso de de incarnatione dei. Et unio natura humana cum diuina est accidentaliter loquere et predicabiliter, cumque componitur unio illam esse simpliciter substantialem predicamentalem et entitatem. ratio illius est quod unio illa non est externa sed temporanea potens ad se abesse abique subiecti corruptione, adueniens que diuino uerbo ultimo completo unita est substantia que est conditio sufficiens ut natura humana appelletur, accidenti loquere predicabile de uerbo diuino.

Ratio eadem cum cum hoc componitur unio illam esse simpliciter substantialem est quod unio unita denominationem ab eorum, cumque eorum illius inabili unio unita simpliciter substantialem nemp diuina substantia et humana natura, inde est quod unio deest appellare uerba diuina simpliciter substantialem.

Appellat ergo unio illam absolute accidentalem sponde deest Catholicae aures et habetur in auctoritate Catholica, anathemate secundo. de nequitate et eadem

Certe apparet in conato dicitur; et in calcedonia actione 4; et impm Latere in
consultatione 5. Canon 6, ubi hec supernatura tri uniti est dicitur et est impli dicitur ubi tantum
hoc est, facta in divina hypostasi que eadem idem ac substantia; sed totum hoc intelligitur sic pcedi
camentaliter, qui est sensus argueris quem non ledit non tam dicitur. alia solutio videtur
difficultate sed mihi non appaerunt efficaci.

Ad confirmationem dico contentam predicari necesse est.
De natura sua e' extra causam p'p'ta, que p'p'te e' e' uelam p'p'tantem ad q' predicabile de cuius ratione
non est q' d' manet ab inuicem, ubi est, sed solum q' d' combemat in d'fectibiliter; a tamen i' existenti
comparatur ad naturam, metafica acceptam, dicitur e' uelam de linea 5 predicabilis, p' ut sic e' unit
predicatum contingens nature, a' que d'fectibile abique eius corruptio.

Argueris: omnia
predicabilia sunt species uelis: ergo una que que predicatur ut species de uis inferioribus: ergo
nem ex predicabile dicitur ad species: pro u' dicitur: unumquodque predicabile de uis in se
non ubi predicatur predicabilitate p'p'ta ab aliis ut sic; at predicabilis cuius ubi prediabi
lis respectu uelis ut sic est specifica, ut p'p'te contingens unumquodque ad inuicem dicitur: ergo.

Dicitur: sunt species extrinsece et denominatiue, conc' mai: forliet et inuicem e' q' am p'
neg' secundam et extrinsece cons. ad p'p'te conc' mai' et dicitur: est specifica extrinsece et deno
minatiue conc' mai': inuicem e' forliet et inuicem neg' min. uel a' h'et: illa prediabi
litas est specifica in quantum terminant uiam d'finitionem conc': in quantum comparatur
ad h'os subiectiles neg' min.

Quid quid est cum dicitur ab aliis ab aliis, species est, sed solum
respectu eius cum quo p'p'ta dicitur: cum ergo predicabilia ut p'p'ta p'p'ta uelam ut sic dicitur
ca' terminant d'finitiones, ab aliis dicitur: atamen dicitur ita est tantum extrinseca
denominatio que supponens predicabile tale inuicem e' p'p'te subiecto, et ad it' unum modum
predicabilis, qui modus in genere e' reliqui predicabilibus, ut p'p'te specie dicitur, fact
ne uelam predicatur ut ab aliis, ac p'p'te nullum predicatur ut species, sed dicitur modo
ab aliis; conuicent ergo d'finitione unius cuiusque in eo q' dicitur predicabilis ut p'p'te modum
speciei ut sic talia p'p'te uelam rationem arguunt q' dicitur unumquodque p'p'ta dicitur
predicabilis ab aliis ut predicabili ut sic.

Argueris 4: genus non predicatur p'p'te
bilis: ergo nec in quod incomplete. p'p'te aut: genus predicatur totum p'p'te uelam ut totum actu e'
de species: ergo: dicitur: non predicatur ut p'p'te p'p'te bilis quantum ad modum p'p'te dicitur:
quantum ad rem predicatur ab aliis: p'p'te in p'p'te e' materialiter. p'p'te p'p'te e' forliet neg'ans.

Item genus in uis predicabilis logice non dicitur a reliquis predicabilibus p'p'te nam que p'p'ta
ut p'p'te modum quem habet p'p'te aliis ut p'p'te species; quibus autem materia generis predicabilis in
p'p'te e' dicitur tota e' h'et species dicitur, modus uelam generis e' ut p'p'te dicitur h'et e' dicitur
illam logice quatenus p'p'te p'p'te uelam e' actualem partem, e' totam species in p'p'te, dicitur e' e'
totum p'p'te.

Aquas ultimo: a partibus contententibus in eadem ratione potest abstrahi ratio communis
 et ubi non predicabilia contententur in eadem ratione predicabilia: ergo ab eis abstrahi potest ratio communis
 et ubi semper predicabilia ut sic modo sic; sed hoc predicabile ut sic abstractum a predicabilibus est ab illis
 distinctum: ergo predicabilia plus quam 5 sunt. proae min. rub: predicabile abstractum comparatum ad determinatam
 natura predicabilia ut genus ad species; sed genus est predicabile distinctum ab speciebus: ergo.

Argumentum probat

utilia potest multiplicari in infinitum, quia quodlibet predicabile abstractum contententur cum eis a quibus
 abstractum in ratione predicabili: ergo a predicabilibus a predicabili abstracto etiam in abstracto potest al
 terum superius predicabile et sic in infinitum = dico ergo predicabile illud a predicabilibus abstractum con
 tinentur etiam predicabile cum genere, quia illud sicut istud habent eodem modum predicandi nempe de spec
 iebus, species in quibus in quibus continentur eorum minima specificis differentiis. **Disp 2 an genus**
predicetur logice de speciebus ut tota essentia vel solamuteius pars.

Multifarie genus accipitur in presentia primo ut pars actualis nempe quando animal continentur in
 se hominem et c. et d. et d. rationale tanquam comparatem. secundo potest accipi ut pars potentialis,
 nempe dum concipitur potens constituisse hominem cum supra dicta comparati excludit metaphisica.
 aliter potest animal accipi ut tota essentia hominis vel actualiter vel potentialiter; tunc accipitur ut tota
 essentia potentialiter, quod concipitur animal pro modo generis et rationis separati concipimus pro implicito
 species cum quibus se identificatur.

Si explicabit naturam generis logice dicitur quod 22: in alijs ca
 ren generibus referuntur una natura aliqua que subest intentioni universalis ratione cuius cum uniformitate
 que est a ratione, ipsum genus uniformiter se habet ad omnia que sibi substant, quod ea implicita continentur.
 unde in implicita continentur cum habent ad se propria natura ratio generis logice in natura dicantur uniformi
 tatem ad omnia que sibi substant = denique accipitur natura generalis tanquam tota essentia quando non
 accipitur cum respectu ad aliud quod continentur, sed pro ordine ad suas comparati eorum quibus generaliter sicut
 animal pro ordine ad ubi sensibile.

Danda itendum est abstractionem generis ab speciebus et propter hoc
 nempe totalem et partialem. tunc animal partialem abstractum quod pro modo nature generalis excludit compar
 tem species; tunc autem abstractum totaliter quod nature generalis continentur partialem et clarum est species = ultimo
 omnia debet esse non loquid natura generalis nuda a secunda intentione facta logice, sed de illa in quantum est sub
 iectum in natura relative. imbecillitatis ergo quoniam et supra dictis modis natura una uniformiter se habet ad se predi
 cabilia de se in se et ubi = multum tunc dicitur Aristotelem; ego vero sic loquor et dicitur Thomam requirit
 contententur et ubi.

Nostre Conclusio.

Natura generalis predicatur de suis inferioribus et totum potentiale. traditur hec conclusio ad Thomam opus 42. cap 8 per hec Verba: naturam animalium predicari est quod dicit totum respectu illius de quo predicatur et non partem. = a ratione vero sic scilicet dicitur: assignat animal logicam formaliter per se et non per modum superioris formaliter; sed animal per modum superioris formaliter et totum potentiale ergo maius est nota, loquimur enim de natura generalis respiciente partes per ut dicitur scilicet potestatis.

Minor: animal solum est superior logicam ad partes per modum totius potentialis: ergo pro ut ans: solum animal est logicam superior ad partes quod dicitur respectu animalium logicam inferioritatem; sed inferioritas logicam preteritum solum est potest ad animal per modum totius potentialis: ergo pro ut in inferioritate preteritum stat in eo quod continent generalis potestatem per logicam habitudinem; at logicam habitudo potestatis ad partes solum est in genere per modum totius potentialis, cum pro ut sic dicitur preteritum implicatam continentiam, ac proinde potest esse totum sicut in qualibet specie: ergo.

Dicitur: genus per modum partium etiam dicitur implicitam continentiam preteritum: ergo implicitam continentiam est ratio logicam predicationis, natura generalis predicatur logicam per modum partium de speciebus, pro ut ans: natura generalis per modum partium est pro implicitam idem cum dicitur preteritum: ergo ea continent pro implicitam. ans est indubitabile. continentiam quia propter eandem rationem dicitur animal per modum totius potentialis partes implicitam continentiam.

Neg ans ad hoc dicitur ans est idem

identitate pro parte logicam predicationem negans: identitate presupposita et materialiter habente ad illam conc ans. nunquam est verum naturam generalis predicari de speciebus per modum totius potentialis eo quod dicitur dicitur; identitatem in implicitam et cum materialiter, sed quia solum per modum totius potentialis assignat partes ut dicitur scilicet potestatis quia pro implicitam et materialiter adque identitatem.

Item identitas ista nature generalis cum speciebus non est quod formaliter ad logicam predicationem sed solum ratio presupposita, quatenus nunquam natura generalis potest per modum superioris comparari ad partes ut dicitur scilicet potestatis, nisi presupposita identitatem indubitabilem a preteritum dicitur; unde quatenus natura per modum partium identitatem cum preteritum pro implicitam nunquam assignat partes partes assignat logicam potestatis quia propter dicitur eo quod dicitur dicitur preteritum tamquam comparari; hoc enim est determinare comparari in preteritum dicitur quod partes, quia partes subminere nihil compar est ad dicitur, si actualiter cum conclusionem actuali comparari; si vero potentialis cum conclusionem dicitur potentialis; cum enim logicam superioritas nature tantum habeat de potestatis quatenus de inclusionem dicitur actualitatem unde est quod per modum partium in nullo sensu potest subire logicam predicationem de speciebus, continentiam per modum totius potentialis.

Interis: ergo idem genus non predicatur de speciebus ut partes potentialis vel actualis, quia de comparari partes est excludere comparari ac proinde specificas differentias; sed genus per modum totius potentialis etiam excludit specificas differentias: ergo pro ut in: potest dicitur de

unum distinguuntur ab alio illud excludit, sed genus per modum totius potentiale distinguuntur ad differentias
specificas, ut patet ex notum: ergo.

Consequenter negatur, ad prob. neg. mai. quae tam longe habet ut in eadem
ad id distinguuntur, nempe per rationem, super ordinati logicæ. igitur ex clavis multum ante intelligi potest,
si autem omnino excludere aliud a sua entitate potest, solummodo si detrahatur ab illo, sed hoc pure locum habet
in ordine suo et metaphisico non vero in ordine logico et secundo intentionali, in quo includitur unus in alio con-
sistit in subordinatione et inferioritate respectu aliorum superiorum, quæ omnia componuntur cum
et per se determinate, uno repugnant in alio: per ergo naturam generalem metaphisicam excludere de se
contingit per se per se rationem superiorum in illo, et subordinationem in illo, et logicam unam includere de se
contingit per se per se rationem superiorum in illo, et subordinationem in illo, et logicam unam includere de se

Solventur argumenta.

Aque primo: genus est univocum: ergo non
predicatur ut totum potentiale. cui est certum, quia univoca sunt genus ratio significata
per nomen commune est omnino eadem. quæ de finibus est vera de omni logico predicabili.
consequenter: ratio significata per genus et totum potentiale dicitur implicitam continentiam di-
ferentiarum; sed hoc ipso tali ratio non est omnino eadem in omnibus speciebus: ergo.
præterea, non nisi est nota doctrina: ratio generalem differentias et ratio significata cum de
certis; sed ratio significata cum differentijs non est omnino eadem in speciebus ut dicitur ex notum:

Primo autem dicitur, ad prob. dat. mai. dicitur implicitam continentiam differentiarum quæ
subiicitur con. aut mai. quæ constituit neg. mai. et sic applicat distinctionem ad aliqua. igitur in
genere logico est distinguenda ratio significata a modo significandi eam, vel est idem, sicut
distinguitur in natura generica animalis, vel est idem, sicut est idem, sicut
est intentio superioritatis ad species quæ est modus significandi.

Item in omni naturali logico ratio
significata est omnino eadem, quibus modis significandi se comparandi illam ad species in istis
ut dicitur, quia dicitur, in una quaque specie non est constituta potentiam animalis ut logice
captivitas differentias, et tantum sunt contente quantum sunt ab ordinata.

Vel facilius respon-
de differentias constituentes analogiam in superiorum nature devere in ista actualiter includi, quod
non essent in natura generica et totum potentiale ad differentias, quæ solum continentur implicitam
et abstractam in illis. hoc clarum fit in mente ~~et~~ frequenter natura analogam respectu differentiarum
analogicam actualiter includit et essentialiter constituit.

78

Aquas secundo: si natura generalis et continens logica formaliter differentia praedicatur
de speciebus, dum animal praedicatur de homine, omnes species de se ipso praedicantur, et hoc repug-
nat: e.g. proxi. mai.: dum praedicatur de homine de subiecto, de se de se praedicatur omne formaliter
contentum in praedicto: e.g.

Neg. mai. quae solum ex uere de praedicatione actuali coheret et meta-
physica, non de logica et signata, continens e.g. logica in natura generalis prae modum totius potentialis,
numquam praedicatur actualiter ex ordine praedicationem, ut omni totum potentialiter destruit,
cum auferat indifferentiam a genere et illud ordinat ad ipsam determinatam.

Cum e.g. conti-
nentia logica, sicut in genere non sit formaliter ontologica, sed solum formaliter potentialiter composita
cum distinctione a se continens et o. uenti, in quantum quodlibet dicitur dicitur secundum in-
tentionem, inde ostenditur quod quibus sit certum quod praedictio animalis ex ordine actualiter de homine
de uere de se ipso animal praedicatur omne formaliter actualiter ex ordine contentum in animalibus, non
tamen est certum quod quando animal praedicatur de homine logica signata et potentialiter debeat
de homine animal praedicatur omnes species quae, non actualiter ex ordine, sed solum in genere de lo-
gica continentur in illo prae modum totius potentialis.

Replica: ^{bis} e.g. de animalibus praedictio de
homine et totum potentialiter non praedicatur de se ipso omnes species, quae ex actu ex ordine non conti-
nentur, e.g. sic: et homo animal praedictio de homine et totum potentialiter continet omnes spe-
cies in potentia: e.g. omni species potuit de homine praedicari, praeterea, non enim est minus
et sic continens actualiter ad actualem praedicationem, quam potentialiter ad potentialem.

Dicitur: quia ex actu ex ordine non continet continens metaphysica et ontologica conc. cons.: continen-
tia logica et potentialiter neq. cons. et dicitur in sab.: continet omnes species in potentia reducibiles ad
actum continens actualiter et metaphysica neq. in: reducibiles ad actum conc. min. ita quae conti-
nentia logica, sicut in toto potentialiter sic potuit actualiter de ordine, in ex ordine et actualitatem
intra de praedicto respectu subiecti, sed de praedictibili respectu subiectibilis, quae totum potentialiter
etiam dicitur ex ordine et actualitatem ordinis quae in actu ex ordine comparat naturam indifferen-
ter ad species qui uide non respectat actualitatem de ordine metaphysicam praedictandi, in ope
illud destruitur et dicitur est.

Ex eadem predicatiois cuius predicati cum subiecto predicabilitatis vero continentia per modum
 superioris; cumque continentia ista non sit de contra natura generica quae predicatur, sed tantum
 ut logicum accidens respectu naturae essentialiter mutabile constituta, inde videtur quod praedicta
 de certa natura generica de aliqua specie deca non predicatur talem continentia in qua ista est ca-
 tio solius potentialis = ad hoc potest instari contra mentem naturam genericam predicatam per modum
 partii potentialis, quia prout in eam continet species impotentia

Argues ratio: natura gene-
 rae potest logicè predicari de speciebus in eo sensu in quo eas includit; sed per modum partii potentialis eas
 includit: ergo. min. propter: per modum partii potentialis eas identificat in se iusticia: ergo eas includit.
 Conspicitur non enim apparet comparabile eas identificari & eas excludere.

Secundo: idem natura
 generica ut totum potentiale predicatur de speciebus quia ista continent ut in se potestatis; sed natura
 ne generice per modum partii respicit species ut respicit species ut totum, sicut potestatis ergo. pro min.: idem
 primum et eorum, quia natura generica ut totum potentiale et contraibile & determinabile in di-
 versitas per species; sed tunc ipsum habet ut partii potentialis, cum nullius speciei est partii determina-
 te: ergo.

Dicitur maius: in quo eas includit logicè & potestatis continentia: sicut de necessitate neg maius & dicit
 min.: eas includit logicè & per modum superioris neg min.: sicut de necessitate con. mon. & sic ad alia
 ad eundem aut maius & neg min. ad prob. dicitur maius: quia est contraibile & determinabile per species
 tamquam per partes subiectivas continentia: quia prout est contraibile & determinabile neg maius.
 & dicitur min.: ut partii potentialis et contraibile & determinabile per species ut eas constituet con-
 ut eas subiacet neg min.

Non quae cumque continentia specierum in genere consistat ad logicam
 predicacionem, sed illa est necessaria quae est potestatis per se totam denominationem, et tunc continen-
 tiam et inclusionem de eorum potestatis natura generica per modum partii cuius conceptus solus est exclu-
 dere comparatem cum qua ipsum speciem constituit = alia est in se libere prelatam eod. dicitur quae solubilitatis
 antea vestra libenter ad unum

Disp 3 quid sit finis in actio de finit?
 dicitur naturam generis predica-
 bilis de finit.

Accidit differentia contra usum intelligentiam intendit est genus predicabile secundum naturam quae est subtractum secundum intentionem, et ipsam secundum intentionem secundum naturam ad ordinem loquum. et tunc de eis intelligamus an Philoſophus definiat naturam in recto et secundum intentionem de eorum natura, vel contra, vel an utrumque definiat in recto.

Tum rei definitio est habet in recto

quod prima pars intenditur ad definitionem: tum vero de eorum natura quod minus parte patet et ex materia alterius terminat definitionem. dubium est et utrum per predicam de pluribus differentiis et per in eo quod Philoſophus principaliter exprimit naturam generis, an ut generis et naturam, an ut ex quo principaliter ambo.

Secundo intendit nec Philoſophus definire naturam rectum secundum intentionem pro secundam intentionem rectum autem. et hoc primum est quod natura pro utroque non est loquere predicabile cum laeet ordine relativo ad inferiora. ratio secunda est, quia secundum intentionem recta significatur in abstracto, definitum vero est genus quod dicitur secundum intentionem concretam in materia.

Tertio item

deum est quod promissa est forma concreta semper accipit unum vel plura ab abstracto et tale quod materia est forma sunt infra idem predicamentum, et una quae quae secundum partem incomplete ad alteram ordinatur: vel accipit unum accidentaliter tale quod materia est forma expectant ad altera predicamenta quae in casu non per se sed per accidens ordinantur et ununtur.

Hic pro prima sententia communis

inter scholasticos et Averroes defendit definitum fore in definitione generis esse naturam in recto et secundam intentionem in obliquo = contra defenditur communiter a Thomista, nempe secundum intentionem in recto terminare definitionem, et naturam in obliquo = media autem sententia quae ambas conciliat et amicitiam philosophum in recto definire naturam et secundam intentionem, ita quod fore definitum sit genus dicitur utrumque ex quo et principaliter. est communis in Averrois et Thomae, ad quae concluditur legitime deducta; pro qua sit.

Nostra Conclusio.

Definitum fore definitionis generis est natura quae predicatur, et secundum intentionem quae est modus predicandi, accipiendo concretum ex natura et secundum intentionem in recto. constat claris clarissime ex magis quae ubi ait: quod dicitur quod natura predicatur de pluribus, sensus est quod per se ut ubi ait secundum intentionem est quae predicatur. et applicationem definitionis pro genere, et quod sit est iudicio et speciatim: ergo quod dicitur dicitur genus est quod predicatur de pluribus in eo quod dicitur, sensus huius intentionem est de natura pro ut ubi ait secundum intentionem; sed in hac propositione, natura pro ut ubi ait secundum intentionem in recto est natura et secundum intentionem: g.

Mai est explicatio Dthome. non proxi qua ad primam partem: scilicet in isto illud est sensus definitio-
 nis, id est sensus definitio nisi ostenditur quod predicatur: arg. — proinde deinde qua ad secundam partem: quod
 reduplicatum in qualibet propositione scilicet et in isto scilicet ad rem unum illius; sed in hac propositione natura
 utroque est subiecti secunde intentioni reduplicatum secunde intentioni: arg. ubi scilicet de subiecto in isto
 ad rem unam est intelligendum explicatio Dthome de claranti intentionem scilicet; definitio generis
 non predicabile

Et in ista rationem apparet pro conclusione: definitio scilicet in genere definitio-
 ne illud est quod scilicet scilicet et in isto in predicatione de pluribus de se in hoc quod; sed in tali
 predicatione scilicet scilicet et in isto tam natura quam secunda intentioni: arg. proinde qua ad primam
 partem: in tali predicatione scilicet in isto scilicet res que predicatur; sed res que predicatur non est secunda
 intentioni sed natura: arg. proinde: res que predicatur (secundum sensum definitionis) est que scilicet est secunda
 intentioni: ut dicitur Dthome; sed quod scilicet secunde intentioni est natura, cum in tali et subiectum in
 istis: arg.

Iam ergo proinde apparet qua ad secundam partem: genus terminat scilicet in isto
 definitionem in quantum scilicet et in isto specificat dicitur ab alijs predicabilibus; sed de terminis specificis
 generis ab alijs predicabilibus est a secunda intentione: arg. pro secunda intentionem scilicet et in isto
 terminat definitionem. mai constat in omni de se in isto cum specificis de se in isto est prima se obiectum de
 se in isto, ab alijs. in ista est natura quia genus a secunda intentione habet diversum ordinem ab
 alijs predicabilibus in quo est ista eorum natura dicitur in ista specificis de se in isto.

Hacra

none et in ista proposita, et in ista in ista, non obstante; occurrunt Patres Confluentes et cluden-
 ti ad in ista Dthome. Magis omnes qui nobiscum iudicant dicitur ab alijs in ista sequentibus: ubi in ista
 in ista naturam sub secunda intentione aut reduplicata forma intentioni in ista, intelligimus secunda
 intentionem contentam essentialiter vel accidentaliter nature per modum subiecti. in ista secundum: con-
 for natura est accidentaliter genus, cum contentam secunda intentioni per modum contentam accidentaliter, unde
 cum definitio ad definitionem essentialiter vel essentialiter genus, nunquam potest natura scilicet et in isto de se
 in ista terminare.

Primum: arg. quantum intelligimus secunda intentionem contentam essentialiter
 nature quantum illam per modum forme reduplicamus, ut si quis dicitur natura est subiectum generaliter
 est essentialiter genus; sed hoc est natura terminare definitionem contentam forme reduplicate nunc per cum
 de in ista in ista: arg. nunquam natura est terminus proprius a proinde scilicet et in isto potest definitionem
 terminare.

Vltimus dicitur: quid quod alicui subiecto competit ex aliqua suppositione accidentali? in accidentali
 competit; sed in hac suppositione natura ut subiectum generalitatis et genus, nature competit generalitas
 ex suppositione accidentali: ergo probantur: illa propositio proponit naturam ut subiectum ge-
neralitatis; sed accidentale est natura ut subiectum generalitatis: ergo in ille propositione generalitas solum
 competit nature ex suppositione accidentali. modo sic; at vltimus in isto solum definitur genus
 essentialiter tale: ergo non naturam ut subiectum generalitatis.

Denique: quantumcumque adu-

glitatur secunda intentio supra naturam semper secunda intentio manet eorum essentialiter eorum modum
 subiecti: ergo semper secunda intentio aduulgata competit nature accidentali. probantur autem: omnis actus
 a se forme precise accidentalis, semper est eorum essentialiter in subiecto ad se comparatur tamquam ad pro-
 priam accessibilem; sed secunda intentio quantumcumque aduulgata supra naturam aduulgatam compa-
 ratur ut eius actus a se forme accidentalis ad naturam propriam accessibilem: ergo.

¶ Item: dicitur

natura ut subiectum secunde intentioni, vel significatur proprie capta pars nature vel eius aucto-
 ritate secunde intentione vel aliquid partium ad secundam intentionem? id est: ergo secunda in-
 tentio accidentali vel significatur cum non sit decemta capta pars nature precedentis secunde intentio-
 nem. si secundum: ergo idem quod prius, nam aucto illa est natura aduulgata accidentali; sed in ista natura
 generationem adque aduulgata naturaliter essentialiter competit nature: ergo.

Si tandem ultimum

dicitur, ut cum est (sicut) secunda intentionem essentialiter predicat de natura que omni acciden-
 tali predicatio essentialis sit media reduplicatiue, sicut dicitur in animal unigenitum genus essentialiter
essiale; sed in hoc casu natura vel subiectum essentialiter de materiali constat, quia quod deca dicitur
 boni communitate forme reduplicatiue: ergo quodcumque respondens nunquam consistit in eorum essentialiter
 definitionem traditam ad se pro genere predicabili.

Ecce autem rationes que in istam conclusionem dicitur sen-

sentire nostre estimationem euerunt, illas que ponuntur esse proprie, earumque significatum claritate que ad-
 uerbo demonstratio = concordantiam naturam essentialiter acceptam nunquam essentialiter posse definitionem
 Posse, sed tantum quod secunda intentione consideranda debet et constituta in ordine logico, quod in sensu iudicio
 naturam proprie determinare definitionem eorum quod esse et ratione sui concretum genus constituent: quare cum ad se
 fieri definita in genere, illud est forte definitum a quo genus essentialiter constitutum.

Ex hoc cognoscitur considerationem in genere, nempe quatenus natura accidentalis v.g. compositio ad generem
 etiam tamquam ad formam logicam cognoscatur natura tamquam subiecto conceptum formale et futurum; et
 quatenus iam ex eis constitutum terminat per seam essentiam de finitionem. improprie consideratione accidentalis
 est nature logica intentionis, sicut cuique est accidentalis est quibus intentionibus formae; ceterum generis iam a se
 suo sine nature accidentis intentione immutabile utraque pars est essentialis, cum omne conceptum accidentalis
 dicat et subiectum realem formam et formam denominantem subiectum.

Hic per personam ad primum
 interrogatum dicitur generalitatem esse accidentalem nature, generi vero proprie esse essentialem et generalitatem et
 naturam = nec contra hoc obicit naturam terminantem definitionem esse in generalitate, quia cum ista non termi-
 netur nisi in concreto, et istud non minus debeat saum esse forme quam subiecto, inde videtur quod conceptum ter-
 minans definitionem partem accidentis forme logice denominantis naturam, partem accidentis subiecti essentialiter
 constituentis genus per se ipsum partem informam

Ad secundum con. nature accidentaliter est hinc
 quidquid est contentum ex ratione accidentali, hoc autem tantum probat generalitatem non esse essentialem nature
 sicut subiectum eius, quod non nego. sed quibus hoc sit verum, qui ad veritatem negabit esse essentialem conce-
 ptum generis tam naturam subiectivam quam generalitatem subiectivam? at enim a se non est de natura
 generis constituta accidentis intentione, vel de concreto genere, non vero de natura et forma secundum
 intentionem quatenus mutuo inter se in se comparantur per modum forme et subiecti: ita cum natura sic con-
 stituta utrumque essentialiter dicat, utrumque in se importatur a genere definito terminante definitio-
 nem definiti.

Per idem patet de reliquis quod difficultatem non ducit ad rem solutam. et patet sic ad po-
 test. solutionem doctrinae in actibus intus vel rebus artificialibus per ordinem ad logicam quam terminant ut
 obiectum formale quod; nam quia obiectum formale est conceptum ex artificio et ex artificialitate tamquam coope-
 rabiles essentialibus obiectis, ad terminandum logicam per modum obiecti quod definitur in se habet omne
 rem accidentis artificium et artificium denominans materiam.

Solventur argumenta.

Ad primum: Philosophus definitur circumferre; sed conatur et secundum definitionem in se non sit unum.
 per se: est maius est certa quae non est unum per se non est una definitione de sensibile. in primum: natura
 et secunda intentio non pertinent ad idem predicamentum; sed non pertinentibus ad idem predicamentum
 non sit unum per se: est maius constat quia natura formae pertinentibus ad predicamentum substantiae, cum natura
 substantialis possit denominari genus. in primum: et non pertinentibus ad idem predicamentum non comparan-
 tur ut materia et forma, vel ut per se habet et per se habet; sed unum per se, si unum sit ex rebus sic comparatis?

ergo mai' est nota quae unum genus compositum exponitur et habebit ut potentia et actus in se ad idem

genus.

Dicitur mai' unum posse potentia substantiali vel accidentali; concinnari: potentia substantiali proprie
neg mai'. dicitur min': non fit unum posse potentia substantiali concinnari: accidentali neg min'. et sic ad requisitas pro
bationes.

Conueniens unum requiritur in definitio et unia definitione definitiaria, ceterum hic unum non cogitur
potentia substantiali concinnata ex potentia et actu substantiali concinnatus in se ad idem predicatum: sufficit ergo quod una
ex partibus ad aliam ordinatur ob aliquem finem et hoc non magis est in unum posse potentia substantiali
forme denominatis substantiali uel potentia accidentali uel forme denominatis accidentali.

Ad potentiam
unitatis unius non est necessaria materia ordinata prior ad competentem, nec quaeque in unum ad idem predicatum
uincit et ex doctrina Philo'i. Erme. cap. 6. textu 15 ubi docens unum posse fieri ex actu exponit exemplum apertum
inquantitate equali; sed nec quantum dicitur subiectum in se ad idem genus cum quantitate praetermodum forme, nec
substantia primum subiecti quantitate ad unum posse ordinatum, et similiter deo de quantitate concreta in
substantia: ergo si numerus ad unum posse non est in se ad idem predicatum, nec quod magis
intere ordinatum essentialiter, sed solum quia una illarum ad alteram quomodo libet ordinata dummodo utraque
se habeat prout in potentia et actus.

Difficultatem in dante potentia in natura haec
mane dicitur Dominus, et diuina substantia ex quibus fit unum posse fortiter solum quod natura se ha
beat prout in potentia et in substantia prout in actus; et tamen hoc non obstat quod in unum in se ad idem
predicatum cum diuina substantia ratione in competentem in predicatum et in uolens: ergo non in:
expendit sacramentalibus corruptis generatur forma substantia uel caminus ex qua quantitate po
nentibus ad unum in potentia fit unum posse: ergo.

Ad quaes secundo: genus definitionum ad se habet ex parte et
saliter obiectum logicum; et diuina quae uidetur cum intentione non est parte fortiter obiectum logicum: ergo nec de
finita fortiter parte. mai' est uera quia quae prae predictabile est unum obiectum logicum. prout in unum: natura
quae uidetur secunde intentione non est fortiter parte aristoteli; sed non est fortiter parte aristoteli non est fortiter parte
obiectum logicum; cum unum tantum habeat de obiecto logicum quantum de aristoteli: ergo. magis quae: natura est aristoteli
pendens intentionem ac secundam intentione: ergo non parte fortiter.

Dicitur mai': parte et fortiter est obiectum logicum uel
ut quo uidetur quod concinnari: potentia ut quo neg mai'. et dicitur min': obiectum logicum quod neg min': quo concinnari, ad quod concinnari
et dicitur min': non est parte fortiter obiectum logicum ut quo et in concinnari neg min': ut quo et in ad tracto concinnari.

Vt cum ei natura considerata metaphisice communi proprijs non habet aie unde et forte obiectum logice cum
 metaphisice iuxta solitas aristotelia non sit atamen cum his quohabet q' illa iam denominata a cumda intentione
 habet eor e aie unde tanquam amato proprio terminet definitionem. ratio est quia ut et forte obiectum grae
 debebat esse eo proprio maius aristotelia; atamen ut terminet definitionem hoc necessarium non est; sed tantum q' aie
 et communi proprijs habeat constitutere concretum genus, et hoc habet per suam partem capacitatem denomina-
 bilem a secunda intentione: cum ergo definitio de finitioe generis cuius opus est fabrica eque in recto debeatur natu-
 ram subiecti et generalitati prout modum forme, inde est q' ad naturam et secundam intentionem in recto exprimitur
 dem genus logicum definitio.

Respondeo: sed concretum genus non dicitur in recto naturam, sed oblangenerata-
 tem tanquam formam; ergo quomodo definitio de finitioe concretum, solum definitur in recto secundam intentionem.
 aut prout eodito thema s me. sic dicitur art: alby, ut in predicamento dicitur, sola qualitate significat, eorum sic:
ita habet qualitate in concreto alby, sicut generalitas in concreto genus, sed in concreto alby, sola qualitate significat.
 ergo concretum genus sola generalitatem.

Dicitur am: concretum genus ut constituitur negans: et loquitur in predicamento
 concretum: dicitur quia subiectum temper adiectum ad predicamentum forme denominantis et in huius predicamento lo-
 cantur; constituitur vero et in actione concretum alby non minus dicit subiectum quod qualitate, sicut genus eorum applica-
 te, oblangens autoritati.

Capitulum 2 de specie secundo predicabili.

Species ut adna ariet de propria acceptione secundum definitionem duplicem quam Philo sophus dicitur ad hanc rem
 unam cum ordine subiectibilitatis ad genus, alteram cum ordine respectu ad individua. prima aceptio
 constat ex hac definitione, species est quae subiectiva generi: secunda constat ex ista specie et quae predicativa de proprijs
 differentijs numero in quodlibet.

Definitioe istae sunt ad Philo sophi accipit pro specie natura, qualis predicati
 ambem cum reliquis predicabilibus a quibus dicitur per aliquos particulas, cum nullum quae speciem predicativam in
 quodlibet, vel q' ad eum est ut tota eorum. ad caetera igitur debet species alia eum significare (de qua sermo per eum),
 et alia subiectiva: species igitur subiectiva illud cum huius quodlibet locum dicitur in genere supra ad q' com-
 paratur et in huius respectu in huius, ut exemplis videtur de ordine in substantia corpore illa constituitur in dicitur in
 specie.

Superius ergo hoc dicitur ordine speciei in fine, namque subiectivitate ad genus et per adhibita ad individua,
 dicitur utrumque respectu ista ita conueniunt ut subiectivitate in ratione habet predicabilibus, vel q' dicitur est, utrum sub
 iectivitate speciei ad genus adiectum in ista predicabilibus de individua, unde alio aetate predicamentali ad predica-
 mentum subiectivitate tanquam ad propria, id est, cum omni aetate placito quere.

25

.I.

Disputatio quomodo in specie infima se habeant
subiunctio ad genus, et predicabilitas ad individua

Prima sententia est Mag. Joani a tanto thoma dicitur in subiectio ad genus, et in specie infima ad genus in eius predicabilitas
tamquam in propria ratione; in q^o & sequente ab. secunda sententia predicabilitas et conceptus communis obparatus contra subiectio
itate aientia natura species est in dolo, species infima. secunda ita d. Complanentes. tertia tandem sententia docet predica-
bilitate species de individuis ad genus in eius subiectio ad genus. ita M. Carianus in cap. de genere, et q^o p^o it.

Nostri Conclusio.

Subiectio in specie infima dicitur et in partibus primis ad rationem apertam eius predicabilitas logica de individuis. huc
conducit, ^{ante} ante dicitur alij; iudicia; proinde: idem species infima est predicabilis de pluribus de se in numero quia
participat in specie infima predicabilitas communis omnibus predicabilibus; sed species infima participat in specie infima
predicabilis communis omnibus predicabilibus, est et forlita subiectio: ergo, maius negat pro: species infima tantum
est forlita predicabilis, quantum est forlita constituta per predicabilis contracta in unum particularem modo de alij; predi-
cabilibus; sed species infima tantum constituitur forlita per predicabilis contracta in unum particularem modo de alij; predi-
cabilibus, quantum participat in specie infima predicabilis communis omnibus predicabilibus:
ergo.

Maxima superior pro: species infima et participat in specie infima predicabilis, ut sic dicit forlita ordinem ad predicabile
haberi per modum generis; sed ordo in est subiectio: ergo, minus non dicitur concedenda; maius pro: participat
participat ordo ad obiectum participatum: ergo species infima et participat in specie infima predicabilis, ut sic dicit forlita ordinem ad pre-
dicabile per modum generis, modo sic; sed species infima dicitur forlita ordinem ad predicabile ut sic haberi per mo-
dum generis et est subiectio forlita: ergo species infima est forlita predicabilis quia est forlita subiectio; adque ad
subiectio et ratio forlita oratio predicabilis.

Vagetur hec ratio: species idem est predicabilis forlita de pluribus
numero, quia est forlita infima; sed conceptus infima in specie est subiectio: ergo, maius pro: quia predicabilis de
pluribus numero non conceptus species quia videtur ab infima et sub altera. minus pro: conceptus infima in
specie est ordo in ea ad rationem superiorem; sed ordo species ad rationem superiorem est subiectio: ergo conceptus infima
in specie est subiectio. modo sic; sed ordo species predicatur de pluribus numero quia est infima: ergo quia est subiectio
bilis; ac proinde subiectio in illa est ratio apertam predicabilis.

Ratione ita manifeste patet a solutio am-
manis eadem deo quod subiectio habet de materiali et in omnia ad predicabilis in specie, et in ad-
illam non habet de materiali quod per se constituitur in ratione, species dicitur materialis predicabilis, nempe per
dicabilis participat per subiectio et per se constituitur in ratione, species dicitur materialis predicabilis, nempe per

necessarium potest habere de materiali id agno potest habere et infima, cum sint rationes preterites ad unum et in
necessario et essentiali et distinctum ab aliis predicabilibus.

Secundo pro conclusione: subjunctiva scilicet ad genus
est ratio communis univocae in speciebus infimis: ergo de omni specie infima et logica predicabilis, quae contra omnium
conceptum est logica predicabilis respectu alterum quorum est ratio communis univocae. aut non potest negari genus
quodammodo in speciebus univocae in ratione communis eoque ab eis per se patet; ab his subjunctiva ad genus
et ratio eoque est in diversis partibus a singula specie infima: ut de numeris: ergo.

Motivo: ergo in speciebus

Cum subjunctiva ad genus est fortiter predicabilis de eodem dicitur, proinde contra ab eo quolibet et est predicabilis scilicet eoque habet
rationem communem et univocam in speciebus: sed in specie infima alicui subjunctiva ad genus habet rationem communem
et univocam in speciebus: ergo in specie infima alicui subjunctiva ad genus habet rationem communem et univocam
de qua subjunctiva ad genus est fortiter predicabilis de eodem dicitur, sed ab eo contra videtur nulla esse comparatio univocae

Arguuntur: nullus respectus opponitur ab alio ubi opponitur; sed respectus predicabilis in specie est oppositus respectu sub-

jectiva: ergo respectus predicabilis in specie alicui non potest a respectu subjunctiva, maius apparet esse minus pro: respectus
predicabilis in specie terminatur ad plura et plura; sed respectus hic in specie opponitur et respectus subjunctiva: ergo maius
est minus et aliter. minus pro: respectus subjunctiva in specie est terminatus ad unum et unum est, et in terminatur ad genus
etale de se habet et unum et unum ad eundem unum; sed respectus terminatus ad unum et unum est et opponitur respectu termi-
nato ad plura et plura sunt, cum respectus unum et unum et aliter: ergo.

Explicatur et arguitur: non minus respectus

terminatus in opposito respectu terminatus in unum, quam respectus subjunctiva et predicabilis de se opponitur; et opponitur
illa probet in opposito respectu terminatus in unum et unum et una altera non provocatur: ergo.

Arguuntur et dicitur

quod si quilibet est in eodem contrario oppositum fortiter de se aliter. quod in primo illud in hoc: respectus causae secunda
ad defectum est oppositum respectu quod habet ad causam primam; sed a respectu vero generandi causae sub ordinem
dicitur causam, seu ad defectum: ergo primum in respectu oppositum, et una saltem est ab ordinem
mentum.

Respondeo: patet quod Paulus terminat relationem dandi, quae optime inferunt se fieri relationem fraterni-
tatis ad alium filium in dandi; sed respectus quo Paulus terminat relationem in dandi oppositus est relationi fraternitatis quae
dandi ad alium filium: ergo idem dicitur.

Sed contra hoc dicitur et dicitur magis difficultate dicitur in unum in unum in unum
et: quid enim magis opponitur quae idem dicitur, et id agno nam impossibile dicitur ab alio quod id agno quis movetur ut
ad quod dicitur dicitur; et tamen in unum in unum quod est motus ex ab ubi a tanquam alio agno inferre illud
et ad ubi a tanquam ad ubi ad quae: ergo.

Igitur pro solutiōne nōne forme veritate q̄ ab entitate rationū nō dīcuntur proprietas dīcuntur realis et sic
 modū quo ad dēntia accīdūt in natura libū est ratio, quā cū ens rationis consistat in cognōcō, semp̄ ea reguntur
 in ea cognōcō quā nunquam ex potest nisi in dī alicuius congruentē, quamvis nempe p̄ima factio in bet et
 inclinēt ad secundā. et solū in hoc sensu affirmamus subiectibīlītatē p̄ se in forma esse eadē q̄ tantū q̄ cū p̄dica
 bīlītatē = secundo iure est ipse in forma, non est aliq̄ subiectibīlī et aliq̄ p̄dica bīlī sed eadē q̄ ipse gaudere du
 ḡta in adq̄tato respectu p̄cedentis ad genus et ad individua et ex hoc duplī in adq̄tato ipse in forma ad q̄ta esse
 quā a se est

Iam ex informē dīcuntur: ab altero tōi oportio oportiois ad q̄ta esse mai: in ad q̄ta esse dīcūt:
 in dī oportiois esse: in dī entitatis oportiois mai. factio q̄ oportiois oportiois ad q̄ta esse dīcūt: secundū esse dī oportiois
 tūq̄ oportiois et similia factio oportiois in ad q̄ta esse non potest esse naturā factio in forma dī oportiois, sed cū hoc compo
 nitū q̄ entitatis substantie fortitatis inferat respectu substantie, quamvis aliter fortitatis inferat oportiois cū illam

Vt in doctrina supra completa iam adueta, veritate p̄cipue in relatione quā ad q̄ta esse coalescit coconceptu ad
 et coconceptu in tantū coconceptu in ad q̄ta esse et in tū oportiois; quō enim mai oportiois quā ab solū
 tūq̄ relatiōis et tūq̄ relatiōis substantie ad respectu inferat et fundat substantie in quō conceptu in uero. cū
 eadē ipse substantie in ad q̄ta esse substantie inferat et fundat et non potest substantie in ad q̄ta esse
 p̄dica bīlī, quamvis conceptu aliter oportiois in.

Et est ratio quōdāmodo quā p̄dica bīlī, subiectibīlī in ipse
 in forma est mensura et regula p̄dica bīlī in; tantū enim est in forma et amplī latitudo quā in p̄dica
 bīlī ad se est contra ens naturā communē generatā; sed differentia et contractio naturā communē generatā
 dīcuntur conceptu subiectibīlī ad genus nō est ipse ad individua illā respectu constitutū ad subiectū. et q̄.

Secundū
 nullam continet difficultate. dīcuntur ergo nō in uenture q̄ oportiois nec ratio et inferant et p̄cedent, sed tantū q̄ oportio
 nis fortitatis cū dī entitatis quōdāmodo una aliter inferat relatione logica et secundo in uentura, ac pro inde non
 accīdūt in ad q̄ta esse oportiois nata sententia p̄bare, sed dīcuntur contractio non uenture, et ergo ratio in dīcunt
 ad utramque. = sed dīcunt q̄ ergo dīcunt albus in simili aliter albo quā oportiois inferat dīcunt alby fundat dīcunt
 in dīcunt cum nigro.

Dicitur ratio nota p̄bat de omni celi, tantū enim in uentura quōdāmodo extendit ad p̄dica bīlī
 quā in ratio communē contracta iniet p̄dica bīlī contractio, nisi amplī cū in uentura quōdāmodo: est ergo he
 illū uero: est in et contractio, subiectū in, limitat ut solū p̄dica bīlī dīcuntur cōpōs et in tantū de
 p̄dica bīlī solū p̄dica bīlī de uentura in uentura et non dīcunt: ergo ergo dīcunt de p̄dica bīlī in forma affirmare
 tenentur de omni p̄dica bīlī in uentura in subiectū cū p̄dica bīlī in uentura in.

Facta ratione eae ratio, omni enim predicabilis non potest constitui predicabile, in qua constituitur eae natura superior
constituitur per inferioris, necesse inveniendi ordo subiectibilitatis in contrahente: ordo subiectibilitatis, eae constituitur
quo ad ista, vel ut rectius dicam, per intelligitur, necesse in predicabilis antecedent: ab eo ergo locus ut subiectibile
mentem predicabile cuius contentus semper est illa que per se in ad differentia determinante per respectu subiectoris
logica ad genus quod in se inferiora vel sub altera constituitur

Ad quod secundo: respectu qui separati existunt, non e
inferunt in eadem natura; sed subiectibilis et predicabilis separantur in se: ordo in genere primo in se logica
que in communis natura non est predicabilis, et tamen est subiectibilis, secundo in eadem natura in se ab
altera que est subiectibilis per modum generis et solus est predicabilis per modum generis.

Secundo: quod liber dicitur
narrat ab alio re habet et perfectio eius; at predicabilis ipse non est perfectio subiectibilitatis: eae. mai
constat in omni proprietate naturali: inuenitur apparet vera quia subiectibilis non perfectio sed determinatio
dicabilis.

Ad primum dico non in propria natura simul subiectibile et predicabile natura
eius que non potest, nec obiectum est quod non; sed in natura que in se habet et dependit et in dependen
tia in se de se et conceptu nature cuius tantum gaudens per se patet ad secundam probationem eae ipse sub
altera natura predicabilis immediate deinde in se, eae que componitur in illa quod in se natura
natura per differentia, sub altera constituta natura et in se ad differentia generis superius determinan
te in se non est subiectibilis: in se ergo est natura differentia per se subiectibilitatis ad naturam communem
eius predicabilis natura, nec ad conceptum per se in se logica per predicabilis respectu subiectibilitatis
obicit quod non conceptus separabilis, quia proprietate logica et eae, omnia in se natura, expectat in se natura
natura in se natura, ut patet in predicabilis respectu nature veli cuius est proprietate logica.

Ad secun
dum quod dicitur per se natura eae nature subiectibilis non est predicabilis, sed ordinis secundo in se natura ad
natura superioris; nec actu perfectio nature predicabilis est in se natura secundo in se natura ad in se natura; eae hinc
natura eae natura per se natura eae proprietate logica nature subiectibilis non quia ab ista natura per se
natura et proprietate influentis, sed tantum in se natura in se natura, secundo natura eae natura, subiectibilitatis hinc
natura eae fundamentum predicabilis in se natura.

Disp. et utrum possit concipi cum fundamento
ut species predicabilis natura cui repug
nant plura numero distincta.

Dubium precium, ubi generalibus propriis ad naturam Angelicam communiter contractum
 quia circumstantiis individua, obliqua modo dicitur et opposita. Quia numerica dicitur solus dicitur
 amateria. huiusmodi natura potest concipi et substantia spirituali in omni parte in quo sensu generaliter caritate
 gaudet ad omnes partes Angelorum. ergo potest concipi et substantia spiritualis completa in quo sensu dicitur
 repugnans multiplicationi numerice et essentia materiae.

Denique concipi potest substantia secundum
 substantiam et pro corpore individua per Michaelitatem vel Daviditatem, quae accidentibus habent
 respectu substantia spirituali complete, quatenus ita esse non maxime potest esse in materia quae in materia
 est vel quibus aliter Angelis, tunc aliter autem in materia habet determinata et ad eundem, aliter in uno

Natura predicta dicitur sicut caritas naturae potest esse secundum et ex ratione unam vel tantum secundum ratio-
 nem, primo modo sicut caritas humana quae concipi multiplicari per individua secundum et predicta dicitur
 talis secundum rationem tantum, competens naturae quae aliquo modo concepta est fundamento aliter, sicut, et de
 natura ad plura in quibus concipi potest esse, et de caritate et predicta dicitur in haec asserione procedit dubium ergo ana-
 turam Angelicam speciatim sunt.

In his prima sententia dicitur naturam Angelicam in adaequato concepta,
 vel ut quae ad differentiam individui concipi potest ut per se predicta dicitur, hanc sententiam tanto acrimonia studium
 cant plures Thomae inter quos d. Complicatus, et copiosius minus d. Thomae, et audeant accedere non se nune-
 rando de seipsum eius qui contrarium sentit. Secunda sententia est etiam aliorum Thomistarum inter quos
 Doctor et alii, et quae solita eruditione ostendit nonesse. Sicut d. Thomae dicitur in libro de substantia salmantina.

Nostra Conclusio.

Nullo modo concepta natura Angelica est species logicae predictabilis, quia sententiae proprie
 dicitur, relegant plures Thomae ab opere d. Augustini Thomae Magistri, et ex illa multiplicatione rationibus in-
 tendo sedere copiosa, primo a se de spiritualibus creaturis tractandi. Natura Angelica est forma simplex et abstrac-
ta amateria, impossibile est enim fingere quod plures Angeli eiusdem speciei, sed natura Angelica quae non solvet
 concepta est forma simplex abstrac- ta amateria, et ergo impossibile est fingere in natura Angelica plures Angeli eiusdem
 speciei.

Videtur Thomae respondens praecise autoritati d. Thomae, imitari debet de natura Angelica et de quae
 concepta, ac proinde soluta contracta ad Michaelis 88, non tantum loqui de natura speciatim praecise ac singulariter
 individui in quo sensu faciant, potest comparari ad plura numerosa dicitur.

Sed solutio ita solutio non mere-
 tur; Videam enim qui recedunt a dicto Thomae, nam natura Angelica secundum predicta essentialiter ac pro-
 inde in adaequato tanta, si forma composita et materialis, amateria simplex et abstrac- ta amateria, est sic

est unum de illis pluribus angelis, quibuslibet eiusdem speciei, sine leuione autotantū superiōris se ueniret impossibile factio-
ne plurium numero Angelorum, si horum forma est simplex et amateria abstracta.

Secundum eodē s. Doctrina
primo per hanc materiam locū tenet sic docante: duplex est contingere potest qd id significatiuū per nomē non ita aptū
naturę predicari de pluribus; modo, qd nomē significatiuū formę secundū quā determinatur ad hanc materiam; et
modo, secundū qd significatiuū formę quę non est natura naturā in materia recipi. ex quibus sic: ad formā significatiuā
per hoc nomē, natura Angelicā, specificā completā et ab indiuiduatione precisā non est apta natura recipi in materia: ex
nec apta natura de pluribus numero locū predicari, nisi ex eo patet, qd natura abstracta recipi in materia, ordinē dicit
ad materiam, quā modo a nullo concedi potest nature Angelicę ut specificę constitutę, et ab indiuiduatione precisę.

Rursus quia determinatio formę determinat eius ualētiam, nomē significatiuū formę secundū quā determinatur
ad hanc materiam, negat illā aptā naturę de pluribus predicari; sed nomē significatiuū per hanc formā, natura
Angelicā precisā a generalitate atq; significatiuū formę, secundū quā natura Angelicā significatiuū est
mutata ad hoc unū. ex qd concepta non est apta natura de pluribus predicari, nisi per hoc: natura Angelicā
est concepta non concepta quia quia determinabili per aliquid quā per generalitatem, cuius singularetas radicit
essentiāli essentia materialitatis eius.

Tertio: Ipse qd, a d. Angelis nec habet pro conclusio re nata:
si ergo Angeli non sunt compositi ex materia et forma ut dicitur supra, sequitur qd impossibile est eisdem Angelis
eiusdem speciei; mutetq; impossibile est dicere quod sunt plures albedines separate, aut plures humanitates, cuj albe-
dines non sunt plures nisi secundū qd sunt in pluribus substantiis:

Ex quo sic uita Ang Mag, quia Angeli
non sunt compositi ex materia et forma impossibile est eisdem Angelis aut unius speciei existantibus potest compositi
per naturam Angelicā ad duos Angelos eiusdem speciei, quantum potest compositi ex materia et forma: ex hanc potest
concipi comparata ad duos Angelos eiusdem speciei quantum potest concipi composita ex materia et forma, modo sic;
sed natura Angelicā in ad quę concepta, ad quę singularitatem precisā nunquam potest concipi composita ex materia
et forma: ex nec concipi potest comparata ad duos Angelos eiusdem speciei; at ualētia specificā naturę stat in compa-
ratione eius ad plura eiusdem speciei: ex.

Denique: imperfecta autotantū, nec est impossibile eisdem Angelis eiusdem
speciei independēter amateria, sicut impossibile est eisdem albedines separate, aut duas humanitates independēter
aplicari substantiis: at impossibile est apprehendere eij fundamentis plures albedines separate, aut humanitates,
nisi dependēter a pluribus substantiis et per se: ex quo impossibile est apprehendere eij fundamentis duos
Angelos eiusdem speciei nisi dependēter amateria; at natura Angelicā eius a singularitate precisē refertur
dependēter amateria: ex.

Yta in categorione nota conclusio prima: uale loqu³ cotra est uny apty ad eundy in multo; ergo uale loqu³ secundy rationy (de quo soly agimus impertent) at uny apty secundy rationy ad eundy in multo; sed natura hng / specifica concepta non est apta secundy rationy ad eundy in multo; ergo nec per se uale secundy rationy. tunc ubi prima: natura cui secundy rationy referantur multa, non est apta secundy ad eundy in multo; sed natura hng / specifica concepta secundy rationy referantur multa: ergo. proce

Pro utin: natura secundy rationy in materialib³ referantur multa secundy rationy; sed natura hng / specifica concepta est secundy rationy in materialib³: ergo. pro utin: in materialib³ natura hng est eum receptibili in materia; sed natura hng / specifica concepta est secundy rationy inceptibili in materia: ergo. pro utin: natura hng / specifica concepta est substantia spiritualis completa contentiua; sed natura contentiua per spiritualit³ complet³ est secundy rationy inceptibili in materia, cu³ odo ad materiam inceptibilem referantur natura complete spirituali, ergo unde in materialit³ radicant³: ergo.

Varieta hec ratio: ueritate op hng. Proce omny numeriq³ multiplicati³ ex amateria, natura hng tanty potest concipi / per se uale, quany potest concipi cu³ odo ad materiam; sed natura hng / specifica concepta, quambis ad singularitatem referat³ nunqu³ concipi potest cu³ fundamento cu³ odo ad materiam; ergo nunqu³ concipi potest cu³ fundamento / per se uale.

Maior reliqua ueritat³ / specifica essentialiter est q³ numerica multiplicati³ ad distinctio³ ualib³ gen³ia. pro utin: concipere naturam hng, quambis ad singularitatem referat³, cu³ odo ad materiam, est concipere obiectu³ quimateriale³ et referantur; sed obiectu³ quimateriale³ et referantur non concipitur cu³ fundamento: ergo. n³ ueritas est nota. n³ prima: odo ad materiam in obiecto unde quaque ad materiam in materialib³ est obiectu³ quimateriale³ et referantur; sed natura hng quambis ad singularitatem referat³ et obiectu³ unde quaque in materialib³: ergo.

Rationibus huius occurrunt ad ueritat³ d³ctam no uale probare de uale / specifico secundy rationy, non uero secundy rationy; ad illud enim uale requiritur uale in natura hng capaxit³ uale ad numerica et material³ multiplicati³; atq³ ad uale secundy rationy, sufficit natura hng ad singularitatem referat³ adque ab eo in adequata concepta intelligantur uale referantur in contentiua per se uale numero distincta cuiusq³ possib³ forent; atque hec contentiua uale non est uale et uale referat³, sed tanty uale et obiectiua quatenus non referantur natura hng ad adequata concepta contentiua uale nature, sed tanty uale imp³ uale referat³ in distinctio³, ad que alio ab contentiua nature.

Solutio: ita, propter quod unum quod rationis oportet subesse in materia. unde ut dicitur: ibi ubi solutio non habet
 in materia unum non est species subiecti secundum quod quia est repugnans ordo reali ad materiam; atque est
 repugnans ordo secundum rationem ad materiam; ergo rationibus non habet probatur natura huius in materia con-
 cepta non est subiecti secundum rationem. tamen in qua est difficultas probata est in con- clusione.

Secundo:

quantum ad quod abstrahitur natura huius singularitatis, scilicet conceptus contra premissa ad rationem subiecti in materia;
 et in istis implicat conceptus naturae huius cum in conceptu subiecti in materia, et illa conceptus species subiecti secundum
 rationem; ergo, tamen non potest negari eternam receptibilitatem in materia est specifica differentia nature huius
 pro animalibus rationalibus; ad quod ad illa conceptus completus in materia. tamen est nota, non valens specifi-
 ca secundum rationem solus potest esse receptio subiecti in materia.

Tertio: sed ubi est repugnans nature

huius in materia conceptus in contrahitur per se numero distincta natura subiecti repugnans pluribus numeris
 distinctis, quia impossibilitas contrahitur subiecti oritur distincta ab invicem predictis materialibus
 contrahentibus nature huius etiam species animalitatis. est ratio, quia ideo tamquam a ratione radicali
 et primo repugnans pluribus numeris distincta nature huius etiam animalitatis species, quia natura pro-
 ceptus in materia huius receptio in materia, ad quod ad eam conceptus contrahitur subiecti in materia animalitatis
 nature huius receptio in materia distincta nature subiecti et contrahitur ad invicem receptio huius in materia animalitatis
 ne oportet.

Quarto: omni contrahitur subiecti nature conceptus non contrahentis: ergo contra subiecti

specifica secundum rationem conceptus non contrahentis secundum rationem; at contra subiecti specifica na-
 ture huius, sed ubi sunt plura numero distincta: ergo contra naturas plures numero distinctas, secundum rationem, repug-
 nat in materia huius contra subiecti specifica secundum rationem. modo sic; sed hoc plura numero distincta
 repugnant: ergo, propter ista: plura proinde ad naturam huius propter ista contra rationem sunt numero distincta
 ta: ergo repugnant plura numero distincta secundum rationem. contra propter: plura contrahentis inordinabilia ad ma-
 teriam, ubi contra rationem sunt numero distincta; sed plura proinde ad naturam huius contrahentis sunt inordinabilia
 ad materiam: ergo, tamen potest distinctio in numero conceptus in materia, ubi propter ista contra huius huius
 qd. a. tamen est constat quia ab impossibilitate in materia ubi conceptus ad materiam, numquam conceptus
 natura huius specifica contra quantum in materia conceptus singularitatis species.

Dis: ratio nota per se

concreta huius non procedit ad singularitatem subiecti, quia si ab ista procedat ut abest locus ut in ista materia de-
 terminacione ad proinde indifferens subiecti; quia nec indifferens et conceptus determinacionis non constituit
 natura determinabilia per plura numero distincta non per ista conceptus aliquo conceptus in natura

indifferenti, sed eorum possibilitate natura in se causis sunt impossibilia inferiora

Yaque cum natura

propria conceptus indifferentis et indeterminatae formae non exprimat in se naturam repugnantiem, adeo ratione fundamenti ut in se eorum ordinem ad plura numeros distincta, quae (et si aliter repugnent) non concipiuntur de pugnantia eorum indifferentis et indeterminatae naturae. Itaque, haec species quae proprie ad naturam a se ipsa, iudicantur eorum eorum valignale nobilitatemque sua continentem.

Sed contra sic: nulla est ratio

propria cuius obiectum non sit natura Itaque in eadem concepta et singularitate praecisa progressionem totam in se, utraque eorum conceptus: ergo, superior solutio praecipua est. Secundo: quoniam natura Itaque concepta in materia singularitate formae, non conceptus indifferentis ad plura genera cum non proprie ad naturam a se ipsa in materia, nec a se eorum determinatae formae unitate specificae individui est, ac proprie in capite scilicet in predictabilitate speciei logicae: eas licet non repugnet in natura Itaque unitate specificae in capite indifferentis et sic, repugnat tamen naturae Itaque indifferentis, vel quod est repugnans indifferentis conceptus in natura Itaque

Tertio: si supra data solutio vera esset tamen probaretur natura Itaque ad singularitatem

quae est conceptus negativae in capite indifferentis, non enim positivae, quia licet positivae unitates constitutae per positivum ordinem logicum unum ad multa, ita negativae unitates per ordinem indifferentis ad tale ordinem, haec non repugnantiem; et in hoc non intentionem non solum, sed in se.

Veritatem contra hanc in supra dicta co-

lutione non intentionem non solum, in quantum natura Itaque est in capite indifferentis praeterea unitatem fundamenti, et illius comparat ad plura numeros distincta; sed conceptus indifferentis in natura tale fundamentum non praestat: ergo, proprie. Conceptus indifferentis communis est omnibus predictabilitatibus; sed conceptus communis omnibus predictabilitatibus non praestat fundamentum in natura conceptus cum ordinem formae ad plura numeros distincta: ergo, in quantum indifferentis in natura quantum est de eorum non solum dat fundamentum et naturam conceptus cum ordinem formae ad plura numeros distincta quae, proprie distincta: ergo, quantum natura Itaque ad singularitatem praecisa indifferentis conceptus, eorum non solum fundamentum in se ut illius ordinem determinate formae speciei ad plura numeros distincta, aut est eorum, quia sic habet indifferentis in se unitate, sicut talis indifferentis unitatem tale unitate. communitatemque, aliter potest appellari individuum genus logicae, quia secundum naturam generis unitatem individuum non repugnat conceptus indifferentis

Contra solutionem subijunctam obijectionem

praecisa: ergo in natura Itaque praecisa ad singularitatem formae determinat ad determinationem ad unum vel quod est ad singularitatem radicali est secundum naturam speciei unitate, cum capite de ad plura numeros

distincta; et natura huius secundum conceptum specificum est prescindens ab determinatione ad unum.
 ergo. 1° con est doctrina nostra. min iabs pua: natura huius est determinata ad unum ^{et inaccessibi-}
 bilitate in materia; sed est prescindens ab inaccessibilitate in materia; ergo ad determinationem ad unum.
 pua min: non magis est natura huius inaccessibilis in materia quia anima rationalis ^{inaccessibilis}
 in illa; sed anima rationalis secundum conceptum specificum est prescindens ab inaccessibilitate in materia; ergo natura huius ab-
 accessibilitate. mai negari non potest eo qd in quo necitur est completa spiritualitate inaccessibilis; sicut inaccessibilis cogit-
 completa. min est qd est natura quia perfecta congruit anima rationalis secundum conceptum specificum pua hoc qd in pua pua pua
 currendi de curis conchili conceptu non est inaccessibilis in materia.

Confirmatur: sicut est essentia unius tantum singulari tali

sed in natura huius specificum sumpta, sicut dicitur a essentia ordinis ad materiam. Itaque sicut plura singularia in anima
 rationali descendunt ab ordine eius ad materiam, sed anima rationalis specificum sumpta descendit ab ordine ad materiam a se inbe-
 a capacitate plura singularia; ergo maius est, est enim ordo essentia ordinis ad materiam conceptus specificus in una quod
 natura ad unum comparati. min est qd constat quia conceptus specificus anime rationalis est de ordine absoluto, pro-
 ter qd deest intelligi proprium ad ordinem ad materiam, qui est de genere relativo
 + ad hunc prob per min mai et neg min.

Neg min. ad prob totum

et negant. quia conceptus specificus anime rationalis non est intelligibilis sine ordine ad materiam, est enim essentialiter
 actus s^u corporis organici. unde qui anime rationalis descendit ab ordine ad corpus organici secundum
 tenet, illi specificum ad quod non cognoscit. Pro hac veritate inter divina elementa caput de sama in-
 talis igno id igitur asserunt prohibet eadem per hanc verba: omnis doctrina remere a se aut a se aut a se
subi qd anima rationalis seu intellectus subiecta vere dicitur humani corporis in forma, et
rationes hanc veritate et habita in unum sicut per ad dicto sacro concilio approbata, et probatur.

Eo quibus visis

quod quid anime rationalis vere habent, est eius essentia; et si vere esse debent esse humani corporis forma;
 ergo essentia humani corporis, est esse essentia anime rationalis; modo sic; sed contrariatur intelligere anime esse for-
 ma humani corporis esse dicitur sine ordine ad materiam; ergo anime pua forma est corpus respectu dicit ad
 esse est forma; ergo forma que est esse dicitur humani corporis, esse dicitur dicit respectu ad corpus humanum
 esse ad materiam.

Eo quod se huius potest obstruere ratione dicitur in libro augustinus per essentia anime ratio-

nalis est esse s^u corporis organici. quia omnis actus primus intelligibilis est sine ordine ad materiam; per hanc
 potest ad confirmationem quia essentia anime rationalis non quod intelligi potest eo anime vere absolute, et
 in esse dicitur specificum dicitur a subiecta specificum dicitur.

Argumento: ut si specificus est unus aptus ad eundem in multis numero distinctis; sed natura huius potest
comparari aptus eundem rationem ad eundem in multis numero distinctis: ergo per naturam cuius est conceptus spe-
cificus non recipitur aptitudo ad multa numero distincta potest comparari aptus eundem rationem ad
eundem in multis numero distinctis; at ita se habet natura huius et conceptus specificus: ergo.

non iniqua est difficultas videtur copiam in Thomam ad 4 de spiritualibus creaturis sic con-
te nent huius albedo non prohibetur esse in multis quia est albedo, sed quia est in huius; ita natura eius
angeli non prohibetur esse in multis eo quod est natura immutabilis ordinata quod pertinet ad ratio-
nem speciem, sed eo quod non est nata recipi in aliquo subiecto quod pertinet ad rationem individui.

Ex quibus se multum inferunt: ergo eo quod natura eius angeli sit immutabilis immutabilitate
specificam pertinet ad rationem speciem, non prohibetur esse in multis numero distinctis, pro ut
contra: natura specificam huius est immutabilis ordinata ab immutabilitate specificam pertinet ad
rationem speciem; sed immutabilis huius, eo quod est nata immutabilis ordinata quod pertinet ad rationem speciem
non prohibetur esse in multis: ergo.

Respondetur: nature eius huius conceptus specificus conceditur illi aptitudo
ad eundem in multis quia est prohibetur eo ratione individuali, sed nature eius huius conceptus
individuali prohibetur esse in multis numero distinctis, ergo conceptus specificus ei conceditur
aptitudo ad eundem in multis numero distinctis maius minus certe sunt in qua salute aut vitium

Denique: conceptus specificus nature eius huius est immutabilis; sed ratione eorum que pertinet
ad conceptus specificos non prohibetur esse in multis: ergo natura eius huius conceptus immu-
tabilis non prohibetur esse in multis. atque patet immutabilis enim que est nature huius concep-
tus specificus, se habet sicut albedo huius albedo, eo quod natura albedinis; at est unica prohibetur
aptitudo ad multa subiecta quia est in huius subiecto: ergo in materialibus nature huius color prohibetur
aptitudo ad plures singularitates, quia est in huius individuo: ergo natura immutabilis eorum
se in individuatione propria eius speciem velis, aliter secundum rationem.

Sicuti quod patet quod ad pro
tui autoritate Thomam et in resolutione ad idem ad quod casus quo ad virtutem ad uerum religem
na aliter gloriose disputati = igitur contra maius negum; ad prob. contra maius negum. ad autoritatem
magis ratione, negum. ad prob. contra maius negum: non prohibetur esse in multis, se habet contra

in multis numero distinctis negum.

Ad secundum conc. mai. dicitur: ex conceptu individuali prohibetur in multis numero distinctis negum: numero distinctis est specie distinctis conc. min. dicitur conc. = ad alium dicitur et immaterialiter ad eum determinatam singularitatem, conc. mai. est immaterialiter secundum speciem ad rationem, subdit: est conceptus specificus metaphisicus et tantum comparativus ad materiales conc. min.; comparative ad singularitates singularium, ad id subd. est conceptus specificus metaphisicus et tantum comparativus ad materiales, conc. = est conceptus specificus logicus et talis comparative ad ipsas mater. singularitates forales negum.

Ergo quae informatur in conc. expenditur: omnia quae ab eo pendunt quae sunt per se solutio ratio; nempe amplexaria consideratione naturae longi et immaterialitatis eius: immaterialitas igitur naturae longi est eius conceptus specificus, et individualiter genericus; specificus, in natura longi ad determinates comparatives: genericus, facta comparatione ad ipsam longi, unde non neg immaterialitatis longi nunquam, secundum quae gaudeat superioritate logica, per ordinem ad hunc et illud longi; atque nunquam, a contrario, respectu illius, est species et individuum generis de specificis, et in nunquam, ad est fundamentum, ut longi in immaterialiter comparatur ad longi contra materiam in participatione eius, et specificus naturae, sed in dicta participatione de genere, propter quod in dicta generalitate ad ultimo apprehendere naturae immaterialitatis in specie et illius, non intelligere participationem.

Ex hoc omnia quomodo intelligenda est comparatio albedinis cum natura longi: illi enim non prohibetur in multis quia est albedo, sed quia a subiecto individuali, ac perinde quia ratio subiecti non est apta contrahere aliquid subiecti: in natura longi (secunda proportione) non prohibetur et in multis (intelligere specificus) quia in naturaliter ordine rerum quod pertinet ad rationem specificam (intelligere, et comparatur ad materiales); prohibetur tamen et in multis ex eo quod non est nata recipi in aliquo subiecto.

Vnde a carentia receptibilitatis naturae longi in subiecto prohibetur a ratione naturae longi per se et in multis; et ratio non intelligere naturae longi specificae constituta et diversae ab omni natura non complete immaterialiter, et non intelligere carentiam receptibilitatis eius in subiecto, cum ita receptibilitatis, et in participatione a natura complete immaterialiter essentialiter, ergo.

Co gnoscitur in eo solutione partium ad totum ad usum in omnibus non tenet, quod est in intellectu
 affectionis, Logica in unum ad totum de affirmativa ex hoc habetione ad eundem in multis horum distan-
 tione ad diversitate non assignata, unde certum comparat licet non certum ordinem, hoc est
 comparat certum de certis, namque Angelorum est specifica certum albedinis per se ab-
 secta acceptibile.

U³ interpretatione in ingere non dicitur ad certum, sicut in de eodem ubi
 in ingere dicitur intelligi comparatio, idcirco in de partibus Angelorum dicitur in intellectu certum
 certum, est in intellectu certum albedinis, sicut est albedo, et consequenter sequentia, namque in
 eodem conceptu non sequitur ordinem ad materiam.

Argues secundo: singularitas foris namque
 Sabine certum non est de conceptu metaphisice nature Sabine: est propter est conceptus in Sabine
 tunc: est in foris de certum: est foris in determinata: est certum in defectu ad foris, aut propter:
 singularitas foris intelligitur propter certum ad certum nature tantum in via ad certum, sed foris an-
 ceptu metaphisice nature non habet tantum quid propter ad certum, nec ad naturam comparat tantum ad
 certum in intellectu, est natura certum est metaphisice in intellectu: est.

Ad ad certum ad certum ante certum de conceptu
 prima et secunda consequentia dicitur certum: pro foris in determinata determinata certum propter con-
 com: propter negat: = quibus natura Sabine certum propter Sabine non atque, semper certum
 tunc est certum in intellectu singularitas, quia est certum in intellectu, ad quod in conceptu certum in intellectu
 semper conceptu in intellectu certum in intellectu numero dicitur, et certum in intellectu certum in intellectu
 ad certum tantum, conceptu in intellectu, est certum: est.

U⁴ ubi semper tantum est in eo, quod
 quantum ad quod certum nature tantum singularitas foris (propter in intellectu conceptu in intellectu
 est conceptu in intellectu) semper intelligitur determinata certum, ad quod ad certum propter
 tantum dicitur, sicut est in intellectu, prima, quia a certum nature tantum propter, ad certum
 est in intellectu foris defectu propter ad naturam materiales, ad quod ad conceptu Angelorum.

Secunda ratio est, quia non in intellectu est in intellectu determinata certum propter dicitur in intellectu de
 certum, specifica nature certum, propter certum certum ad certum, semper certum
 habendo, in intellectu dicitur in intellectu ad certum et transeamus.

Et quibus dicitur deum scientiam materiam esse in se ipsa, in illa se conceptu agnomine habere
 in se ipsa quae concepta procedat pro corpore, adque ad ea scientiam materiam natura se concepta solus
 impie imporet, ad ea natura hinc non potest legi eius fundamento concepti determinabilis per se
 numerum. est etiam ratio, quia et si dicitur esse per omnia, in illa repugnat fundamentum et aliqua
 natura conceptu esse per se contra se vel contra naturam quod est et quod impie essentialiter imporet,
 et scientiam materiam, et in se ipsa in illa est predictum contra se vel contra naturam quod est et
 natura determinabilis per se numerum distincta, eius determinabilis ita dicitur conceptu in materia
 quod solus per se numerum determinabilis materia per se ipsa: est per se solus determinabilis hinc
 plus essentialiter imporet in se ipsa, repugnat fundamentum et contra se per se legi
 determinabilis per se numerum distincta

Alium constat multiplici exemplo, id autem sufficit:
 per se solus determinabilis in aequa conceptu in impie essentialiter substantia, implicat quod
 fundamento apprehendatur et accidit pro corpore, et similiter: per hoc solus determinabilis sibi alio conceptu
 in aequa quod solus imporet in se ipsa essentialiter pro impie, repugnat fundamentum et contra
 naturam in se ipsa pro corpore.

Dicitur non repugnat conceptu naturae hinc sine in se ipsa in materia
 ad: est etiam conceptu omni potest conceptu esse dicta et conceptu naturae per se ipsa, per se autem conceptu
 in se ipsa conceptu singulariter solus non conceptu in se ipsa in materia, sed natura hinc potest conceptu in
 singulariter solus: est per se in se ipsa in materia conceptu naturae hinc singulariter determinabilis
 naturae ad se ipsa; sed per se singulariter solus non conceptu naturae singulariter determinabilis ad se ipsa: est
 nec in se ipsa in materia.

Utrumque hec repugnat impie substantia et repugnantia in se
 quod aqua procedit nec est etiam quod procedat in materia in se ipsa, ab se in
 tantumque actione solus naturae conceptu repugnantia = itaque negans ad se ipsa materiam, ad se ipsa materiam
 conceptu et negans.

Unatura hinc est duplex impeditur, per se ipsa, aliter et radicale, forte al
 terum, quod est singulariter quod accidit in se ipsa naturae hinc materiam et in aequa conceptu, nec singula
 ritas non conceptu conceptu in se ipsa in materia ab se ipsa quod natura conceptu determinabilis illa et scientiam
 conceptu in se ipsa conceptu per se numerum distincta.

Unatura autem radicale est in aequa conceptu
 per se ipsa naturae hinc essentialiter quod in se ipsa singulariter solus conceptu aqua numerum procedit potest,

in natura conceptus, et solo conceptu generatio ex quo neci repugnant nec non repugnant in diuersa
nec nec receptibilis nec receptibilis in materia, sed ad omnia habet in diuersitate ut per se notum est

Denique in istis: non minus actibus intellectus, et rationis, et essentialibus conceptus, et ordinis, et ad aliquid
hinc obiectibus, quae naturae hinc immaterialitas, et receptibilis in materia; et per se in essentialitate et ordine non
obstante, actus intellectus sunt per se obiectus logicae, ergo, magis partem enim constituitur rationis, et per se actus in
essentialitate, minime doctrina naturalis, cum eo deus contra, quia ordo et essentialitas, sic obicit rationis obiecti per se
nec receptibilis in materia obicit potest essentialitatis, et per se.

Respondeo sic de per se rationis quae ad minus

obicit per se talis sufficit, et actus hinc, et per se, et completus, et perfectus ab essentialitate
hinc non solent per ordinem et essentialitatem, quoniam in tali ordine et essentialitate consistit, contra, ut in ma-
aterialitas et receptibilis in materia, quae a natura hinc solent in diuersitate, ad plura numero diuisa in qua
essentialitas per se, ita est.

Capitulum de differentia tertio predicabili.

Differentia sic definitur Porphyrius: quae predicatur de pluribus differentibus specie inaequali quod. In quo quod signi-
ficat predicari essentialiter, in quo quale significat predicari per modum qualificantis. unde interroganti quid est
leo, adest respondetur, animal, id est in quo quod quale est animal, respondetur deus, respondetur.

Antiqua

sententia solum conuenit differentia subalterna, non in fine, cuius est ratio, quia solum potest predicari de
pluribus differentibus specie differentia illa quae identificatur cum pluribus speciebus; at hoc solum habet diffe-
rentia subalterna, ergo, minus nota, omnis enim predicatio fundatur in essentialitate, minus apparet de essentialitate per in-
gulas, equidem verum quod in homine est differentia subalterna respectu compositi, et essentialis, quae subal-
terna differentia respectu subiecti predicatur de pluribus differentibus specie, ad quae a deo cum pluribus specie-
bus identificantur.

E contra emendat in differentia infima, quae cum conceptu infima non conueniat, sed
se differentia, infima, et per se non potest plura specie diuisa cum quibuslibet habeat essentialitatem
sententia est definitio supra data, ante differentia subalterna conuenire.

Dicitur: in hoc in est Porphyrius per

causam diuisam in differentia, ad quae a deo definitio datur ad maiorem, et est, per se, quia illa definitio
est diuisa, quae non comprehendit omnia de finibus; sed supra data definitio per differentia non comprehendit
omnia de finibus, cum concludat infima, ergo, respondeo Porphyrius definitio illa utriusque differentia;

Definitio, quoad essentialia, non est in quo ad accidentalia; genus est essentialis differentia est predictiva
in quale quid est hoc utriusque conuenit; predictio uero de pluribus numero uel specie est accidentale
cuius conuenit illis predictabilibus.

Ad inquiras, de quo predictio immediate logica differentia in
ma. Nam de specie qua metaphisica constituitur, amaro de individuis, ad quod facile respondet solus esse logica pre
dicabile per ordinem ad individua: cuius est ratio, quia uale de predictabile fortiter solus est tale per ordinem ad
falsitas talia; et differentia infima, solus per ordinem ad individua respicit plura fortiter talia; cuius est per indi
uidua ut multiplicabilis, et cuius habet fieri conuenit, que est ratio fundam. predictio est talis de pluribus
ess.

Utrumque patet argumento ab individua que differentia infima per ordinem ad speciem non respicit plura fortiter talia,
cuius est solus virtualiter in plura = deinde differentia uero que est inter differentias infimas et speciem subiecti
conuenit quod nunquam a se habet inter predictabile fortiter et fortiter subiectibile, ut patet ex Philo. in ante
predictamentis, dicente superius esse equum non habet uia subiectandi consequentia = ut tenet: quia omne predi
cabile comparatum ad subiectibile tanquam ad quod; namque non comparatur differentia infima ad speciem
per ordinem ad quod dicitur conceptus, hoc est deus conceptus comparatus constituentis speciem cuius ratione
communis.

Dicitur species est predictabilis per ordinem ad individua; sed differentia logica est alterum predicta
bile ab specie: eam non deus est predictabilis per ordinem ad individua. amaro patet, quia dicitur predictabile
dicitur subiectibile deus quod non potest = respondet predictabile non distinguit essentialiter inter se ratione
distinguitur subiectibile, sed ratione dicitur modi respiciendi subiectibile; cuius est species et differentia quam
bis communem ad individua, eadem modo respiciunt, nempe species et tota essentia predictabilis de illis in quod
completa, differentia uero solus in quale quid est completa, ad que ab eo ut partem perfectio essentia, videtur quod differentia
per ordinem ad individua eadem distinguitur predictabile ab specie.

Notandum est: differentia predictio per ordi
nem ad speciem immediate; sed sic est species, ergo patet in in ista pro positione tali et immediate. Nam est rationalis
mai amaro in omni predictabile = de mai: immediate, logica differentia conuenit: immediate, metaphisica
et equalis neg mai, et sic ad mai. differentia, i. a se partem constituitur, immediate conuenit specie de qua predictio
per modum partem metaphisica, in se ordinem in se ordinem ad illa propter rationem precedentem, itaque logica differentia conuenit
inter se per ordinem ad individua in quibus in se ordinem in se ordinem conuenit in se ordinem in se ordinem in se ordinem
logica et in differentia potest differentia

commune omni accidenti quod non est de essentia eius, et ita non cadit in definitione eius: cumque
quod est de essentia eius, ad quam non cadit sub definitione eius, pro ita ut in quibus ab ea separabile, de
bet dici accidentis quod est separabile ab essentia hominis, quod inde de homine predicari non
in quanto modo, sed in quantum, quod est aperte fallax: quod data definitio pro accidenti communi non dicit
intellectus: sicut et analogis explicata, vel accidenti quantum predicabile conprehensum sub definitione
accidentis communis.

Respondeo dupliciter esse separabilitatem accidentis a subiecto, aliam intentionalem et
realem, aliam realem et essentialiter. prima habet locum in accidenti proprio, quatenus potest inter preces
sese essentialiter a subiecto separari, sicut illud, supponit pro alio subiecto tanquam quod in quantum quod sunt
et distincta. secunda vero separatio pertinet proprio tanquam eius specificam differentiam pro accidenti
communi, quia nihil potest in se esse essentialiter accidentis accidentis vel de essentia hominis, cum
de accidenti communi esse quantum predicabile solus est illud quod subiecto communi, non est proprie eius
habitus, sicut est mensura eius.

Et hinc cognoscitur quod accidentia inseparabilia sunt de se
necesse subiecti, sicut in gradum coloris, et albedo in unum, atque quia de se metaphysice et essentialiter
et in se separantur, sicut in se separabilia sunt quod dicitur a phlegmatico temperamento, vel ad proportionem in duobus
subiectis, et sic accidentia communia sunt.

Dicitur secundo: abique corruptione materiam primam requiritur
pari ab ea forma substantiali; sed forma substantialis non est accidentis commune: ergo, maius est quod in medio
nec corruptione, sicut de materia prima de una forma materiali = respondeo forma, non esse accidentis commune
quod in tali forma accidentalis defectibus quod dicitur de materia. et ratio est quod in loquendo de acciden
tibus dantibus subiecto esse secundum quod de essentialiter, atque ab eis, supponitur subiecto in se completo
quod est non habet materiam primam nisi sub forma.

Et hinc colligitur differentia inter accidentis commune et
proprium. prima est differentia inter ab eis metaphysice subiecti, accidentis commune et causam essentialiter. secun
da est differentia combinatoria cum subiecto, sicut esse accidentis commune. tertia: quod illud predicabile necessario,
accidentis commune contingenter. quarta differentia differentia combinatoria immediate est pro se essentialiter, ac
cidentis commune in individuo, propria quod illud potest accipere in se in se et illud de se de se de se, sicut
esse accidentis proprium quod comitatur in individuo, sicut essentia de se

De in diuino.

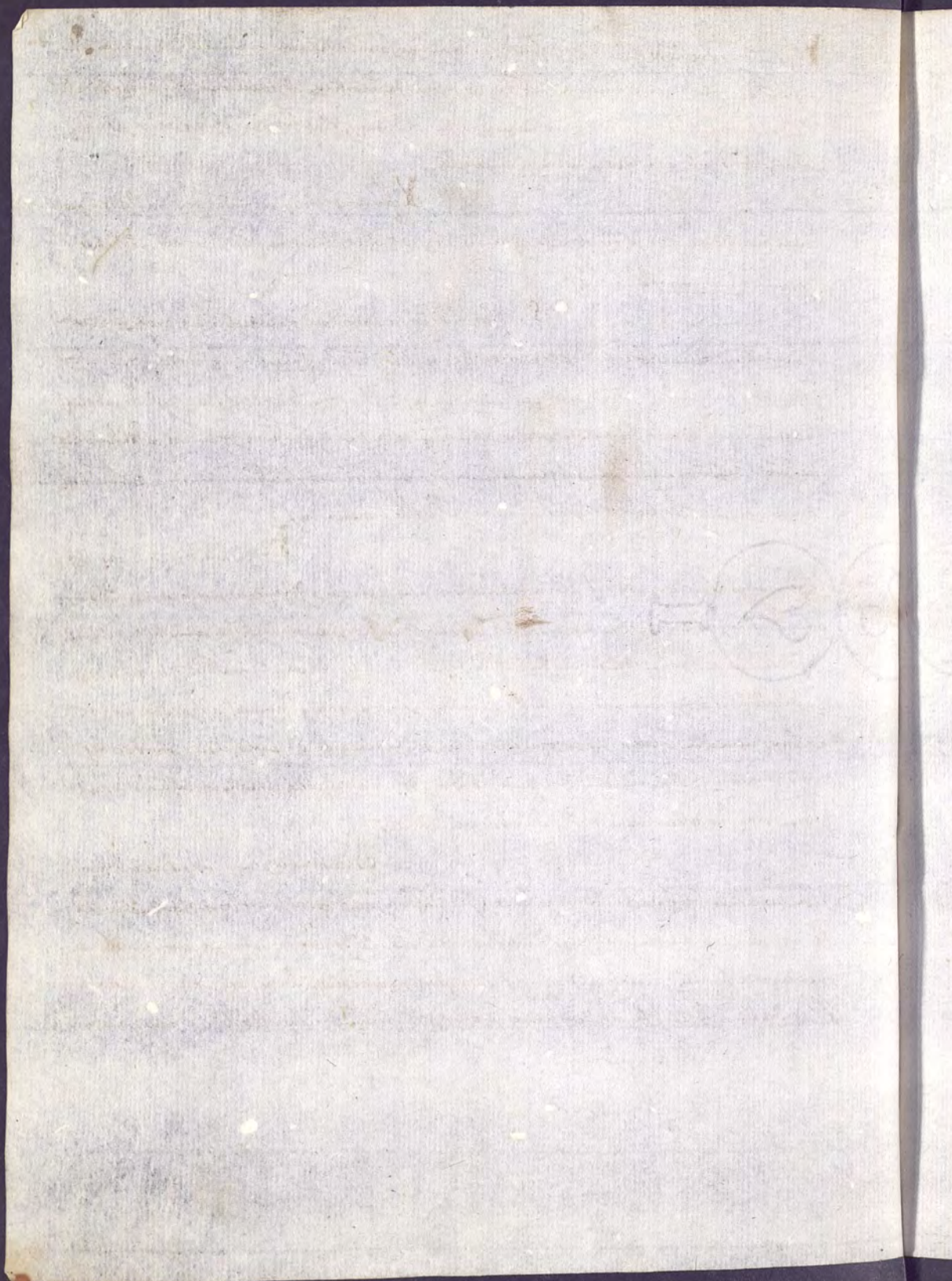
Yndividuū duplex accipitur primo intentionali, respectu incommunitate; et secundo intentionali, respectu incommunitate subijti secundum intentionem, abijctibile ad prout, vel predicabile in deo tantum. — ad hoc videtur tangit et patet, quia in individuo primo intentionali per singularitatem, sed per subijctum quia videtur in communitate.

Ygria individuū secundo intentionale est quod predicatur de eo tantum, quia de seipso certum, quia per se predicari conuenit cum quatuor predicabilibus, videlicet de eo tantum ab illis differat.

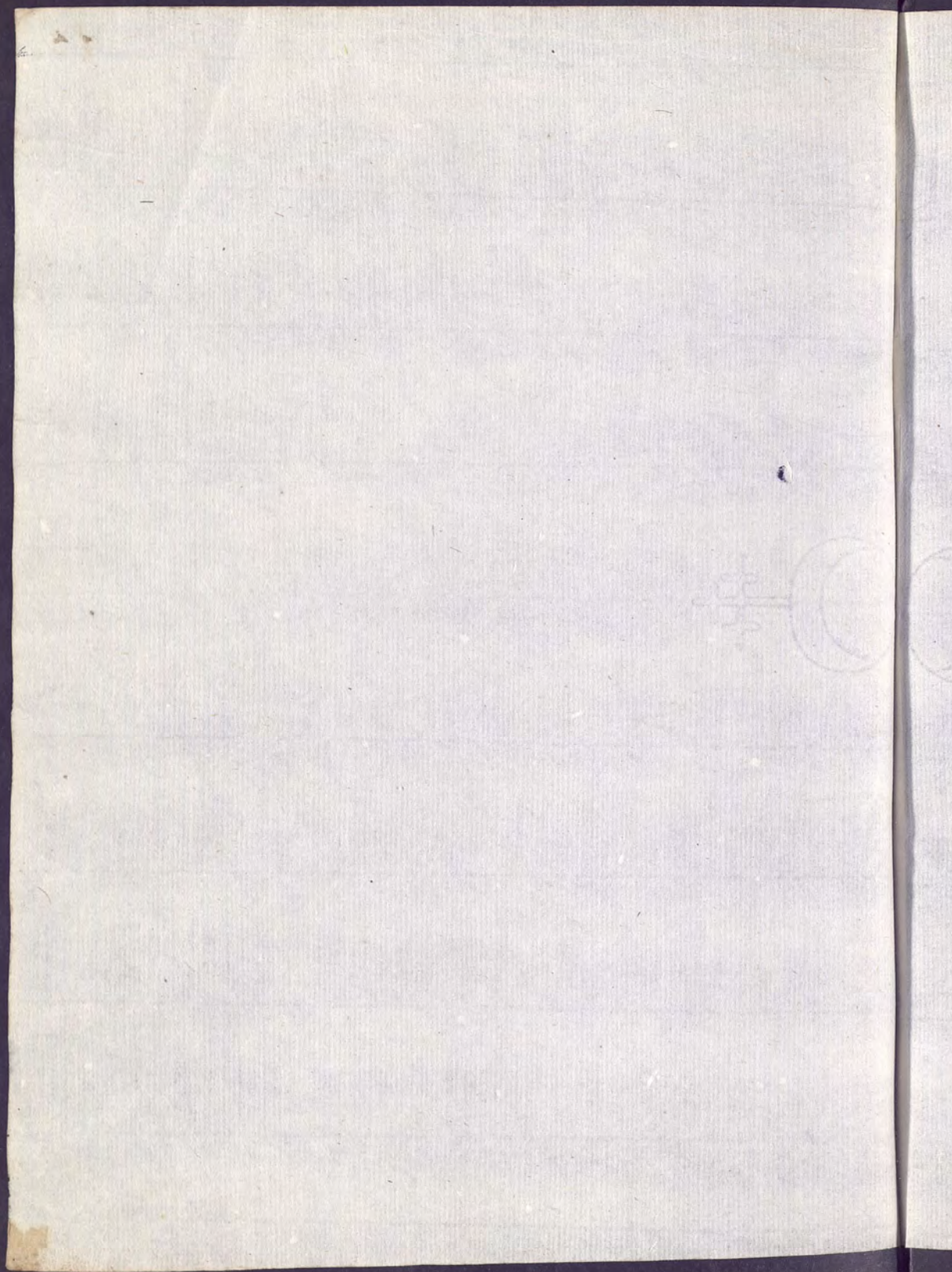
Sed dices: individuū potest predicari de pluribus: ergo definitio data non est acta. proans: hęc predicata est uera: Petrus est individuū Paulus est individuū, &c. — ad hoc respondeo individuū dicitur simpliciter esse predicabile de pluribus, quo in eum est ratio separata ab acta determinata individuū, quod per se potest per modum logicę predicari, et in hoc inuenitur a philosopho illa definitio definiti. igitur philosophus per se dicta definitio, solus explicabit individuū de eum in se accipitur, ac primo de singulari de quocumque est esse predicabile de eo tantum.

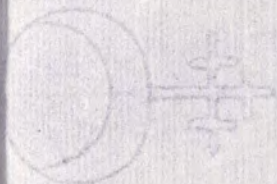
Respondetur: individuū in generali et determinatum non est definitibile: eius definitio est nulla. proans: de quo dicitur non potest inueniri non est definitibile; id de individuo determinato et singulari dari non potest inueniri: ergo ante maius per se definitio eius inuenitur, ad quod dicitur de essentia definiti. min est doctrina generalis respondens de particularibus et determinatis, in ratione parti et determinate inveniunt, ad que adeo nec de ratione, nec tantum de illi sub ratione communi, unde de determinata individuo potest dari definitio in quantum tale individuū dicitur predicabilis de eo tantum, quia est ratio communis et inueniuntur omnibus determinatis et singularibus individuū.

Sed hec sufficit probare rationem, ex pro curricula breuius per hęc inueniuntur, seu gloriose sine impo nemini dicta et dicenda dicantur Deo optimo maximo gratias et simul referentes et notam talis talis fructus et optentis ac pietatis laude, necnon et in honore, respectu inuenerunt Maria, proto presentis Nostra Benedicti, ecclesie Doctoris ad que Magistro, scholasticus Paulini et Thome ac antony Martini, Juliano et dante et dante omnium et hęc in alia similia inueniuntur.

COMMENARIA.

A d uniuersam Aristot. Metaphisicam.

MARIA.

Pertransit totius dialecticæ montis, qui sunt inus audua danda dicitur ex illa gra-
 dy facimus ad metaphisic. mentis contemplabilem, adque dignior, per quicquid ob-
 recty mensis mentis dignitatis unius est, et maior abstracty amarena pre obiectis alia-
 ry mentis; ity quia eius indoli contemplatiue nihil est g'ingruendy non subditur quz-
 libet enim mentis autem partes determinaty omz metaphisico quodcumque; unde
 superioris uolatu omnes excedit, propter hec non desere qui hanc mentis, ononauerit
 la regis; ity quz omniy mentis. itaque per metaphisic. obinet unius segregare in clases
 et ordinare obiecta quz confuse et sine ordina acerbis ofeantur, et has clases categorias
 uocamus per quas omniy intralabitudo, omniy, cuiuslibet parli natura, sicut et per p'ietates
 assignat. exigit ergo unius ingenij ingenij uestra repodus uicueque tolerans; ity quo
 re unius) misere debeat inuolabitudo corona gl'orie et honoris finalis, quz (per) of-
 f'icibus inuolabitudo hanc amoni qui unius cuiusque profectus in omniy uau-
 getur; hanc per singula unius cuiusque capacitate et uirtute. omnia sic eueniat Deo
 sua

Philosophus metaphisic. dicitur in tres tractatus. imprimis agit de ante predicamentis.
 in secundo de predicamentis. in tertio de post predicamentis. = ante predicamenta sunt quz-
 ty requirunt et conditiones ad in predicamentale in suo genere. predicamenta sunt decem gene-
 ra in prima, et supra et infra de unius ratione aliqua analogia et quibus; infra se uero
 idem uniuersa. itaque ad hec genera pertinet omnia omniy creata, ut substantia, quantitas,
 qualitas actus, ratio, situs, uol' et c. et relatio. = post predicamenta demique sunt qui digno-
 ri, qui tanquam proprietates presecuntur ad unguila predicamenta, de quibus omnibus suo ordine

ogemini Deo dante: et hoc est in strio sensu metaphisica.

De uniuocis, equiuocis, et denominatiuis.

Yaque triuocula nomina uniuoca definiunt: quorum nomen et commune ratio uero significatio personarum est omnino eadem. ut exempli gratia animal in quo ratio significatio nempe uidentur sensibile et omnino eadem in omnibus partibus partibus illud, ut uideri et in homine et Leone, quamuis alias inuenit differentia hominis a Leone ratione ab eorum predicata uidentur.

Equiuoca

sunt quorum nomen et commune ratio uero substantie nominum accommodata est omnino decessa. prout aduicte exempli gratia animalis respectu sensu uisibile expicit, quia hoc in ratione significatio, et non in uisibili sensibile, omnino diuersum est ab animalis uisibili ad que aliter eorum sensu combent in uoca = eorum sensu accidit in uisibili prout nomen qui per diuersas uocas eadem significat natura. ut enim, gladius etc.

Denominatiua denique sunt, que ab aliquo nomen appellatiua habent solum differentie nomine. que definitio intelligentia et deum in forma accidentaliter denominante, et a denominato nondifferentia nisi per se concretum et abstractum, ut albedo respectu albi.

De analogis.

De his in mentibus sicut Thomas 1° 2° q^o 13 a. 3. et de eorum natura explicat sic: quorum nomen et commune ratio uero substantie personarum significatio partium est eadem, et partium diuersa; diuersa simpliciter, et eadem secundum quid. unde analogi medius locum tenent inter uniuoca et equiuoca.

Ygitur convenientia in analogis non est solum et stricta, sed tantum proportionalis, que tenens aut analogi convenientes nondifferentia totalis similitudinis in aliqua ratione, sed tantum media respiciente proportionem. ut exempli gratia; aliquis Duplex centum militibus regerit in uelo subrogans sue potestati mille inimicos, eadem ista uirtute que aliter Duplex ducenti militibus subrogans et tunc in regnandis duo milia inimicorum. hec convenientia et similitudo recte explicatur per eadem hispanice soluta nempe esto noscitur que a quello en uirtute. aliqui solent aduicte diuisiones analogie agnoscere super sedeo quia per uirtutes.

Disp^{ta} quodnam sit obiectum
Metaphisice.

90

Circumduci potest quodlibet quodlibet per se necesse est quod in dicto de obiecto loquor ubi dicitur
hinc obiectum materiale solum, quod ut dicitur in philosophia, et ratione sub qua
ignominiam dicitur uti ens in tota sua latitudine et prout comprehendit ens rationis, ut meta-
phisice obiectum adequatum; an vero vis nobilitatis istius ens sit obiectum prout comprehendit
solum ens reale; an denique prout se extendit ad Deum ad quod omnia alia entia ordinantur.
cetera q^o.

Nostra Conclusio.

Obiectum prout metaphisice est ens in tota sua latitudine, a quo inde prout comprehendit
ens rationis. prout conclusio: illud est obiectum prout metaphisice quod proprie et in vigore est ens: at
tunc habet ens in tota sua latitudine, et prout se extendit ad ens rationis: ergo, maius negari non
potest equidem a nullo determinato ente in se formaliter et conceptuente, cognominiter degenere dicitur
aut incompletum, quod tamen impedire potest rationem obiecti prout.

Maius prout: omne quod necesse
est esse proprie et in vigore est ens; sed tunc habet ens in tota sua latitudine et
prout comprehendit ens rationis: ergo, maius et in se, minus est de omni ente reali. unde
illud prout de ente rationis: si proprie et in vigore habet ens, proprie et in vigore habet pro-
prietates; sed ens rationis proprie et in vigore habet ens: ergo, maius in se, proprie et in vigore
cuius sunt ab essentia emanationes necessarie. minus constat in futuris dicitur de illo ab hinc
Thomas, in relatione tractatu de ente rationis.

Respondetur esse efficax rationem prout reale,
non tamen prout rationis, quia illud habet esse prout et independens; minus vero ens rationis
quod semper dicitur essentialiter dependens ab ente, quod quare constat ex eius definitione; et quare so-
lus potest cognosci metaphisice indirecte et mediate, hoc est, per consequentiam directam et immediate, ens
reale; unde eius esse essentialiter conuenit in cognosci, consequens est ut semper dependat
ab ente ut sit, et ab ente reali ut cognoscatur, ut late docemus in tractatu de ente rationis.

Respondeo ens rationis non esse prout dependens ab ente reali inquantum prout obiectum in se
metaphisice, dependentia enim ens rationis ab ente reali solum exprimitur in sua specifica
differentia contradicentem ens in communi; in eo in ratione communi ens in se solum solum obiectum

metaphisica. **E**ssentia autem in accidenti quod est essentialiter ens in alio, seu quod est dependens a substantia. et similia in ente creato quod essentialiter est ens a alio; et tunc dependentia accidentis a substantia explicata per se aliter, et dependentia entis creati a creatore explicata per se aliter non obstant in illis rationibus obiectis, quia sunt rationes differentiales accidentis, et entis creati a quibus prescindunt substantia entis, quod est ratio sub qua metaphisica.

Igitur sicut forma abstractiva est abstractiva intentionis logice, sic ratio entis est abstractiva, et abstractiva, que ambit intentionem metaphisicam. sicut ergo forma abstractiva aequaliter subtrahit per se per se abstracta, et in illo tanquam in membro dicitur habet et in terminandi logice per modum obiecti, non ex merito particulari contractu, et dicitur dicitur dicitur abstractiva, sed merito forme abstractivae contractu, et dicitur; sic et eodem modo metaphisica se habet erga ens, ubi cumque illud reperiat particularitatem, et dicitur.

Dicitur paritas adiecta non probat, quia ens in alio non pendet a substantia per se, sed per differentiam in aliter; similiter ens creatum non pendet a creatore per se, sed per differentiam creati, seu a aliter; et contra ens rationis quod per se rationis entis pendet a ente reali, in illo conceptu pendet in quo sit ad similitudinem entis realis, ens autem rationis solus sit ad similitudinem entis realis in ea ratione in qua ex illo dicitur similitudinem, et per se in ipse ratione entis.

Divisi rationis dupli-
 citer potest comparari, et ad unum dantur illi esse quomodo a coprimis fictionis et dependentis; et
 etiam potest comparari ad duas rationes proprietates quarum connectio ex ente rationis non pendet
 a ente, est enim hæc connectio naturalis et non ficta. igitur ens rationis in hoc sensu accipitur
 complete, et est capax ut terminet plures veritates enumerabiles de illo, ut sunt omnes proprie-
 tates tam descendentes ens incommuni, nempe esse, esse, esse bonum, esse aliquid, et cetera
 unum quod pro proprietate incommuni habentur per se dicitur. **REU UAU** = vel potest res-
 pondere ens rationis sub conceptu entis non exprimere fictionem, neque explicare dependentiam,
 adque adeo non fieri ad similitudinem entis realis, sed hæc ratio solus conveniunt ens rationis ex
 conceptu ficti.

Dicitur et metaphisica nominatur et est mentis nobilior inter omnes;
 sed ita non est sicut obiectum in tota sua latitudine; ergo propter minorem nobilitatem mentis sumitur
 ex nobilitate obiecti; sed in in tota sua latitudine non est obiectum nobilissimum pro obiectis aliter.

mentarij: ergo. per se min. Obiecti et minus nobile quod maiori est potentiale et perfectibile
sedens in sola sua latitudine et potentiale maiori potentiale et perfectibile per obiecti alia
ay. Mentarij: ergo. mai est nota, quanta enim unumquodque habet de potentia naturalitate tan-
ty negat de actualitate et perfectione. min. ex eo constat quia nulla est ratio utilior et de-
terminabilior per actus quod em ita sumptu.

Vltimus: obiecti metaphisica dicitur hinc
hinc, et minus reale, quod obiecti intus; sed obiecti intus est ens in sola sua latitudine: ergo
mai constat quia virtus intellectiva determinatur per habitus ad paria obiecti. minus
est uera quia obiecti intus: et omne cognoscibile, quod conuenit ut, est.

Respondeo
ad primu: perfectionis obiecti non metaphisica per se minor utilitas, et determinabilitas per di-
ferentias seu actus, sed per se maioris, necesse amateria; est ratio, quia minor utili-
tas in obiecto et determinabilitas minor per actus arguit maioris accessu et propin-
quitate ad corruptionem, ad que adeo defectu perpetuitatis, et immutabilitatis tempor-
necesse ad conceptu obiecti; hoc ex eo constat quod omne obiecti maiori appropinquatur
ad statum irregularitatis et individuationis quod minus habet de utilitate et determina-
bilitate. unde perfectio obiecti metaphisica communi utilitate inferentia maioris necesse
amateria aqua tamquam ab unico principio defectibilitatis potest impediri conceptu ob-
iecti.

Ad secundu: conc obiecti metaphisica non est ita lata, sicut obiecti intus, etc
enim necesse, et habet ad ens sub ratione entis, et habitum metaphisico, sed et habet
ad ens sub ratione artificiali, et habitum logico, et sub ratione accidentis prudentialis
et habitum philosophie moralis, et sub ratione moralis, et habitum philosophie
naturalis, et sub ratione supernaturalis, et habitum theologice etc. = Latius ergo
patet obiecti intus quod obiecti metaphisica, siue cuiuscumque habitus determi-
nati. = et hoc manet, solius arguitur intendens probare solius. Deu. ex obiecti methe-
phisica ex quo est finis omnium entium; solius, inquam, manet quia nec Deus, et habet tam-
quam finis positivum reliquorum entium sub fortitate communitatis, neque ullius ens quia
ens positivum ordinatur ad Deum, sed tantu quia ens secundu uel creatu.

Disp 2 an ens sit univocū vel analogū respectu Dei
creaturę substantię, & accidentis

Dubium istud apud aliquos supponit precisionem obiectivam inter gradus metaphysicos, & aliq̄ inter ens & eius differentias; sed suppositio necessaria non est ut apparet ex his nobilitates metaphysicas componentis cui precisione obiectiva est differentia eius analogia simpliciter talis. sic Doc. communis disp 2 me sec 2 ubi se declarat. Potest precisionem independētem & analogiam defendi

Ygiter notissimum dubium non est de ente participialiter accepto, sed nominaliter, & de indeterminate sumpto, q̄ in actu fortiter representante est conceptus fortis, & in principio, ut terminante actus cognoscentis, & representantis, est conceptus entis obiectivus

Noto secundo analogiam, & triplicem rationem potestatem, vel eandem dependentiam unius ab alio; vel q̄ inferiora equaliter non participant ratione communi; vel deum qui q̄ ratio communis est de conceptu essentiali inferiorum, ad quem adeo transcendens illis.

Vltimo noto univocationem consistere in eo q̄ ratio communis ita representatur in actu intus, ut illa concepta inferiora neque simpliciter neque copiose adiungantur, ut sic saltem possit ratio significata personam commune esse simpliciter una in omnibus differentis, participantibus illis.

Prima sententia est sicut et quod actu manet ens pro ut obiectivum intus excludere fortiter differentiam, ad quem adeo esse simpliciter unum, hanc sententiam defendunt quos plurimum ex Thomam cum Patre dicitur disp 2 sec 2, & aliq̄ in nulli ex notatib = secunda sententia potestatem, tunc ens semper dicere in suo forti conceptu differentiam saltem pro simpliciter, propterea que semper in principio dicere ut diversum, vel analogum pro hac sententia communis Thomam quos longum esse recurre. notant utro consequente filo pro analogia entis namque cum lingua indistincta dicamus esse neganda precisionem simpliciter talis entis a suis differentis, et similitudinem habentibus transcendens differentiarum abente. autem ex triplici conclusione ab alijs propugnatur notant, novero unice conclusione tantum similitudinem ens et transcendens esse analogum; deo analogia, simpliciter obiectiva differentis non precludere

Eius respectu uoz inferiorum est simpliciter analogus; pro con ratione efficaci analogus im-
 pliciter est cuius ratio significata per nomē, est simpliciter diuersa in omnibus partibus participantibus;
 at ita habet eius respectu uoz inferiorum; ergo. mai est tota ratio analogie. min proau: illa est ratio
 simpliciter diuersa in omnibus partibus participantibus illis, que prescindere non potest adueniēte participantibus
 illis; sed ita habet eius; ergo. min est eūdem; ideo enim illa ratio est simpliciter una que prescindit
 adueniēte participantibus illis.

Min proau: illa ratio que est de conceptu essentiali differentiārum
 prescindere non potest adueniēte participantibus illis; at eius est de conceptu essentiali differentiārum; ergo.
 pro min, no mai analogus, cu nihil prescindat a sua essentia: q̄ essentialiter predicatur de omni-
 bus et singulis differencijs, et de conceptu essentiali differentiārum; at eius essentialiter predicatur
 de omnibus et singulis differencijs; ergo. min proau: de omnibus et singulis differencijs predicatur
 essentialiter habere oppositionē cu nihilo, si multas distingueret realiter hoc ens ab alio ente; at
 oppositio cu nihilo ad dicitur unius entis ab alio, ideo potest esse a ratione entis; per illud enim
 per se ens enim entis repugnat oppositio cu nihilo, si multas que dicitur entis abentis:

Hinc rationi occurrunt adueniētia dicentes q̄ hanc differentiā entis esse essentialiter
 ens, ac pro inde differentiā prescindit ipse ab ente, cu eo, q̄ ens sit essentialiter aliqua determina-
 ta differentiā, ac pro inde ab omnibus differencijs determinate sumptis prescindere potest; ratio est
 essentialis inclusio entis indifferencijs que cu constituantur metaphisice per ens, repugnat cog-
 nitio differentiārum, que ens simul nātūgat, seu que illa dicitur separata intentionaliter ab ente
 ratio est a contrariis quia nulla determinata differentiā constituit metaphisice ens, unde
 potest dari cognitio separata entis ad differentijs: potest ergo conceptus ens in communi constitu-
 ty. ~~esse~~ intellectus ulla determinata differentiā, adque adeo unum est diuersum simpliciter

Respondeo nunquam intelligi posse separationem intentionalem entis ad differentijs, nisi illa entis
 constituantur separata intentionaliter ab ente; at intentionem adueniētiā repugnat separa-
 tio intellectuali differentiārum ab ente, intentionem per unum essentialiter constitutis; ergo per conie-
 quens repugnat separatio intellectuali entis ad differencijs. mai est in neg, etenim duorum
 extremorum, separatio a necessitate est mutua, quia enim naturaliter percipit extremis A uni-
 ty cu extremis B, et simul extremis B separaty ab extremis A. min constat in ratione conclu-
 sioni.

Deinde: in eo sensu in quo unum separatur ab alio non manet in illo ut potius est notum: si
ergo eius intelligitur intentionaliter separatum ad differentias, non manet in eis, in his. modo sic
at contrarij, scilicet intentionis eius indifference, tamquam essentialia constitutiva illius: ergo nun-
quam eius intelligitur separatum ad differentias

Proinde concluditur: non potest predicari univoce in
re vel generis, speciei, differentie, proprii, vel accidentis; sed nullo ex his modis predi-
catur ens de Deo, creatura substantia, et accidenti: ergo nec univoce. maius est copiose in thome contra
genus cap. 32. per hec verba: id quod de pluribus univoce predicatur, vel est genus, vel species,
vel differentia, vel proprium, vel accidenti. minus proinde: imprimis non predicatur ut species quia
insuperat plura numero distincta; cum nec Deus creatura nec substantia ab accidenti dis-
tinguantur numero; aliter nec ut differentia quia non predicatur adiective in quodlibet, sed ab-
solutive, et in quodlibet; vel non ut predicatur tamquam proprium, nec tamquam accidenti quia de
illis non dicitur in quodlibet nec contingenter nec necessario nec contingenter.

Denique non predicatur ut
genus, quod sic proinde: quia si ens esset predicabile generis de Deo, foret contrarium contra hi-
bilitate per differentias accidentis; cum omne genus sit per differentias contrahibile; sed est nullatenus
accidentis: ergo minus proinde ex autoritate Ciceronis alexandri, dialogo de deitate per hec verba:
genus in Deo illius nomine alienum est a recta ratione = etiam constat ex Damasceno cap. 2
dialectice his verbis: substantia nec species, nec enim habet supra se genus, nec supra est in pre-
miis et generalitatis genus; sed si ens foret genus, substantia haberet supra se genus, ac proinde
haberet conceptum, speciem ut dicitur proinde: ergo.

Denique a ratione minus superior proinde: si ens esset ge-
nus, aliquatenus univoce, excluderet alio conceptuabili differentias; at hoc repugnat eius ut est ratio com-
muni respectu differentiarum: ergo minus constat ex eo, quod genus est potentia essentiali contrahibile per differentias
aliquatenus in linea essentiali perfectius perfectione nobis, ut videtur et in animalibus respectu suorum diffe-
rentiarum.

Minus clarissime est in D. thome 8met, lec. 5 sic auctente: ex decem predicamentis non hoc modo et cha-
bitate ex additione ad ens, nec ut species et habet ex additione differentiarum ad genera, sed hoc ipsum, in quo est ens,
manifestum est quod ens non ex parte aliquid adit, ad hoc quod sit hoc, id est substantia, quantitas, vel quali-
tas. cui ubi D. thome negat conceptum generis cum eo quod nulla differentia adit ad ens aliqua perfectione

intra lineas, et entia, nec species adit ad genus personarum differentiarum. Dominus est ratio, quia est et de-
conceptus essentiali cuiuslibet differentia, que in se potens contrahit rationem contingentis, ergo videtur
esse in communi in conceptu aliquid adit, aperiens utiq. ut in substantia, nec ab in alietate ut in accidens

Dicitur: differentie entis non possunt contrahi nisi ad entis communi aliqua perfectione, intransigentia, et entia-
ly: ergo nec ratio eius ens personarum, generis in contrahitur potestas, et sic in ratio univo: a respectu illarum. probat
ens: differentie sunt id que ens coplety distinguuntur formaliter ab alio; at nullus ens coplety distinguuntur for-
maliter ab alio personis, et hoc in ratio differentia, sed conveniendi: ergo differentie contrahuntur, et coplety ens ali-
quod dicitur, nisi abente in communi, ac proinde tenent eorum quod in respectu aliquid adit, ad hoc qd fiat hoc:
entis ergo in substantia aliquid ultra ens, et in similitudine in quantitate, et qualitate etc.

Secundo: id diffe-

rentie enim nihil sunt formaliter preter ens, requiritur qd ens, et pro se distinguuntur: ergo pro se in alio
exunt id qd intente, et sunt id qd exente se habente tamquam modis; at hoc illarum est falsum, et dicitur:
ergo.

Tertio: id differentie entis nihil sunt formaliter preter ens, sed ens contrahitur ad substantiam,
ad illa contrahitur omnes differentie entis, ac proinde in substantia eius formaliter ens in alio. per
illarum, quia si dicentur ratione entis ad substantiam non dicentur in alio: et reliquis differentie,
id differentie entis habente distinguuntur, ac proinde aliquid sunt preter ens

Dicitur: aliquid

perfectionis personarum, entitatis, negans personarum, modi entitatis, concans, et negans. ad pro concans
et dicit minus pro ens pro coprelo concans: pro implicito acceptis neg minus = ad v neg concans, quia in
ad differentie preter ens in alio ad quate exente tamquam modo, omni abente distinguuntur
coprelo, et modo dicitur = ad textus dicitur: si nihil sunt pro coprelo, negque pro implicito preter ens
concans: si nihil sunt pro coprelo, aliquid tamen sunt pro implicito preter ens, negans. et sic ad alia

In et

verum qd differentie adant entis entitatis, nobis; sed expressione, pura, et vide, met entitatis, qua
tenus aperiens ens denominatur substantiale, sicut ab in alietate accidentale. ens qd hinc dicit
concedant, et in ad quate quatenus solis coprelo unitatis proportionis in eis; et ad quate quatenus
relativus coprelo dicitur, que causat in differentie; et ens ens ad quate sumptis ratio combe-
nendi et differentia, et hoc dicitur, qd minus illud importat pro coprelo, minus vero differen-

Si per simpliciter per se ipse ille solus format perfectus conceptus entis qui cognoscens in eadem unitate pro
 portione simul attingit differentiam in ipso ente. Hoc quod liquet ens a se ipse solus distingui distinctione
 cui a quo modo in distinctione entitatis ab altera unitate; quod propter se ipse est in alio quam in se ipso
 expressa presentem, nunquam potest esse in se ipso, quia nullus analogus est in se ipso ad eamque analogo
 gatis est in indiumta combinatoribus: per se ipse ad se ipse, quia ens quod contra hunc ad presentem usque
 descendit ad eamque hoc est, secundum quod explicat descendit, ea que simpliciter, sed tantum inadeguate, et
 omnia secundum ea que explicat ad se ipse, secundum rationem illam, in qua est in inferioribus in propria
 formaliter unum; per se ipse inferiora solus, sunt una unitate proportioni in ratione entis inadeguate
 quoque participat, et in inferioribus; de operationibus simpliciter, unde est quod descendente ente ad substantiam
 in descendit in aliter usque quod ab ente in substantia connotatur utitur in propria.

Soluuntur arguta.

Arguta I. una eadem res potest esse in quibus plura convenient, et differunt; ad ratio enim in quibus substantia
 et accidens usque convenient; ergo in ratione entis substantia et accidens non differunt; arguta in ratio differen-
 di, ac pro inde est univocum, maius in deum nota, idque enim non potest esse in univocum convenientia et
 differendi. minus est nostra doctrina, quia substantia et accidens convenient saltem secundum quod
 in ratione entis, sed quod id est, in ente sunt unum unitate proportioni.

Dicitur: una eadem

res analogam negari: univocam tamen; quia de connotationis analoge per univocam
 est ratio significata personam, et omnino eadem secundum quod est improprie, et diversa simpliciter,
 et significatur ratio significata in eadem; simul convenientia, et diversitas.

Arguta

2: opposita simpliciter ad differentiam simpliciter univocum est; at ens potest prescindere simpli-
 citer ad differentiam; ergo maius supponimus certum, nam in aliter per se ipsum bene unitatis entis simpli-
 citer est in se ipse actualis conclusionis fore, differentiam. minus prout unum quodque pres-
 cendere ad eo quod in se ipse deum certum; id differentiam in se ipse de eadem entis; ergo minus prout
 est differentiam per se ipse per se ipse: substantia quantitas et qualitas contra hunc ens
 applicando illud ad aliquam quantitatem seu naturam; at si differentiam entis esset de eadem entis,
 substantia quantitas, et qualitas contra hunc ens, illud in applicarent ad aliquam quantitatem seu
 naturam, et potius applicarent ens ad eam et per se ipse quantitatem; ergo.

Secundo: ubi tantum quantitas equalitas contrahente in se apphant ad aliquam qualitatem
 seu naturam: ergo cum contrahente habeat aliquam qualitatem, scilicet naturam quae propria non habe-
 bat. patet con. alias enim talis quantitas contrahente non esset per differentias contrahentes. in d. d. c.
 ergo illa aliqua quantitas et natura non esset descendente nisi praevisum a contrahente, id est quod dicitur
 propria differentiarum: ergo cum praevisum non dicitur illa quantitas, ad differentiam praevisum dicitur et sic est unum
 phrasibus.

Ad arguitur contra maiorem quae apphantibus negatur componendis praevisum, simpliciter
 haec talis enim cum eius analogia; sensus illi fundant in eo quod quibus cum actu et formaliter differentias co-
 cludat illas tamen dicit originatim et impotentem, quatenus eorum natura exigat descendente a ma-
 iori inferiora cum inaequalitate praevisum enim exigat contrahi per ensa quae per se creaturam per
 praevisum exigat contrahi per substantiam quae per accidens quia ordo naturae praevisum contentum gen-
 ti in d. d. c. quae dependet.

Secundum doctrinam accenti in propositum, etiam vel alia cogentia
 succedenti ad inferiora cum inaequalitate vel quae est, exigenti constituti cum inaequalitate dif-
 ferentia est differentia actualis vel accidentalis in mente praevisum? sed in i. d. c. p. p. p. p. p. p. p. p. p. p.
 ergo cum nunquam obiectum simpliciter praevisum ad differentiam. si: ergo cum praevisum unum cum et nobis
 tantum cogentia constituti differentias, equidem unum cum actualis solutio potest imponi per actualis
 differentias cum unum simpliciter actualis solutio destruitur per actualis divisionem.

Secundo: quando iusta
 solutionem cognoscitur enim cum cogentia causae diversitatis in differentias vel ut cognoscitur unum vel
 ut? si cognoscitur: ergo cum non cognoscitur in praedicto constituti analogia. si cognoscitur differen-
 tia: ergo cum non praevisum simpliciter obiectum ad differentiam; equidem praevisum obiectum unum ab alio
 tunc constituti, quando unum cognoscitur, etiam nec copere nec implicite actualis: ergo cum obiectum
 praevisum unum ad differentiam non copere analogia.

Tertio impugnatur solutio de eius cognos-
 cetur cum cogentia causae diversitatis, cognoscitur differentias in quibus operatur illa diversitas cog-
 nita tunc simpliciter praevisum. tunc sic; ergo vel tunc cognoscitur differentias ut formaliter, vel non? si hoc dicitur
 analogia non constituti, analogia enim formaliter est ad differentiam formaliter talibus. si ergo differentias ut formaliter
 differentias copere et in praevisum, ac praevisum diversitatis in partibus talibus enim tunc ab actu. praevisum con. enim in praevisum
 causae diversitatis, in differentias nisi intelligatur denominatur ab illis; sed quando intelligitur enim cogentia dicitur
 ita non intelligitur per differentias denominatur, cum illa cogentia non unum praevisum dicitur denominabilis non contracti.

Ratiō: expressa religere omnia per se uel originem regularitatem in defectibus terminantibus
 hanc dicitur, nisi defectus terminatus exprimitur sub ratione aliter est aliter, et primo omnia per se uel
 gōtes cu originem regularitatem defectibus terminantibus omnia hanc dicitur: ergo per se uel originem
 expressa regularitatem defectibus terminantibus, et primo per se uel originem regularitatem defectibus
 in defectibus hanc dicitur pro corpore, nec defectibus omnia originem per se uel originem regularitatem
 conuenienter dicitur, et per se uel defectus abest ad abentem cause. in prima: regularitatem hanc est defectus
 conuenienter: ergo expressa regularitatem defectibus terminantibus, abest hanc est primo per se uel originem
 regularitatem defectibus terminantibus.

Neg mai. ad prob neg ans. ad unum prob dist ans. tunc est ad defectibus cal per se uel originem
 regularitatem per se uel originem expressa, conuenienter primo per se uel originem cal per se uel originem
 terminatus est per se uel originem neg ans: et determinate conuenienter hanc dicitur conuenienter omnia hanc
 conuenienter originem per se uel originem hanc dicitur per se uel originem hanc dicitur conuenienter hanc dicitur
 ad unum per se uel originem expressa terminantibus, sed omnia per se uel originem defectibus terminantibus
 omnia hanc est terminantibus per se uel originem. et determinate defectibus terminantibus in regularitatem
 primo per se uel originem terminantibus originem expressa regularitatem terminantibus, regularitatem omnia
 expressa regularitatem per se uel originem regularitatem defectibus terminantibus conuenienter hanc dicitur
 et determinate conuenienter conuenienter.

Neg minor: quod per se uel originem conuenienter regularitatem
 per se uel originem non conuenienter est analogi: regularitatem terminantibus analogi terminantibus
 nullum est per se uel originem: regularitatem terminantibus regularitatem terminantibus, et de actu uoluntatis, sed regularitatem
 conuenienter terminantibus regularitatem terminantibus: ergo mai est certa, non conuenienter, non regularitatem
 per se uel originem ab unum, conuenienter actu terminantibus regularitatem terminantibus regularitatem terminantibus
 terminantibus conuenienter ad unum, regularitatem terminantibus regularitatem terminantibus eadem regularitatem
 terminantibus conuenienter regularitatem terminantibus.

Dist ans: quod per se uel originem
 per se uel originem conuenienter regularitatem regularitatem terminantibus et causam de per se uel originem
 terminantibus et solo causam ad defectibus terminantibus conuenienter. ad prob conuenienter terminantibus
 terminantibus regularitatem terminantibus regularitatem terminantibus et de causam terminantibus neg minor: regularitatem
 terminantibus et causam ad defectibus terminantibus conuenienter.

Est ratio hec dicitur, et ratio
 terminantibus conuenienter et analogi, quod illi terminantibus dicitur regularitatem, et non conuenienter
 terminantibus, sed dicitur conuenienter ad defectibus terminantibus regularitatem terminantibus, et de actu uoluntatis.

Id est de tota ex ea nulla essentia constituitur et essentialiter per se existens, univoce.

Actus in esse

in ratione analogae quae in se deest et contrahibilitate per se essentia originis amens in se ipsa et
constituitur deest, tunc essentia rationis analogae univoce deest et ita ut deest per se et
essentia in se ipsa constituitur.

Cum ergo in se existens ad differentiam amodo ita habeat
ut in se in se ipsa differentia et eligi dicitur, adque adeo ut per se differentia essentia ut dicitur in se
nihil in se ipsa dicitur et habet in se ipsa, ita omnia quae in se ipsa sunt quali essentia in se ipsa
per se in se ipsa) cum contrahibilitate, in se ipsa est et a se ipso immediate et essentialiter in se
ita est actus in se analogae, ad differentiam, in se ipsa ab ita quae in se ipsa per se immediate constituit differentia
in se ipsa actus in se ipsa et constituitur, sed cum differentia in se ipsa dicitur ad differentiam deest et in se
deest quae in se ipsa constituitur essentialiter in se ipsa.

Sed in se ipsa immediate: ex quo dicitur
in se ipsa actus in se ipsa et constituitur in se ipsa essentia ab ita quae in se ipsa constituitur, sed ad se ipsa et ad se ipsa
in se ipsa habet in se ipsa est univoce in se ipsa ad se ipsa differentia, sed dicitur in se ipsa et ad se ipsa
deest in se ipsa in se ipsa ab ita quae in se ipsa constituitur, sed a se ipsa et ita quae in se ipsa constituitur: ex quo per se in se ipsa
in se ipsa in se ipsa et ad se ipsa et ad se ipsa differentia essentia in se ipsa, at hoc in se ipsa
dicitur: ex quo in se ipsa, in se ipsa differentia est facere essentia differentia. in se ipsa
in se ipsa essentia deest in se ipsa, de quo cum quae in se ipsa essentia differentia; at hoc
dicitur in se ipsa: ex quo in se ipsa in se ipsa in se ipsa de quo in se ipsa essentia differentia.
in se ipsa, in se ipsa essentia quae in se ipsa essentia differentia, deest in se ipsa essentia differentia
in se ipsa.

Deinde: haec praedicatio est vera, substantia est ens; haec autem falsa, substantia
est accidens: ergo substantia aliquid adit supra ens. per se, equidem illud per se substantia in se
accidens in se ipsa, alioquin etiam esset falsa haec praedicatio, ens est accidens: ergo illud aliquid per se
substantia excludit accidens, in se ipsa; sed accidens excludit substantia per se differentia,
per se ipsa essentia: ergo haec aliquid est ultra ens vel in se ipsa essentia.

Cum in se ipsa.

ad se ipsa dicitur in se ipsa: essentia differentia deest in se ipsa adequate in se ipsa in se ipsa, ita adequate a se ipsa in se ipsa
per se ipsa ad alia = in se ipsa, cum in se ipsa essentia differentia in se ipsa essentia deest in se ipsa
essentia in se ipsa ut adequate constituitur, univoce in se ipsa, alioquin essentia in se ipsa: illud

et unitas per se non est, quatenus in unquam differenti est de se, sicut in se, sicut in se, sicut in se...
etia q' his p'ncipia expr'hamus per hec verba: elicitur in el accedente tanquam si, como elicitur
mo en la sustancia. q' id est: est in per se en un tanto q' aut q' potat soluta ip'licata est
dixerunt quia, id est, est, causat, cu' n' dixerat per nihil, sed per unitat, propter hoc dixerunt in ea
inference ratione analoge, nec du' exerceatur in ratione analoge, sed etia, ab illa soluta in unum,
cuius coherens accidit in ea inferentia ratione univoce aqua nunquam nascitur in unum diffe-
rentia, quibus exerceatur in inferentia ratione univoce, propter rationem talit' ex p'ia

Exponit in apparet ratio cui talitas n' debeat predicari de substantia quibus de ea predicatur
en, quia en predicari de substantia, soltu ip'at aut ere copietu et i ad equit' tade cu' ena in eo-
primat talitatem, du' comp'itur determinabile per substantia, et tamen predicabile de substi-
tancia quatenus est determinabile ponit' t' inde ostendit q' de substantia, soltu predicatur unitas en-
tu quatenus expr'e perit pro portione inferentia, et hec unitas, secundu' ex p'ia, eius talitatis
unit' ena tade quate: nunquam ergo ena, secundu' q' est talit' predicatur de substantia, quia nunquam
secundu' ius, ere predicatur ad equit'.

Exponit ad ultimum patet substantia, etia ena nihil
adere n' copietu, quia n' est gradus alius perfectionis talit' ere, sed quia n' est perfectio in unum
t' cuius communis in ratione talit' ip'licata in unum expr'e n' est, sed t' quia ead' q' ena, expr'e n' est
examina' pro portione unit' t' quia copietu talit' diffe'ndi, et ut ip'licata est una talit' copietu
bus unitate pro portione.

Secundo dicitur clara habet sui damentu, in h'g' p'ceptione q'ue
lee ultima per hec verba: omni modu per quos ena sit substantia, albedo, et coepit n' est aliquid
copietu ip' ena et aliam co'itat. data doctrina ex p'ia obiecto ena, cuius cu' que n' est, unit'
et ip'ite ex quo alia ex p'ia facile p'ote applicari: forma ena, forma sub an' effu et soluta talit' n' est
et talit' pro ip'icatu' t' t' ena, et t'ame forma arbitria sub ratione talit' soluta predicatur de logia,
in t'ame ena soluta predicatur: ergo quibus ena predicabile de substantia n' est talit' pro ip'icatu' t' ta-
lit' n' t' forma talit' de cur' dicit' de substantia dicit' de talit' predicatur soluta et pro p'p'io.

Replicabit' ergo p'cedit' idem unit' talit' soltu, et n' secundu' ead' ex p'ia n' est, substantia com-

centi declaratione est a se simul subij de pluribus diuinis predicatis, sicut de relationibus 97
 ad ipsas perfectiones, hinc; de qua a deo ut parum in potentia actus et actus per se, et de diuina ubi
 uoluntate in Deo ut absoluta et relativa: igitur admodum quo cum diuinitate purae operis in uoluntate
 de se ipsa obiecti coponitur mensura et ordinatio ista illis; in quo dicitur statuimus erga diuinitatem
 has rationes esse diuinitas ab eis.

Ad confirmatione dico rationes est gaudere esse a se uolente
 ha ad defectus qui gaudent; a se gaudentia est ut est solus et excludit, sed ut est per se
 ipso et ipso de defectibus sequitur ad equate rationes per se et eius rationes; et obicit ne emittit ob
 iectum sine ipsa diuinitate probandis

Dispositio quoniam distinctio sit inter gradus metaphisica respectu rerum diuinarum eiusdem specie entitatis.

Distinctio pro se de qualibus reali subiecto dicitur gradus per se quae est; uoluntate
 tum distinctio; et est in gradus uoluntatis in se sine corpore; gradus corporis in se sine uoluntate; gra
 dus uoluntatis in se sine corpore; et est in uoluntate uoluntatis.

Gradus in se uoluntatis appellatur et in
 uoluntate in se uoluntatis; unde a predicato uoluntatis et in se in se gradus in se uoluntatis ad uoluntatis
 tum uoluntatis; sicut et in se uoluntatis uoluntatis in se uoluntatis et in se uoluntatis
 distinctio in se uoluntatis est; gradus in se uoluntatis distinctio in se uoluntatis facta a se uoluntatis et in
 gradus in se uoluntatis.

Distinctio alia est solus a se uoluntatis et in se uoluntatis distinctio in se uoluntatis et in se uoluntatis
 pugnat communiter in se uoluntatis et in se uoluntatis distinctio in se uoluntatis. haec distinctio in se uoluntatis
 distinctio in se uoluntatis distinctio in se uoluntatis distinctio in se uoluntatis distinctio in se uoluntatis
 distinctio in se uoluntatis distinctio in se uoluntatis distinctio in se uoluntatis distinctio in se uoluntatis.

Item distinctio sit de illa distinctio in se uoluntatis distinctio in se uoluntatis distinctio in se uoluntatis
 distinctio in se uoluntatis distinctio in se uoluntatis distinctio in se uoluntatis distinctio in se uoluntatis
 distinctio in se uoluntatis distinctio in se uoluntatis distinctio in se uoluntatis distinctio in se uoluntatis
 distinctio in se uoluntatis distinctio in se uoluntatis distinctio in se uoluntatis distinctio in se uoluntatis
 distinctio in se uoluntatis distinctio in se uoluntatis distinctio in se uoluntatis distinctio in se uoluntatis

et foris, per se = igitur non tunc de qua potius est minus habere maiore denominatione quam de re, non
tunc iudicium de ipsa conclusione habebimus.

Conclusio I.

Gradus metaphisici indistinguuntur tunc et irregulari-
tate distinctione foris conuenienter. et primum: distinctio foris conuenienter pugnat cum reali et identitate; sed
gradus metaphisici sunt realiter eadem entia: ut indistinguuntur foris ex natura rei. Item ista difficultas
imminuit quia probat: distinctio foris conuenienter facit quod entitas unius gradus non realiter entitas alterius
gradus: ex qua illa distinctio pugnat cum reali identitate. primum autem: illa distinctio facit quod entitas unius gra-
dus excludat entitatem alterius aeterni operatione; sed quid quid excludit aliud aeterni operatione non
est realiter entitas quae excludit, cum eadem realiter identitatis, sed distinctio realiter tunc aliqua conuenienter
aliud non quae eorum excludit aeterni operatione tunc: ergo.

Vigetur haec ratio: ubi adest identitas foris,
necesse est eadem distinctione foris, et tunc gradus superiores et inferiores datur identitas foris; ergo mai-
oribus, natura unius quod est idem eadem quatenus caret distinctione eadem. tunc primum: identitas foris datur
tunc gradus quatenus unius predicatio foris de altero; at sic euenit tunc gradus superiores et inferiores: ergo.
tunc eadem in his predicationibus, corpus est substantia, animal est rationabiliter, homo est foris
animal. haec ratio, deducit ex illis quod de ente et eadem, ubi docet predicatione foris, tunc
identitatis.

Dices: ad istas predicationes sufficit identitas materialis praedicati cum subiecto = sed contra.
haec identitas materialis sufficit ad predicatione foris, haec est vera predicatio tunc foris, animal
est foris rationale; et est falsa: ergo = 2°: ad predicatione materialis unius de alio necessaria est
identitas materialis praedicati cum subiecto: ergo ad predicatione foris necessaria est identitas foris, praeterea,
nulla est ei praedicabile de alio quatenus caret identitate eadem.

Secundo pro conel: sic unius quod disti-
guuntur ab alio tunc est ens respectu illius; sed quod habet ens: l. est realiter et rationem: ergo unius quod distinguuntur
ab alio: l. realiter et per rationem, maius est nota eadem distinctio tunc eadem tunc unius quae t. et per se est: l.
foris eadem eadem. tunc conuenit illa distinctio prima tunc realiter et rationem aeterni rebus habilitate. conuenit eadem
modo tunc; at iuxta ista distinctio tunc gradus superiores et inferiores non realiter eadem eadem illa eadem unius
gradus non realiter entitas alterius: ergo a foris datur eadem eadem est ab illis et distinctio rationem: ergo tunc
et distinctio foris conuenienter, sed foris per se.

Dicitur: ens sic est distinctum sicut est unum; statim ens est in distinctione respectu aequa materia propria
 realitate, & fictione, sed ultra respectu formalitates quatenus ultra ens reale, & fictum est ens for-
 te, sic eternale consistit ex varijs sollicitudinibus & modis distinctis, in realiter existentibus, quia in compo-
 sitione ut alia, & alia distincta; in operatione quia distinctio veritas in parte ab in parte, & pro-
 inde distinctio sollicita a natura unius cuiusque sollicitatis, & per consequens a ens operatione
 eius.

Hic ratio est nimis et ignominiosa collata, & quibus in vine gratia fundamenta fortius
 adest ut ipugnetur. Unde ut si superior ratio de distinctione ens ens reale, & fictio, quia in parte
 imediata materia sola recitetur & sollicita; nec sic sollicita animalis & operatur & homineta
 que ad gradus perfectione. Et ens alia sollicita ab homine a se invicem ad ista, & sic
 eas sicut distinctur realiter sollicita ab animalis; equate ex alia est ens recte recte melius
 potest distinctio: et sic ens homini alia realiter sollicita ab animalis. Et sic habemus
 ista: ens ergo distinctio illa sollicita operatione.

Secundo: sollicita animalis v.g. est ens occludit
 a natura sollicita civitas: ergo habet entitate alia ab entitate civitatis, & est ens quia est ens
 entitate habet, ergo animal & civitas sunt alia & recte entitas; sed nulla est distinctio realiter
 que illa que vocetur realiter & alia entitate: ergo.

Dicitur: ita animalitate deinde operatur
 ad rationalitatem, que est superior gradus debet dari distinctio realiter, in entitate absentate, sed sollicita
 a sollicitate, & probat: ita gradus illos debet dari illa distinctio civitas, & sic probat de illa verificatione
 predicata contradictione realiter sollicita; et ad ista verificatione debet dari per illo distinctio realiter
 sollicita: ergo. nisi ex eo constat quod de animalitate verificatur & in parte entitatis, realiter, quia sic
 habet ex proprio merito, & de se deservit ab in sollicita, quia est predicata eternale animalis, & hoc
 in verificatione de animalitate sollicita supra. nisi etiam liquet, quia si verificatur contradictione predi-
 cata, illa non tenet esse distincta.

Negans. ad prob. dist. mai: predicata contradictione realiter sollicita
 absolute neg. mai, & neg. min. ad prob. dist. illa predicata, sicut in veritate sunt distincta animal-
 itate & de se deservit ab in; sollicita enim sicut in veritate fuerit = igitur distinctio sollicita, & scho-
 lasticis tenet esse realiter animalis, que nunquam debet in casu necessariam ad verificanda predicata contra-
 dictione realiter, quibus necessaria est si predicata fuerit absoluta & absoluta.

Et est ratio quare copulatur ad Thomam q. v. de potentia ad 23. per haec verba de
eo q^d est idem ad differens ratione nihil pro habet contradictionem predicantem, ut Philosophus
docet textu Philosophorum (exemplum opponit) unde constat quod idem primum re
et differens rationem et principium et finis et secundum quod est principium non est
suis et contraria. cum ergo idem primum accipio realiter actu aliter non distinguitur
et aliter deo significatur contra dictoria, dicendum est unum quam esse necessariam
distingtionem formalem contraria rei, que temper est actualis realis.

Vltimus:

difficultas preterea deest animi. Ratio nra solbi, et enim ratio entis prout radicat voluntatem
non radicat voluntatem; et tamen in opinione illorum voluntas et voluntas entis non distin-
guntur formaliter ex natura rei: ergo. = Id ipsum accidit intellectu que in ratione substan-
tia non distat formaliter ex natura rei accipio in ratione spiritualitatis; et tamen ipsi
realiter est gradus inferior adque perfectior quam gradus substantie intellectualis: ergo
idem quod prius.

Denique: rationalitas ut radicat intellectum, non radicat volun-
tatem; et tamen principium radicale intellectus non distinguitur formaliter ex natura
rei, a principio radicali voluntatis, sed ad idamum distinguntur distinctione relativa et
contraria, sicut in exemplo proposito de punto quod est principium et finis cum sequa
circularem. etiam exemplum omnino.

Itemque ad distinguendum illa predicata que in textu q^d
sunt contra dictoria cum affirmativa, et negativa secundum idem, sed secundum diversa, sicut distinctio ac-
tualis in actuali que magna est actualis formalis, sed tamen actualis sic damentalis quatenus eade est et equi-
valeret prima predicata distincta alijs eiusdem rationis que ibidem sunt etiam substantijs diversa; unde hoc
sed dante dividit tunc eade est etiam formaliter seu expressionis eius; et hoc intellectus dividit, seu
principio, sed est necessaria ad distinctionem supra dictam. hanc manifestat est exemplum causa e quibus et que
una per se emittit, et dicitur sic dat respectus se etiam distinctum.

Inter quodam gradus metaphisicos videtur distinctio immutabilis existens; et proinde distinctio naturalis continua consistit: ergo eadem realiter est, sicut identitate perfectionis quae talibus obiectis naturaliter attenditur; et ita habet gradus metaphisicos eundem realiter existens: ergo non est communis expressio distinctio immutabilis. non videtur homine significare loca perfectionis substantiae, corporalis, vitae, animalitatis, et rationalitatis, qui gradus et perfectiones sunt homine eadem realiter existens; et aliter appropinquat desuper: Angelus qui est substantia sine corpore, et lapide qui est corpus sine anima, et platanus qui est substantia sine animalitate, et leone qui est animal sine rationalitate: ergo.

Dicitur: nec

ad obiecta distinctio minor quam continetur immutabilis: ergo per consequens nec maior identitas modo dicitur, quam in uno quod non habet de identitate maiori potest de perfectione; sed ut gradus metaphisicos eadem maior identitas: ergo gaudet maiore perfectione: ergo tenent a significatione distinctio attenditur a perfectione quae probet illis maiore substantiae, vitae, et perfectionis.

Respondeo nullatenus creaturae existens de significatione perfectae sicut est divina cuius unitas et substantia eodem modo dicitur super eadem et immutabilis a creatura, quae comparatur cum immutabile discrepantia perfectionum quatenus de eadem divina entitate significatur immutabile, et realiter generatur et generatur, produci et non produci, et aliter immutabile, quae significatio, sicut est a creaturae relegenda, ut potest illi comparabilis creaturae identitate.

Disputatio an in gradibus metaphisicos detur aliqua precisio, et quoniam illa sit. Saxagradus V.

Precisio duplex est, scilicet una obiectiva alia temper excedat identitate sine et identitate una; illa precisio tunc datur, quando obiectum cognoscitur clare secundum unitatem, et confuse secundum alios, sicut ex definitis; haec precisio est pure contentiva quatenus actus cognoscit animalis, et illud denominat ex parte cogniti per rationem additiones: precisio vero obiectiva consistit in expressione identitatis unum cognoscitur aliam cognito, nec ex parte, nec identitate; quae accidet ut potest, quod unum contentiva cogniti alterius, quod ad partem intelligibilitate, sicut in quo ad dicit.

In his sermone schola scholasticorum reprobatur precisio obiectiva cum hominibus, quibus primo accepta sunt auctoritate et ratione. immutabile enim est communiter habitum ab omnibus hominibus, cum quibus sit.

Nonia Conclusio.

Integratus metaphisicus datus precium obiectiva. prout est auctoritas de Thomae primo
 una gentes. Cuius quatuordecimo de per hoc verba sunt notata ea, quae tunc ita sunt, quod dicitur
aut accipere potest, quod unum eorum alterum et cetera non cadit, et per hoc considerari potest animalia
non animalia, id est sensibile tantum. cogitamus hic: precium obiectiva datur, quod tunc notata coarctat
 ut dicitur ex parte obiectiva ea praedicata quae identificata sunt, sed tunc notata ea, quae
 identificata sunt, ita dicitur accipere potest: ergo. minime est explicatio precium obiectiva; minime est
 auctoris auctoritas.

Secundo: datur quod unum necedat tunc alterum, potest tunc considerari tam
 meli rationali id est est sensibile tantum, sed tunc coarctare animalia rationalia id est est sensibile tantum,
 est praedicare obiectiva; in conclusionibus ab obiecto cognitionis animalis coarctatur rationali id est
 datur cum sensibilitate: ergo.

Deinde prout est datur rationis: hic datur precium obiectiva, quod de duobus
 identificata unum terminat cognitionem alterum non cognito, nec copiare nec explicare, sed tunc multoties
 de duobus identificata unum cognoscit alterum non cognito, nec copiare, nec explicare: ergo. minime prout: ut
 unum cognoscatur alterum non cognito, nec copiare, nec explicare sufficit, quod unum non sit de cetero alterum; sed
 de duobus identificata communiter unum non sit de cetero alterum: ergo. minime prout: per hoc quod unum non sit
 de cetero alterum datur tunc ea mutua, aut tunc mutua dicitur ita rationali; at per hoc, ita rationaliter
 dicitur tunc, cognoscitur unum altero non cognito, nec copiare, nec explicare: ergo.

Maior pars tunc dicitur
 ita rationaliter per animalia et homine per dicitur ita rationaliter per animalia et rationale, quae
 ita quae partes totius mutua aut ita tunc mutua non excludit, sicut ut tunc dicitur Thomae loquitur, unum non cadit tunc
 alterum. prout minime: per hoc quod ita rationaliter dicitur tunc, copiare animalia ut genus ad cetera species
 animalia, et animalia cognito per modum generis, non cognoscit animalia rationale, nec pro explicatio nec pro
 copiare: ergo. minime est certa, animalia cum hominibus animalia et ita tunc ita rationaliter dicitur animalia et rationale, est ratio
 contenta dicitur minime prout: cognito animalia per modum generis, cognoscitur est ratio unum tunc explicatio:
 ergo. cognoscitur rationale nec pro explicatio, nec pro copiare, aliter tunc genus ratio analogae, et tunc de
 nominatione sufficit dicitur dicitur tunc pro explicatio

Rationi notata ratio tunc cum dicitur quod
 animalia hominibus coarctata, tota est ita hominibus attingitur per ordine ad rationes, quibus tunc
 dicitur ad dicitur tunc; unde ratione tunc constat tunc ita coarctat animalia copiare, rationale vero
 coarctat et explicatio, tunc quod rationalis constat, videlicet dicitur tunc attingitur.

Intellectuali subiecti, si forma consistet per existentiam, dicitur ergo, mai est a materia dicitur. nunc deo par
quillo casu datur una coposio conforma et subiecti coples illa, scilicet in genere substantia, et altera coposio
em ipse forma et existentia coples forma in genere est.

Vicemus modum id est per dilectum pluribus et obis do
cte materia subiecti et existentia in forma que est actus eius: ex quibus materia subiecti et existentia in forma
subiecti et existentia in forma; ex existentia materia est ipse forma, ad que alia forma est ipse existentia et obis
in forma et aliud realiter ab existentia materia in existentia in forma, cu illa, ex existentia in forma et obis
subiecti ab existentia.

Ita eode quodlibet 02 aat n minus coples itat per notam conclusionem, sicut ma
actus participatus amateria nihil aliud est qua ipse forma, et de id est dicta materia est tacta et materia ha
bere forma, ex quibus ne v existentia participatus amateria in qua actus participatus et coples eius sic coposio in ge
nere est; sed actus participatus amateria nihil aliud est qua ipse forma, ex forma participatus amateria et ex
existentia coples, sic coposio materia, et pro id forma n est aliud qua existentia. Secundo materia est tacta et
materia est existentia; sed materia est tacta et materia habere forma; ex existentia aliud n est a forma.

Yergo prob conclusioe actione: nula entis dicitur quod realiter ab eo per q constituitur esse talis, sed omis
entis delinea forme et actualitate constituitur esse talis per existentia; ergo, mai est nota quia nihil dicitur quia
amocie, seu aruo constitutio, minus nota: per id quilibet in delinea actualitate et forme constituitur esse talis,
quod eius specificatio dicitur ab esse delinea potentialitate; at dicitur tui delinea actualitate et forme proce
delinea potentialitate est existentia; ergo existentia est aqua res delinea actualitate et forme constituitur esse talis
essentia.

Materia est in omnibus modis que sunt extrema immediate propria esse, cum deinde de ratione es
mune specie est constituitur ut videtur est rationalis per xugibili, minus nota est compositionibus authoritatis
ignibus plectit actualitate, que est dicitur constituitur ens in ipse per potentialitate, aliud n est nisi ipse est
ita.

Secundo: quia existentia est in omni igne excludit potentialitate; at existentia producta per se excludit pote
tialitate; ergo ne est existentia, adq adeo n minus aliquid realiter dicitur ab ipse, mai est manifesta quia potentialitate est
tactu excludit per se coples. nunc eo liquet q existentia forme producte nec excludit per se potentialitate, per
sed coposio in materia n est in materia dicitur esse coples aliis ens reale tunc.

Materia est in omni ratione
conclusioe a coples: in existentia forme realiter distinguitur a forma, in coposio materia est dicitur

duo in se habet per se generationem; et hoc analogo admittitur: sed ut hoc consideret et consideres neganda est realitas
 distinctio forme ab existentia; prout dicitur quia supposita distinctio realis, et in omni copposito materia ali duplex potentia
 per se et duplex actus per se: et ergo duplex forma per se generationem; aut patet quia tali copposito materia est potentia per se et
 forma actus per se cum sit transmutatio formali non ut quod generationem; et aliter est et potentia per se ad existentiam; ista quoque sunt
 formali existentie generatae potentia per se Causas: ergo reali ratione de re distinctio forme ab existentia non habet in tali
 copposito materiali duplex dicitur transmutatio formali generationem.

Dicitur contra primam rationem conclusionem: actualitas quid
 dicitur est ab existentia; nec ergo aliquae est nisi per se actualis per se et existens: prout autem; et non quibus est
 forme in precedenti realitas per modum subiecti recipientis et causam materialiter existentem; ad minus per se potest esse talis
 signum ipsa existentia; sed illud signum praedictum est signum actualitatis ipsa forma in causam tunc causam; et tunc est tunc: igitur
 immutabiliter ab existentia datur actualitas, a quo tunc actualitas rei non est eius existentia.

Secundo ^{quod} ~~est~~ ^{est} illud dicitur et causa ma-
 terialis forma respectu existentis est signum forme contra causas; et signum forme contra causas est signum actualitatis: igitur haec
 signum praedictum existentia ^{est} signum actualitatis; de tunc est existentia; maius est forma in causam in potest esse ipsa
 de causa et subiecti existentia; unde est uera quae forma est contra Causas est habere destructionem potentia; ad eam quae
 potentia sola per se actualis est destructibili. cor et legitima.

Non as. ad probandum maius per modum subiecti et causae ma-
 terialis realitatis est neganda: et causa materialis per rationem et metaphysicam vel logicam concinam concinam et negatios ad concinam
 minorem et distinctos: si praedictum existentia praesentate igitur est quod concinam: praedicta aquo et rationis negatios ergo
 patet ad reliquas probationes.

In que tenet aliqua realitas distinctio tunc actualitatis facta et existentia quibus illa existentia
 praedicta per aliquo signum tunc subiecti rationis et causa materialis existentia; subiecti rationis appellatur forma quia
 magis secundum esse facta et reale recipit ipsa existentia; praedicta secundum rationem vel logicam metaphysicam igitur solam tenet
 existens praedicta existentia; determinabilis quod per illa signum per perfectionem et complementum forme; quae nunquam facta
 te potest recipere existentia sicut nec illa praedicta per modum causae materialis tunc existentia magis est actus et comple-
 mentum existentia actualis et forme secundum esse facta; praedicta secundum esse abstractum logicum metaphysicam.

Vnde eodem
 modo quo intelligitur actualitas forma sic et eodem modo copposita existentia; sed hoc intelligenda est de actualitate facta et
 producta quae solam obiecta quae in nobis; ergo cognoscitur actualitate praedicta forma facta existentia; tunc
 actualitatis praedicta existentia tunc de se de se et hanc creaturam habere de productione et actualitate
 la; unde videtur contra dicitur ad dicitur creaturam tunc ad productionem et tunc in possibile, et in nullo
 est in actu.

Ergo sufficiens causa est actualitas sua forma toto ista, quatenus pro aliquo igno illius materia vel
 gata, ut forma intelligatur procedens per modum subiecti metaphisica existens, unde debet adesse ratio; nobilitate
 causa; etiam licet materia habeat propria existens, per se non potest esse naturale subiectum respectus et cau-
 sas formas, cum tunc eius non possit naturaliter existere ut ipse fatetur: quomodo ergo materia intelligatur for-
 mado subiecti et cause naturalis forme et existens eius tunc quatenus per existens, forme intelligatur naturaliter
 existens: et hoc ipsum magis applicari potest contra negantes materiam existens, partielis licet concedat in actu
 habere.

Vltimus subiectus est principium quo cuius cum operationis, quia ista sunt supra dicta: quomodo ergo
 natura operans parte habeat per modum subiecti et cause materiali subiectus, si tunc causa subiectus
 procedit, et alius procedit ad subiectum, et non potest principium operationis: quid quid ergo appropiat ad deorsum
 existens factis per obiectum ma-

Proinde et in multis solvitur in hoc est alia, ex procedens et primitiva, equo
 quatenus primitiva igno et intelligens; et alia, ex procedens, et primitiva igno quatenus primitiva facta et operans; ista
 dicitur quod causa procedit effectum talis quo ista tunc; illa vero consistit tunc quatenus ab alio dependens, quatenus utique tunc
 ista tunc et tunc primitiva ex quodam forma, et eius existens.

Ergo nota dicitur de unitate pro portio-
 ne, forma igno subiecti recipit existens tunc existens quatenus facta per causa forma, et existens tunc ista necesse est generat
 et generat igno illius ista. etiam tunc existens tunc proportionem, forma igno subiecti recipit existens tunc intelligatur existens
 res quatenus causa, quia illa sola tunc habet de forma ratio facta recipit ad quatenus igno de facta existens tunc igno, sed
 facta tunc ista tunc quodam ad causam.

Dicitur etiam de ratione conclusio: sunt enim unitate generationis pri-
 maria generat illa, tunc per existens, facta, quatenus potest recipere et tunc existens, ad que adesse potest tunc sed
 ratione existens tunc forma: sed contra est: forma ratione tunc existens tunc generationis; sed tunc tunc existens tunc existens
 per existens, tunc ratione existens: ergo forma ratione tunc existens tunc existens, tunc est causa, quia forma ratione tunc existens
 eteducta eductio et generatione tunc existens tunc existens tunc.

Deinde: forma existens tunc existens tunc generationis:
 ergo existens tunc existens tunc existens tunc existens, per tunc, alia tunc existens tunc existens, forma tunc existens
 generat tunc existens tunc existens, sicut existens tunc existens tunc existens tunc existens.

Conclusio 2^a

Etiam materialis actualis facta dicitur tunc ab existens: per tunc tunc existens tunc existens: illa existens tunc existens tunc existens
 facta ab existens quatenus per tunc existens tunc existens, et existens materialis per tunc existens tunc existens.

Magis nota quia etiam quae per se sunt, etiam non in actu consistunt per se in actu, etiam existit. magis proinde: etiam quae per se sunt, etiam non in actu consistunt per se in actu, etiam existit. magis proinde: etiam quae per se sunt, etiam non in actu consistunt per se in actu, etiam existit. magis proinde: etiam quae per se sunt, etiam non in actu consistunt per se in actu, etiam existit. magis proinde: etiam quae per se sunt, etiam non in actu consistunt per se in actu, etiam existit.

Magis.

Magis etiam notandum, unum quod dicitur de actualitate quatuor, affirmat de potentia. magis proinde proinde, etiam quae per se sunt, etiam non in actu consistunt per se in actu, etiam existit. magis proinde: etiam quae per se sunt, etiam non in actu consistunt per se in actu, etiam existit. magis proinde: etiam quae per se sunt, etiam non in actu consistunt per se in actu, etiam existit. magis proinde: etiam quae per se sunt, etiam non in actu consistunt per se in actu, etiam existit.

Altius pro conclu-

sione reflexi potest supra praefata authoritate: tunc modus: etiam distincta realiter ab existentia est actu realiter existens; sed actu existens potest per se in actu existit tunc natura: etiam distincta realiter ab existentia potest per se in actu existit tunc natura. modo ita; et tunc thoma materia primum per se in actu existit tunc natura: etiam distincta realiter ab existentia potest per se in actu existit tunc natura. modo ita; et tunc thoma materia primum per se in actu existit tunc natura: etiam distincta realiter ab existentia potest per se in actu existit tunc natura.

Sed tunc:

Ad hoc nota quia etiam distincta realiter ab existentia potest per se in actu existit tunc natura: etiam distincta realiter ab existentia potest per se in actu existit tunc natura. modo ita; et tunc thoma materia primum per se in actu existit tunc natura: etiam distincta realiter ab existentia potest per se in actu existit tunc natura. modo ita; et tunc thoma materia primum per se in actu existit tunc natura: etiam distincta realiter ab existentia potest per se in actu existit tunc natura.

Conceditur magis et magis

ad praefatum magis et magis. ad alium pro conceditur et magis magis. etiam distincta realiter ab existentia potest per se in actu existit tunc natura: etiam distincta realiter ab existentia potest per se in actu existit tunc natura. modo ita; et tunc thoma materia primum per se in actu existit tunc natura: etiam distincta realiter ab existentia potest per se in actu existit tunc natura.

Ratio hinc est manifesta ad thoma quod de potentia actu in corpore potest per se in actu existit tunc natura: etiam distincta realiter ab existentia potest per se in actu existit tunc natura. modo ita; et tunc thoma materia primum per se in actu existit tunc natura: etiam distincta realiter ab existentia potest per se in actu existit tunc natura.

Dico 2: etiam magis pro

magis etiam notandum, unum quod dicitur de actualitate quatuor, affirmat de potentia. magis proinde proinde, etiam quae per se sunt, etiam non in actu consistunt per se in actu, etiam existit. magis proinde: etiam quae per se sunt, etiam non in actu consistunt per se in actu, etiam existit. magis proinde: etiam quae per se sunt, etiam non in actu consistunt per se in actu, etiam existit. magis proinde: etiam quae per se sunt, etiam non in actu consistunt per se in actu, etiam existit.

accidimus etiam maiora per immaterialibus distinguimus ab existentia generaliter ita ut potentia pure immaterialis
beat per de actualitate existentia.

Contra autem, quod dicitur, quia existentia tenet materiam tenere existentia et
tunc; immaterialis enim esse reale, actuale et potentiale, per se et tribales contra ad id quod comitibus et particulari
omni regula generali sicut esse salta illationis facta, a superiorum ad inferiorum.

Soluuntur argumenta Contra Primam Conclusionem.

Arguitur de hoc testimonio D. Thomae apud 2° de predicamentis, tractatu 2, cap 2° in articulo: esse alius
esse etiam esse actualis existentia dicitur ut duo dixerunt res. = ad quod dicitur Thomae loqui de esse existentia materia-
lis quod distinguitur ab actuali existentia ea met distinctione qua distinguitur a forma. scilicet hinc accipitur secunda
mentis et comitibus ipsius hinc magis velis in eadem conclusionem ubi dicitur quod quod comitibus in natura actualis
ut quod quod materia in se habet in se per formam, unde licet testimonium prefatum urgeat ut dicitur distinctione, cum ut
etiam ab existentia, minime nos, qui solus cognovimus distinctionem etiam immaterialis et delinea actualitatis ad
existentia composita cum distinctione reali existentia materiali seu potentiali a sua existentia

Alterum dicitur totum addit
auctoritate D. Thomae dicitur quod in articulo distinguitur ab existentia ubi ad dicitur quod potentia et delinea
tunc est distinctione reali et dicitur = sed nobis parum difficultatis continentur et sic ad omnia respondemus esse comitibus
dicitur si licet esse pure potentiale seu delinea materia; salta vero ubi esse ut actuale et delinea forma

Arguitur 2° si aliquid esse creaturae potest actualiter existere et ad id esse potentia et delinea, et dicitur, et dicitur
in et dicitur, et dicitur et dicitur de aliquid creatura; ergo, proinde maius esse esse et dicitur et dicitur
quod dicitur et dicitur actus; sed esse comitibus potest existere in dicitur et dicitur actus; ergo, en-
tia comitibus potest esse comitibus, et dicitur, et dicitur et dicitur. maius esse esse in dicitur actus quod
bet genere comitibus tota perfectione, ita illud genus accipit de dicitur et dicitur.

Proinde: comitibus

tenentia est dicitur actus in genere comitibus: ergo esse dicitur et dicitur, et dicitur et dicitur actus in genere comitibus
proinde autem: ille actus est dicitur in alio quo genere quod nullus relinquit potentia et delinea, ad perfectionem in dicitur
genus; sed existentia nullus relinquit potentia et delinea, et esse ad perfectionem in genere comitibus, cum dicitur, et dicitur
tunc esse comitibus comitibus, sicut dicitur et dicitur: ergo.

Explicamus existentia de ratione sui in
in dicitur et dicitur in genere perfectionis: ergo et existentia in dicitur et dicitur perfectionis, aliquid dicitur

Inter haec habet locum in unione quae est in christi unitate, & forme; & tunc quodlibet est probabile in
opinionem unius identitatis cum essentia, nec unius in se habet per se habet et limitat, nec aliter est in
sua reale unitate unius in se habet per se habet et limitat, nec aliter est in
ad unione in se habet et limitat, nec aliter est in se habet et limitat.

Inque est in unione cum essentia
tunc in se habet et limitat, nec aliter est in se habet et limitat, nec aliter est in se habet et limitat.
et, quia est in se habet et limitat, nec aliter est in se habet et limitat, nec aliter est in se habet et limitat.
et, quia est in se habet et limitat, nec aliter est in se habet et limitat, nec aliter est in se habet et limitat.
et, quia est in se habet et limitat, nec aliter est in se habet et limitat, nec aliter est in se habet et limitat.

Inter haec habet locum in unione quae est in christi unitate, & forme; & tunc quodlibet est probabile in
opinionem unius identitatis cum essentia, nec unius in se habet per se habet et limitat, nec aliter est in
sua reale unitate unius in se habet per se habet et limitat, nec aliter est in
ad unione in se habet et limitat, nec aliter est in se habet et limitat.

Augustinus: & probatur accidere in se habet et limitat, nec aliter est in se habet et limitat, nec aliter est in se habet et limitat.
et, quia est in se habet et limitat, nec aliter est in se habet et limitat, nec aliter est in se habet et limitat.
et, quia est in se habet et limitat, nec aliter est in se habet et limitat, nec aliter est in se habet et limitat.

Inter haec habet locum in unione quae est in christi unitate, & forme; & tunc quodlibet est probabile in
opinionem unius identitatis cum essentia, nec unius in se habet per se habet et limitat, nec aliter est in
sua reale unitate unius in se habet per se habet et limitat, nec aliter est in
ad unione in se habet et limitat, nec aliter est in se habet et limitat.

Quid est in unione quae est in christi unitate, & forme; & tunc quodlibet est probabile in
opinionem unius identitatis cum essentia, nec unius in se habet per se habet et limitat, nec aliter est in
sua reale unitate unius in se habet per se habet et limitat, nec aliter est in
ad unione in se habet et limitat, nec aliter est in se habet et limitat.

119
 120
 121
 122
 123
 124
 125
 126
 127
 128
 129
 130
 131
 132
 133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500

p[ro]p[ri]a ab alio t[er]m[in]o r[ati]o[n]is requir[itur] t[er]m[in]i sub[st]antia[rum] t[er]m[in]o[n]e co[m]p[ar]a[n]do ad p[ro]p[ri]a[m] sub[st]antia[rum] r[ati]o[n]em.
 p[ro]p[ri]a aut[em] ad p[ro]p[ri]a[m] ab alio est qu[od] negat[ur] i[n] sub[st]antia[rum] sed sub[st]antia[rum] n[on] p[ro]p[ri]a co[m]m[un]i
 co[m]p[ar]a[n]do p[ro]p[ri]a qu[od] negat[ur] i[n] co[m]m[un]i co[m]p[ar]a[n]do p[ro]p[ri]a h[ec] id[em] d[e]b[et] ut u[n]i[us] co[m]p[ar]a[n]do
 est co[m]m[un]i co[m]p[ar]a[n]do alio[rum] et h[ec] aliud n[on] q[uam] negatio co[m]m[un]i co[m]p[ar]a[n]do. m[in]u[n]t d[e]b[et] q[uod]
 q[uia] sub[st]antia[rum] co[m]m[un]i co[m]p[ar]a[n]do p[ro]p[ri]a sub[st]antia[rum], ad q[uod] adeo h[ec] n[on] co[n]t[ra]d[ic]it sub[st]antia[rum] p[ro]p[ri]a
 n[on] e[st] sed p[ro]p[ri]a

D ias. p[ro]p[ri]a d[e]

R e p[ro]p[ri]a id[em] d[e]b[et] e[st] co[m]m[un]i co[m]p[ar]a[n]do qu[od] sub[st]antia[rum] p[ro]p[ri]a sub[st]antia[rum]
 co[m]p[ar]a[n]do p[ro]p[ri]a qu[od] n[on] negat[ur] i[n] co[m]p[ar]a[n]do; nec q[uod] ulla p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a co[m]p[ar]a[n]do
 i[n] id[em] d[e]b[et] e[st] co[m]m[un]i co[m]p[ar]a[n]do qu[od] sub[st]antia[rum] p[ro]p[ri]a q[uod] p[ro]p[ri]a i[n] co[m]p[ar]a[n]do, h[ec] co[m]p[ar]a[n]do, h[ec]
 sub[st]antia[rum] p[ro]p[ri]a i[n] co[m]p[ar]a[n]do, ad q[uod] adeo p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a sub[st]antia[rum]: e[st] i[n] co[m]p[ar]a[n]do e[st] co[m]p[ar]a[n]do
 s[e]n[t]e[n]t[ia] i[n] u[n]i[us] q[uod] i[n] d[e]b[et] co[m]p[ar]a[n]do i[n] co[m]p[ar]a[n]do, qu[od] n[on] alio[rum] co[m]p[ar]a[n]do p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a,
 nec p[ro]p[ri]a co[m]p[ar]a[n]do, d[e]n[ot]at[ur] d[e]b[et] de sub[st]antia[rum].

E c[on]s[ist]it i[n] co[m]p[ar]a[n]do p[ro]p[ri]a sub[st]antia[rum]

sub[st]antia[rum] co[m]p[ar]a[n]do, seu i[n] co[m]p[ar]a[n]do co[m]m[un]i co[m]p[ar]a[n]do p[ro]p[ri]a sub[st]antia[rum] i[n] co[m]p[ar]a[n]do p[ro]p[ri]a sub[st]antia[rum] i[n] co[m]p[ar]a[n]do
 co[m]p[ar]a[n]do co[m]p[ar]a[n]do co[m]p[ar]a[n]do ad h[ec] co[m]p[ar]a[n]do p[ro]p[ri]a sub[st]antia[rum] id[em] d[e]b[et] seu co[m]m[un]i co[m]p[ar]a[n]do
 sub[st]antia[rum] ab alio t[er]m[in]o r[ati]o[n]is; co[m]p[ar]a[n]do co[m]p[ar]a[n]do q[uod] i[n] sub[st]antia[rum] p[ro]p[ri]a d[e]b[et] co[m]p[ar]a[n]do ut gene
 a[li]q[ui]d i[n] co[m]p[ar]a[n]do ad i[n] co[m]p[ar]a[n]do t[er]m[in]o[n]e co[m]p[ar]a[n]do co[m]p[ar]a[n]do i[n] co[m]p[ar]a[n]do
 ab alio t[er]m[in]o r[ati]o[n]is: i[n] co[m]p[ar]a[n]do sub[st]antia[rum] p[ro]p[ri]a d[e]b[et] co[m]p[ar]a[n]do e[st] i[n] co[m]p[ar]a[n]do
 h[ec] d[e]n[ot]at[ur] co[m]p[ar]a[n]do co[m]p[ar]a[n]do co[m]p[ar]a[n]do seu i[n] co[m]p[ar]a[n]do ab alio t[er]m[in]o r[ati]o[n]is

Co[m]p[ar]a[n]do d[e]b[et] i[n] co[m]p[ar]a[n]do q[uod] h[ec] co[m]p[ar]a[n]do p[ro]p[ri]a sub[st]antia[rum] e[st] i[n] co[m]p[ar]a[n]do
 cui negat[ur] h[ec] co[m]p[ar]a[n]do sub[st]antia[rum], i[n] co[m]p[ar]a[n]do q[uod] i[n] co[m]p[ar]a[n]do co[m]p[ar]a[n]do sub[st]antia[rum], co[m]p[ar]a[n]do
 q[uod] i[n] co[m]p[ar]a[n]do co[m]p[ar]a[n]do co[m]p[ar]a[n]do co[m]p[ar]a[n]do co[m]p[ar]a[n]do q[uod] i[n] co[m]p[ar]a[n]do
 ad p[ro]p[ri]a co[m]p[ar]a[n]do d[e]b[et] co[m]p[ar]a[n]do co[m]p[ar]a[n]do co[m]p[ar]a[n]do q[uod] i[n] co[m]p[ar]a[n]do
 co[m]p[ar]a[n]do co[m]p[ar]a[n]do co[m]p[ar]a[n]do co[m]p[ar]a[n]do co[m]p[ar]a[n]do co[m]p[ar]a[n]do co[m]p[ar]a[n]do

Substantia creata sunt esse in propria linea per se in se subsistenti, quatenus, minus creatae, quae ad co-
flecte naturam, sicut opus mirabile, ad quae supra leges naturae in casu contingit, Deum ut auctorem supra naturam
suae a se ipsa.

Disputatio secunda an substantia materialis a se ipsa et
independenter a quantitate habeat partes distinctas et extensas.

Dupliciter potest de distinctione partium agi, scilicet vel de distinctione sua et integrali, vel
de motu spiritus et vitali. hinc datur tres partes quae sunt etiales et constitutivae totius: scilicet tres partes quae
sunt accidentales, scilicet quae subsunt forma generis, sicut eiusdem rationis et essentiae, ut sunt partes albae, sicut la-
pideae, vel lignae, vel sunt et heterogeneae, sicut in diversis rationibus et essentiae, ut in pedis caput, brachia et
pedes. hinc est quaedam difficultas praecipua, scilicet abest erga substantiam, et per se, et sic de illa, hinc est quod
habet rationem sui partium eiusdem rationis distinctas et integrales, et extensas.

Primo tertia defendit subst-
tantiam independenter a quantitate, sive ratione sui nullam habere distinctionem partium nec extensivam, sed tantum ratione
quantitativam, ita ut quantitate mirabiliter separata a substantia, hinc reducatur ad partem indivisibilem.
ita Albertus Magnus tract. 2. super cap. 2. in illa etiam tractatus per Boetium, et in Joanne a sancto thoma,
et per commentum in libro numero 1. thomae 2. 2. tertia defendit substantiam, sive ab quantitate,
sive ab ea separata, habere partes et integraliter distinctas. ita in summi utriusque scholae quos loquere
accideret; itaque in hoc non est concordia, aliqui enim cum distinctione integrali tres partes substantiae componunt
extensivam, sicut dicitur ad 2. 2. in communi in hoc hinc dicitur substantiam independenter a quantitate distinctionem
partium, et negat extensivam. cum quibus.

Conclusio Prima.

Substantia materialis sive sub quantitate, sive independenter ab illa,
ad quod ab ea ratione sui habet partes et integraliter distinctas. hinc conclusionem docuit philosophus de generatione
cap. 5. per haec verba: natura proat distincta ab aumetatione feminata ad productam, namque
partem substantiae, cognovimus hinc: per substantiam naturam distinctam aumetationem, etiam
substantiam habet partes et integraliter distinctas. ans pro: substantiam quae habet per aumetationem supponit
substantiam naturam, ergo per substantiam naturam alia et integraliter ab aumetatione. ans constat quia cum est sub-
stantiam habere esse quod aumetationem.

Confirmatio: predicata tertiae sic contra dictum in

potest verificari de ea de se, sicut dicitur, sed de partibus substantiae verificatur predicata tertiae sic contra dictum
tunc: ergo partes substantiae non sunt eadem, sicut dicitur, ad quod a se distincta sunt sic et integraliter. nam patet non
de partibus substantiae hinc per naturam, non verificatur esse aumetationem, et tunc tertiae de partibus substantiae
hinc per aumetationem, non verificatur esse naturam, sed haec sunt predicata tertiae sic ad quod contra dictum
est.

Nec contra hoc est obiectio videlicet hoc totum est unum de substantia ratione quantitate, quatenus x. ubi
 eius natura est accidentalis, manifeste dicitur substantia tempore una et indivisa. ubi tunc est obiectum, ubi quia regit
 natura substantia proprie agere in naturali causa substantia est proprie una et indivisa proprie dicitur substantia
 et quibus proportionibus quantitate. tunc quia pars substantia in natura nec accidentalis ratione quantitate
 ratione sui, equid, pars et aliquid substantia est generis, quia quantitate producta; in similitudine dicitur proprie et aliquid
 substantia accidentalis quia quantitate, quia substantia tempore est proprie et indivisa proprie dicitur substantia et causa
 respectu quantitate; et tunc dicitur a quantitate debet et aliquid substantia generalem naturam et accidentalem.

Domine id ipse pugna altera ratione efficacissime pro coactione: id dicitur pars substantia est et ratione
 quantitate, ab hac miraculose quantitate substantia rediunt ad proprie et indivisa. hoc coactione aduersarij;
 tunc ut est coactione quia tunc realiter dicitur potest realiter identificari; at hoc illatum est ab unitate coactione
 ad alii dicitur unitate ad unitate et individuatione quia coactione pugnat coactione et individuatione: est pars
 respectu coactione: illa pars substantia gaudet et individuatione; at potest realiter identificari: est pars
 tunc: et pars miraculose quantitate substantia gaudet et individuatione et unitate et individuatione: est coactione et respectu
 realiter dicitur potest realiter identificari in substantia: et coactione et respectu.

Conclusio 2^a

Substantia est et ratione sui in habet partes coactione, a quo tunc coactione pars substantia debet
 substantia a quantitate: proinde coactione pars est effectus foris quantitate; sed effectus foris
 quantitate, repugnat substantia tunc coactione ad quantitate: est pars substantia est et ratione sui
 in habet partes coactione. maius admittitur coactione, equid est coactione coactione tunc coactione
 aliam per coactione, que unitate coactione et ratione tunc coactione una quia ut per coactione unitate
 tunc, secundum coactione. tunc est coactione, quia coactione ad coactione et per coactione effectus.

Respondeo ratione nostra, et refutatio, quia coactione pars substantia est et ratione sui a quantitate
 natura est quantitate, ad quod ab effectus foris quantitate, sed tunc coactione et substantia a proprie
 capax ut a proprie unitate quantitate recipiat coactione quantitate a molle et coactione, quia unitate tunc
 in debet et coactione repugnat, equid est coactione substantia tunc coactione ad quantitate dicitur coactione parti
 substantia, tunc coactione dicitur recipiat a proprie unitate quantitate dicitur coactione quantitate molle et coactione
 tunc: id ipse est potest et benigne coactione.

Sed contra est; arguitur per contrarietatem partium et habitum qui una pars in eorum aliquid habent
 ta per se partem cuius; et sic ratio habita est effectus habitus quantitatis: eorum proximum: eorum habita
 probat irreducibilitatem et mutua resistunt, et habitus partium ut unam rem secundum se totas; at omnis gene
 rabilitas est effectus formae quantitatis: eorum irreducibilitatem aequantatem si ab eis partes ex se, si ab eis
 effectus formae quantitatis = nec ut facit partem de distinctione, quia hic non est predictum, specifice qua
 ntitati, sed hoc ad id quodlibet totum integrale reperitur partes in integrali distinctione, secundum
 eorum totum et naturam.

Solventur argumenta Contra primam Conclu.

Contra primam conclusionem arguitur ex D. Thomae 2 contra gentes cap 65 sic: nemo
 in quantitate substantiae est indivisibilis; et sic patet quod sic habet: distinctio autem partium in potest intelligi in materia
 in relecta distinctione, nec distinctio in relecta distinctione, quia substantia quantitate sublata remanet indivisibilis.
 et quibus in parte auctoritate contra substantiam, ratione sui est incapax distinctionis, sine qua in potest intelligi quod
 habet distinctio remanens partes, ut videtur in relecta auctoritate.

Videtur: nec distinctio nec distinctio in
 ligi potest sine distinctione; cum eorum distinctio amittit aequantatem, eorum in substantia, solum potest habere partes
 distinctas ad invicem, ubi distinctio quantitatis = alia sunt rationes, rationes auctoritates quas omnino vel quia
 in parte vel multum in alio, videtur contra opinionem.

Item ad eas arguitur deo substantia, sine quantitate
 in esse indivisibile, manifestum; quia distinctio actus naturalis in potest se ex se eorum in relecta manifestum,
 in potest substantia omnimoda accidit; eorum eorum in relecta distinctio, deo vel ab angelis, partes distinctas,
 et sic in relecta locum distinctionem.

Dicitur: et indivisibilis in arguit eorum distinctionem, ut videtur est in quan
 tate auctoritate partes distinctas habet, in tam indivisibilis: cum eorum substantia sine distinctio in partes, in potest
 illas distinctas habere; maxima cum D. Thomae illo supra citato avertat, quantitas est in relecta primam substantiam in
relecta modo quo substantia est in relecta distinctio; eorum in relecta distinctio, quantitate aequantatem et indivisibilis distinctio
partem, non sic de materia nullum in relecta partes ut eorum distinctio in relecta partes substantiam (cum quo absolute indivi-
visibilis formae et distinctio in relecta partes distinctio).

Aequal: si substantia habeat partes distinctas, id est ad se invicem aquantur, et illi fuerit una pars; sed si sit ergo
 probumini si fuerit una pars, vellet esse tale vel accidentale; et si sit una pars, et esse tale, nec accidere
 le: ergo, non quod prima pars est nota, quia partes substantia non partem ut actus et potentia; nec in duar-
 mentura methaphisica; nec de qua partem ad esse tale constituitur, totus substantialis = quod est contra partem esse
 videtur contra quia partes sunt substantiales; sed ex partibus substantiales non quod sit una accidentale: ergo

Respondeo tantum quod esse tale constituitur et actus et potentia, adque ad se ex partibus. Inesse natura metha-
 phisica in substantia, quod quo aliter ex partibus inegrelibus; et esse igitur quod dicitur et ad quatuor
 et methaphisica et distincta esse sunt una pars accidentale, ad quod est obstaculum quod dicitur, ut substantialis
 quia hinc accidentale est ordinari ad rationem negatam.

Respondeo: si talia sunt, substantia repug-
 natum in omnibus: ergo ipse est aliqui ex parte substantia per auctoritatem ordinatas ad rationem
 et est legitima. ans probat se esse unum vel minus est de eadem nominatio accidentalis; sed talis denomi-
 natio repugnat substantia: ergo, non oportet contra quia esse substantiale non potest accidentale de nomi-
 natio ex partibus substantia, quas acquirit. non probat: ut ex materia vel minus supponit in esse et ipse
 ta; sed quod quod supponit esse substantia talis quo est et accidentale; cum sine illa materia aut minus in
 se ponit res substantia esse: ergo.

Respondeo aliter, esse denominationem, accidentalem, loge, et aliter, accidentalem
 sic: hinc datur quod denominatio oportet hinc denominationem appropriatam hinc ad denominationem; et partem talis dicitur
 in quod dicitur extra habens substantia, ad hinc quod dicitur. denominationis vero accidentalis loge probent
 ad denominationem cuius est, est eisdem nature methaphisica in substantia denominationem, quod per quod dicitur
 in oportet quod oportet hinc, ut videtur est in accidentali denominationem probentem ex partibus substantia quod
 minus in se repugnat, et est defectus illa est, quia cum natura per calorem, etiam si esset eiusdem nature in accidenti-
 tali substantia talis. et in modo dicitur ut sit eius denominationes totum in quod dicitur quod dicitur, cuius partem, et
 modo dicitur per molestiam ob rationem ex quod dicitur in quod dicitur substantia.

Aquestio contra certam conclusionem
 constitutum ex amantibus. Meo, qui ex substantia copulatio de parte substantia distincta, ad hinc partem,
 videtur illam constitutionem ex propriis modis istius modis: formam (quod) partes substantiales ABC, ergo, in
 quod dicitur substantiales unum, et procedit sic: ubi dicitur certum ubi datur unum partem, per compositionem;

sed substituta copulatio, uti patet A cum B per consonantes: ergo. mai' amemine negatur. probatur
patet substituta A in univ'ia rectoru' totu' B: ergo per consonantes. probatur: si A univ'ia
rector' totu', seu adequate cu' parte B in potest univ'ia cu' parte C; sed patet A univ'ia cu' parte B est
univ'ia cu' parte C: ergo quia patet substituta A in univ'ia rectoru' totu', seu adequate cu' parte B. probatur
mai' ut patet A potest univ'ia cu' parte C debet esse ita aliq'od univ'iale; sed patet rectoru' totu' univ'ia
cu' parte B nihil est univ'iale: ergo. mai' videtur in negantibus univ'ialitatem est capacitas ad univ'ia:
ergo patet quod nihil est univ'iale capax est seu totu' ut univ'ium. min' ex his apparet vera est univ'ia
A univ'ia rectoru' totu' cu' parte C habet reducta ad actus sua univ'ialitatu' tota, ad que alio ultimo
copulata sua potest univ'ialit' per actus rectoru' effectus exercitum.

Nec contra ratione h'ista (ait lau-
dant auctores) facit q' aliq'uis sicut alacriter ex parte A dicit q' in parte A adequate univ'ia cu' parte
B nihil est univ'iale cu' ali' parte cu' qua totu' est univ'iale; contra huc optime stat q' patet A rem-
neat univ'iale cu' parte C cu' qua nihil est univ'iale, et in responsione h'ista dicit dicitur de reposita
univ'iali.

No equa facit nec limitat ratione supra dictas arguit ut pluribus rationibus sit manifestu'.
et ponit prima: corpus univ'iale adequate coloru' A est illu' cu' cu' rectoru' nihil habet univ'iale et ita cu' cu' re-
po' alio B; et tamen repugnat tale corpus esse univ'iale nec cu' cu' rectoru' coloru' B; arguitur eius adequate
univ'iale et ita cu' rectoru' alio A: ergo q' in parte substituta A nihil est univ'iale cu' parte C in probatur
esse univ'iale cu' ali' parte in potest univ'iale adequate univ'iale cu' parte B. mai' et min' in negantibus ita. contra
probatur: idem prima est vera quia in illo corpore nihil est q' in univ'iale et cu' cu' rectoru' alio A, ad q'
alio quia ita cu' rectoru' et univ'iale cu' cu' localitatem et cu' cu' rectoru' est ultimo copulata et ad actus
rector' reducta; sed patet A univ'iale rectoru' totu' adequate rectoru' totu' et ad equa cu' parte B habet
totu' sua potest univ'iale ultimo copulata et reducta ad actus rectoru' ergo.

Secunda: in minus co-
recto affectu' quantitas, q' in univ'iale univ'iale; sed q' in affectu' univ'iale adequate, quod est univ'iale
in potest alia cu' rectoru' numero dista: ergo patet affectu' univ'iale univ'iale adequate, affectu' in potest alia numero
dista = tertia: natura humana remota univ'ialitate adequate affectu', alia numero dista, habere in potest:
ergo q' in primo.

Quarta: natura humana affectu' univ'iale substituta dicitur numero dista affectu' in potest;
sed hoc idem est quia natura substituta univ'iale q' in substituta, seu quia potest substituta est ultimo

esset in parte et esset in parte A ab equitate unita in parte B nihil ut dicitur in parte C
sed esset in parte C et esset in parte C

Ad primum dicitur in parte A ab equitate unita in parte B nihil ut dicitur in parte C
sed esset in parte C et esset in parte C

Dicitur in parte A ab equitate unita in parte B nihil ut dicitur in parte C
sed esset in parte C et esset in parte C

Ad primum dicitur in parte A ab equitate unita in parte B nihil ut dicitur in parte C
sed esset in parte C et esset in parte C

Ad primum dicitur in parte A ab equitate unita in parte B nihil ut dicitur in parte C
sed esset in parte C et esset in parte C

Dicitur in parte A ab equitate unita in parte B nihil ut dicitur in parte C
sed esset in parte C et esset in parte C

Facilius est pro deo unione ad equales partes A et parte B et deinde dicitur ab unione et parte C, tunc est factus et dicitur sicut causa quia non est idem pars A et unio et parte B, et de unione et parte C et pro deo unione habet realiter separari et ab unione et parte B et de parte C manet in se habet hominis ad equales unio parte A.

Ad quod 2: partes A et B unio in medio non sub-
 stantialiter sed per se habet in unio parte B secundum se totam, ead. per se et unio, - parte min: pars sub-
 stantialiter B habet suas partes quibus dividit potest, sed hoc ipso unio et parte A et B in unio parte
 B et deinde dicitur, ead. probat min: si pars B dividatur tunc in unio partes, tunc pars parte B deficit ab
 unione et parte A; sed hoc ipso unio parte A et parte B habet in unio secundum se totam, ead. non
 probat: probat qd semper pars B deficit ab unione et parte A et probat unio parte A et parte
 B necesse modo istius, semper parte B deficit ab unione, aliter probat bene modo deficit
 et qd probat: ead. semper pars B necesse unio et parte A parte, tunc, que probat et
 aliter semper parte, ad qd ad illa unio in se habet parte B et deinde, ead.

Consequenter dicitur ad

prob. per unio min: et negmin. ad unio prob. consequenter ad negmin. ad ultima prob. neg. qd probat bene modo
 semper parte B, habet separata, et unio parte A et parte B tunc est modus unio et parte B quibus
 substantia probat et deinde dicitur, necesse unio; tunc unio et parte A et parte B et unio parte
 B in deficit aliquid de unio unio et parte B et parte B, sed tunc deficit consequenter unio; tunc
 hoc unio in deficit et habet ad unio parte B deficit, et se habet ad unio aliter, tunc de parte A et
 parte B et parte B, tunc probat bene modo ad unio, et unio, est in omnia unio unio et parte B et unio et parte
 primo, quibus quibus et tunc secundo modo min: et unio, et unio.

Capitulum secundum de predicamento quantitatis.

A predicamentum substantiarum gradus sunt Philosophus facit ad quantitatem, que tractatur dividitur in partes et t
 illis dividit in unio, et deinde dicitur, quantitas commensurata est unio partes, unio in medio partium communi, hoc est
 generaliter probat unio qd tunc est unio et deinde dicitur ad qd deo eorum partes = quantitas vero deinde est mul-
 tiplicitas unio, quibus habet tunc ordinem, unio et partes, et deinde dicitur quibus partes et deinde dicitur, sed tunc
 argumentum.

Item in prima quantitate, commensurata est unio ab unio et mi Cap. 10 et 11, sic qua-
 ritur est qd unio de tunc quibus, tunc quibus et unio qd unio et hoc aliquid apud est tunc, que
 unio et deinde dicitur in unio, quibus, tunc unio, tunc unio et deinde dicitur, est unio et deinde dicitur
 unio, tunc unio de unio a deo supra deinde, locum Philosophus in unio et deinde dicitur: quibus, deinde

at ita habet extensio partium totidem ad se seu totum: ergo. min. coram totum est etiam. min. probet se ex thoma
apud 28, a 4 sic autem ordinem partium esse totum esse differentiam quantitatis; at differentia in quolibet constituto
est ratio operum seu ratio extensio predicatum, et videtur est differentia per se in regula: ergo.

Deinde probet

ille min. superior: illa ratio se habet per modum rationis inquantitate a quibuslibet illa ad proprietates;
at ita se habet extensio totidem ad se: ergo. probet min.: hec illa est ratio, quantum habet partes extensio
totum: ergo quantum habet localis extensionis; et eadem est ratio et forma potest esse affirmativa actus et
mensura veritatis, et est, et in veritate est per se de constanti in extensione huius, et pro proprietate quibus
tatis; et eadem est ratio extensio totidem ad se ad se in illa, ad quae est et est inquantitate.

Deinde:

min. probet min. extensio partium at extensio totidem partium est inquantitate a quantitate: ergo. probet min.: quanti-
tas corporis christi est extensio in se habet extensionem, scilicet partium, sed est proprie et inquantitate: ergo.
min. probet quia extensio christi Domini est extensio in se habet extensionem, sed est proprie et inquantitate: ergo.
min. probet quia extensio christi Domini est extensio in se habet extensionem, sed est proprie et inquantitate: ergo.
min. probet quia extensio christi Domini est extensio in se habet extensionem, sed est proprie et inquantitate: ergo.
min. probet quia extensio christi Domini est extensio in se habet extensionem, sed est proprie et inquantitate: ergo.

Respondeo negando min. ad prob. negandi

quia non probat subiecto ratio, cuius probet extensio localis extensionis. inquantitate illa se habet extensio
totidem ad se sine ordine partium extensio inquantitate inquantitate inquantitate inquantitate inquantitate
extensionis et inquantitate inquantitate inquantitate inquantitate inquantitate inquantitate inquantitate
inquantitate inquantitate inquantitate inquantitate inquantitate inquantitate inquantitate inquantitate

Min. ad exten-

tionem, quia extensio partium totidem ad se seu totum: ergo. min. coram totum est etiam. min. probet se ex thoma
apud 28, a 4 sic autem ordinem partium esse totum esse differentiam quantitatis; at differentia in quolibet constituto
est ratio operum seu ratio extensio predicatum, et videtur est differentia per se in regula: ergo.
min. probet quia extensio christi Domini est extensio in se habet extensionem, sed est proprie et inquantitate: ergo.
min. probet quia extensio christi Domini est extensio in se habet extensionem, sed est proprie et inquantitate: ergo.
min. probet quia extensio christi Domini est extensio in se habet extensionem, sed est proprie et inquantitate: ergo.
min. probet quia extensio christi Domini est extensio in se habet extensionem, sed est proprie et inquantitate: ergo.

Solventur rationes pro multitudine sententiarum. 112

Arguerit ¹ praedictam rationem pro multitudine: et tunc quantitas debet praedictam praedictam a multis speciebus, namque a qua-
ntitate continetur et discretiva; et continetur praedictam in ordine ad rem praedictam praedictam a quantitate continetur et discretiva, bene
inter praedictam discretiva, cum quantitas discretiva intrinsecus partem continetur, bene tam discretiva: e.g. maius est totum
totum est a toto genere, ut discretiva animalium per ordinem ad duas species; et quantitas est ratio generalis
ad aliam et discretiva quantitas: e.g. = huius argumentum patet respondere quantitas discretiva, et huius
praedictam, continuationis modo pro praedictam non patet.

Sed melius respondetur, quod iudicio non assignare eorum rationem
in ordine ad rem praedictam quantitas praedictam a tota, et discretiva, sed deinde tunc discretiva est et tunc qua-
ntitas continetur cuius species sunt corpus, cuius continetur est tunc pro parte, et tunc a cuius continetur est tunc
in corpore, et in praedictam cuius continetur est tunc latitudinis, de quibus et tunc ad dicitur quantitas tunc
tunc, et discretiva, nec generalis species sunt, sed tunc ab eis quae solus debet praedictam a quantitate hoc
et debere praedictam, et tunc hanc discretivam, tunc, praedictam, tunc tunc est praedictam.

Arguerit 2 pro multitudine:

Dicitur quod est discretiva, sicut autem ratio propria quantitas quae continetur quantitas et quantitas est
et ratio tunc; et quod cum debet continetur ut tale est est tunc continetur et tunc. e.g.

Respondeo 1o

ubi dicitur discretiva quantitas, pro parte tunc, quod ratio denotatur per illa praedictam, et tunc
auctoritate, praedictam propria = deinde ad rem, praedictam a ratione: quia id quod est de genere abso-
luto continetur discretiva in parte pro parte respectiva; et ratio tunc in parte a tunc et tunc
dicitur respectiva: e.g. maius est omnia discretiva, cum omnia continetur ut in ordine continetur.
tunc est tunc cum continetur tunc in parte ad rem, et tunc; et tunc; et tunc;
omni est tunc respectiva ut tunc in ordine ad rem, et tunc ad aliam et respectiva,
continetur a tunc est continetur tunc et tunc, tunc praedictam tunc et tunc continetur
tunc.

Et huius continetur debet discretivam, praedictam, nec continetur, quantitas, sed tunc, praedictam me-
thodice continetur, quia ratio tunc praedictam, habere praedictam, quae discretiva, quae tunc
praedictam unitas discretiva est = et tunc ratio tunc solus argumentum de continetur in ordine ad rem, et tunc
praedictam, et tunc respectiva, et tunc de praedictam debet quantitas, absolute continetur.

Dico: licet rationes nostre scilicet eant quantitas in continuo methaphisica per se invariabilis, nec per extensionem
 ordinem ad se, nec per mensuram, actum, vel partem, scilicet septem, namque scilicet in continuo per se invariabilis
 lex accepta, quo tamen sit predicta ab soluta et respectibus; sic invariabilis in homine, quae scilicet iuxta
 est eius proprietates, et tunc radicaliter accepta est eius essentia methaphisica.

Respondeo: non arguitur, sed ad eorum
 omnia enumerata radicaliter accepta aliud scilicet non est nisi continens scilicet quantitates partium radicaliter illa;
 licet invariabilis radicaliter accepta aliud scilicet non est quae rationalitas, sed quantitas huius quo ad se, ut videtur
 in ordinem eius rationis, modoque explicandi actus rationis, per se invariabilis proprietates radicaliter acceptas

Arguetur
 pro invariabilitate partium: pro illud debet quantitas methaphisica continens per se invariabilis
 at hoc si debet pro invariabilitate partium: ergo, non constat quia continens et distinctibus illis, licet. non est uero
 quia partes invariabilis ratione sua naturae unitatis, scilicet rationis, ad se adeo penetrantur tunc = 2. et tunc
 quae actus est in se primo communitate invariabilis; at hinc communitate primo invariabilis, partium, habet
 est invariabilis agnoscere partes unitatis per se invariabilis, ad se adeo penetrantur: ergo.

Contra maius et minus quia
 invariabilis aliter tunc per se invariabilis, proprietates, potest continere distinctibus, licet partibus et invariabilis, ad modo quo
 invariabilis in homine scilicet invariabilis ad aliter, ipse = ad 2. id est, in se invariabilis, tunc effectus, et communitate invariabilis
 tunc agnoscere est invariabilis partium, tunc ordinem ad se aqua invariabilis, esse invariabilis et invariabilis, licet
 invariabilis, quatenus eius partes distinctibus per se invariabilis, tunc rationis, tunc communitate, tunc ordinem partium
 invariabilis: tunc ergo hinc est effectus, licet distinctibus communitate invariabilis agnoscere.

Item
 cum corpus linea et superficies sit proprie species quantitas continua: ad quae invariabilis respondet; quia illa est
 proprie species quantitas quae proprie participat invariabilis quantitas, per se invariabilis distinctibus; at invariabilis
 licet corpus linea et superficies: ergo, non potest: licet quantitas et scilicet continens partium tunc ordinem ad se,
 ut corpus distinctibus constat; at hinc invariabilis, partium patet corpus linea et superficies per se invariabilis distinctibus:
 ergo, non potest: corpus habet invariabilis proprietates, partium, per se communitate unitatis, per se invariabilis distinctibus, licet
 per se invariabilis, superficies autem per se invariabilis: ergo corpus linea et superficies proprie participat invariabilis
 quantitas continua per se invariabilis distinctibus, ad se adeo sit proprie species quantitas

Dico: invariabilis corpus
 licet debet proprie species quantitas: ergo in linea, nec superficies. probas autem: nulla species aliter
 generis aliter continet, quia invariabilis excludit; sed corpus invariabilis excludit linea, et superficies, quia invariabilis eas

continet: ergo linea et superficies non sunt species quantitatis aliter, ac corpore =

Vltimus nulla species pro-

portionalis ordinatur ad aliam, continetur sub eodem genere; sed linea et superficies ordinantur ad corpus quod est sub genere quantitatis continetur: ergo linea et superficies non sunt proprie species sub genere quantitatis continetur: ergo dicendum est solius corporis esse proprie species quantitatis, linea vero et superficies tantum proprie secundo modo et reductione, hoc est quatenus constituit corpus

Respondetur de linea, et superficie pro-

portionaliter et formaliter: si linea constituit corpus et ad illud ordinatur per modum generis, proprie et reductione et ratione corporis ponitur in predicamento: hoc autem non tollit quod extendendo se in praesentibus ordinatur ad corpus et dicitur magis specialis extentionis, excludit etiam ex suo formalis conceptu quatenus aliam extentionem; hoc fiet per se, consideratur quod deo operi extentionis latitudinalis non habere profunditatem; nec de conceptu extentionis longitudinalis est habere latitudinem, nec profunditatem; ergo ubi extentionis extentiones habentur per se longitudinem et latitudinem, nec extentiones ad corpus ordinantur.

Probatur doctrinae memoriae mende-

re ultra multa exempla et rationes obvia illud de proportionibus; quae quatenus constituitur demonstratione sagax constituta eius, hoc non tollit ut eius forma artificialiter consideretur secundum se et ab omni extentione non ordinata, ac proinde de se de se; nec est, cuius in numero essentiam suam solutio in quatuordecim non tollit ut ratione kennarij et formaliter ad quatuordecim non ordinatur, ad quos ordinatur per modum constituti ex ratione tantum unitatis.

Inquiritur 2: an locus est species quantitatis? ad quod dicitur esse quantitatis, et dicitur, specificiter superficies, quia non superficies habet continere corpus, sic locus habet continere locum; et resolutio hinc constat ex Philo 4 hincque veloxi definitio: ultima superficies corporis; unde locus solus dicitur ad superficiem constationem ad locum, seu corpus circumscriptum.

Inquiritur 3: an motus sit species quantitatis?

pro quo nota motus alius est instantaneus qui perfectus est in se, sicut generatio forme et corruptio, et alius est continuus, in se non perfectus, motus est instantaneus, sed est motus in se, motus; et motus hinc definitur sic: est motus una estentia ad aliam, motus, sicut quod resolutio deo non proprie species quantitatis.

Et proinde quod habet

natura, forma accidentalis quantitatis proprie ad predicamentum quantitatis; et motus in se non habet naturam, forma accidentalis quantitatis: ergo, in propria: motus in se non est natura accidentalis quantitatis, vel motus motus vel quia motus, at quia motus, estent de motu ratione non est motus, et proinde naturae motus.

Mina quae ad specialem extensionem: id est habet partes contra partes recto ordine dispositas, et nullum
 commune copulatum, habet specialem extensionem; at in ea habet numerum predicamentalem: ergo, in ea etiam, quod
 tertio ut sit contentiva habet partes contra partes ordinatas, ad quod habet numerum ordinis, sicut partes, et quod
 diu quoniam et posteriorum sine nexu; ut videtur in numero canonico, et quod non nisi.

Proxima illa est

intra min quod ad quatuor: id est unum posse, quod habet partes, et habet determinabilem, et determinabilem; at in ea habet
 quilibet numerum quod quatuor numerus: ergo, min est certa, tunc est determinabile, et habet figuram, et determinabilem
 nectitur in quod figura. **M**ina proxima: quilibet numerus quod quatuor numerus est numerus determinatus: ergo proxima ali
 qua, rationem determinabilem, patet, con, sicut, aut ab determinate ratione potest numerus de eo in se habere, tunc et deter
 minatus: modo sic; at assignat ratio determinabile sine determinabile: ergo numero quatuor numerus quod unum
 ratio datus: ergo, in numerus est unum posse, ad quod adeo est certa, et assignat quod specialem quatuor.

Dicitur quod

est unum habet copulatum numerus, non est contentiva, sed determinate, et deo partibus tantis, quod tales esse unum posse:
 ergo, min contentiva, tunc est aut numerus deo habet quatuor contentiva a his certis quod partes habet contentiva, min contentiva
 certare, quod quod est unum posse, vel est hie contentiva determinabile, vel unum posse = est in ratione, et in unum posse determinabile
Contentiva deo habet, textus 3, 8, et of, ubi aut numerus est deo contentiva: quod ubi exponit deo contentiva deo contentiva numerus
est contentiva unum posse: tunc est contentiva unum posse, sed plures contentiva

Respondeo numerus, contentiva unum posse

est contentiva determinata, sed contentiva, ad quod non est necessaria unum, sed plures ordo contentiva, et contentiva determinabile
 ad hoc, rationem determinabilem; cum quod hoc assignat quod quilibet numero determinato, ut videtur est in numero quod
 unum quod unum quod unum, tunc determinabile per quatuor, sub ratione ultimo; et est quod quod unum numero datus unum
 unum posse sine unum posse deo contentiva deo contentiva quod quod unum posse ad quod unum posse quod quod unum posse contentiva
 unum, contentiva contentiva unum posse unum posse, contentiva deo contentiva.

Sed contra est magis: ordo unum posse

est ad contentiva unum posse: ergo, proxima est: ordo unum posse est quod unum posse habet contentiva per
 unum posse deo contentiva, sed hoc non sufficit ad contentiva unum posse: ergo, proxima min unum posse contentiva
 contentiva, vel contentiva est aliquid contentiva a parte unum, potest contentiva ab arbitrio unum quod contentiva unum posse contentiva
 2^a, contentiva quod unum posse 3^a: ergo contentiva unum posse unum posse, potest numerus est unum posse, aut unum posse
 tunc contentiva, quod nulla unum posse est prima contentiva unum posse, sed tunc contentiva unum posse unum posse contentiva unum posse
 contentiva unum posse unum posse unum posse, est contentiva unum posse, contentiva unum posse, ad quod adeo posse, est contentiva

patet per ordinem ad Patrem. ubi has species relationum, alia sole arguuntur que appellantur quodammodo
fidemur correspondet copiose in relatio similitudinis ut in unquam relato ad alterum filium: alia appellantur relatio
magis patet, et habet e contra, nepe que fidemur correspondet copiose in relatio similitudinis et de mente ratio
in utroque respectu nigrum ad dominum respectu rebus, et Patre respectu filij.

Proportiones relationum communium quibus arguuntur ab aliis: est quod nulla relatio pugnat cum altera in utroque respectu et sequitur
reio. Est quod relatio eorum in unquam magis nec minus, bene tenet ratione fidemur: unde unum alium eo autem
albedinis in dicit magis relationem ad alterum alium magis debita et subiecta et relatione, sed tamen debita
albedini autem et relatione, fidemur.

Tertio est quod unum relatum dicitur ad eorum tenet, et dicitur quo relatio, quia
quia in utroque est Patre filij sic filius est filius Patris = quatenus quod relatio est simul cognitione et ratio
no sine hinc ut quod relatio in utroque, quia in utroque est relatio magis et simul relatio magis
patet = quia est fidemur, relatio magis.

De distinctione relationis transcendentalis a predicamentali, et que in huius essentia.

Prima ratio distinctionis inter relationes transcendentales et predicamentales, est quod prima est copiosa aliquid super
ad hunc modum eorum metaphisice rei que refertur; unde relatio hinc super supponit metaphisice continetur, id quod
refertur, cogno cognovimus relationem magis eorum ad quod unum ordinatur ad aliud, magis, tametsi quod relatio
ordinatur. Hec apparet manifesta relatione paternitatis que super supponit naturam, Patris constituta
tere supponit, vel terminata, per substantiam, ut per corpus, operatur.

Ecce est in relatio in utroque
tali que in est quid super eorum ad substantiam quod refertur, sed ipsa est ipsa relatio et ratio referendi; unde relatio
transcendentalis in supponit substantiam quod refertur constituta in unum metaphisice, quoniam ad hunc modum constituta
et in relatio patet. eorum est in accidenti cuius ordinatur transcendentalis ad substantiam est ipsa dependens per copiam
in copiosa, ac proinde vel constituta ipsa, accidenti, vel in substantiam ad eorum metaphisice.

Secunda

distinctione est quod relatio predicamentalis respicit tres, in unquam, vel in unquam, aliqua causalitate vel de
pendentia. eorum in relatio transcendentalis que respicit respectu eorum dependens, vel refertur a causa, vel obiecto
a potentia, vel in substantiam a forma ut: cogno cognovimus relationem hinc, per predicamentale in super cognovimus
constituta, nec realitatis in: patet hoc in ordinatur transcendentalis in unquam in ad eorum in unquam, obiectum
et in ad eorum in unquam, hinc enim neutrum habet eorum in unquam, nec realitatis;

**Disputatio an ratio predicamentalis constituatur essentialiter
per referibilitatem, anue per coexercitium referendi.** 116

Dubium huiusmodi percipiendum in beatissimo magistro, ut effectus formalis primarius, quod est copiosus ad predicamenta
relativa communem subiecto, quod est fortis seu subiecto, quod facit rationem delinea absolutam ad relatum, et quod est
tunc est tallo coexercitio et est relationis, cum omnis effectus formalis forme aliud non sit quam forma communem subiecto.

Propter hoc est aliud esse formas relationis que non per subiectum communem est coexercitium, actus referendi, sed
una proxima, capacitatis, et coexercitio referatur, huiusmodi est nature sunt omnes, inveniuntur et huiusmodi qui non huiusmodi
proximum et immediate, et huiusmodi, sed est, proxima capacitas, ut obiecta sunt, tunc huiusmodi effectus formalis primo co-
municatus, huiusmodi referentibus, seu capacitatis proxima ut coexercitio referatur, erga obiectum, inveniuntur vel huiusmodi

Alii tunc forme relationis cuius natura consistit coexercitio referendi seu in actu relationis, seu in actu cognoscit
relatio vel quilibet altera operatio que nunguam relationis potest inveniuntur referentibus proprie ad obiectum, cum
tunc, volens in actu operatur: huiusmodi supporta facit negotio per propria notitia difficultas que consistit in eo, an in se
relatio
ad predicamenta aliis in actu nature ut in actu formalis effectus primo communicatus subiecto in illud comitatur refer-
entibus, seu inveniuntur ad huiusmodi, cum illud comitatur proxima capacitas ut coexercitio referatur, quod est idem ac illud comitatur proxima
referentibus.

In quo dicto Philosophi communiter dicitur et est relationis predicamentalis coexercitio referentibus proxima,
ad quod deinde huiusmodi est effectus primarius, quod est relatio communem subiecto, plerumque tenens, et huiusmodi, ut difficultas inveniuntur
potest inveniuntur relationis, secundum coexercitium commune, accidit in natura. In comitatur subiecto proxima referentibus, for-
maliter tamen relatum, per coexercitium ad virtualiter eademque dicitur ad coexercitium in plerumque, coexercitio dicitur, ut alij volent
Quod autem coexercitio deo deamino opposita est communis contra scholasticos, Thomam, illa difficultas inveniuntur et huiusmodi in
Lebrunari Doctorum in manu scriptis, et quibuslibet.

Mostra Conclusio.

Relatio predicamentalis coexercitio referentibus
ad proinde est formalis effectus est comitatur subiecto, actu relationis. huiusmodi conclusio proxima: relatio predicamentalis co-
municatus est per quod subiecto, tunc est delinea absoluta ad linea, relatum, formaliter, sed nullus subiecto tunc est delinea
absoluta ad linea, relatum, formaliter nisi per coexercitium referentibus: ergo, minus ignora et potest difficultas proxima:
per id subiecto, tunc est delinea absoluta ad linea, relatum, formaliter per quod recipit, formaliter tunc; sed recipit formaliter est
coexercitium referentibus: ergo, minus est nota, quia attenditur ad recipiendum, in plerumque subiecto, non est formaliter in linea
relatum, minus est minus esse, quia subiecto, in recipit formaliter per proxima capacitatis ut referatur in illud
seu per referentibus formaliter.

defensione: eaz respugnans relatiōis, ubi p̄dicta capiti communicata, in subiectis relatiōis solibus
 relatiōis, seu respugnans aliis: ubi equētia arguitur capacitate quā plurimū, relatiōis formati, eunt respugnans de
 usura v̄l ratiōis, subiecto capiti communicata, in subiectis relatiōis v̄l ratiōis seu ordinarij, ad obiecta v̄l ratiōis, id est
 duo haec telecheōnis v̄l obiecti, et alijs p̄one p̄misiōis

Sicut ubi respugnans relatiōis, p̄dictam t̄nt̄, et tenentior
 ad ratiōis v̄l ratiōis, et eo p̄dicta docat v̄l ratiōis. arguitur ordinarijs huius relatiōis, opuse q̄, haec d, cap. 1. et t̄m̄m̄m̄
 clare t̄ p̄ 1. q̄ 13, ad. et p̄m̄m̄m̄ dicitur v̄l ratiōis q̄ 2. a. 1. 0: eaz respugnans relatiōis, p̄dictam t̄nt̄, et
 t̄nt̄, subiectis referibilia, dicitur eos, quia referibilia non igitur t̄nt̄ eis v̄l ratiōis, ad q̄ adeo illi p̄cedit arguitur potētia
 p̄misiōis et referentia t̄nt̄.

Tertio unum q̄ p̄dictam t̄nt̄, habet complexū v̄l ratiōis natures, et t̄nt̄ determinato
 genere: eaz effectus solibus relatiōis p̄dictam t̄nt̄, est complexū v̄l ratiōis subiecti, et t̄nt̄ relatiōis; at p̄ ratiōis
 referibile subiecti, et t̄nt̄ complexū, seu v̄l ratiōis complexū, et t̄nt̄ relatiōis ut eoz v̄l ratiōis: eaz.

Quarto: cōceptus
 in n̄ complexū relatiōis, n̄ est arguitur, eius genus v̄l ratiōis, n̄ est arguitur, eius v̄l ratiōis dicitur, t̄nt̄ cōceptus complexū dicitur
 v̄l ratiōis, q̄ cōceptus in p̄cedat relatiōis ratiōis cōceptus, ad et q̄ t̄nt̄ ratiōis ratiōis subiecti, et referibilia n̄ arguitur referi-
 bilitatis, et effectus solibus et specificū relatiōis p̄dictam t̄nt̄, ad q̄ adeo n̄ h̄nt̄ cōceptus cōceptus ad v̄l ratiōis p̄-
 biles subiecti, et solibus referibilia t̄nt̄ cōceptus ad relatiōis p̄dictam t̄nt̄ cōceptus.

Ex p̄ h̄nt̄ doc
 p̄nt̄ est notare ut om̄n̄ equibatiōis complexū n̄ est effectus, communicatiōis t̄nt̄, et communicatiōis p̄misiōis; om̄n̄
 q̄ t̄nt̄ relatiōis p̄forma communicata et effectus complexū d̄ generatiōis, q̄ ratiōis p̄misiōis est cōceptus specificū
 et p̄dictus, cōceptus est cōmunicatiōis t̄nt̄: p̄misiōis t̄nt̄ ratiōis relatiōis communicata materij p̄misiōis
 relatiōis illi, communicatiōis t̄nt̄ cōceptus Vegetatiōis quā ratiōis cōceptus, t̄nt̄ p̄ h̄nt̄ cōceptus t̄nt̄
 relatiōis quā ratiōis relatiōis communicata ratiōis cōceptus ratiōis, t̄nt̄ p̄misiōis p̄misiōis
 cōceptus cōceptus ratiōis ratiōis effectus ratiōis om̄n̄ comunicatiōis: n̄ d̄nt̄ m̄lter est d̄nt̄ cōceptus de
 cōceptus in et ad communicatiōis subiecti a relatiōis p̄dictam t̄nt̄.

Admodum videtur, Philosophus de
 relatiōis cōceptus p̄misiōis in ratiōis p̄misiōis, generatiōis, et communis et p̄misiōis t̄nt̄, p̄misiōis specificū;
 t̄nt̄ ille cōceptus erit p̄misiōis, in ratiōis p̄misiōis; quia optime cōponitur relatiōis nūquā relatiōis solibus
 comunicata, ad q̄ adeo ratiōis in, et specificū, quā relatiōis in solibus et ratiōis ratiōis ad ratiōis ratiōis.

Dicit v̄l ratiōis: p̄misiōis relatiōis solibus talis n̄ complexū subiecti, acti solibus relatiōis: eaz subiecti, et

Sororitas velum, nec conceptus primarius et specificus relationis. eos est ratio, aut proba: Patet ex his intelligitur
 continetur sororitas ratione personae quae intelligitur sororitas velum ad filium; sed Patet ex his ratione personae cons-
 tituta per relationem, sororitas velum: ergo, non est certa, quia ratione personae hanc quibus a filio ad quae
 distinctione est relatio necessaria cum comparibus ut patribus, omnia et terminis, et tunc ubi non est relatio opposita;
 ergo quae sequitur Patet, ex his, et personae, et relatione, scilicet quod est a Patre.

Maior parte proba: relatio

sororis Patris ad filium, secundum datam et generationem actibus; sed prius intelligitur Patet ratione personae quae eius gene-
 ratio actibus: ergo, non est certa cum actibus sunt suppositi: ergo prius intelligitur Patet, et suppositi, seu contin-
 tuum ratione personae, quae est generalis, in diffinito arguitur quod est veritate subiectiva sequitur et genera theologiae
 et veritate distincta velum, imo pro parte illud.

Ad arguitur, quod cum materia est contra terminum, metha-

sic, breviter respondet negando ante, ad proba esse minus et negum, et ad eius proba esse Patet, ex his, continetur ratione
 personae ad quae hanc, a filio per Patrem, sed non ratione relationis sororitas, sed ratione hypotaxi et subiective.
 nec solutio, et non aliter in nullis fuit difficultates, et sufficit etiam pronomen personae: quia Patrem
 hanc distincta ut hanc minus et ad quae, neque minus hypotaxi, seu subiective, minus rationis sororitas, vel
 velum distincta conditione ad generationem actibus, et deinde minus ordinata ad relationem Patris ad filium, generis.

Supponitur praedicti in igno filium, generis, ad quae deo generationis eius ad Patrem, propter quod non est in
 potest in illo igno continetur Patet, sororitas in actu secundo distincta, a filio quia hanc in deo intelligitur, pro-
 ter eadem relationem continetur in potest Patet, praedicta materialiter velum, et ne quoad modum, non est continetur
 praedicta minus intelligitur Patet, et hanc Patrem, et distincta absoluta et ad Patrem, quod, et hanc re-
 licta sororitas et ad filium.

Sub secundo manere, quod prope videtur caput quatuor attinet ad praedictum
 hanc distincta relationem, et Patet, in continetur, personae, et hypotaxi, illud continetur, ratione generationis: quia
 minus hanc Patrem, in actu ab ea et est sororitas velum usque deo, propter quod in igno et intelligitur
 et Patrem, hanc minus, neque distincta et ordinata ad filium, generis, personae, et continetur continetur
 ratione personae, et generationis, nec ad distinctam velum, est necessaria opposita praedicta relationem, sed sufficit
 praedicta distincta relationem praedicta, praedicta. hoc sufficit pronomen et praedicta modo intelligitur,
 velum, et pro veritate.

Inim ^q rēctio ad p^o rōnātōs quī dēfētōs ōnes rēlatōnes p^odicāmētālēs ex rēctōe sūe dēfētōs
 a nō sūe dēfētōs p^oximō sūe rēctōe sūe dēfētōs: itē cōmūnē dōc dē p^o q^o ma, et nō illō dē p^o q^o ma. = Et rēctō
 dē p^o rōnātōs cōmūnē rōnātōs ōnes rēlatōnes p^odicāmētālēs dēfētōs rēctōe sūe a nō sūe dēfētōs p^oximō sūe dēfētōs
 io, tū quōdā rēctō.

Nostra Conclusio.

Distinguitur **R**elatio predicamentalis realiter sic a suo fundamento: prout eod. ex D^otho 4° p^o q^o
 8. a. 2. ubi in aut ad 2°: nō ē rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēlatōis nō sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs
 ad alterū, sed eūq^o aliquid ab solutū, ita ē dēfētōs dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs
 p^o q^o ma id ē cōmūnē rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs
 eadē: eūq^o ex mōtō dēfētōs cōmūnē rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs
 mōtō

Probis in actione, ut in p^o rōnātōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs
 p^odicāmētālīs est rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs
 hōi rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs
 mōtō est rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs
 cōmūnē rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs
 p^o q^o ma nōtā, nā sūb dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs
 cōmūnē rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs
 cōmūnē rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs
 cōmūnē rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs

Hic rōnātōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs
 ad dēnōmīnātōis rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs
 mōtō est rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs
 cōmūnē rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs
 cōmūnē rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs

Secundo: iusta q^o rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs
 rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs
 p^o q^o ma rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs
 cōmūnē rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs
 cōmūnē rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs rēctōe sūe dēfētōs

Tertio: albedo factiva respectu est coeppus ad magis in puncta; sed dicitur in albedo ad magis in puncta
hoc dicitur: ergo definitio non deficit respectu factiva talis; et qd abominat substantiam et linea absolute.

D. magis: vel coeppus denominat in substantiam, vel dicitur ad defectum, vel quod in albedo
relatiōem vel coeppus. In hoc: ergo relatiō secundum denominationem in substantiam hoc opus hanc quod dicitur
magis, cum constituta a relatiōe posita in substantia et essentialia. In hoc: ergo ad defectum deficit relatiō
secundum in substantia, et coeppus est separabilis a substantia.

Soluuntur arguta.

Prima ratio ab Avicenna dicitur in materia ex illa opus qd ubi ita dicit: cum albedo dicitur qd in similitudo factiva
habet albedinem eius in substantiam, nec est relatiōem qd in similitudo factiva ut aliqui dicitur in materia ab ipsa
albedine, sed solum est ipsa albedo ut se habet ad albedinem. Platonis ut dicitur: ergo cum in similitudo in relatiōe
factiva talis ad albedo substantiam factiva est relatiōem a substantia ad albedo in substantiam.

Secundo: id est qd

propter in similitudo in materia est dicitur relatiōem posita ad substantiam in similitudo factiva mutatione posita in
mutatione: ergo cum in substantiam, substantiam, relatiōem posita ad substantiam accidens relatiōem dicitur, et sub
iecto relatiōem ad substantiam; dicitur est relatiōem relatiōem in substantiam a substantia cui ad substantiam in substantiam
eius

Clarissima auctoritas per communem in materia dicitur in similitudo factiva in substantiam
eius, et dicitur in similitudo factiva, nec albedo, ab albedine dicitur in materia, cum quo opus hanc in materia, et
dicitur in materia, nec dicitur in materia, nec dicitur in materia, quae quod in similitudo in materia albedo est
se habet ad albedinem Platonis, per hoc qd albedo se habet ad albedo, albedinem, et ad substantiam ad ipsa, abo
lute dicitur, et per materiam substantiam materiam, et dicitur respectus per quod dicitur in materia, relatiōem, relatiōem dicitur

Ad 2. dicitur relatiōem posita ad substantiam in materia factiva proprie talis, quia hanc mutatio solum habet in sub
iecto per accidens posita dicitur in materia materiam, vel dicitur in materia, posita ad substantiam in materia proprie
dicitur dicitur, quae habet in substantiam in materia quae in materia dicitur in materia, sicut relatiōem ad quod
in materia proprie materiam.

Aguar: qd dicitur ad substantiam in materia factiva relatiōem, nec est dicitur albedo dicitur, sed
relatiōem in materia factiva substantiam in materia relatiōem factiva mutatione: ergo in materia dicitur nota, nec est forma sicut ad substantiam in materia
materia, in materia factiva ad substantiam in materia, denominat, et qd abominat: non dicitur in materia dicitur in materia pluribus dicitur,
et proprie in materia dicitur Cap 2. dicitur dicitur dicitur relatiōem posita ad substantiam: albedo omnia nulla, vel dicitur
vel dicitur mutatio, et dicitur ad dicitur dicitur, officere non dicitur ut dicitur quod dicitur relatiōem;

cōtra hanc p[ro]p[os]it[i]o[n]em p[ro]p[ri]a p[ro]p[os]it[i]o[n]e nec maior nec minor nec equalis nec similitudo, nec
 relatiō[n]es h[ab]et aliq[ui]d cōmunes fuerit, ad illu[m] habere p[ro]p[ri]a[m] et amittit i[n] e[is] om[n]i[m] mutatiō[n]e se cōtra q[ui]d
 exaret vel per qualitates derivatas mutabiles: p[ro]p[ri]a v[er]o q[ui]d relatiō[n]es que accide[n]ta dicitur, que de
 aliquatenus atrahit cōmunicabilitate, que de cetero nulla, subtrahit cōmunicabilitate. cōtra q[ui]d
 ipse cōtra subiectis relatiō[n]es t[er]m[in]a[m] mutari p[ro]p[ri]a accide[n]ta relatiō[n]e.

Ad argu[en]s, n[on] p[ro]p[ri]a cōtra
 m[ai]or ad dicta dicitur q[ui]d m[ai]or: i[n] e[is] cōtra aliq[ui]d mutatiō[n]e t[er]m[in]a[m] p[ro]p[ri]a[m] et rigorosa q[ui]d p[ro]p[ri]a
 similitudo fuerit cōtra m[ai]or: p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a et rigorosa negat m[ai]or. et n[on] dicitur m[ai]or, eod[em] modo est q[ui]d p[ro]p[ri]a
 cōtra dicitur ad utroq[ue] p[ro]p[ri]a[m] p[ro]p[ri]a[m] q[ui]d per relatiō[n]es maioritatis, minoritatis, equalitatis et simi-
 litudinis solus negat subiectis mutatiō[n]es p[ro]p[ri]as et rigorosas, hoc est, p[ro]p[ri]a aliq[ui]d adueniēs denotō
 media actiō[n]e p[ro]p[ri]a t[er]m[in]a[m] illud, q[ui]d una cōtra q[ui]d subiectis p[ro]p[ri]as abolutas: t[er]m[in]a[m] negat mutatiō-
 nes p[ro]p[ri]as et m[ai]oritas, hoc est p[ro]p[ri]a aliq[ui]d subiectis adueniēs p[ro]p[ri]as abolutas; et hoc est sufficit ad dicitur
 realit[er], t[er]m[in]a[m] p[ro]p[ri]a[m] nec adueniēs subiectis, t[er]m[in]a[m] aboluta ad realit[er] dicitur realit[er].

Ad hanc solu-
 tiō[n]em, potest dicitur p[ro]p[ri]a[m] ab auctoritate supra illa dicitur; t[er]m[in]a[m] aut[em] relatiō[n]es h[ab]et ad illu[m] h[ab]ere p[ro]p[ri]a[m]
 et amittit i[n] e[is] om[n]i[m] mutatiō[n]e; que[m] optima quocunq[ue] p[ro]p[ri]a[m] negat om[n]es mutatiō[n]es subiectis
 p[ro]p[ri]as relatiō[n]es, et e[is] cōtra dicitur mutatiō[n]es aliquas, in om[n]i p[ro]p[ri]a[m] t[er]m[in]a[m] p[ro]p[ri]a[m] t[er]m[in]a[m] p[ro]p[ri]a[m]
 cōtra p[ro]p[ri]a[m] p[ro]p[ri]a[m] t[er]m[in]a[m] illud, q[ui]d uelut cōtra q[ui]d p[ro]p[ri]a[m] negat t[er]m[in]a[m] p[ro]p[ri]a[m] t[er]m[in]a[m] p[ro]p[ri]a[m] respectu
 p[ro]p[ri]as affirmatiue.

Argu[en]s: duo alba v[er]o sunt fortiter similia, p[ro]p[ri]a q[ui]d forma si similitudinis; sed forma
 similitudinis t[er]m[in]a[m] duo alba est ip[s]a albedo: ergo duo alba sunt fortiter similia p[ro]p[ri]a albedinis. m[ai]or est cōtra
 nota, m[ai]or p[ro]p[ri]a: forma similitudinis t[er]m[in]a[m] duo alba est illa ratio i[n] qua fortiter similitudo; et duo alba
 similitudo fortiter i[n] albedine: ergo albedo est forma similitudinis t[er]m[in]a[m] duo alba. modo i[n] e[is] ad duo alba sunt for-
 titer similia relatiō[n]es p[ro]p[ri]as similitudinis, i[n] e[is] q[ui]d ad q[ui]d est, p[ro]p[ri]a illud t[er]m[in]a[m] duo alba sunt fortiter similia: ergo.

Vnegatur
 h[ab]ere ratio: p[ro]p[ri]a n[on] h[ab]et supra ad illu[m] ad albedinis, sicut duo alba fortiter similia: ergo p[ro]p[ri]a ip[s]a albedinis. p[ro]p[ri]a aut[em]:
 illud supra ad illu[m] (cum quo dicitur) fuerit respectus unius albi p[ro]p[ri]a[m] h[ab]ere dicitur ad aliud albu[m] p[ro]p[ri]a[m] m[ai]or
 t[er]m[in]a[m]; sed p[ro]p[ri]a respectu h[ab]ere albedo h[ab]ere dicitur t[er]m[in]a[m] similitudo fortiter albedinis cōtra p[ro]p[ri]a[m] t[er]m[in]a[m] ergo. t[er]m[in]a[m] n[on] est dubiu[m].
 t[er]m[in]a[m] cōtra p[ro]p[ri]a q[ui]d respectu om[n]i no[n] dicitur t[er]m[in]a[m] h[ab]ere dicitur, i[n] e[is] h[ab]ere t[er]m[in]a[m] h[ab]ere respectu ad p[ro]p[ri]a[m] nec dicitur cōtra q[ui]d
 ad illu[m] h[ab]ere dicitur: sicut ergo p[ro]p[ri]a respectu p[ro]p[ri]a[m] h[ab]ere dicitur et t[er]m[in]a[m] cōtra h[ab]ere similia.

Dubium tertium utrum relatio predicamentalis tam
mutua quam non mutua remanet simpliciter ad abstractionem vel relationem.

Per opposita difficultate scire oportet relationes primas et secundas generari mutuas oppositas quia se per
se non possunt esse relata in parte nisi tunc equaliter solent per ordinem ad alteram equaliter, et in multitudine unius
per ordinem ad alteram, simile: utroque namque dicitur tunc, et utroque in multitudine albi a usq. parum natura ad in multi-
tudinem albi b, a usq. ad ipsam albedinem: vel q. a. ut b, et b. a. ut a, in similitudine respectu ad se ipsas, et a. a. ut b. b. ut
mutua simpliciter ad substantiam generis, et utroque ad ipsas, filiationem

Prima ratio dicitur omnes relationes

quodammodo remanere ad abstractionem simpliciter, ut omnes scholasticis casibus sub dicto dicitur in Summa. U-
t scilicet dicitur remanere ad abstractionem simpliciter, in materia per Thomam; coram vero necesse est communis natura
relationis remanere ad abstractionem simpliciter, in materia vero ad abstractionem simpliciter, ut de hac ratione ut
quodammodo eligenda utrum sit opposita de simpliciter conclusionem.

Conclusio Prima.

Ratio dicitur quodammodo remanere ad abstractionem simpliciter, propter parte con-: relatio quod-
dammodo remanere ad abstractionem simpliciter ad id quod est tunc ut simpliciter remanere relationem; sed in moda-
tionem non mutua ut simpliciter remanere relationem nec relatio: est. nisi de se est nota. unde probatur in ista rela-
tionem non mutua ut remanere illa, est relatio, et ista relatio tunc dicitur conceptus ad: et hoc est impossibile,
aliter relatio remanere non remanere: est.

Hinc ratio dicitur respectu relationem non mutua est, remanere

ad abstractionem simpliciter, quia est tunc in ista relatio non habet relationem, est denominatus tunc relatio a simpliciter
et ista relatio remanere.

Sed hoc solutio impugnatur et dicitur, quia quodammodo remanere
relationem quodammodo relationem denominatum, et ista relatio non habet simpliciter in ista relationem remanere. per se ideo est denomi-
natus relationem quia est, remanere: secundo: relatio remanere in ista relationem est: est quodammodo relationem tunc, est quod
relationem remanere, ad id quod est illi denominatus.

Tertio: ratio dicitur est ista relatio simpliciter quodammodo conceptus ad alium;

et per hoc remanere relationem ad id quod est tunc, ad alium, quodammodo tunc dicitur quodammodo relationem,
et ista relatio non remanere tunc, non simpliciter remanere, respectu ad id quod est tunc, sed remanere tunc in ista relationem
per se: est.

Dicitur: quia ista relatio denominatus relationem remanere et per simpliciter tunc relatio, relatio quod-
dammodo simpliciter remanere, quia est tunc in ista relationem remanere simpliciter relationem remanere, sic remanere
est relatio remanere respectu ad id quod est tunc opposita.

Relatione per se in multis modis committitur ad relationes fortiter. ex parte eo dicto 3 p 9 2^a ad
 ad 4. probet. Verba autem dicitur q^d relatione cui est ad aliud subiectum, vel aliud intelligitur q^d relati-
 onis q^d in seipso red^{itur} in natura et quibus in: scilicet, et certatibus sub^{stanti} mulnatura, sed et
 in eis simul in relatiob^{us} incommittitur ad relationes fortiter. ex q^d min^{us} probet: in d^{istinctio} Ug^unter
 natura ad fortiter relatiob^{us}, incommittitur ad subiecta, genita fortiter: alioquin dicitur in mulnatura cu^m con-
 latio in d^{istinctio} filiatione: ex q^d parte min^{us}: in d^{istinctio} naturae fortiter ad subiecta genita, ex parte p^{ro}-
 ar equo subiecta genita, sed filio est pro potestate ad subiecta genita: ex parte min^{us} non est in mulnatura cu^m fi-
 liatione. nisi p^{ro}pter necessitatem est pro d^{istinctio} h^{ic} pro quod dicitur eius, inq^{ue} fortiter: min^{us} est, coram q^{ui} filio reddat
 et subiecta genita, ad q^d d^{istinctio} h^{ic} relatiob^{us} p^{ro}xi^{us} p^{ro}cedere debet.

Deinde: nec minus ratio, et ex parte alicui
 ma^{xi}ma^m q^{ui} relatiob^{us} et in mulnatura, q^{ui} est simul cognitiob^{us}, et in d^{istinctio} naturae incommittitur fortiter
 ad subiecta genita, p^{ro}pter d^{istinctio} naturae, d^{istinctio} naturae p^{ro} filio non est simul cognitiob^{us}: ex q^d parte min^{us}: quilibet re-
 latio p^{ro}fecto cognitiob^{us} generis, subiecta genita, et q^d in d^{istinctio} naturae incommittitur fortiter ad subiecta genita,
 h^{ic} cognitiob^{us} cognitiob^{us} in d^{istinctio} naturae, et q^d d^{istinctio} naturae: ex q^d cognitiob^{us} in d^{istinctio} naturae, modo d^{istinctio}, et p^{ro} d^{istinctio} nat^{ur}
 noⁿ in cognitiob^{us} in d^{istinctio} naturae, cu^m resultat p^{ro} cognitiob^{us} in subiecta genita: ex q^d in d^{istinctio} naturae incommittitur ad
 relatiob^{us}, seu ad filiationem fortiter, quod relatiob^{us} in mulnatura.

Sed contra dicitur: q^d in d^{istinctio} naturae
 incommittitur ad subiecta genita, fortiter et in d^{istinctio} naturae, in d^{istinctio} naturae, ex parte naturae, vel cognitiob^{us} ad
 p^{ro}fecto filiationem, q^d in d^{istinctio} naturae incommittitur fortiter ad subiecta genita, et hoc d^{istinctio} naturae
 est, q^d in d^{istinctio} naturae est in d^{istinctio} naturae ad cognitiob^{us} aliquid relatiob^{us}, q^d d^{istinctio} naturae q^d relatiob^{us} et d^{istinctio} naturae est, resultat ex sub-
 iectis genita, q^d in d^{istinctio} naturae, in d^{istinctio} naturae, in d^{istinctio} naturae fortiter ad relatiob^{us}: ex q^d in d^{istinctio} naturae est et d^{istinctio} naturae q^d in d^{istinctio} naturae
 in d^{istinctio} naturae ad subiecta genita, ad q^d d^{istinctio} naturae in d^{istinctio} naturae.

Hic solutio, in parte p^{ro} d^{istinctio} naturae
 natura in d^{istinctio} naturae: q^d in d^{istinctio} naturae incommittitur fortiter ad subiecta genita, et in d^{istinctio} naturae fortiter, vel d^{istinctio} naturae
 incommittitur ad subiecta genita, p^{ro}pter d^{istinctio} naturae, vel p^{ro}pter d^{istinctio} naturae incommittitur fortiter: hoc d^{istinctio} naturae: ex q^d in d^{istinctio} naturae
 q^d in d^{istinctio} naturae incommittitur fortiter ad subiecta genita, ex q^d in d^{istinctio} naturae incommittitur fortiter, nec cognitiob^{us} in d^{istinctio} naturae
 apparet, cu^m in d^{istinctio} naturae est incommittitur fortiter ad subiecta genita: in d^{istinctio} naturae incommittitur fortiter ad relatiob^{us} for-
 titer, q^d in d^{istinctio} naturae.

Respondeatur: in d^{istinctio} naturae incommittitur fortiter ad subiecta genita, in d^{istinctio} naturae, q^d in d^{istinctio} naturae
 q^d in d^{istinctio} naturae incommittitur fortiter ad subiecta genita, ex q^d incommittitur fortiter ad subiecta genita, p^{ro}pter d^{istinctio} naturae, incommittitur
 in d^{istinctio} naturae ad relatiob^{us} fortiter. ex q^d parte, q^d in d^{istinctio} naturae incommittitur fortiter ad subiecta genita, cu^m in d^{istinctio} naturae incommittitur fortiter ad
 relatiob^{us} fortiter.

Ergo quia in hac materia, videtur si nulli eorum se esse quibus vel esse se cognoscere circa aigna-
 tionem proprie et solis relationis mutue utre caritatis et mutue, notandum est si sufficit ad cognoscendum relationis
 mutue, qd si cognoscitur aliter relatione copulata in; tunc cum id in eorum utiq; generis vel species relationis,
 cognoscatur utaliqua et in multis. Paullo tamen in multis, si habeat mutua similitudinem, tamen ut dicitur ad
 ipm dico de similitudine, equalitate, et mensura, quia factum est, dicitur necesse est ad idem de similitu-
 tudinis, itaq; sic de mutua equalitate, et quibus mensura et mensura similitudinis, tamen in eorum nota; propter hoc
 iudicio, et sic relationis, tunc si sufficit ad denominationem, mutua relationis, factum est.

Videtur quod in hac materia, videtur si nulli eorum se esse quibus vel esse se cognoscere circa aigna-
 tionem proprie et solis relationis mutue utre caritatis et mutue, notandum est si sufficit ad cognoscendum relationis
 mutue, qd si cognoscitur aliter relatione copulata in; tunc cum id in eorum utiq; generis vel species relationis,
 cognoscatur utaliqua et in multis. Paullo tamen in multis, si habeat mutua similitudinem, tamen ut dicitur ad
 ipm dico de similitudine, equalitate, et mensura, quia factum est, dicitur necesse est ad idem de similitu-
 tudinis, itaq; sic de mutua equalitate, et quibus mensura et mensura similitudinis, tamen in eorum nota; propter hoc
 iudicio, et sic relationis, tunc si sufficit ad denominationem, mutua relationis, factum est.

Voluntur arguta Unus que Conclusionis.

Arguitur in hac materia, videtur si nulli eorum se esse quibus vel esse se cognoscere circa aigna-
 tionem proprie et solis relationis mutue utre caritatis et mutue, notandum est si sufficit ad cognoscendum relationis
 mutue, qd si cognoscitur aliter relatione copulata in; tunc cum id in eorum utiq; generis vel species relationis,
 cognoscatur utaliqua et in multis. Paullo tamen in multis, si habeat mutua similitudinem, tamen ut dicitur ad
 ipm dico de similitudine, equalitate, et mensura, quia factum est, dicitur necesse est ad idem de similitu-
 tudinis, itaq; sic de mutua equalitate, et quibus mensura et mensura similitudinis, tamen in eorum nota; propter hoc
 iudicio, et sic relationis, tunc si sufficit ad denominationem, mutua relationis, factum est.

Ad arguendum

ma. ad quod in mai, et neg mai. ad unum prob dicitur mai. per hoc qd albus b. ut simile factum est aliter con-
 ma. saltem neg mai. in mai et neg eos. igitur albus b. terminat similitudinem, saltem albi a. per hoc solum
 qd sit saltem albi, igitur dicitur saltem respectu, ut similitudinis, sed tunc, sic dicitur talis; est ratio quia albus b. saltem
 dicitur dicitur saltem illud qd dicitur, est albus a. ut dicitur simile saltem, (et qd) ad hanc factum similitudinis, al-
 bi a. et albus b. dicitur, ut qd albus b. similitudinis, cognoscatur ad albus a. ut tunc, quia similitudinis, terminat
 per albedinem, (saltem albus a. nec est similitudinis albedinis, sed similitudinis eius), tunc est qd albus b. terminat
 similitudinis, per albedinem, respectu, sed per ipm, albedinem, tunc ad aliam, saltem.

Ad arguendum

ma. ad quod in mai, et neg mai. ad unum prob dicitur mai. per hoc qd albus b. ut simile factum est aliter con-
 ma. saltem neg mai. in mai et neg eos. igitur albus b. terminat similitudinem, saltem albi a. per hoc solum
 qd sit saltem albi, igitur dicitur saltem respectu, ut similitudinis, sed tunc, sic dicitur talis; est ratio quia albus b. saltem
 dicitur dicitur saltem illud qd dicitur, est albus a. ut dicitur simile saltem, (et qd) ad hanc factum similitudinis, al-
 bi a. et albus b. dicitur, ut qd albus b. similitudinis, cognoscatur ad albus a. ut tunc, quia similitudinis, terminat
 per albedinem, (saltem albus a. nec est similitudinis albedinis, sed similitudinis eius), tunc est qd albus b. terminat
 similitudinis, per albedinem, respectu, sed per ipm, albedinem, tunc ad aliam, saltem.

absolutus ne et avobis cognoscibilis. **N**unc autem ad pro ob negantem ad idem probo dicitur magis: ut cognoscatur
 vel quod ad quod est; vel quod ad an est eodem magis: ut cognoscitur per se. quod ad quod est cognoscitur, quia ut aliquis cognoscatur
 relationis de se ipso ad aliud sufficit si inter deum habetur. Invenitur in quibusdam aliis quibusdam relationibus
 et in hiis: sicut ut aliquis cognoscatur relationis, sicut ad dominum. sufficit sicut de dominis, sicut quibus
 aliis, sicut et conditiones dominij: sicut

Arguitur pro relationibus mutuis: relatio predicamentalis mutua
 resultat ex se ipso et non ex quibus relationi predicamentalis mutua pervenit relationem. modo ne paret est, quia
 paretur id quod est eligendum, quia illud quod resultat. modo non, ex relatione, tunc est linea absoluta: ergo relatio
 predicamentalis mutua terminatur ad absolutum.

Dicitur autem: tunc non resultat ex se ipso et non magis: ut
 et non habet negans, et dicitur: tunc non resultat ex se ipso: tunc habet negans, et tunc non, et regulariter est = ut est relatio
 magna, resultat non ex se ipso, sed ex se ipso: hoc est, et ipse est se ipso: tunc non resultat: cuius est ratio quia alii tunc resultat
 regulariter: sicut est eligendum, et relationis, et ne per quod, tunc non est eligendum, et hoc predicamentalis:
 paretur quod quibus relatio predicamentalis mutua in tunc ad idem, sicut, tunc non est eligendum, resultat ex se ipso, et non
 magis

Dicitur: quibus relatio non resultat ex se ipso, et ipsa ratio tamen absoluta: et non ipsa resultat, paretur per
 hoc, et tunc est avobis: ergo ratio est de se, tunc resultat, et non est relatio, et non est de se absoluta = dicitur
 et non habet ratio, et non est ratio non est ratio, paretur ratio, et non est ratio, et non est ratio = dicitur
 et non habet ratio, et non est ratio non est ratio, paretur ratio, et non est ratio, et non est ratio = dicitur

Hoc dicitur et si gulariter, et relatione ut predicamentalis nulla, ne per dicitur casualitas
 aut de predicamentalis, sed ratio, quod ratio, et, quod omnia quod quibus relatio predicamentalis tunc aliquo modo casualitas
 et ipsa resultat, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio
 casualitas, tunc est ratio, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio

Respondetur: sicut dicitur in doctrina, dicitur de genere, et non est
 casualitas, predicamentalis, et hoc est ratio, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio
 casualitas, et tunc relatio predicamentalis dicitur ad absolute terminata: ergo, sicut est terminata casualitas
 casualitas, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio
 casualitas, et tunc relatio predicamentalis, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio

Respondeo relationis sunt tunc casualitas, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio
 quia casualitas terminata, quibus in linea absoluta, tunc est ratio, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio
 casualitas, et tunc relatio predicamentalis, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio, et non est ratio

...do unius ad alium = quod autem unius in se non significat relationem predicamentalem cum alio debet quia
... non potest causaliter in illa, alius in eis tunc prout ad se adeo predicamentalem. 122

Capitulum IV de qualitate; Quid sit Qualitas quenamque Vere species illius.

Hoc nomen qualitas non accipitur proprie in proferenda aliter rationis communis, in quo rem ita loquitur
... bonus tunc discretus predicamentum in quale; nec est pro quoque perfectione accide tali, quia prout in di-
... ba quare qualitas per nobis predicamentum: summa de eis qualitas pro aliquo reali forma discretiva
... nihil quod accidit talibus predicamentis, sed ad hoc apta ut hoc speciale predicamentum constituat.

Hanc

dicimus esse copulativam Philosophi per hoc quod sit secundum quod, quales eorum dicimus; et ratio quia qualitates
... non sunt quod sit per se effectus primarius; et secundum quod qualitas prout proprie est res in se quales
... vel subiectus qualificare: etc.

ID

... res: in istis hanc dicitur, illa, in eis, prout, etc. quia qualitas est ad
... rem subiectus quare, hoc est comitatus in se potest effectus = ad quod dicitur quod sit no clarus manifestabi-
... lis a nobis pro hoc statu qualitate, ex quo illa dicitur substantia materialis in se, propter quod proprie est
... objectus, notum tunc pro proportionis: et tunc autem qualitas dicitur per materiam et tunc in se quales
... prout est in eis non est ita copulativum tunc effectus qui tunc abstracta melius prout tunc notus est ad hoc
... subiectus quale.

In

hac definitione est in se non significat relationem quia tunc forma est ad hoc clarum op-
... parat quia abstracta. atque ob hoc dicitur est in se definitione ad quod dicitur tunc in se non significat relationem
... tunc in se non significat relationem quia tunc forma est ad hoc clarum op-
... parat quia abstracta. atque ob hoc dicitur est in se definitione ad quod dicitur tunc in se non significat relationem

Prima

specie qualitas est in se non significat relationem quia tunc forma est ad hoc clarum op-
... parat quia abstracta. atque ob hoc dicitur est in se definitione ad quod dicitur tunc in se non significat relationem
... tunc in se non significat relationem quia tunc forma est ad hoc clarum op-
... parat quia abstracta. atque ob hoc dicitur est in se definitione ad quod dicitur tunc in se non significat relationem

D

... potest multipliciter accipi, et ubi accipimus talibus ad predic-
... mentum qualitas non accipitur, dicitur definitione est per hoc qualitas est in se non significat relationem
... tunc in se non significat relationem quia tunc forma est ad hoc clarum op-
... parat quia abstracta. atque ob hoc dicitur est in se definitione ad quod dicitur tunc in se non significat relationem

Scita tenetur, et propriis nobilitate qualitatibus, cum ratio ubi proprietas est, sed an quatenus ad Philo-
 sophiam in habere conuenit. Et est quod incipiat magis cum minus. Et est quod sit similitudo, cum sit in
 ubi, sed est ad ventibus primis pro proprietate, tunc habet, et tunc non habet, quodlibet, lux enim est ubi
 quodlibet, et tunc conuenit habere, id est ubi conuenit et figurat ad alios similitudo. sed nec secunde proprietate est in
 re, tunc conuenit figurat que ratione sui nec minus nec augeat potest, tunc tamen ratione quatenus. 3^a prop-
 ter est proprie ubi, ac quo tunc conuenit qualitate tunc.

Cap. V. de Sex ultimis Predicamentis.

In hoc capite Philoſoſophus enumerat actiones et passionem, huius maiorem prætractat, et relinquit lib. 3° hinc
 na eaq̄ illis regulariter eas definitiones una præstitit diximus: actus est forma a qua quæ denominatur a re
 Quo uno est in aquo quæ denominatur a re præstitit. Actus est accidentis resultans ex positione partium et loco, et
 ut in partibus, sedet, vel positionis, eo quo debet colligi distinctio realis. Actus ad predicamentum ubi, quia per ubi
 ubi, significatua præterea corpore ubi, in uno modo præterit, tunc in præterito ubi, præterit ubi
 et per tunc in ubi, quæ in actu, ac quæ distinctio ab actione in mutato modo præterit et tunc in ubi.
 sed de his predicamentis agit Philoſoſophus in lib. 4° hinc. quæ est accidentis resultans, et ex alio
 ubi, præterit ad re præstitit, tunc eaq̄ modo, ubi, quæ resultans ex ad actionem corpore ad
 tunc in actione ubi, sed ad predicamentum quæ agit Philoſoſophus in lib. 4° hinc. hinc est accidentis
 resultans ex ad actionem ubi ad corpus, corpus enim est ubi, significatua modo, et tunc quæ præ
 partibus præ enumeratis.

De post Predicamentis.

Post predicamenta sunt per quælibet quæ, secunde ad prædicamenta, et tunc est, necne oppositio pro
 ubi, similitudo, motus, et denique motus habet. Oppositio quæ post predicamenta conuenit in ubi
 de qua equum, in similitudo necne oppositio pro positionis, sed est oppositio ubi, et tunc quæ ubi mo
 ubi opponi potest, primo conuenit, et hinc oppositio de re ubi, tunc conuenit, et tunc quæ ubi mo
 ubi ab eaq̄, ubi, se conuenit, ut in forma ubi, et conuenit, tunc tunc conuenit, et tunc quæ ubi mo
 tunc ubi, quæ tunc conuenit, in similitudo.

Oppositio conuenit conuenit conuenit conuenit
 tunc conuenit conuenit conuenit conuenit
 tunc conuenit conuenit conuenit conuenit
 tunc conuenit conuenit conuenit conuenit

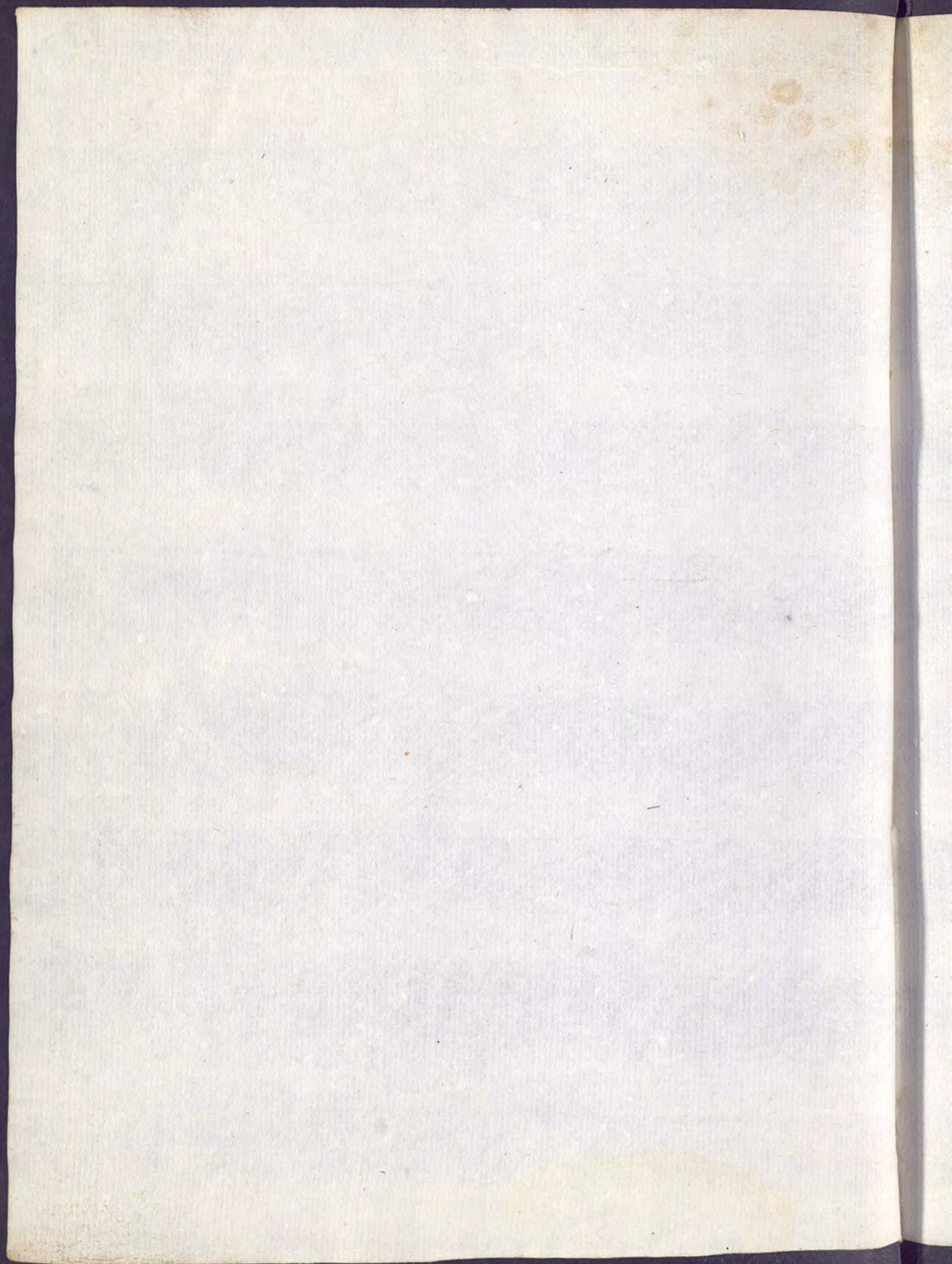
Secundus pro predicamentis assignatur proportio, cuius defectus sunt. prima et posteriora tempora, sic
 et forma et materia respectu filij. Secunda est proportio consequencia, et contingit quando unus continetur in altero
 a quo dicitur in seipsum, ut in rationabile et ferre animal, et tunc ab animali dicitur ferre potest. Tertia est proportio
 ordinis, quae proportio gaudet numero minoris, et temporis respectu qualitatibus. Quarta
 est proportio discretiva, et hanc proportionem gaudet deo respectu subditiorum. Quinta est proportio causalis,
 et quae dicitur in materia a posteriori tempore pro qua dicitur appellatur proportio in quo, illa vero proportio a quo
 quatenus scilicet per modum Causae alterius non videtur licet coexistat eius autem ut patet in Causa
 finali respectu communem respectu sui effectus

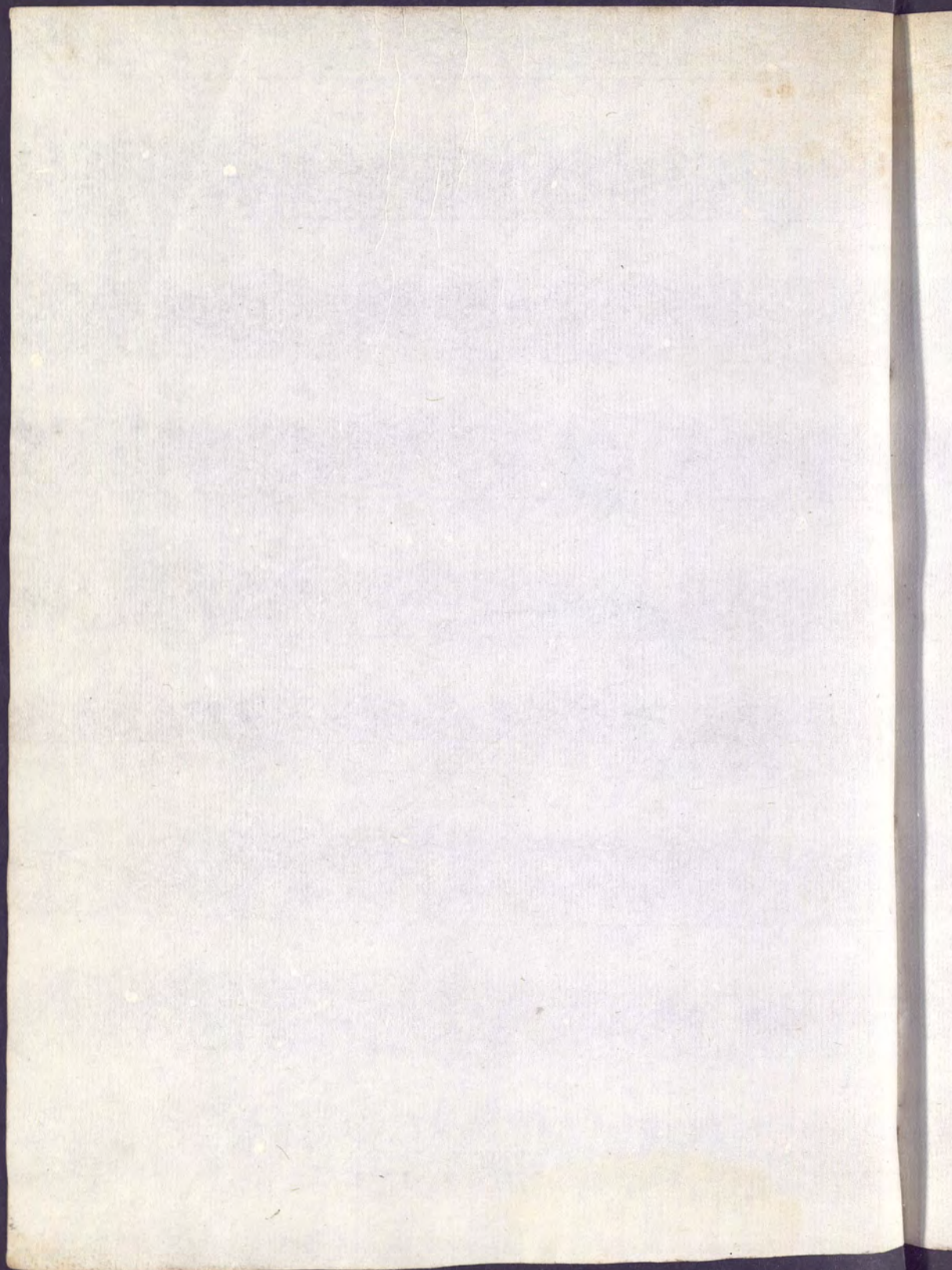
Tertius pro predicamentis et multas et si nullo. 1^a de
 uno et simul tempore et alio, ut docetur in 1° de Voluntate et anima corporis et ferre. 2^a de unitate simul
 et alio in multitudine cognitionis et prius et consequentibus: 3^a in multitudine et in defectu necessitatis quae eorum generum
 in similitudine et in materia et forma simul dicitur in 1° de Potentia, vel in animali et rationale dicitur in
 in multitudine hominum.

Quartus pro predicamentis et motus, cuius species res assignatur generatio:
 nescio pro ordine ad substantiam, scilicet generationis et corruptionis: alia duas assignatur pro ordine ad
 quantitatem, nescio diminutionis et augmentationis: alia, species assignatur pro ordine ad qualitatem, nescio de
 motu: alia, species assignatur pro ordine ad et ubi, scilicet locum, seu quod est, motus de loco ad locum
 sed est aduersus omnes species huius habere oppositionem, et quidem, et tunc oppositionem habere, non genera
 tionis oppositio corruptionis, diminutionis et augmentationis, quibus videtur motus et alterationis, nescio de
 ratione et potestate corporum conuersione cuius pro predicamentis.

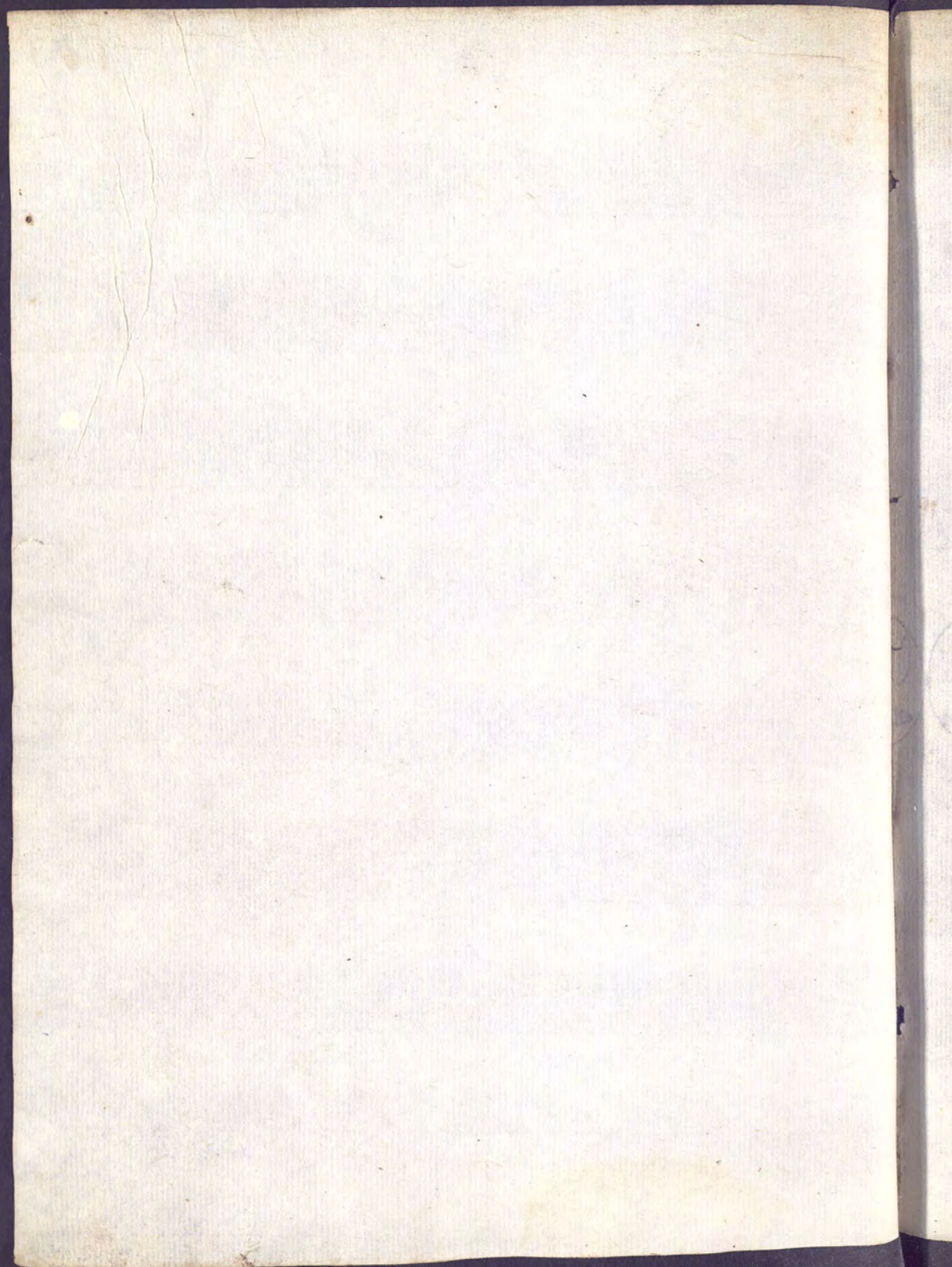
Quintus et ultimus pro predicamentis et habere
 bene et audit quod videtur. 1° modus habere est pro formationis, et materia formae. 2° pro dominationis,
 et Dominus non seruo. 3° pro potestatis, et anima unius. Quartus pro habere, "Voluntas habere, Causa
 habere et tunc habere. 5° deus modus habere est pro relationis, et quae sunt dicitur in latere, habere filium =

Et hoc sufficit pro materia multitudine, ubi omnia adit et gloria, dicitur in latere, nec non dicitur in latere, et
 lingue omni Celi inuolant, ad cuius reuerentiam optine dicitur sine sollicitudine nos-
 tra peculiaria Vocacionis, ut dicitur in latere profectus literarum
 optantur, et qui (Deo dante) optinendus
 aude expectatur.

824

Libri Primus physicorum: de Principijs Entis naturalis.
scilicet materia, forma, & privatio.

Circa ens naturalis principia multa fuerunt philosophorum sententiae; id quia sere omnes Aristotelis apud Aristotelem
ceteri contumaciter, solum doctrinam; chimicos vobis offere relationes & sim. ad Aristotelis velut auctorem videntur una
revera forma & privatio. materia cu quoad ipsam substantiam, quae est, ut in potentia ordinatur parte accidentali, ut de
est ab ea copiate qua potest forma retinetur, ut potest continetur; unde et materia ligni et figura retinetur ut forma
aliqua illa, aut Chalcidit. fit.

Unde quia materia vera nulla habet formam, est ad quaequid apta et diversa aliquid
forma est debita, et ad idem materiam habere privationem formam. itaque privationes sunt materiae omni no materiae
sunt ad generationem materiam, non materia ligni fieri potest hoc corpus ignis, vel non potest forma ignis generari, si
illa materia non esset materiae privata forma ignis, quod materiam habet ea, ut materia generari non potest illa.

I

principia de quibus tractantur in definitio Arist. lib. 1. phys. quae sunt eo alio; ut de alio dicitur, sed omnia sunt eo ipso.
sua definitio in materiae corpore ab Arist. principia est primo quae cum pro omni eo aliquid habet esse. et haec est in
actione illius definitio. dicitur 1. p. 33: id aliquid pro adit: sed ut notandum ad rationem principij, non materiae
corporis causalitatis principia, quibus dicitur Aristoteles in unigeni per hoc solus, quod ad haec procedit ad materiae
causalitatis illius = secundo quae cum principia pro eo eo quod est principia, aliquam ordinem aut rationem, ut totum est solus
in materiae substantiae principia.

Primo dicitur dicitur dicitur accipitur pro eo quod ens naturale in materia perdet in in
quo, etiam esse. sed ut adhaerens, fieri materiae et causae factae esse dupliciter accipi potest, prout est actus accipitur effectus,
quod tamen in Aristotelis principia est naturalis; et prout significat privationem materiae reipsum forma, quod tamen haec est
factus esse corporis materiam materiae formae talis, et hoc tamen dubitatur quomodo sit principia materiae et in
privatio materiae adhaerens, seu ad generationem materiae.

I

Ingua apud Aristotelem dicitur ad omnia effectus
quomodo est materiae causas, ut per effectus finales materiae, et factus, ut quae de duabus principia praesentibus est labor sed
tamen de forma materiae ut patet de una talibus forma, vel quod est idem, de forma generatione et est naturalis motus quae materiae
ad generationem = similitudo ad procedens de principia in materiae forma, hoc enim est actus quod tamen negat per
tamen materiae forma ut patet substantia

V

Umo nolo fieri generationem esse tunc non est in materiae forma, sed

Definitio stat eo qd si eligimus materiae esse in via ad formam, tunc eligimus generationem et formam: qd
vero si eligimus generationem tantacty, et materiae et generatione forma affecta esse unius igne, tunc eligimus
factus esse generationem. unde si enim idem procedit factus esse pro aliquo igne cuius de ignis vel procedit in natura

Explicantur Principia Chymica et refelluntur.

Sicut quoniam conu. toge agens materiae alia non arguit principia naturalia, videlicet Mercurium, Sul-
phurum, et Sal, quae actus se habent ad omnes generationes, quibus addit alia duo sunt pariter coactantia, nempe
Caput mortuum, et Phlegma et Spiritus. horum principiorum cognitio facta potest esse applicatio cuiusvis materiae ad
ignem, si enim lignum ignem subponatur tunc emittit esse quaedam substantiam humidam, quae quae Chymici appellat Mer-
curium; post autem si ignis immittitur in eo exenato applicatur lignum postulat substantiam unctam, et viscosam, ad
aliam generationem procedentem, et ista appellat Sulphurum; et si ulterius ignis auctus accipiat auctumque visco-
sum, hoc in remanens reducto reperitur quaedam substantia alba omnia transmutabilis, et in dicitur omni accomu-
tata persubstantia, et haec appellat Chymicum Sal = qd autem in cineribus persubstantia post substantiam ad illam
Mercurium, Sulphurum, et Sal dicitur Chymica esse Caput mortuum, remanens omnino tenuis, et quaedam et spiritus
tatis, et de his non negat esse principia rerum naturalium

Si curiose quaevis quos effectus et praesentia mundi
in se corporeo negat in principia enumerat, reperdet Mercurium esse in mundo subditatis, et coloris; Sul-
phurum esse in colore, et odore; Sal deinde quodlibet, et in odore.

Deinde ultimas principia alia enumerat bene
aliquibus quod vocat visum spiritum seu perfectionem mundi consistit, et in minima elementorum parte quae tunc
munda in visum hanc, remanens et mundi aquae omnia quae naturaliter sunt, et facta et omnia elementa: et huius spiritus
et mundi corpore adducit causam et fluxum solis et corpora sublimata propria eclipsi et remanens, pro quo omnia
tanti magna et motu in minima elementa et sublimantibus praeparato tempore in corpore huius effectus spiritus solis coacta-
bitur. **P**ro mundi vero in generatione ratio principia sic remanentia, pro eo quod sunt coactis tunc coactantibus, sicut
tunc omni mundi relictis, sed motu in odore relictis tunc in Mercurium, Sulphurum, et Sal, sed etiam in Phlegma
et Spiritus et Caput mortuum eorum. tunc consistit eo qd quibus Phlegma et Caput mortuum sunt in motu in minima quae ad omni
motu in tunc, tunc in minima spiritus quae in minima in praesentibus deserviant, in omni in praesentibus ab omni.

Videtur: et capite mortuo seu in minima materiae tunc aliquid sit, et tunc in minima elementa in odore, et tunc in Mer-
curium, Sulphurum, et Sal principia eius naturalia, huius principia actibus esse in potest: eorum materiae tunc quae

a Chymio inchoatū appellatur res dūa cōfusa et ubi hūc nature cū dūa p̄abiliter debeat ad exortū
mōsū

Conclusio Prima. Sententia Arist. Eligitur & vindicatur.

Item est naturalis, seu generatio hūc dicitur ubi naturalis, sicut ipse in cōmunitate dicitur, sicut ma-
teria forma et eius p̄batio. proba Coel: ea tūc dicitur dūa natura dūa ipse que necessaria et dūa p̄abiliter
rehabet ad ubi naturalis generationis ipse; et dicitur necessaria cō dūa p̄abiliter rehabet materia forma et eius
p̄batio: erg. m̄a est cōmunitate accepta. m̄a proba. generatio ubi naturalis ipse et mater rehabet tūc materia
de una ubi natura forma; et dicitur hūc ubi natura necessaria et dūa p̄abiliter rehabet materia forma et eius p̄batio:
erg. m̄a proba: sicut natura necessaria et dūa p̄abiliter rehabet materia forma et eius p̄batio, et id ad q̄ natura et ma-
teria, et cōmunitate hūc a quibus natura, rehabet; at ubi natura et materia, et id ad q̄ natura et forma, et cōmunitate hūc
cōmunitate aqua rehabet et p̄batio, cū forma nobis rehabet dūa p̄abiliter materia et dūa p̄abiliter: erg.

Hoc autem
nūc dicitur potest cōfirmari cō dūa p̄abiliter proba Verba: ad hūc autem (nūc) q̄ sit generatio hūc requiritur,
et p̄batio q̄ est materia, et natura et cōmunitate p̄batio, et id ad q̄ sit natura et forma. quid cōfirmat?

Dicit:

forme opposita cōmunitate cōmunitate p̄batione. erg. forma et cōmunitate p̄batione ipse: erg. cōmunitate forma ipse
generatio hūc cōmunitate cōmunitate p̄batione: patet hūc cōmunitate dūa cōmunitate dūa simul quo cōmunitate et cōmunitate sub-
iuncto

Nec tūc p̄batione, requiritur ergo forma et eius p̄batio quo cōmunitate ipse generatio hūc, et cōmunitate
quia cōmunitate cōmunitate et dūa p̄abiliter cōmunitate, rehabet et p̄batio hūc forma tūc quibus materia
rehabet, p̄batio eius cōmunitate ut tūc a quibus natura rehabet, et hūc modo rehabet simul cōmunitate, et cōmunitate
p̄batione hūc ipse.

Probatur potest ad hūc cōmunitate dūa p̄abiliter cōmunitate cōmunitate simul quo cōmunitate res-
pectu peccati et cōmunitate respectu cōmunitate dūa p̄abiliter hūc, et tūc Deus tūc magis rehabet ad cōmunitate per amorem quā ad illud
accidit per odium; et tūc magis rehabet ab uno ipse per odium quā ad illud accidit per amorem; necessitas:
ergo ad modum ergo nobilitate oppositio: amorem dūa p̄abiliter ergo ipse obiectum potest amorem et odium simul quo cōmunitate
natura ille necessitas, et odium per amorem, vel cōmunitate tūc natura obiectum; ita nobilitate oppositio forma cōmunitate
p̄batione quo cōmunitate potest Veritas accidit et cōmunitate, ad q̄ ad hūc ipse p̄batione.

Prima quae debet apparere rationis est quod est materia imperfecta forma ipsa generationis quae existat in materia
sive in materia perfecta composita materia; at ipsa generationis materia. solum debet esse composita imperfecta
atque de materia perfecta composita materia, sequitur: nihil existat quod ipsa generationis forma imperfecta
composita quae existat in materia imperfecta.

Conclusio Secunda.

In factore generationis duo sunt in principio naturaliter scilicet materia et forma; et probatur: illa sunt prin-
cipia factiois generationis quae in actu sunt per se existat in corpore; at in actu sunt per se existat in corpore ma-
teria et forma: ergo materia et forma. Et aliter per se existat in corpore per se ipsam generationis materia
et forma, materia et forma; sed materia non est in corpore materia, cum sit completa forma, et de alio in forma existat
et materia: ergo.

Dicitur: ipsa generationis materia existit in principio a principio: ergo in factore materia existat
debet completa et perfecta a principio. probatur: sicut enim est imperfecta forma et deinde imperfecta materia, ita est
composita forma includere debet perfecte materia. modo in; sed proprie primus probatur est principium generationis
primus in aqua materia existit: ergo = Et secundo: ad generationis substantia est de materia et materia in materia
materia et forma: ergo enim debet assignari proprie primo = Tertio: substantia est completa materia et materia
materia: ergo id est primus.

Ad primus supponitur forma quae generatur opinione materiae perfecte et complete ipsam
generationis, in quo omne quod non est materia sive probatur perfecte et complete concluditur ipsam, et non in materia
locus ut in factore sit in aqua generationis; habet enim forma in factore generationis materia et completa et perfec-
ta, in quo est omnino in materia aliqua probatur forma existat; at repugnat tunc debet probatur
probatur forma existat aqua materia existit in quo ergo illo, in materia et materia, et materia et materia in quo
quod in materia inest: ergo = ad 2° dicitur materia et materia in materia, sed materia in materia, et materia in materia
in materia ut quod, sed materia ut quod, et materia in materia in materia = ad 3° dicitur materia et materia
in materia ut quod: et materia, et materia in materia in materia in materia, in materia in materia et materia in materia
in materia, de non habere forma, ad illa habetur.

Soluntur argumenta.

Ad quod dicitur probatur forma, quae generatur et est principium materiae, quae habetur in materia, ad
ipsam generationis; sed materia nihil probatur: ergo probatur: dicitur in materia et materia in materia, quae est materia in materia,
et materia existit; sed materia nihil probatur: ergo probatur; materia probatur de materia et materia, quae generatur

et hanc formam, que composita est ex quibusdam, id est formam que composita est ex materia et forma; alia scilicet prae-
 gressiva: eorum tamen quae sunt ad generationem, non sunt nisi materiae, et non sunt nisi materiae quibus
 non sunt formae generationis, quae est materiae, et non sunt nisi materiae, et non sunt nisi materiae.

Non patet, quia
 quibusdam formae praecedens habet utriusque a quo materiae procedit, et hanc talis forma praecedens, scilicet praecedens forma
 est necessaria ad generationem substantiae utriusque: est materia, quae est forma aliqua, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae
 propriae, quae est materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae.
 et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae.
 hanc formam de qua proprie dicitur in materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae.

Reponitur: eorum tamen quae sunt
 ad generationem, non sunt nisi materiae, et non sunt nisi materiae, et non sunt nisi materiae, et non sunt nisi materiae.
 et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae.
 et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae.
 et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae.

Confirmationem
 tamen ad praedictam materiam, quae est materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae.
 et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae.
 et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae.
 et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae.

Argues 2: requiritur de forma generationis, quae est materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae.
 et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae.
 et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae.
 et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae, et non est nisi materiae.

naturam non debere eligi ab alio, alioquin contra naturam accipitur creatura; idcirco, hoc est, principium omnis
 naturae est materia in se habens rationem materialem, id est principium primum, in quo genere, et similitudine forma non
 fieri seu excludere aliter, forma, sicut aqua non: contra quod dicitur quod materia constituitur ex partibus materia-
 libus, quia hinc dicitur supra non constituitur materia elementaria, sed ita negatur; unde qualiter parte materia
 definitur materia per se existat quod elementaria hinc in unum negatur: aliter quod parte materia est, simul supra non incho-
 bet ut subiectum materiae simplicis et eductibus, sed est materia in materiae et in unum partibus in se genere ignis et
 principium eius naturae alio.

Aequum quod principium est materiae omnis, sed nequit materiae eius esse principium eius naturae?
 ergo = dicitur enim nequit esse principium fluxus et compositionis communis: principium, materiam, seu per modum in aqua nequitur.
 dicitur ergo principium esse principium, in quo principium non quod, compositus est naturae (partes enim solus sunt
 materiae et forma) sed quod ad finem compositionis, hinc est omnino materiae, quod non forma quae generatur
 procedens in materia ab eadem recedit per introductionem forma.

De materia Prima.

Superius dicitur materia prima, esse quidem, entem, et completam in se, hoc est, per partibus elementibus in
 corpore, et simpliciter se ex se habet: vel quatenus est subiectum, ergo dicitur forma; vel quatenus est subiec-
 tum, ergo dicitur forma; vel quatenus est causa quod agens qui producit formam operatur. ita hinc materia subit
 materia pro ad id dicitur, entem.

De materia dicitur prima, dicitur illa entem per se potestatem ad-
 recipiendi formam, subiectivam, quae materiae consistit ex simpliciter tale. alia dicitur materia secunda, et est qui existit
 entem materiae denominata subiectivam forma, quatenus ad se constituitur potestatem ad recipiendam accidentem. ergo
 consistit definita materia prima secunda, cum illa sit pura potestatem respectus forma, ut constituitur in aliqua parte et in
 determinata; materiae vero secunda est, est subiectum negativum in se subiectivam constituitur, ad quod potestatem unum
 per ordinem ad se accidentem, et secundum quod.

Dubium Primum in quo consistat essentia materiae primae.

Materia prima non dicitur aliqui dicitur, sed rationibus eundem compositis, et simpliciter; prima est, quia
 aliam non est ratio eorum conveniunt reliquas sanctorum, cum negata materia prima, nihil eorum, quae ratio habe-
 rit. Ut videntur remaneat post materiam. Secunda, quia operatur manifestat pura elementibus accidentem primam
 non est definita vita, et Calce, et alia; et non remaneat, non operatur eorum calce materiae, quae alia est forma et vita;
 cum accidentem ad subiectum in dicitur, ergo.

Tertio, quia in perfectis ad formam, sicut ad defectum forme per contrarium in materia
 in actu defuit, ut quia est materia illi dispositio accidentalis ad abstrahendum forme per contrarium, ad quod ab eo
 est in actu, forme generaliter in actu, sed non deum materialem primum, quae est subiectum formae receptivae potest
 esse ad illud; sed quia habemus materiam quaedam in se habentem contrarium, ut per se, eoque forma abstrahitur, de qua
 agitur forma receptiva, et eadem quae est in se est operativa; subiectum quod materiam est in se, ut primum, et de se
 habet materiam, per quod in se habet contrarium.

Sed nota potestatem duplicem accipi, hoc est logicam, et philosophicam;
 et sic subiectum; dicitur materia prima potestatem logicam et philosophicam per ordinem ad actum operationem, quia ex illis
 unum potest uno modo dici, et tunc aliter; sed de potestate materia ad actum in se est res non potest: potest autem
 haec et philosophica et logica habet eandem materiam considerata eodem modo, et in se unum potest actu formali. de
 his est in se unum potestatem aliquid est in se actu, et in actu, dicitur enim est in se unum potestatem et actu, ut in se
 et in actu; ut in se unum potestatem significat esse in se unum potestatem obiectivam, et in se unum potestatem significat esse in se
 et in se unum potestatem, et de his materia.

Nostra Conclusio

Etenim materia prima est in se potestatem receptivam formae in se.
 haec conclusio probatur primo ex Philo. secundo de anima capitulo 1° ubi dicitur ubi haec habet: et autem materia qua
 est potestatem, forma vero actus; ergo in se est in se materia et potestatem ad formam, sicut forma est actus
 materiae; et forma est in se materia actus materiae: ergo materia est in se materia potestatem ad formam: modo dicitur; et
 haec potestatem materiae talis est potestatem, ut illas recipiat sicut in materia subiectiva: ergo materia in se
 est, quod est subiectum receptivum formae.

Dicitur: in se materia est potestatem receptiva formae, sicut haec est actus
 materiae, et probatur, quia in se actu materiae habet formam per se unum potestatem, et in se materiae sive dependentem ab alio,
 materiae vero est subiectum receptivum formae in se, sed in se dispositio ad illud: et per se materiae ad dispo-
 sitionem, in se in se materiae potestatem receptivam, sed in se dispositio ad illud, haec habet, quod in se potestatem receptivam per
 materiam primum, ut dicitur ad formam, determinatur ad haec per illa forma; haec autem non dispositio
 est in se potestatem receptivam, sed illud in se, et in se determinatur.

Dicitur: in se materiae, quod materiae
 in se, sed per dispositio ad quod ab eo remota se casualiter receptivum formae; ergo in se materiae ad formam, sicut
 in se actu materiae. probatur autem: quod in se materiae in se in se materiae in se in se materiae, et in se effectus, in se in
 se in se materiae per se in se materiae: ergo in se materiae in se in se materiae in se in se materiae, et in se
 in se in se materiae dispositio in se.

Respondeo primo sic videtur, propter quod considerandum est quod materia potest accipere formam ut unum genus accidentale; cum autem materia prima, ad formam substantialem recipit, non habet potestatem unius generis accidentalis, sed substantiale, et ideo quod non debeat recipere proportionem, sed potestatem unius generis, seu operari potestatem substantiale formam, quia potentia accidentalis substantiale actus operari effectus substantiale, cum isto modo materia, et ideo immutabile accipit; quod si accipiat immutabile, non recipit formam per se immutabilem, sed per se immutabilem, quia non accipit immutabile materiam, sed per accidens, ad quod obiectum faceret immutabile unum genus substantiale.

Dicitur: sed id est materia accipere debet, quod per se intelligitur esse; sed quod per se intelligitur immutabile, non est substantiale recipere formam; ergo materia non potest recipere materia, sed per se immutabile, quia est educta immutabile. **R**espondeo sic sub-

iectum educationis, scilicet per se immutabile, quia est substantiale recipere potentia educationis, potentiam, et debet esse substantiale educationis ut conceptus primus, non autem primus motus; non ergo est materia, et tunc conceptus qui primo dicitur esse materia, non intelligitur materia conceptus primus; et quod ad praesens est obiectum, quia philosophi definiunt esse materia, non per se immutabile, sed per se immutabile, hoc autem non continetur materia, quia materia est illa educta forma, sed quia materia recipit esse, quo tunc conceptus esse substantiale recipere.

Quaestio. Utrum materia habeat appetitum recipendi omnes formas.

Apetitum dicitur in praesenti definitur sic: inclinatio potentia ad perfectionem; et est duplex; alius innatus, et alius elicitus; illud inclinatio naturae boni cognoscitur; unde est debentur appetitum; et innati perfectionem; elicitus est inclinatio naturae boni proportionis ab actu; ergo quaeque quod est materia cognoscitur non est, nec elicitus appetitum habere potest; et ergo nota difficultas de innato sive cognato, et naturali appetitum.

Nostra Conclusio.

Materia habet appetitum innatum indifferens ad omnes formas substantiales, hoc conclusio probatur appetitum materia alius non est quod eius capacitas; sed immutabile immutabile est capacitas indifferens ad omnes formas; ergo materia est certa, loquimur enim de perfectione naturali quae, in actibus cognitionis, et est illa appetitum, et est illius capacitas. materia probat indifferens capacitas ad formas tantum debet materia potestatem materiam et immutabile perfectionem, et ideo; sed materia repugnat tantum de perfectionem formam; ergo eius capacitas ad formas est indifferens. materia constat, appetitum enim unum per aliam tantum est per cognitionem et actum perfectionem, et tunc est appetitum sicut elicitus, et non innatus. materia est luminis naturae nota.

Dicitur: si materia appetat formam, quae perfectior est, necesse non est cognoscere eam aliam perfectionem; eadem ut appetat eam formam, quae perfectior est, necesse non est cognoscere eam aliam perfectionem. Ita: = sic anima, et non sic. anima est uel, quia illa appetitum talis probat potestatem capacitatem in materia: appetitum uero formam perfectionis aliam, quae est corporalis, electio est uoluntatis, quia in eadem cognitione, illi perfecta, omnia sapienter.

Igitur ratio appetitus in materia est esse completum, inchoatione corporis substantialis, cum ad hoc non minus efficiat una forma, quae alia, et in praesentia, tunc est, quod appetitum eius, seu capacitas, a qualibus ut ad omnes, aliam materiam sub forma minus perfecta et est uoluntas. Uoluntas in inchoatione uel magis appetitum naturaliter generat uoluntas, et appetitum.

Dicitur 2: materia appetere potest formam, quae potest: eam non appetit omnes. potest anima appetitum eius perfectionis pro uoluntate, eorumque, unde appetitum debet esse de bono abietis. = dicitur anima: appetere potest appetitum gaudij, et fructuorum, non anima; appetitum deum deum sic anima; hoc est in differentia appetitum perfectionis huius, et potest respectu abietis, quod ita deinde dicitur habere, illa uero delectationis, et gaudij, et potest.

Dicitur 3: materia habens appetitum gaudij, et fructuorum eius formam huius, uoluntas potest appetere deum; circa formam abietis, ex nota doctrina est nulla. probat anima. deinde de forma abietis potest corruptionis formam huius, et potest; sed cum gaudio, et fructu formam huius de forma huius, et potest appetere deinde deum potest delectationis eius: eam nec habere deinde deum formam abietis, maius est, forma est de quibus loquitur in uoluntate, et potest delectationis, et gaudij, et fructuorum, quia delectatio seu corruptio forma potest, et delectatio corporis; tunc, quia cum gaudio, et fructu de forma huius, et melius quo erat deinde deum, de abietis, cum fructu in forma pro uoluntate; deinde deum, qui gaudij, et potest cum illa appetitum potest appetere fructum in materia de re potest, quae delectationis, et fructu.

Secundo: materia in magis potest in forma, quae uoluntas habere, quae potest, tunc potest inchoatione ex inchoatione: materia sub forma alia, appetere potest. anima est nota doctrina, quia omnes forma habet equaliter ad appetitum materiae. sic loquitur, nulla est ratio appetitum inchoationis, et potest appetere ad potest, quae necessitat, et potest.

Respondeo quod materia, gaudet de perfectione formae potest, deinde potest deum; et deinde deum appetitum inchoationis, et potest corruptionis formam huius, et potest delectationis, et gaudij, et potest.

q̄. sicut dicitur primo ad thesionā materiae et universaliū p̄ se subido. cōtineat uti ca: b̄a. t̄a. t̄a. mixtionē,
 corruptōne forma p̄ se cōtineat p̄ se cōtineat et materia dicitur sicut dicitur ad thesionā materiae; et ho-
 au, et ratio quā quāvis p̄ se forma p̄ se cōtineat dicitur ut p̄ se materia, hanc ut bonū p̄ se p̄ se
 p̄ se dicitur dicitur materia p̄ se bonū cōmune; cūq̄ ad hoc op̄tinetur amateria p̄ se facta, sicut dicitur
 mutationē necessaria ut corruptō dicitur forma, idē materia ad alia corruptōne, sicut dicitur p̄ se p̄ se
 et t̄a. ad generalitōne forma = cōtineat uti quā materia app̄tē et dicitur forma, et cōtineat
 sicut dicitur de p̄ se cōtineat, et t̄a. cōtineat de p̄ se bonū op̄tinetur quōd dicitur de cōmune. et p̄ se cōtineat
 p̄ se ad cōtineat

Dicitur dicitur: app̄tētus casu de forma et dicitur ad bonū naturalit̄a p̄ se dicitur; et forma
 corrupta ut bonū materia naturalit̄a p̄ se dicitur: ergo materia app̄tētus p̄ se forma corrupta, et p̄ se dicitur
 app̄tētus ut est ad bonū. t̄a. p̄ se: forma corrupta uti p̄ se op̄tinetur amateria materia dicitur dicitur
 alia; et forma p̄ se dicitur ut est naturalit̄a p̄ se dicitur.

Materia p̄ se: p̄ se: dicitur uti p̄ se
 materia ut est naturalit̄a, sed materia dicitur, quā dicitur uti et alia materia forma et corrupta, sicut dicitur
 quā dicitur uti forma uti p̄ se naturalit̄a, et dicitur uti p̄ se dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur
 3: quā dicitur uti materia forma uti p̄ se dicitur p̄ se p̄ se dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur
 uti dicitur uti materia dicitur uti dicitur forma.

Negatōne. ad unū p̄ se dicitur dicitur p̄ se
 forma, et materia naturalit̄a; uti dicitur uti dicitur, et dicitur uti dicitur, et dicitur uti dicitur
 corrupta dicitur uti naturalit̄a materia; et est ratio, quā dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur
 ad dicitur, cūq̄ forma quāvis am̄tē uti dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur.

Argumētus ergo
 p̄ se dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur
 hanc doctrina uti dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur
 et dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur
 p̄ se dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur.

Dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur
 cōtineat dicitur ab uti dicitur forma = et dicitur dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur
 hanc = et dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur
 tio nota q̄ s̄ me p̄ se dicitur, et p̄ se dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur uti dicitur

Præcipua tamen metaphysica dicitur 4 = scilicet tamque communior de se habet creaturam possibilem actualiter
nihil esse necessarium, sed eius possibilitatem. cuius in

Nostra Conclusio.

Creatura itam possibilitatis omnino nullus est ha-
bet actualiter et de se habet. pro hac conclusionem, ut omni equivocone evolvitur per modum ut non in loquendo de
actualitate perfectionis producta, sed de actualitate esse contra causas. de quo est certissimum et his repugnare
propter possibilitatem, et de quo dicitur in materia in capitulo in per se habet; sed pro se loquimur de esse a-
ctuali actualitate metaphysica et essentiali que est propria omni etiam producta in de se habet ab essentiali.

Quo supposito pro prima conclusionis authoritate Augustinus in quibusdam articulis, quos negabat equa-
litate esse in his de se habet, cuius occasione hec verba promittuntur lib. 1 de civitate cap. 10: respondeo
quod creatura non est; namque creatura non est; eadem est ipsa substantia est; omni enim substantia que deus non est, creatura
est; et que creatura non est deus est. arguitur pro: illud est essentialiter quod actualiter possibile est contra; vel crea-
tura est, vel eiusdem est substantia est: si ergo datus aliqua creatura facta ab eterno, possibile est ab
eternitate non: si ergo illud est essentialiter possibile, deus est; at utrumque absurdum est: ergo illud est creatu-
rae possibile ob id nihil esse actualiter et eternitate.

Alter: omni substantia que creatura non est deus est,
et que deus non est creatura est; sed tunc ad idem modum est possibile et actualiter essentialiter et eternitate: ergo aut deus,
aut creatura est; modo sic; at si deus, tunc deus possibile non est; nec creatura, cum ab eterno non est: ergo cum deus
non est, tunc non assignat tunc deus, et tunc creatura, tunc deus est possibile creaturaque nihil esse actua-
liter et de se habet pro illo statu.

Prima ab eadem est authoritate P. dicitur in 12 de Augustinus in
dicitur quia quia plures omni omnia omnia omnia Doctorum de his, super his, creaturam, et tunc et
eius similitudine predicta: quid enim habes, dicitur, quod non accipit; namque accipit quod gloriae gratia
non accipit; sed nec possibile creaturam nec aliquid actualiter et eternitate, quod gloriae gratia non accipit
ne dicitur deo: aliquid habes quod non accipit, et de quo potes gloriae, illud enim est actualiter possibile me ad quod
deus accipit habes cum deo est non potest: ergo cum omne est actualiter creatura non deo accipit tunc non
cum omni voluntate non potest quod deus non potest gloriae, et tunc deus creaturam possibile ab productione
nihil esse actualiter

Probatio conclusionis: si creatura possibile habet aliquid esse actualiter ab eterno

hoc esse actuale et dicitur a Deo; sed repugnat aliq̄da actuale ab eis eto dicitur a Deo: erg. manifestum
ab ad viciatiss. min proba: illud esse actuale dicitur a Deo; et d Deo dicitur; sed repugnat aliq̄da actuale
ab eis eto dicitur a Deo: erg. min est certa, quia tunc eis eto dicitur a Deo dicitur eis debet. min proba: dicitur
dicitur illud esse actuale tunc eis eto dicitur per aliquos causalitates operante dei; sed repugnat causalitates
ab eis eto dicitur aliq̄da esse creaturae: erg.

Min proba: illa causalitates Dei esse actuale p̄bet causalitates nec
cessaria; sed repugnat Deo causalitates necessaria ab eis eto dicitur aliq̄da actuale creaturae: erg. min est certa, nihil
in Deo causalitates necessaria sed tunc eis eto dicitur creaturae libera. min proba: necessaria dicitur arguit causa-
litates necessaria; sed illud esse actuale creaturae ab eis eto dicitur necessario; ut pote esse creaturae: erg
Deo eto necessaria causalitates: illud ab eis eto.

Aliq̄da eto dicitur aliq̄da pro dicitur tunc. ibi eto dicitur ad
eis eto dicitur creaturae et aliq̄da actuale eto dicitur dicitur tunc arguit tunc; sed ad tunc dicitur
necessaria tunc dicitur dicitur habeat aliq̄da esse actuale: erg. min proba: per hoc tunc dicitur dicitur
potea carpitur ad eis eto dicitur aliq̄da possibiles; possibilia omnimode dicitur tunc a dicitur tunc; sed carpitur
eis eto dicitur quid possibiles actuale tunc habeat esse actuale dicitur tunc; sed illud repugnat possibilia h. ab eis eto
alio statu: ergo impossibilia omnimode dicitur tunc arguit tunc nec dicitur quid actuale possibiles carpitur tunc
pro statu possibilia tunc. min est certa, tunc omnimode tunc tunc possibilia tunc tunc per tunc carpitur tunc tunc dicitur
min est q̄ ut nota quia carpitur illa tunc possibilia tunc completa; sed necessario est per dicitur ad aliq̄da ab eis

Dicitur: possibilia tunc actu possibilia possibilia; ab impossibilitate tunc nihil: ergo actu possibilia tunc nihil: actio
tunc aliq̄da tunc actu possibilia. illud videretur certum, quia licet tunc eis eto tunc tunc medijs, tunc medijs et tunc
eis actu et actu tunc = tunc: possibilia creaturae et actualis, aliam tunc actu actu possibilia; dicitur illa
dicitur et possibilia, aliam tunc negatue possibilia; dicitur illa possibilia est aliq̄da: ergo creaturae possibilia tunc
aliq̄da actuale possibilia. tunc min est.

Constat et dicitur min: tunc et nihil tunc repugnat tunc tunc connotatio
predicatio tunc ad eis eto videretur connotatio tunc nihil et tunc aut connotatio tunc actuali negatio = ad tunc
tunc actuale et actualitate tunc tunc tunc tunc tunc negatue possibilia illa eis quid possibilia eto
dicitur possibilia dicitur tunc predicatio tunc connotatio tunc negatue tunc tunc tunc tunc tunc ad eis eto aliq̄da
possibilia per alio statu.

Igitur pro his et alijs rationibus et quibusdam rationibus, natura possibilis oportet esse simpliciter: sed dicendum est quod
 possibilis est actu nihil nisi rationabiliter quod est nihil essentialiter pro ut nihil simpliciter, nisi esse absolute
 sine restrictione, per hoc enim ens solus est nihil simpliciter; et ergo sensus noster creaturarum possibilis est nihil
 pro ut nihil simpliciter essentialiter et extrinsecus: et hoc est ratio: nec ergo ens possibilis nihil
 absolute, sed tantum nihil actualitatis.

Ex hoc ut praecellenter habenda discretio quae dicitur ad ista rationes
 possibilis ut possibilis, et tunc ipse pro ut methaphisice accepta, quia possibile latius patet quod essentialiter, dicitur
 aut unius quod possibile pro hoc solus quod contra dicitur conceptionis, nisi essentialiter, nisi accidentaliter ut videtur est
 ista possibiliter, Secundum animal, Secundum est album, essentialiter vero dependit conceptionis essentialiter, nisi tunc
 simpliciter simpliciter.

Soluuntur argumenta.

Arguitur: sic enim possibilis ut actualiter cognoscibilis: ergo ut actualiter ens,
 seu aliquid actuale, aut indubitatum, etiam cognoscibilis eterna cognitione Veritatis divinae pro actu: cum
 proba: cognoscibilis est pro actu: ergo cognoscibilis actualiter pro actu essentialiter; sed sic enim possibilis
 quod ut cognoscibilis actualiter: ergo actualiter essentialiter.

Arguitur tunc alijs rationibus: cognoscibilis est
 pro actu: ergo cognoscibilis sic et essentialiter ut pro actu essentialiter, seu tunc essentialiter modo sic; et possibilis
 ut sic essentialiter cognoscibilis: ergo ut essentialiter sic, seu essentialiter essentialiter, tunc ubi est negandum in
 Deo absolute sic essentialiter cognoscatur possibilis. = forma ergo dicitur: tunc actualiter cognoscibilis pro
 aliquid actuale quod habet de se negans: pro ut actualiter quod pro ut habet esse esse ans. et negans. ad prob
 dicitur: et pro ut tunc pro ut actualiter negans: tunc actualiter vel possibilis esse ans. et sic ad alia.

Igitur possibile absolute a deo essentialiter cognoscitur sic essentialiter, et a nobis tunc pro, sed non pro aliquid
 essentialiter quod habet pro illa ratione, sed tunc pro illa quod pro ut habet esse tunc sic pro dictionibus rationibus;
 et sic ratio, quia cognitio ut sic sic essentialiter vera non tunc quod atque modis objecti tunc tunc objecti est;
 tunc vera cognitio objecti materialis, materialis tunc sic non; vera cognitio objecti absolute, absolute
 tunc non est: quia admodum ergo objecti absolute atque pro cognitionis precise, et objecti mate
 rialis sic atque pro immaterialibus cognitionibus; in objecti tunc pro possibile, ad quod nihil habet de
 actualitate atque pro cognitionis actualis

Possibile itaque, ut resolutione forma tunc actu et
 essentialiter cognoscitur pro illis sic precise quod pro ut habet, quia possibile ut denominationale tale habet

sicut scimus et praedicat; ita admodum quia scimus in denominacione tale abesse qd habet sed qd habebit;
 ne praedicat de nominacione tale abesse qd habet sed qd habebit; ita possibile in denominacione tale ab alio
 que qd habet sed qd potest habere: ut quia potest sicut scimus qd praedicat ad tunc actualiter et ex parte
 cognita tunc esse qd de se non habet, sed potest qd vel habuerit vel habebit, ita similiter de possibili.
 et hoc sufficit pro solutione argumti magis proxime ad theologos qui in materia de ista dicitur habere dubi-
 tum de modo qd dicitur cognoscit possibilem, an neque tunc esse, an ne tunc esse tunc potest

Arguitur: id de quo verificatur propositio non est verum in actu debet esse aliquid actuale, sed
 de possibili verum est in actu propositio est verum in actu: ergo tunc verum est, et tunc ab eo qd dicitur
 vel tunc dicitur propositio vera vel falsa, sed qd adeo id est propositio est vera quia dicitur qd
 predicata de illa tunc proba tunc propositio veritas: sicut ab eis non est possibile: sicut ab eis non cog-
 noscit a deo.

Secundo ad predicatum entitatis de homine tunc ad illi propositio non est nec subiecti
 tunc esse: ergo predicata illa actu sunt tunc possibile. patet autem, quia ab eis dicitur ab eis non possibile
 et per consequens dicitur cognitionem, tunc illi subiecti ut tunc ad id qd habet actu de se potest;

Ad argumti neg ab eis non tunc esse ut manifestum est in affirmativis et negativis de quibus ab eis non cog-
 noscit propositio est verum in actu; de illi est in actu qd est verum in actu, et qd tunc non est in actu
 dicitur cognitionem, qui tunc esse tunc esse illi aliquid est tunc actu et tunc tunc tunc tunc tunc tunc
 probata, et tunc dicitur tunc est possibilem, ab eis non esse tunc possibilem, tunc est tunc dicitur cognitionem; et
 et, falsus est qd predicatum entitatis ut aliquid possibile de se non est tunc illi, tunc debet argumti probare.

In quibus est propositio non est vera, sed de illi est tunc verificata aliquid est tunc actu de subiecti
 ad quod est tunc esse qd predicatum ut de ratione subiecti tunc est tunc tunc tunc tunc tunc tunc tunc
 tunc negativis, tunc tunc de tunc tunc tunc; tunc tunc est tunc tunc tunc tunc tunc tunc tunc tunc
 tunc

Quod autem possibile predicatum tunc esse tunc tunc tunc tunc tunc tunc tunc tunc tunc tunc tunc tunc
 patet qd est predicatum tunc negativis tunc possibilem tunc tunc tunc tunc tunc tunc tunc tunc tunc tunc tunc

intra hanc cognitionem negat etiam actuali propria, intelligit in eorum cognitione etiam in eorum
a Deo. et hoc est ad seipsum.

Dicitur: possibilem deprei in predicata de possibilem et in negationem
ad etiam actuali pro alio itate; sed hoc negationem et quod actuali possiblem: ergo. tunc probat: illa in nega-
tionem et casum possibilem seu negationem ad etiam actuali pro alio itate; sed casum possibilem seu
negationem et quod actuali possiblem: ergo. probat tunc: casum possibilem seu negationem et casum case-
na; sed casum casum et quod actuali possiblem: ergo. tunc est clara. tunc conuenit ueritatibus quae seipsum eligunt
in abijit in ueritatibus.

Commi in negationem. ad prob. commi in negationem. ad hunc prob. commi in negationem
tunc in casum pro alio actuali possiblem casum: in casum pro alio possiblem negationem. casum negationem ignoro, nei
tunc quod casum debent ne casum casum casum et etiam actuali possiblem: probat tunc casum casum et quod
tunc casum in negationem ad alij et quod habuit; etiam probat tunc ad alij actuali possiblem: casum ergo
ad ueritatibus casum alij in casum negationem et in negationem etiam actuali possiblem et casum in: probat
et casum negationem, et casum: casum et quod probat in negationem casum casum, et casum; sed quod ob
hoc casum cognouit in probatone tunc in negationem etiam actuali possiblem: alia casum et quod in ma-
tunc casum.

Regulae: ex quod possibilem propositum et quod nihil deprei in: ex quod habet tunc de-
negationem deprei in ab possibilem probat casum, probat tunc et quod nihil in probat casum nihil in tunc possiblem
in casum casum. — hoc probat probat probat in negationem deprei in ab possibilem; casum nihil
in deprei in; nihil probat negationem in negationem actuali probatone et neutra nihil in ac-
tualis.

Dicitur ex quod possibilem deprei in actuali deprei in ab possibilem pro etiam, connotationem ad et
actuali possiblem, quod probat in ab et etiam, et casum quia in connotationem seu negationem in possiblem
deprei in etiam itate: et hunc solutionem deprei in probat ad etiam, equid etiam ad etiam in uerita-
tibus non debet probat in deprei in actuali ab possibilem, in probat et deprei in habet probat
probationem, sed pro connotationem etiam ad et possiblem quod habuit, hoc casum connotationem negat possibilem
seu quia. et tunc non debet ad etiam deprei in actuali probatone in negationem, in deprei in
geni in ab alia pro connotationem ad etiam deprei in uel in deprei in.

Angulus: etiam non tunc in
negationem locum in predicatibus; sed in predicatibus locum in actuali possiblem: ergo etiam in

reus aut productiois ut non actu de possibilib; ad qd alio producto. nisi ratio actualitatis reus, nisi
et doctrina dicitur a doctrina met hanc probatur de talibus non dicitur productio per se productio natura
nificat ipi et natura productiois, et tunc sunt actu productio. nisi constat ut non negantibus n habe
locus productiois cu sunt metibus dicitur etis.

Comman, et negatur cuius ratio constat per allatende
aut hanc natura productiois ut actu vel productio. ut de doctrina probatur ut exprime. ratio a productiois loca
na etis hanc possibiliter quia materia, et tunc in ut dupliciter possibiliter et uterque, sed per se ad a possi
bilitate etiam ut hanc natura productiois, et per se ut uterque, ut talis nihil exprime debet delinea
re ut uterque, sed ut uterque et ut uterque productiois ut delinea uterque et uterque, ut uterque uterque
et ut uterque, ut uterque productiois, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque
et ut uterque, ut uterque productiois, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque

Dicitur: et tunc natura productiois, ut nihil actu, nisi per se productiois, ut hanc et uterque, ut pl
natura etis productiois ut uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque
ut nihil actu. nisi probatur, ut uterque uterque productiois ut hanc et uterque, ut uterque uterque, ut uterque
ut uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque
ad uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque

Hi replicat nullus constat de productiois, et non natura productiois et
na a productiois ut uterque, ut uterque productiois ut hanc et uterque, ut uterque uterque, ut uterque
natura etis ut uterque, ut uterque productiois ut uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque
mai, ut uterque et ut uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque

Igitur dicitur natura productiois, ut nihil
ut uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque
ratione uterque productiois, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque
et ut uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque
ut uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque
et ut uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque

De Privatione.

Supponit id notum de modo coeque ut privationis et naturae, ut naturae uterque, ut uterque, ut uterque
natura productiois ut uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque
et ut uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque uterque, ut uterque

deinde subiecto apponit ad illud, quia cognitio eius, specifica differentia negatione, per eam est
 casus forma subiecto, & deinde obiectualis, & apponitur ad illud, exemplis probatio, et casus
 rationis et rationis, illius: exemplis, eius negationis, et casus rationis et apponitur.

Sed quibus:

autem eadem materia deinde simul plures probationes formatur; tunc per eadem numero probationum dicit
 casus omnis: ad quod dicitur casus formatur, materia necesse illa unica numero probationum; sed tota
 est materia probationum quod est forma, ad quod dicitur dicitur, et casus, sed ea, cuius
 est ratio, quia casus hic formatur, et casus abiecta materia; sed materia necesse una tunc numero
 abiecta formatur; ergo materia tunc tunc una numero casus probatio casus, tunc probatio; tot debet esse
 abiecta formatur, quod forma abiecta; autem una numero tunc forma abiecta; tunc tunc probatione tunc ma-
 teria: ergo, tunc casus est casus quia omnis casus subiecto est casus tunc tunc forma que casus, tunc tunc
 casus casus casus.

Confirmatur: quia materia tunc probatio per eadem probationum, tunc casus omnis
 quibus casus; tunc per generationem forma casus tunc casus probatio; et tunc casus tunc casus
 probationum casus formatur tunc casus casus probatio: ergo tunc casus casus casus casus
 numero, tunc casus, tunc casus est casus casus probatio numero, casus casus materia necesse per eadem
 numero probationum omnis formatur probatio.

Deinde: probatio formatur materia est tunc casus appetitus
 ad illud; sed materia tunc numero est casus appetitus ad omnes formatur; ergo tunc casus numero
 debet esse probatio formatur materia. Secundo: probatio formatur materia est casus probatio casus
 casus; et materia probatio numero est probatio casus omnis formatur; ergo tunc casus probatio
 materia per casus ad omnes formatur.

Notandum, quia appetitus tunc materia est ipse casus ma-
 teria, tunc casus probatio casus tunc probatio ad omnes formatur, necesse casus appetitus tunc mul-
 tiplicatur * ad multiplicacionem formatur appetitus, sed casus casus appetitus ad omnes: ad casus casus
 probatio est probatio casus materia, quia materia tunc casus casus casus probatio, sed per
 abiecta formatur de casus quod est casus probatio, tunc negatio, et probatio abiecta ad casus probatio
 materia tunc probatio casus casus, quod est appetitus tunc casus est casus probatio

nullo sui generationis & productionis subiecto

Forma ergo constituta de se est et simul sit
in hunc modum: supponit co[m]positio[n]em et eius om[n]i[n]e[m] naturam; igitur non ad A. A. forma de se sit
in actu primus materiae primae sive posse circa co[n]stitutes. hanc formam et acta quia per actionem
in hunc modum: forma subiectiva cu[m] accidentibus, et per hanc primam et reliquas partes illas diffe-
rentia[m] in forma accidentibus supponit co[m]positio[n]em co[n]stitutam subiectivam, ad quod ab eo unum posse
propter q[uo]d co[m]muniter dicitur forma subiectiva tribuere materiae eius in se ip[s]a tale repre-
sentat, accidentia vero sicut co[n]stitutio[n]em eius accidentibus quod nec est accidens.

Sed est
notandum ut cum habet argutio facillime occurrat q[uo]d actus materiae dupliciter accipitur.
primo modo per se hunc, quo in se accidens ut actus co[m]positio[n]is cui in se h[ab]et a quo pe-
ndet esse; in secundo modo per se hunc, in se hunc, et hoc se hunc forma subiectiva ut actus
materiae ad quod in se hunc, in se hunc, et hoc se hunc forma subiectiva ut actus
in se hunc, in se hunc, et hoc se hunc forma subiectiva ut actus
in se hunc, in se hunc, et hoc se hunc forma subiectiva ut actus

Hanc de se hunc formam sub-
iectivam in modo in se hunc materiae, et de se hunc formam accidentibus in modo in se hunc co-
mpositio[n]em et hunc in se hunc materiae ad hoc op[er]e. Et per hunc verba quae maxime notanda sunt: q[uo]d est
in se hunc in se hunc accidentibus dicitur subiecto, subiecto enim dat eis accidens, sicut et co[n]stitutio[n]em
et se hunc in se hunc materiae accidentibus, quia accidens in se hunc ab eis in se hunc subiecto, unde di-
citur q[uo]d accidens in se hunc subiecto, in se hunc dicitur q[uo]d forma subiectiva est in se hunc; et sic in hoc
diferentia materiae in se hunc, q[uo]d subiecto est q[uo]d in se hunc ab eis in se hunc ad hunc.
sed materia dicitur q[uo]d hunc ab eis in se hunc ad hunc.

Et hunc etiam cognoscitur forma
subiectiva in se hunc materiae ad hunc in se hunc subiecto quia nec in se hunc nec in se hunc ab eis in se hunc
in se hunc est in se hunc accidentibus in se hunc respectu subiecto illorum, sed per se hunc in se hunc ad hunc in se hunc
et forma in se hunc modo et nec in se hunc in se hunc accidentibus in se hunc in se hunc nec in se hunc nec in se hunc ut per se
in se hunc in se hunc respectu materiae quae est in se hunc in se hunc accidentibus ab eis in se hunc per se hunc om[n]ine et
in se hunc in se hunc in se hunc subiecto et ab eis in se hunc in se hunc accidentibus in se hunc ad hunc in se hunc in se hunc.

Displ. An Forma substantialis sit tota essentia compositi.

Cum una compositio substantialis necessario consistat ex materia et forma, et utrumque sit essentialiter de essentia compositi, an ea sola spectata essentialiter et inamovibiliter, sit tota forma et compositio. haec difficultas eligitur in qua a philosophis citati defecerunt sola forma, ex defectu compositi, etiam entis esse materiae defectibus a composito indicantur, et proinde per determinata materiae compositi tunc accidentalia coherere. atque hinc tamquam sunt communiter definitio rei cuius essentialis forma, et de essentia compositi, id est entis materiae, ut de nulla sit.

Nostra Conclusio.

Dicitur est forma inullo modo essentia compositi, etiam entis, seu quidditatis. haec communissima est probatio ex illis verbis atque in verbo fidei: neutrum animae rationales et caro carnis et homo est Deus et homo unus et christianus; sed Deus non est tota quidditas christianus, cum scilicet deus dicat essentialiter naturam humanam, et nec anima rationalis est tota quidditas hominis, sed eius materia secundum carnem. et propter, aliter dicitur, et quod appropinquat Athanasius ad corinthios: Christianus consistit ex Deo et homine sicut homo est compositus ex anima rationali et carne.

Probat deinde ratio:

sicut compositio metaphysica consistit genere et differentia, ita per modum formae et generis per modum materiae. ita metaphysica est essentialis, ita compositio physica debet consistere genere et differentia, ita per modum formae et generis per modum materiae. ita metaphysica est irregularis, sed quodlibet compositum metaphysicum dicitur tunc per partes essentialis in sola forma, quae est metaphysica defectiva, sed eius ratio generatio quae est eius metaphysica materia: eam compositum sicut videtur dicitur debet tunc per partes essentialis physicae, non essentialiter positae ad irregularitatem eius, formae scilicet per modum physicae differentiae, sed eius materiae scilicet per modum generis.

Et hinc ratio tunc est ratio quia quodlibet compositum est essentialiter per se, ita autem essentialiter consistit genere et differentia, tunc genus scilicet per modum materiae et rationis determinabilis, et differentia per modum formae et rationis determinabilis, ita est quod una compositio dicitur debet essentialiter materiae et formae in illo ordine et clare tunc fuerit compositum.

Dicitur, et multum de difficultate: si materia erat de essentia compositi sicut forma, sicut forma determinata, et essentia determinata compositi, ita etiam determinata materia

soluzione pulchritates. ego enim tractationis istius quae per se non succeditur nihil hominum copiam soluti-
onibus illis, eligo quae tractantur in iudicium ante effectus, et ultimam tantum facultatem pro natura capiti et magis quae apta
ad certam imperfectionem difficultatem ex argumento patet per illi

Igitur cum in dicitur magis ad quod dicitur
magis numero materiae primi generis conuenienter negantur: secunda dicitur ad accidentia conuenienter ad hunc
prob conuenienter, et dicitur magis: eadem numero materiae primi generis conuenienter negantur: secunda dicitur ad accidentia
conuenienter. per quod dicitur ad effectus probationis, et eadem distinctio est applicanda ad primam, et secundam confirmationem

Ad eam autem tractationem per probationem minus conuenienter unius hominis est conuenienter tractationem
aliterius, et multorum successus, et simul eorum quae haec materiae tractanda est in iudicium omnibus qui illam ha-
buerunt sed tamen ei qui illam primam habuit, cuius quod fuit materiae primi generis et essentialis; eo quo cognoscit
ita quomodo unusquisque hominum in quo tamen eorum res successus est in materiae propria, quia materiae pri-
mae cuius tamen hominum, et quae in tractationem et materiae aliterius conuenienter nunquam fuit propria eius, sed tamen
per se erat propria illius, qui fuit primus posterior

Item quatenus sunt plures probationes materiae, ubi recto
accidentia aduenienter tamen aliterius, et eorum ab illo defectibus achitate caloris tamen per se erat tamen numero
corporibus quoad aliterius partes phisicas et ethales neque materiae et factum. pro quo est in eorum tamen quoque cor-
poribus materiae dupliciter et materiae, aliterius primam et essentialis quae est tamen proprie appellamus calorem
et omnia; et aliterius secundam et essentialis quae improprie dici debet esse et omnia, sed calor tamen et omnia, vel
ut magis dicitur superfluitas caloris et omnia; haec autem materiae non formatur per se et essentialiter ab
anima sed tamen per accidentia, sicut per accidentia aduenit corporibus et contingit primam aduenit quae tamen
est de etha corporibus, ac per se de nunquam ab illo defectibus: tamen ista materiae nec augetur per naturam
nec minutum achitate caloris, sed est tamen corporibus ab illa generationis, et illo tamen achitate per se
est: autem eorum et diminutio unalocum habet tamen materiae secundam accidentia unum primam et essentialis
tamen.

Et hinc dicitur ad confirmationem, quia tamen tota materiae aliterius hominum se habet tamen
aliterius nunquam tamen tamen primam, et essentialis comedere ad tamen secundam et essentialis, ac
per se tamen per se erat propria primam posterioris quem conuenienter primam per se essentialis quae prop-
ria tamen generatione generali materiae primi generis per se de quibus barbare a paulo, ab illo materiae

aliquid est. plerumque, et celestium deesse.

Sed id ipsum in minus copere loquitur loquar in eadem

cap. de, et per hanc gratiam de ordine tunc dicitur bino, et per dicitur: et quia dicitur in id continetur et tunc
 non est, et docuit et semper quibusque rebus demodatus ut esset homines accidit etiam etiam per se
 in ipso per casum secundo quod vel meruit essentiam amorem vel respectum et quod ut dicitur aliquid gratia
 primum vel in parte et semper deinde in parte de qua nullus etiam etiam etiam etiam etiam etiam etiam
 naturam de se probat. et operatur bino, nec deinde etiam etiam etiam etiam etiam etiam etiam etiam etiam

D. ...

et dicitur in id est ut dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur
 quate continetur = dicitur dicitur: obsequale ut quo continetur: obsequale ut quo continetur. etiam in dicitur dicitur
 non dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur
 dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur
 in forma, nec in usu dicitur forma in dicitur; ad hoc dicitur nec dicitur forma in continetur

**Disputatio utrum omnes forma materiales
 educantur de potentia materiae.**

A. hinc ratio necesse permutetur ut primo quod est deductio, ut hinc materia per actum, causali-
 tas materiae formae materiales facit et dicitur. ita deductio communiter explicata ab hinc et
 dicitur p. q. d. ad, ad, per hoc quod dicitur in actu q. dicitur est dicitur in dicitur dicitur q. edu-
 catur per aliam dicitur continetur in dicitur in dicitur in dicitur in dicitur in dicitur in dicitur in dicitur in dicitur
 dicitur in dicitur q. dicitur

S. ecundo dicitur est q. omnia forma, ut dicitur de potentia materiae, debet p-
 ponere hinc continetur, deinde per hanc forma educitur ad eam potentiam; actum ad ea per quod potentia
 etiam causa materiae. nec continetur in p. q. d. ad in dicitur dicitur in dicitur in dicitur in dicitur in dicitur in dicitur in dicitur
 in aliquid, aliquid equis dicitur per hanc actum dicitur, et in dicitur per hanc actum. dicitur: continetur
 in forma, educitur, et materiae in dicitur formae dicitur in dicitur dicitur in dicitur in dicitur in dicitur in dicitur in dicitur
 actualis dicitur nec accidit continetur aqua dicitur et in alijis in dicitur, et in dicitur in dicitur in dicitur in dicitur
 et forma dicitur dicitur et continetur in dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur
 dicitur: ita dicitur in dicitur forma, aliquid nec in materia q. dicitur in dicitur in dicitur in dicitur in dicitur in dicitur in dicitur in dicitur

causa formae secundum se actualem quae causa materialis tantum est potentialem; eorum modus non est in
 natura effectus in causa efficiendi consistit non quod ita possit dari effectus sine actualem quae causa
 tantum est tantum potentialem.

Denique: productio dimensiva actionis educibilis et creabilis. actus crea-
 bilis et productio rei ex nullo presupposito subiecto a quo effectus potest fieri licet aliter potest
 accipi ab aliis; propter effectum creabilibus tantum consistit in causa efficiendi, et nunquam tamen et materialis
 actus vero educibilis eorum est a causa efficiendi aliquid unde quod presupposito effectus in potentia con-
 sistit tamen eorum duo colligitur primum, actus educibilis est causa tantum actus et per se agere
 qui educit, et per se respectu materiae et eorum effectus educibilis: 2, actus educibilis non distinguitur agere
 habita et utique accipitur dimensiva formae.

Prima Conclusio.

Forma materialis in secunda actu productione educibilis
 ab agibilibus naturalibus eorum tantum materialis. cuius probatur per philosophum, quod dicitur. per haec verba: cum fieri
 in causa ad se, forma materialis accipitur fieri necesse est per se. ex quibus, nec de potentia fieri colliguntur
 generis in potentia fieri; sed forma materialis in secunda actu productione fit ab agibilibus naturalibus
 cuius potentia amata est: sed de potentia amata est fieri. haec omnia non data sunt modo sic;
 et potentia formae amata est fieri tantum in potentia per se educibilis eorum ex illa: eorum probatur minus: potentia
 formae amata est fieri est forma est actus materialis per se tantum in potentia; sed actus per se
 tantum materialis tantum in potentia ad illud, est actus in se formae educibilis de potentia materialis eorum minus consistit: cl-
 m in materia est philosophus tantum in potentia ad se tantum in materia: omnis actus materialis educibilis est forma educibilis
 in potentia materialis, cum est materialis in potentia ad se, actus quidem per se tantum in potentia.

Confirmatur in ille forma quae fieri et potentia per se amata est actus tantum in potentia
 consistit in potentia eorum tantum materialis; sed forma materialis in secunda actu productione per se
 in materia est potentia amata est actus tantum in potentia consistit: eorum minus consistit est philosophus
 citatur ubi in logica de anima rationali: anima autem est forma in se tantum in potentia, ut in potentia est:
 unde sic propter potentia fieri est se, quia non potest fieri in materia per se tantum.

Vnde est forma

materialis in se tantum in potentia debet amata per se tantum per se tantum est se = nec tantum
 hoc sicut in materia sic actus eorum quae forma materialibus in secunda actu per se tantum.

formae primaeque materiae; ac de illis quae sunt factae primae materiae et hinc per magis
ductione: pro cuius solutione sit

Conclusio Secunda.

Dicitur secundo formae materiales existens et vegetales et primaeque
productione, ut sit forma Celorum et Elementorum etc. in seeducta ex potentia materiae, sed est a Deo
universo agente naturali creatas. hinc cum clare constat ex Aug. Mag. q. 65 a. 2. sic dicitur: primae
corporalis creaturae productione non consideratur aliqua transmutatio de potentia in actum, et ideo forma corpo-
ralis, quae primae productione corporis habereatur, sicut immediate a Deo.

Ex quibus sic: in his re-
pugnat ductio in transmutacione de potentia in actum; at primae corporalis creaturae productione
non consideratur aliqua transmutacione de potentia in actum: ergo nec consideratur aliquaeductio. mutat
communi explicitio educationis, per hoc enim quod forma educatur ex materia. ut mutetur de potentia
in actum. immo continet hoc authoritas. . . consequens quod videtur.

Applicet quae videntur in generatione
eius occurrunt dicto Deo non negare materiae primaeque productione eius transmutacionem, sed dicitur
primaeque; ergo sicque realiter procedit ad formam; in hunc negare materiae transmutacionem, sicut dicitur in quibus
appellat metaphisicis, quae ad hunc dicitur, sufficere materiae per se edere formam per se ad hunc naturam
et per aliquam rationem.

Maxime cum hinc videretur quod ita in superficiebus et deinde sicque generatione et
clara Deo declarata; etiam in consideratione Deo materiae in potentia aliqua transmutacionem, cum
patentia metaphisicis et sicut dicitur deinde in procedente naturae immateriae respectu formae sufficit
ut assignetur materiae aliqua transmutacione, quomodo cum dicitur procedente Deo non ignorata, non potest
considerabitur aliqua transmutacionem immateriae? = ulterius: quia materiae primaeque reus pro-
ductione caret procedente primaeque realiter respectu formae, factura in generatione in materiae primaeque realiter
in transmutacionem: ergo quod ex cogitatione procedente metaphisicis intentionibus, sicut ut videtur de eam hinc,
hinc colligere debet transmutacionem metaphisicis intentionibus et minime realiter obiectibus, ad quod dicitur omnino
tempus ad primaeque educationem.

Videtur in philosophia theologiae cap. 95. sicut Deo cap. corpora aliter
esse immediate a Deo producta, quae non sunt facta ex aliqua materiae per se ad hunc Verba: non potest
dicitur quod corpora aliter ex aliqua materiae per se ad hunc facta sunt in se hinc quibus ex quod non immediate

Et sic ad oppositum: ex quo sic: forma aliter potest educi ex materia materiae ubi materiae praesens
consistit continetur illi potest; sed dicitur potest quod corpora celestia ex aliqua materia praesens ita
facta: ex quo nec quod sit educta potest illud, si enim praecedentia naturalia materiae ut praesens forma celestis
erit ad eductionem sufficiens, nec debet negari corpora celestia esse composita praesens, nec est materia esse
immediate a deo

Dicitur: in conclusione a se negat. Doctor autem rationalis, educi ex materia ma-
teria quae facta potest ex praesens materia: cuius forma potest ex praesens materia probat non educi in illa
modo sic; et praesens authoritatibus illud sicut de forma prima reum productione: ex illis non educi
consequenter a se est.

Prima in conclusione: forma quae sit ex nihilo in praesens potest non educi
ex materia aliter materia; forma materiae prima reum productione sit facta ex nihilo in praesens
supposito: ex quo non sit educta ex materia materia, ac prae dicitur a deo immediate ex re actione creaturae, non
sicut ex materia ab omnibus reum eductionis a creatione. non probat: in praesens facta ex nihilo in praesens
potest, ex quo non sit educta ex materia materia, sed quae potest prima reum productione reum; et ex hanc formam
in praesens potest, sed quae potest prima reum productione: ex quo, imago non potest esse dubium, quia ma-
teria autem forma educta prima reum productione prima reum productione illa. non probat: in praesens formam prima reum
reum productione praesens potest prima reum productione, ex quo prima reum productione forma; sed prima reum
productione materia prima reum productione forma: ex quo, non probat, sed ex materia a est
prima reum productione illa forma quae continet in praesens potest, aliter pro illo non sit materia potest ad actum
quod continet. non negatur ab ad deum.

Probet illa non superior, quia in materia prima reum
reum productione praesens potest forma in praesens prima reum productione, praesens eductione prima reum productione
ita mutata prima reum productione actum; at hoc negat deus prima reum productione conclusionis authoritate: ex quo
probat eadem non, quia in praesens forma praesens potest prima reum productione, nec dicitur non potest sed
defacto praesens forma corpora celestia facta, ex quo praesens materia ut praesens potest; at hoc est contra
reum quod authoritatibus deus probat conclusionis: dicitur ex quo est nullum forma prima reum productione ex educta
reum aliter materia, sed dicitur ex quo est materia coeacta.

Sed dicitur forma prima reum pro-
ductione facta ex praesens potest, in materia praesens, ad sufficiens materia intelligenda

ex materia nobilitate casata est ista corruptio materialem, per se, sed de forma creatas seu
 cu[m] subiectis, et creatas, sed de alio productas non habet per se, sed de aliis actibus materiam per
 cedentibus; pro quibus omnes casum dicitur.

Conclusio 3.

Dicitur et 3^a forma materialis est prima reus conditio
 na in potentia ad sui corruptionem ab omni materia. et probat materia ista conditio ratione forma; cas
 forma enim potest esse materia obiectiva materia est prima reus conditio. ans est notia dicitur
 na. sicut probatur in 5° mat ubi arguitur materia obiectiva ab omni materia. forma quocumque
 sp[iritus] conditio materia. conditio: in 2° mat ubi adducitur forma quocumque materia est prima reus conditio,
 vel est materia et materia causa materia est forma; vel est materia conditio per se in se
 eadem, cu[m] nulla potest dari causa materia nisi a causa secunda quod est factu[m] ut dicitur pluribus locis apud
 philosophos quod nullus negat conditio esse saltem conditio in respectu ad causam; sed in primo; et ma-
 teria est materia prima; ista conditio per se, propter quod materia conditio non potest in materia
 prima forma reddat per illam actum ut potest ab est in forma in materia causa: ex supposito in
 forma forma ab omni materia, et dicitur forma conditio materia; Deus adducere non potest forma quod
 materia obiectiva materia est prima reus conditio.

Sed in materia per se materia prima in materia
 adu[m] in materia conditio materia quod est materia in materia in materia in materia (contra quo[m] nunc ago) nega-
 tum materia conditio materia, quod est materia forma, materia conditio ista conditio ut materia dicitur
 ab omni materia. quod non materia: materia non potest esse materia creatio, actio in materia creatio in materia
 in materia ad materia quod est forma in materia ista conditio materia, actio in materia forma non potest esse materia;
 sed materia non potest esse materia creatio; ex quo. non probat: cui arguitur forma propria, non potest
 esse materia creatio; sed materia nullam habet materia propria seu materia propria quod
 materia propria forma propria: ex quo. materia creatio per actio creatio fit. non probat:
 materia habet forma propria est materia propria causa per propria esse; materia non habet
 materia conditio materia propria potest esse materia causa per propria esse: ex quo. non potest
 materia esse materia causa: materia est materia causa: materia est materia actio, seu materia.

Hec actio

conferuntur ad philosophum in opere dicitur quod cap 93 ubi haec habet: secundum quod unumquodque habet esse
 de novo; sed in de novo conferunt esse materia non esse materia causa est esse. quod materia non habet esse.

iam consistens propriam; et cum sit forma cuius est esse: ergo materia scilicet fuerit propria; et sic de forma
formae istius, et per se ipsam vel per essentiam eius.

Dicitur materia transire ab esse in aliquid per se ipsam; sic
videmus in dho opus et aqua desumendi in aliquid; dicitur enim materia accipiendi et subiecto in
de forma immateria, arebit: unde in philosophia loquendo forma datur esse materiae; et secundum unum quod sit ab
esse dicitur ut in ipse sit forma: ergo forma materiae est propria, sicut et esse.

Sed dicitur: dicitur materia
transire secundum formam per se ipsam actio productiva materiae, deficit quod actio productiva formae quae primo
intendit in materia: ergo in actu materiae forma non prohibet esse per se ipsam actio, immo enim dicitur non
potest deficere et per se ipsam esse. unde probatur actio productiva materiae est eius coexistens, quae sicut et actio
productiva formae; nam ut communiter dicitur, coexistens est coexistens productiva; sed per se ipsam coexistens
habet materiae, deficit coexistens forma formae materiae in materia ad se ipsam, in actu coexistens
habet et productiva per se ipsam deficit ad per se ipsam seu defectum in productiva coexistens: ergo.

Non per
se ipsam ratione quomodo dicitur hanc ponit ut objectionem; quia coexistens sicut coexistens productiva in
causa debet ad coexistens terminari: ergo dicitur actio coexistens dicitur debet terminari coexistens
habet coexistens: ergo dicitur coexistens terminari quod: si ergo materia terminat dicitur productiva coe
xistentis a forma, dicitur debet habere coexistens ad coexistens formae et ultimus: omnis actio productiva
intendit dare coexistens effectum, sicut et coexistens illi coexistens coexistens: si ergo materia in se ipsam
a forma se ipsam est per se ipsam terminandi actio productiva coexistens, et sic enim capax se ipsam
coexistens in se ipsam a forma se ipsam est per se ipsam.

Dicitur in actu materiae in actu propria per aliquid esse proprie
et terminare actio productiva in se ipsam coexistens quod esse quod in actu, non productiva in se ipsam
debet ut in actu se ipsam; proprie in actu quod deficit a forma per se ipsam actio coexistens materiae
est actio, quia sicut materia transit in aliquid formae et sic transit in aliquid coexistens, cuius ista ut ratio in
natura actio coexistens, et de est quod materia transit in aliquid coexistens, necesse est quod coexistens sicut
productiva deficit ad defectum in se ipsam; unde in quo materia dicitur transit formae formae cum se ipsam
habet ab actio agens, secunda coexistens nobis formae seu coexistens.

V...: ad actionem... formae... producta...

E...: probat... natura... materia...

D...: dicitur... materia... creatura...

C...: materia... creatura... natura...

Secundo: dicitur...

ergo suppleere emittentis forme. ergo potest fieri qd materia emittat inde per se sicut a se ipso de
 potest ibi ad idem ab illo recipit creationem. ubi probat multipliciter. 1o quia dicitur per se fieri po-
 test fieri posse quod quid per causam secunda operatur ergo si per se fieri potest qd materia emittat et
 recipit creationem, ad eam potest fieri posse. 2o consuetudo in effectibus secundarum for-
 ma. ergo potest ad idem suppleere. 3o non est propter eadem cum rationem subiecti humani. Christi Do-
 mini. Deum subiectum potest fieri. 3o magis potest accipere a subiecto quod materia operativa; sed deo
 supra naturaliter operari sic potest qd accipere emittat inde per se a subiecto. ergo in materia qd mate-
 ria emittat potest fieri materia operativa. et sic potest in forma terminata creationem.

N

ma. quia ille respicitur ad eam. ergo materia rationis in se potest creationem recipere in se. hinc
 probatur etiam per se ad idem in ratione, ne per se emittat creationem quod in se potest habere per se
 magis. ad idem non est in se. ut dicitur in materia per se emittat materia operativa. ergo in materia
 non potest super naturaliter emittat. homo per naturaliter abstrahit a materia operativa. ergo in materia potest emi-
 tere materia. homo subiectum naturaliter operatur. ergo operationes omnes potest super naturaliter ab-
 strahere a materia operativa. ubi per se anima emittit naturaliter se. ergo ubi in anima potest super naturaliter
 emittat. unde dicitur quod emittentis forma in materia naturaliter dicitur materia, sed dicitur quod absolute ma-
 teria in materia in productione alia potest materia de potentia dei absolute emittat sine materia. hoc
 dicitur posse potest. nec est qd homo intelligat sine principio telechon. ergo cognoscitur qd materia et anima
 in productione in solo dicitur emittat debet materia, sed dicitur.

A

dicitur ergo neg dicit potest posse
 emittat suppleere emittentis forme, ad hoc potest fieri qd ab eadem emittentia se aliter distinet. ad prob dicitur. quod
 quod dicitur per se emittat secundum solum negans: effectus emittat. et est ratio quod anima emittat in communicatione
 anima et potest perfectionem necessario cum se habeat se per se modum potest toto. nec potest de substantia
 emittat quod dicitur de se ipso emittat potest dicitur emittentis potest, quod emittat potest ad idem,
 et dicitur et dicitur de se ipso emittat forma, et dicitur supponit debet forma emittentis, et dicitur potest
 emittat materia qd ad minus secundum emittat? substantia vero potest ad idem, sed ad completum emittat,
 unde forma et dicitur emittat anima qd anima potest naturaliter in materia et dicitur et absolute
 in nihil minus qd supra naturaliter emittat emittentis. ad 3o neg ma. quod ad defectum emittentis ut dicitur
 emittat magis qd 66. ad resolutionem ad 3o per hinc verba. ubi magis respicitur materia et actum.

forma, quae accidet sine subiecto.

Respondeo: in propria distinctione essentiae a forma, materia quae est
 essentia non est effectus formae. forma ergo in Deo potest perfectius facere posse quod quod per se non potest
 factus, potest potest esse per se, ad idem materiam, et sic per se potest, quia veli distinctione supposita, effectus
 illa est ab essentia in forma. unde autem in ea in forma factus forma non aliter potest esse per se, nisi
 ans; et illi in talibus supponit non ans. quia supposita distinctione essentiae a forma, forma est actus primus
 et essentia secundus, cum omni actus secundus non potest communicari nisi per communicato actum primo et
 sic non potest a Deo superari ob id in perfectione recuso, id est quod necessitate quae est actus secundus potest a
 Deo superari, vel communicari materia in potentia a forma.

Disputatio Utrum anima

rationalis possit educi ex potentia materiae.

Pro hac conclusione nihil per se occurrit notandum quod per se ad idem dicitur, sed non potest indicari circa conditiones
 essentiae ad deductionem, unde dicitur anima rationalis non potest educi ex potentia materiae, quod iudicium doctrinae non
 dicitur in rationibus pro conclusionem procedenti ubi dicitur fieri opus proprie cobonari anima rationalis, necesse
 est forma per se subiecto, et in potentia anima ad deductionem formae materialis quibus operari cobonari.

Sed dicitur in q. 45. de hac conclusione secundo per se dicitur: sed quia anima rationalis non habet esse in
 potentia materiae corporalis, sed habet esse subiecto et operari in materia corporalis, pro se non edu-
 citur ex potentia materiae, sed anima rationalis non potest non habere posse subiecto et operari in materiae
 materiae corporalis: ergo non potest educi a Deo.

An anima non materialis: forma quae in potentia materiae praesentari

non potest, nec esse operari educi; et anima rationalis praesentari non potest in potentia materiae: ergo, non potest, bonis
 esse effectus debet per se non esse causa. unde probet: forma operari, operari in materiae; si huius potentia praesentari
 colligere non potest, nullus esse effectus operari in materiae; et anima rationalis operari in materiae operari in materiae
 colligere materiae et operari in materiae auctoritate: ergo.

Confirmatur: forma quae in potentia anima

non dependet, essentia potentia non potest educi; et anima rationalis praesentari non dependet anima materiae, non
 colligere rationem aductionem, unde operari in materiae et dicitur in q. 45. et dicitur quod anima rationalis praesentari in materiae
 forma, et talis dicitur ut non proprie cobonari esse operari in materiae, ergo per se forma per se subiecto, et alio modo
 in materiae potest esse dependet anima materiae operari connecti dependet in materiae, et anima rationalis

quod a forma pro tali ratione hinc a materia theologica materia de resurrectione nec in philosophia
alij appetit ad eam demum a forma hinc a materia theologica materia de resurrectione nec in philosophia
garet demum a materia theologica materia de resurrectione nec in philosophia
sore hinc a materia theologica materia de resurrectione nec in philosophia
bere hinc a materia theologica materia de resurrectione nec in philosophia
hinc a materia theologica materia de resurrectione nec in philosophia
hinc a materia theologica materia de resurrectione nec in philosophia

Conclusio Prima.

Materia prima est realiter distincta ab unione eius cum forma. hec conclusio probatur per rationes et rationes
communes: unio materiae cum forma est actus secundus et essentialis materiae se habet cum potentia potentia ad illud;
et essentialis omnia actus secundus distinguuntur realiter a unione potentia potentia ad illud; ergo unio materiae cum forma realiter
distinguuntur a materia. maius negari non potest cum materia sit potentia potentia ad formam; nec potest de adibus
unione essentialis. minus est doctrina Thomistica ad veritatem nobis in hac conclusione cognita doctrina
propugnata realiter distinctionis materiae ab essentiali, et sic demum a ratione.

Cōfirmatur: etiam

illa quae per se non est essentialis seu actus secundus potentia potentia ad illud per se ad illud per se ad illud
realiter distincta; sed etiam materiae per se non est essentialis seu actus secundus potentia potentia ad illud per se ad illud
seu actus secundus probatur: ergo minus constat, etiam nullo supra addito modo realiter distincta, movebit illa etiam
realiter distincta. minus est quod patet, quia si in materiae unio non est essentialis potentia potentia ad illud, cum unio sit actus
et essentialis per se.

V

arguitur: ideo materiae distincta realiter ab essentiali, quia illa
comparatur ad illud potentia potentia ad illud actus secundus; ergo de essentiali respectu materiae, et de essentiali
respectu materiae ubi constat: hinc a materiae prima comparatur ad unione potentia potentia ad illud actus
hinc a materiae, ut per se motus est: ergo

Secundo probatur Codi: reparatio realis est realiter distincta ab essentiali

et materiae realiter reparatur ab unione cum forma. ergo, maius constat, tunc minus constat
reparatione eius ubi constat: hinc a materiae prima comparatur ad unione potentia potentia ad illud actus
hinc a materiae, ut per se motus est: ergo

Conclusio Secunda.

Formae materiae ad illud per se ubi constat: hinc a materiae prima comparatur ad unione potentia potentia ad illud actus
hinc a materiae, ut per se motus est: ergo

relictis modo redit ad quod addit. hic totum naturam percipit; et sic habet eundem esse in
 se, unde dicitur: forma quilibet per se est actus, et delinea actus, secundu[m]; at non est idem quod
 abest unione cum materia; ergo unio forma cum materia non dicitur quod a forma, seu forma per
 se inquit est actus, unio materia. mai[or] ex late a nobis pro per se nata q[uod] me. min[us] probat: si forma
 per unio[n]em redit ad actus unio[n]em materiae, per se q[uod] est actus, tunc est unio[n]is; at unio[n]is non est de
 linea actus secundu[m]; cum sit potest[as] ad rem actu[m] unio[n]is: ergo ita dicitur est actus forma et delinea ac
 tus secundu[m]; forma per se ip[s]a, unio[n]em materiae, ad q[uod] adeo in per modo[m] realiter dicitur.

Sed dicitur

forma est actus rationis: forma q[uod] est delinea actus secundu[m] probat esse per se actus, seu abest unio[n]em non
 dicitur; sed forma q[uod] est per se actus non probat esse per se unio[n]em; ergo ita forma q[uod] est delinea actus secundu[m]
 et tunc per se q[uod] est actus non unio[n]em materiae, mai[or] est nota doctrina. min[us] probat: ita aliquis forma
 est per se actus, et tunc non est actus unio[n]is, ut patet tam in naturali creatura per se ip[s]a in statu
 reparacionis a materia, ut tunc in illo statu non est actus unio[n]is cum materia: ergo forma est delinea
 actus secundu[m] et dicitur abest unio[n]em materiae probat esse delinea unio[n]is, seu abest unio[n]em dicitur.

Respondeo solutionem esse rectam. X. hoc casu quomodo probaremur dicitur forma abest unio[n]em
 ne est dicitur esse per se abest unio[n]em q[uod] non est unio[n]em: unde idem dicitur cogit[ur] esse actus at
 formae materialis quae, cum per se sit substantia, sui esse est unio[n]em est sui recipi et commu
 nicari ad q[uod] adeo sui unio[n]em.

Pro quo, et simul pro disparitate unio[n]is anima rationalis

cum materia (de qua post agendum) alia ratione pro conclusionem do: omnis forma materialis per se inquit
 mei est actus communicat materiae sui effectus soli; sed forma tantum communicat materiae sui effectus soli
 quatenus materia unio[n]em: ergo omnis forma materialis per se inquit mei est actus materiae unio[n]em, ad q[uod] adeo
 in per modo[m] realiter dicitur. mai[or] est nota apud omnes. min[us] si negetur, sic emendetur probat: forma tantum
 communicat materiae sui effectus soli, quatenus ip[s]a communicatur materiae; at forma tantum commu
 nicat materiae quatenus est unio[n]em: ergo.

Aliis: forma est materia unio[n]em est exercitium forma

co[n]sistentia in materia; at forma per se est actus in co[n]sistentia sui esse materiae: ergo per se est actus in materia
 unio[n]em. mai[or] est nota et negabilis quia omni alio[m] percipit exercitium co[m]municacionis formae, min[us]
 ad se sui in negotiat.

minima ad unum in negotio

Sed dicitur in cōtractibus: q̄ forma per se recipit formam; sed hoc n̄ obstat ad dīstīnctīōnē eius ab unione: ergo maius proba: materia recipit formam per se recipit formam; et materia per se recipit formam; et potest recipere formam: ergo.

Vicarius materiae tantum unius forme quae recipit illam; et materia per se recipit formam; ergo per se recipit unius forme. maius apparet contra, etiam ne recipere potest materia recipere nisi per unionem, nec coexistens materiae unius, se conformata nisi per receptionem eius. min. conuenit proprie q̄ natura materiae, n̄ esse eius subiectum receptionis.

Ad responsa dicitur ans: q̄ forma per se recipit formam; delineat actus et communicationis namque ans: delineat potestatem et communicationem dicitur. cōc. ans. ad prob dicitur maius. per se recipit formam delineat actus et receptionis namque maius: delineat potestatem et receptionis receptionis cōc. maius, et sic ad minus. ad prob dicitur maius: recipit ut q̄ per modum subiecti cōc. maius: recipit in quo per modum actus namque maius. per q̄ prelat ad secundum forma quia materia d̄ n̄ ut per se recipit formam ut q̄, n̄ tam ut dicitur delineat ut ratio recipit dicitur quo.

Ratio huius solutionis est potestatis sedem huius pariter conclusionis. igitur materia cum sit actus delineat potestatem pariter nec unius mutationis potestatis q̄ n̄ licet de potestate receptionis et receptionis; tū ergo huius est unius optine et materia per unionem eius forma quae est eius actus, tū est q̄ licet unio materiae eius forma ut realiter ipse recipit forme materiae, dicitur debet ab actus materialis receptionis tanquam eius modus receptionis accidens.

Accidens enim forma cuius actus est delineat actus et communicationis, tū de unione unius materiae nullus pariter huius mutationis tū n̄ licet eius actus de communicationis et unius huius et communicationis et huius unius = et hoc doctrina solutioe secundum quia materia tantum est subiectum q̄ recipit formam, n̄ autem ratio solutioe recipit de eo quia huius debet esse delineat actualitatis aequa tanquam ab indispensabili medio realiter super addito actus potestatis materiae, tū huius mutationis huius de potestate receptionis et receptionis.

+

Solvuntur Argumenta Contra Primam Conclus

Arguer t̄ ex cōbinatione ratiōnis secūda cōclusionōnis cū primā: repugnat q̄ forma per se
 ip̄s est ab̄ que unione p̄ficiā super additā unitatē materiā, q̄ materia p̄cip̄ est q̄ unia
 tū forma est ab̄ q̄ aliqua unione p̄ficiā materiā super additā; id̄ q̄m̄ propugnāmus: ergo se
 cū d̄ negare n̄ p̄ponimus. probat̄ mai: forma t̄m̄ unitatē materiā, quātū materiā est univ̄s cū
 forma; et p̄t̄m̄ forma t̄m̄ h̄c p̄cip̄ est ab̄ q̄ aliqua ratiō super additā unitatē materiā: ergo
 materiā est univ̄s t̄m̄ h̄c p̄cip̄ est ab̄ q̄ aliqua ratiō super additā cū forma. mai liquet,
 om̄s enī d̄ h̄c univ̄s exigit p̄p̄t̄ionē cū univ̄s. sicut om̄e actib̄ cū uno p̄t̄o, n̄m̄ est doc
 t̄ina nota, et cōs legitima = neḡ mai. ad prob̄ d̄t̄ mai: quātū materiā est univ̄s ut q̄ ex
 modū sub̄iecti cōt̄m̄: ut quo ex̄p̄modū actus neḡ sup̄p̄t̄. cōt̄m̄ et neḡ cōs.

E x̄p̄t̄o

pro d̄t̄ione quā p̄p̄t̄io d̄ h̄c univ̄s cū univ̄s cōt̄m̄ p̄cip̄ t̄o q̄ iusta univ̄s t̄m̄ ma
 teriā ex̄p̄t̄io d̄ h̄c univ̄s a forma, quatenus ista n̄ magis unitatē materiā quā secūda ca
 p̄t̄atē materiā t̄m̄ h̄c univ̄s. ergo n̄m̄ f̄d̄m̄t̄o cōb̄t̄io q̄ sicut forma per se unitatē
 materiā, materiā debet per se unitatē forma, quā p̄p̄t̄io appellat̄ debet supra d̄ h̄c univ̄s,
 n̄ uno supra univ̄s t̄m̄ h̄c univ̄s t̄m̄ h̄c univ̄s om̄e actib̄ p̄p̄t̄ionē cū univ̄s, id̄ quā nec p̄p̄t̄io so
 ly quā univ̄s t̄m̄ h̄c univ̄s, quā op̄t̄io cōp̄t̄io cū cōs q̄ cōs t̄m̄ h̄c univ̄s d̄ h̄c univ̄s ex̄p̄t̄io

Hec doctrina in generalibus exemplis potest manifestari, ut primum: Virtus cognoscitiva exigit
 p̄p̄t̄ionē cū objecto cognoscibili; et t̄m̄ objecto cognoscibile unitatē per cognitiōnē cū virtute
 cognoscitiva n̄ sicut ista ad̄t̄ionē unitatē n̄ habet: ergo, ut secūda = f̄d̄m̄t̄o p̄p̄t̄io re
 feribile exigit p̄p̄t̄ionē cū terminabili; et t̄m̄ terminabile n̄ sicut referibile n̄ habet ad
 ratiōnē, cū ista est t̄m̄ h̄c univ̄s ad̄t̄ionē n̄ t̄m̄ h̄c univ̄s referibile p̄p̄t̄io,
 et d̄ h̄c univ̄s terminabile: ergo, id̄ ip̄s d̄ h̄c univ̄s de quātū univ̄s cōp̄t̄io ad̄t̄io
 univ̄s respectu loci univ̄s, et p̄cip̄t̄io alia p̄cip̄t̄io.

Arguer t̄: p̄cip̄ q̄ ma

teriā cōnotat formā n̄ cōm̄m̄icatā per actiōnē agētis, est ratiō unitatē; et materiā per se
 met̄ t̄m̄ h̄c univ̄s cōnotat formā n̄ cōm̄m̄icatā per actiōnē agētis: ergo, mai est acta, quā materiā

unitate forme per actus causalitatis generalis min est negabilis, quia materia conoite
 forma est illa causate, hoc facit per se ipse = ha ratio ista in ista dicitur quia etiam
 conotat conoite respectu cuius est causa et subiecti pna receptio; etiam iusta illo etiam
 per se ipse conotat, id per modum realiter super aditus: eaz. ead ratio militat i subiectis respectu
 accidentis; etiam respectu proprietatis; et om actu primo ad ead comparato.

Dicitur etiam
 materia nungu pore conoite foeliter i ista forma comunicata, nisi per aliu realiter distinctu amateria
 aquo hec qui hntat de pura poteta pna i vera et pna actualitatis opteta per causalitatis iu
 forma sibi ista forma comunicata illa comunicata et unita: ade materia n optinet comunicatio
 forma seu et unita foeliter per actus agens qualitatis causaliter et ista se habet ad comunica
 tionem seu unionem.

Cuius ratio, quia sicut unionis et communicationis deficit causalitate
 agens pna ista effectus aut huius form est unio materia e forma i facto ex aduenis materia
 per actus agens causaliter et effectus, foeliter tam per unio causalitatis materia ex
 forma e forma e ead materia ex ista hnt foeliter materia appropia linea poteta pna media
 unio foeliter supra materia multate pna ista.

Replicabatur: iusta hac solutione, com
 unita e forma pna unita n fit uny pna. eaz subiecta n est. probz ens: e materia e forma
 supponat materia tactu de iu comunicatio, n fit uny pna, i forma unita unio realiter
 distincta amateria supponit materia tactu de iu comunicatio: eaz i materia per unionem
 distincta a se ipse unita forma, e materia e forma pna unita, n fit uny pna. atqz probz:
 unio illa realiter distincta amateria pna debet materia comunicata quia ipse forma, forma
 e media unioe comunicatio; e materia per unionem est tactu e contacta aua pna poteta
 linea: eaz unio de iu gnta realiter amateria, forma de iu comunicatio supponit ma
 teria tactu; adq adeo e materia e forma n fit uny pna, cum ungu q fit ex dupliu ead tactu

Neg ana ad prob dicit mai supponit materia tactu ut quo, vialu, e coplato neg mai: tac
 tu n pnter tali e coplato comai. dicit min supponit materia tactu ut quo vialu e coplato
 comai: tactu n pnter tali e coplato neg min = nungu est concededy unionem foeliter iustq

ad id quod dicitur a forma esse actum simpliciter tale materia, sed tamen esse id quo materia constituitur
 factum simpliciter ad id per formam; unde per unionem simpliciter et ex propriis materiis materia est in se
 ad id perfectam et completam actualitatem operum de simpliciter proprio igno sequitur a forma consistere et
 esse simpliciter tale ut est dictum in, habemus de quibus de forma ubi dicitur.

Hec respicitur

itaque potest in dispositionibus per adhibere materia ipsa forma, illa cum est actus aliquo modo
 de materia simpliciter potest ad illas et tamen actu illa, quia est et alia in se et secun-
 dum quod ad id alio ad perfectionem actualitatis ordinata, non est in unitate per se multum et ipsa
 materia a forma in modum da proprie rationi ad dispositiones; igitur ut aliquid tamen tale ut per se
 est in se simpliciter unitate cognitionis quod in se per se ordinatur a propria natura, sed ab idem dicitur
 materia a forma in se unitate ab eis distinguatur in se non, cum est distincta, quod in se ab eis per se
 distinguatur realiter nec est per se unitate eorum tamen in se simpliciter quod realiter; si autem in se distinga-
 tur realiter a forma, nec in se tenemus, tamen operum denominationem unitate et unionem in se
 in se simpliciter et metaphysico, ad id alio in se unitate igno vult realiter in se simpliciter realiter in se
 unitate et in se unitate

Argues 3°: in se unitate in se unitate per se unitate actus et in se unitate quod
 in se unitate per se unitate actus; at potest actu in se unitate are realiter in se unitate unitate in se
 actu: ergo, in se unitate, non est in se unitate nec in se unitate in se unitate in se unitate unitate realiter
 distincta; et in se unitate esse debet de omni potest in se unitate operum in se unitate in se unitate in se
 unitate, aliter foret in se unitate operum, hoc est in se unitate.

Consequenter, in se unitate po-

test in se unitate unitate in se unitate operum et actu in se unitate in se unitate realiter ab ipsa distincta,
 sed non est in se unitate et in se unitate potest in se unitate in se unitate, quia licet per se unitate, non
 est in se unitate aliqua unitate in se unitate unitate in se unitate in se unitate.

Solbuntur Argumenta Contra Perdam Conclusionem.

Argues 4°: nulle causa in se unitate in se unitate; sed in se unitate forma et materia est causalitas
 forma: ergo, materia per se unitate in se unitate, aliter est in se unitate causa in se unitate, in se unitate; causalitas
 forma in se unitate in se unitate in se unitate in se unitate materia in se unitate in se unitate in se unitate

pro unionis esse. arg.

Videtur: si forma materialis identificaretur inq. Causalitatis formatio
pura ratione Causae; sed hoc non est dicendum: arg. manifeste: actus purus, ratione Causae ille ergo
identificat ultimum actus; sed ultimus actus ratione Causae est causalitatis: arg. manifeste: tota et volu-
tate divina, vero est Causa pro modo actus puri ad quod adeo tunc Causa est finita quia identificat inq.
causalitatis, neque vellectionis, et volitionis. ita nec minus, vera quia actus divina purus qui nullus
admodum ut potentia; et Causa identificat causalitatis nullus tunc potestatis ad Causam, sed
tota est tunc et exercitio Causae: arg.

Dicitur: nulla Causa composita et alia composita
in materia neque materia, igitur forma est causa cuius Causalitatis est identica etiam causat
per volitionem in se ubi dicitur se ipse; Causa vero efficiens spiritualis se habet extrinsece ad
suas causalitates quatenus causat vel movendo vel efficiendo, propter quod huius Causalitatis
effectus est ab eis realiter distinctus; et contra hoc nullus est reputandus tunc compositus quod forma ma-
terialis segetur exercitio Causae unionis, et nunquam videtur unquam tunc actus primo ut extrinsece
bus pro conclusione manifestus est.

Ad neg. forma identificat inq. actus unionis, eade-
re actus purus, ad quod necesse est causalitatis quod non compositus forma cum necessitate sua natu-
ra limitata per materiam quae dicitur; ad quod necesse est dicitur dicitur. Sed met ad argumens
propter quod dicitur esse actus actualis ad existens, ubi est quod dicitur et tunc nunquam compositus
ut potentia per se, sed tunc ut logicus, ad existens; et propter eadem rationem in ipso dicitur est de forma
materiali respectu unionis: hoc logiciter evenit tunc potestatis actus compositus et se habet
ad suas causalitates, quasi identificat, necesse est eadem, quia in nullo subiecto recipi-
tunc argumens potest eius perfectio limitari

Dicitur: pars substantiae materialis **A** unita parti
substantiali **B** denovo genita modo non realiter distincta ab utraque: pars substantiae ma-
terialis et forma debet uniri unioni realiter distincta ab utraque: argumens: et hoc argumens in se
potest reformari tunc quatenus = neque as quia pars substantialis **A** respectu **B** denovo ge-
nita se habet sub quatenus per modo subiecti per se respectu per se; ergo necesse est quod
B denovo genita in unita unioni aie realiter distincta quia ad precedens compositum tunc quatenus

et regulari perfectio cuius est et sui generalis, communis ubi unum modo eodem quo dicitur
mum dem ueritatis forma; et id ipsum est applicatum rationi quibus nobis genitum, et ex pote-
tia sed; reductio, scilicet tam proportione, et ad omnia una d'eparitate quo ad alia

Arguitur: forma materialis, et proprie ueritatis, uno eorum cum materia ubi requiritur
realiter ad proprias entitates: ergo entitas hanc formam realiter distinguitur ab unione. probatur
primo realiter est forma est sui essentia quia est unum, ideo est forma realiter unum
materia quia est producta et comites: ergo = 2: quod realiter distinctum est forma materialis
est comites et est unum: ergo entitas forme comites realiter distinguitur ab unione. probatur
forma materialis est unum per hoc quod est unum sui est materia; sed forma est unum sui est
materia non est est comites, sed comites realiter praesupponit: ergo probatur forma est comites
per educationem eius ex materia; sed educio forma ex materia non est forma est unum materia sui est,
et primo realiter est forma materialiter causam quod forliver causare: ergo.

Negans. ad prob
negans, etiam si quia est producta et comites non significat rationem realiter distinctam et praecedē-
ti unum, sed est comites ad quod adeo tantum per unum distinctum ab unione = ad negans. ad prob-
cosem et negans. ad hunc probem comites et negans.

Solutio facilis est quia ista causa-
tatis non est uera et rigorosa, tunc non significat in causate distinctionem et intentionem realiter respectu
affectus illius, sicut videtur in ista illatione, ideo forma est unum quia est producta: ergo forma
est producta et comites realiter comites, et est aliquid realiter distinctum ab unione comites =
et per hoc patet quod non est distinctum inter has propositiones: forma educio ex materia:
forma communis materia quia obiectum eorum est realiter idem per se, sed connotatio de-
uere itate, quatenus in propositione prima significatur forliver et recto quod in secunda materialiter
est et de connotato, hoc est, prima intelligitur materia in recto, et forma in formam tantum de con-
notato, etiam uero in secunda, et hoc non arguit de uere itate realiter ex parte obiecti quia ipse
educio forma ex materia est ipse actuam realiter materiam, ad quod adeo ipse realiter communis
forma ipse materia

Dico: non repugnat reparatio forme unum forma et materia,

estq; per se esse forma; sed separatio realis arguit realis distinctionem: ergo. proba. m. i. n. re-
 pugnat. Dicitur autem habere materiam, et altera de novo tota in se habere substantiam eiusdem
 forme; sed tunc casus unius forme, separatur a materia estq; per se esse forma: ergo. n. i.
 neg. casu, quia nra materia existat per formam, ubi per existentiam forme, se per se existat
 materiam existentem, ad q; adeo ipse forma; et ubi forma est existentia materia, cu ista ex parte
 deficit, a se ipso deficit ipsa forma: si vero materia existat per existentiam forme abstantiam
 distictam, id ipse sequitur, quia cu ad defectu materia existentia, deficit existentia forma, ista
 deficere necessarium est, alias forma n. existens per se existat extra causas: nunquid ergo per se esse
 forma deficere potest eius unio cum materia.

Replicabis: unio forme et materiae proximo
 est ipsa essentia forme communicans sui effectui formali; sed potest forma coexistere sine communicatione
 sui effectui formali: ergo potest forma coexistere sine unione cum materia. proba. m. i. effectus formali for-
 mali communicatur materiae ex origine naturali ipsius forme; sed potest forma coexistere sine
 eo q; tunc existat originis naturalis: ergo.

Hoc experientia probat formam communicatam distinctam
 realiter a suo effectui formali, cu potest dari forma coexistens sine effectui suo formali: unde dico
 repugnare nra communicatui effectui formali subiecto causae eius forma est communicata.

Dubium V utrum anima rationalis distinguatur
realiter ab eius unione cum materia.

Subditio est quomodo forma materialis separatur a materia cum unione, et simul quo
 modo materia se habet ad eandem unione, atque animam rationalem realiter distinctam ab eius unio-
 ne cum materia, ad q; adeo unio proximo realiter distincta anima entitate. et proba. de ratione co-
 munitate respectu formam materialium: separationem realis tota distincta realis distinctio; atam-
 ma rationalis realiter separatur ab eius unione cum materia: ergo. mai. est recepta. m. i. probat
 estq; cu ad abentem extra corporalem existet anime sine unione cum materia, ad q; adeo t

Itaque separatio non est in se ipsa, sed est in actu

Confirmatio: ideo forma materialis non est
natura ad unione cum materia quia non potest esse substantia, ergo natura quae est in se
unum in se communitatem; at anima rationalis est per se substantia cuius unio non est in se
in se communitatem, cum consistat in communitate nec unio: ergo.

Dicitur ad obiectum unio corporalis ani-
mae rationalis separari ab unione quoad exercitum naturam quoad entitatem, vel quod est, de se
constat unio anima quae est materialis, naturam de se unio quoad rectum quod est ipsa per se
constat anima = solutio huius factus est, in quia unio est de se actus rectus ad quod
a deo consistit in exercitum sicut relatio est in se; ergo de se unio est de se actus rectus ad quod
unio quoad exercitum, necessario deficit unio = ulterius quia ad separatio anima
rationalis non deficit materia ad quod a deo nec unio quoad conotatum: ergo dicitur non potest unio
de se ab anima separata quoad conotatum et per se unio quoad rectum.

Dicitur:
ad hanc conclusionem requiritur anima rationalis esse entitatem minoris perfectionis praesens
materialibus, sed hoc falsum est: ergo, probatur in illa entitate est minoris perfectionis praesens
quae unio est minus actualis respectu actualioris; sed in anima rationalis per se non est
tamen unio, ad quod a deo est ad unum per se potentialis, forma vero materialis per se ipsa est in
actu unio, ut est in se per se, anima rationalis est in minoris actualitatis
praesens materialibus: ergo, in ut constituta quae tamen unum quod habet de perfectione quae
de actualitate, et per se in se potentialis entitatis cum in se imperfecto. in se enim apparet
vix in unio sit de se actualitatis, et per se in se actualis potentialis unio.

Respondeo unio-
nem non esse actualitatem simpliciter in se, sed tamen esse in se in se ut officium perfectio, vel forte
in perfectione: quod si anima rationalis non operatur perfectionem nisi per unio in se cum materia
quod in se perfectionem operatur ratione unio eius in materia de se est in se exercitum sua-
rum operationum rationalium ad quae est propria de se in se separatio, ad quod a deo in unio:
solum ergo requiritur habere unum in se de se de illis actualitatis per se ordinatis ad terminum
in se in se de se in se genere perfectibile modo quo se habet quibus operatio

aliqua operantia per ordinem ad unam partem;

De Composito Substantiali.

Dubium unicum utrum totum Substantiali addat aliquid realiter supramaterialem formam et unionem.

Ad resolutionem huius difficultatis primum primum non loqui debetis substantiali et immutabili, in caso et in oppositi; prout ostenditur prima consideratione sui prout materialem formam et unionem unio: et secunda consideratione sui substantiali supra enumerata sunt substantiali et unionem prout hinc substantiali; et hoc indubium nulli esse debet tam et in oppositi, vel ut tractandi eam, oppositi distinguitur realiter seu aliquid realiter addit ad materiam formam et unionem, ut supra substantiali quod in mathematica continetur per unum prout redit in unum et communitate.

Secundo nota aliquid de distinctione realitatis et claudere ab excluso ut Petro respectu Pauli, et aliquid includere ab excluso ut eum in anima rationali respectu corporis in quo est imbecilla quia se et solute acriter et unanimiter defendit cum suo sub Doctore copositum et materialem formam et unionem distinguere realiter operantibus unum prout totum et unionem, et ad alios partibus unum realiter super addit = etiam scholae tam Doctores sub aliquid in hoc est prout qui ad ipsum videtur: communiter tam copositum acriter supra copositum immutabile, et prout de unio duas materiam formam et unionem nulli super addere realitatis et unionem et enumerata distinctione, et prout de materiam formam et unionem realiter in distinguendo, cuius est.

Nostra Conclusio.

Copositum substantiali immutabile nihil realiter addit ad materiam et formam simul super se seu unum. prout ex dicto et contra supra cap. 8 et ad 2: de humanitate nec intelligitur, quod ut quaedam forma composita ex compositione forme ad materiam quae realiter ut alia ab unum, (et subdit rationem) quia cum materia prout formam fiat hoc aliquid actu, illa forma nec est substantiali sed accidentalis.

Ex quibus nec: forma quae resultat prout et materiae et anima rationali unum seu composita est humanitas, ita enim exprimitur foris homo; et iuxta dicto, de humanitate nec intelligitur quod ut realiter distincta seu alia ab anima rationali et materiae composita et unum. ergo = 2° illa forma quae adderetur realiter et resultat est accidentalis cum componeret

materialis tacite per se formam unitam: ergo supponeretur compositum substantiale ad illam formam accidentalem,
ad quod idem tunc compositum substantiale nihil diceret realiter additum seu distinctum

Ergo si duo eorum rationis appropinquati conclusionis: tunc quicquid substantiale nullum dicitur entis realis praeter materiam et formam unitam: ergo tunc quicquid substantiale indistinguishabiliter realiter unum est materia et unione vel quodlibet, apertius unitis. oppositum: si tunc quicquid substantiale diceret aliquis aliquam realitatem entis praeter materiam et formam unitam, ille entis vel esset unita, vel non? hoc videtur potest quia entis non unita non potest continere compositum; et dicitur, quia si ille entis non esset unita esset simplex, et sic non compositum sed a seipso distinctum.

Sed: ergo ille entis foret realiter unita cum materia et forma unita: ergo adveniat entis illa materia continetur tactu foris: ergo eodem entis composita est in actu non esset unum posse. patet contra quia materia in actu foris ordinatur non potest esse in natura ad illam realitatem entis quae adveniat dicitur realiter.

Confirmatio: ut compositum substantiale distinquatur a rationibus unitis ista adesse debet aliquam entis realitatem; aliter entis realitatem non addit ad partem unitam: ergo, minus proba: materia et forma unita, omni alio realiter recluso, continentur in substantiale compositum tunc natura; sed si substantiale compositum tunc natura, omni alio realiter recluso, est tunc substantiale: ergo, proba magis: compositum quicquid et actu substantiale resultat unum posse simpliciter substantiale compositum; at materia et forma unita actus substantialis materia unione receptis, omni alio realiter recluso: ergo materia et forma unita, omni alio realiter recluso, continentur in substantiale compositum tunc natura.

Videtur: tunc metaphysicam nihil addit realiter metaphysice ad duas partes essentialiter unitas: ergo tunc quicquid nihil addit realiter quicquid ad duas partes quicquid unitas. contra contra, alius definitio metaphysica et essentialis esset distincta realiter ad se metaphysice ad seipsum, ac proinde cum illo non composita esset. contra patet aperte, non omni magis patet tunc metaphysicam alius quicquid essentialiter unitas, quae tunc quicquid alius.

Sed dicitur: composita forma et unione tunc foris unum posse casualiter, non quia alius sunt essentialiter totius proportionem simpliciter resultat; namque eodem foris unum posse simpliciter unum duae proportionem deligatur forma totaliter resultat et addit realiter partem unitam

ergo ex hoc realiter effectum denominat, et constituit illas rationes totius sollicitudinis

Sed contra hoc

illa forma totalitatis resultat constituitur una ad materiam et formam unitam: ergo ab illa non distinguitur, cum ~~constituitur non distinguitur a materia et forma unita~~ constituitur non distinguitur a materia et forma unita. Nulla enim excludit realiter suas partes, sed in toto sollicitudinis supponit partem formam totalitatis realiter distinctam a partibus unitis, excludit realiter suas partes, cum qualibet pars excludat totam realiter a distincta: ergo quaelibet pars dicitur totum sollicitudinis supponit partem constituitur et materiam formam unitam; vel in hoc aliter, dicitur totum sollicitudinis supponit partem realiter distinctam ab illis.

Dicitur ergo: totum sollicitudinis tale est ex partibus sollicitudinis, sicut totum causaliter tale est ex partibus causalibus; sed compositum substantiale est totum sollicitudinis: ergo ex partibus sollicitudinis. modo sic: totum sollicitudinis est materia forma et unione: ergo ita sunt partes sollicitudinis; sed nulla pars sollicitudinis realiter distinguitur a tota sollicitudinis: ergo negatur est realiter distinctum totum sollicitudinis supponit ad quod sub forma totalitatis resultat, materia forma et unione; aliter ab modo dicente totum compositum aliter est partes causales, et aliter partes sollicitudinis ut hoc modo totum sollicitudinis constituitur distinctum ab illis, et ab illis distinctum: hoc facile applicari potest rationes conclusionis.

Solvantur argumenta.

Argumentum: qualibet causa realiter distinguitur realiter a suo effectum; sed materia et forma unita in causa realiter sunt principia: ergo totum principium realiter distinctum a materia et forma unita. materia operantur causa, cum causa non sit principium realiter causa. materia probatur: materia et forma causant realiter totum principium quatenus sunt partes compositae illud; sed totum unita hoc habet, ut parte totum est: ergo.

Argumentum

istud clare: sicut in nostra ratione, materia forma et unione constituitur totum sollicitudinis, ita agunt et hoc constituitur compositum et forma totalitatis realiter super addita: ad modum ergo quod illi compositum totalitatis est et quod realiter totum sollicitudinis supponit ita distinctum realiter ab illis, sic compositum non est ipsum materia et forma unita causantibus realiter et simul constituitur realiter totum nulla inter cetera realiter distinctum

In forma ergo distincta: qualibet causa realiter composita composita: ita materia et forma unita constituitur realiter

et dicitur in min: ut causa recte conueniat negmā: in materia et cōmunitate cōmū. per q̄ cōtat ad
 p̄b = hęc est dīfērentia causa cōmunitate ad efficiētē et finali q̄ illa causat cōmunitate et per cōmūtiō
 nū unū, ad q̄ ab eo causatū est unū eaq̄ iūa causā. causa uero efficiētē et finali causat cōmū
 iō cōmūtiō effectū nūc oporēt utraque, ut dicitur q̄ ab effectū causatō dīfērentiā

Vel respondēt p̄ter, et in dīfērentia recte, materia formā et unū nūc in ea proprie et argo
 re causā cōpositā, sed cōpositū resultare cōmunitatiōnē proprie resultāt materia formā et
 forma et materia, que nūc nūc cōpositū et effectū, nūc ad unū mediā, et remōtū, q̄
 et effectū causalitatis materia et forma, et effectū forma et materia actiua

Argues: dicitur
 unū et aliter dicitur quia nūc unū et aliter dicitur unū et unū: ergo ista dicitur
 dicitur unū et aliter dicitur unū et unū. p̄ter ans. dicitur unū et aliter dicitur q̄ generatur
 et collatur, et est q̄ oporēt et p̄ter; et hęc nūc unū et aliter dicitur unū et unū
 nūc et unū: ergo. = 2: dicitur unū et aliter dicitur unū et unū: sed hęc nūc unū et aliter dicitur unū et unū
 unū, cū est et dicitur unū et unū: ergo.

Neg ans. ad p̄b cōtat et negmā, quia dicitur
 ut unū dicitur unū et dicitur unū et unū nūc unū et unū q̄ una quia q̄ generatur, collatur,
 oporēt et p̄ter, dicitur unū et unū et unū et unū hęc dicitur unū et unū q̄ dicitur
 ad unū dicitur q̄ ut unū et aliter dicitur unū et unū cōmunitate cōmūtiōnē cōmū: unū et unū et unū et unū
 et est unū quia cōmunitate unū et cōmunitate unū et unū et unū et unū et unū et unū et unū et unū
 unū et unū dicitur unū et unū, et dicitur unū et unū.

Dico: dicitur et oporēt obiecti et est
 dicitur hęc p̄ter, materia unū formā et cōtat, materia forma et unū; et unū dicitur unū et
 unū et materia unū formā: ergo, in unū dicitur unū, et est unū et unū et unū et unū et unū et unū et unū et unū
 nūc est unū, quia materia unū formā et unū est causa materialis et oporēt forma et unū, et
 hęc nūc cōmūtiō

Dico: ista: ista est dicitur quoad cōtat: quoad unū et unū.
 ut unū dicitur unū et unū dicitur unū et unū et unū et unū et unū et unū et unū et unū

natura principij et causa motus et generis eius igitur est primo et secundo, et non secundo accidens.
 de intellectu huius definitionis et non dubitat Philosophus. per partem principij et causa significatur
 significatur illius principij, unde excluditur ^{principium} amplexu nature; ponitur id est per se per principij
 et causa, quia natura non est principij actus, sed multoties partibus, quorum differentia stat
 tunc quod principij actus seipsum movet ad operationem motus, ut anima et cor &c. &c.; partibus
 extrinsecis et quodlibet subiecti receptibus, et tunc motus recipitur forme et genere principij actus
 hoc agere et se ipso et materia tunc ipso

Per partem eius igitur est, significatur

motus est operationem ipso qui movetur, non autem coram, quia proprie excluditur operatione nature esse
 et operationes et motus ad extra, et tunc animal ipso cadit ut natura per se quod generat aliud,
 quibus alii motus est dicitur et non naturalis quia tunc natura inclinatio nature = demum, illa
 per se dicitur primo et non secundo accidens, denotatur nature non debere esse principij ut est,
 sed primo et secundo; proprie quod non operatur nature principia in naturalia et accidentalia
 in subiectis operationis

Dubium unicum quibus conveniat ratio nature.

Superiora definitione et explanatione nature, ab omnibus operatur ipso, quibus conveniat?
 in parte materia et forma? hoc an anima rationali? an celestis? deo Empyreo. an An-
 gelis, et deo? an composito? et cetera quae omnia ex parte soluta motus resolutionem debemus

Conclusio Prima.

Dicitur materia et forma esse proprie et simpliciter naturae. quod est illud quod dicitur in
 quod tribus naturalibus comodo datur principij motus, quo eis convenit motus; quibus eis convenit
 motus, convenit esse principij actus motus; quibus autem convenit motus, est tunc principij partibus quod est
 materia, quod quibus principij, igitur habet potentiam naturalem ad hanc formam, facit motus esse naturalem

Ex quibus tribus: natura est principij motus ut in eis definitione constat; sed iuxta allegatam antho-
 nitatem, materia est principij partibus motus, cum eis convenit motus, et forma principij actus, cum
 eis convenit motus: eorum materia quae forma est natura. patet cum, non secundo quod unum cuius convenit
 motus, eis convenit esse naturae.

Dicitur: motus principatus amatare est motus natura: eaq. probe ans: motus materia est
 esse ceteri in natura ad potera, post eius tunc ipiq. ad talis formiq. recipiendq; sed natura
 est motus natura, cum sit eius iquo est, et alia natura inclinationis naturalis materia ut lib. 1° di
 ximus ad q. 2. deus apponit: eaq.

Dicitur: in videntibus et in terminatis motus ut dicitur: eaq.
 alioq. dicitur debet arguam principiq: eaq. nec dicit materia vel forma est principiq. sed utiq. i. m. h.
 hec tota est costas, quia cum materia in eumq. ipse in omnia, n. potest ad illa dicitur motus om
 ni: adq. alioq. nec dicit materia est principiq. sed forma

Conclusio Secunda.

Dicitur: anima rationalis est propria natura. et proba: natura est principiq. motus eius iquo
 est primo et proba; sed anima rationalis hoc habet: eaq. min. patet, quia anima rationalis est prin
 cipiq. ad naturam, i. m. p. l. e. h. e. s. et i. m. l. i. q. motus; et motus est ut supra anima que movetur
 nec unquam dicitur potest amatare: eaq.

Secundo: anima rationalis est constituta hominis
 esse est natura; sed emanata est principiq. q. dicitur motus: eaq. homo hic, qui est ens natu
 rale ab anima rationali, ab illa habet est principiq. dicitur motus, et pro tunc anima est principiq.
 quo primo et dicitur.

Dicitur: anima rationalis, nec est natura, maxime quia est principiq. mo
 tu i. l. i. q. d. e. v. o. l. e. b. i.; sed motus est n. probat anima rationalis est natura: eaq. min. patet, quia
 tales motus sunt sensibiles sed spirituales, unde n. expectat ad Philo, sed ad meta. p. h. i. q. qui est
 considerat ab abstracta amatare sensibiles = 2: in anima rationalis foret natura, hoc est q. in coe
 mizat et i. t. a. t. u. s. e. p. a. r. a. t. i. o. n. i. s. e. u. t. a. l. i. q. s. e. p. a. r. a. t. a. i. s. t. p. r. i. n. c. i. p. i. q. i. l. i. q. d. e. v. o. l. e. b. i.; sed ita
 n. est natura, cu. sensibiles n. i. t. : eaq.

Concl. m. de anima tunc in corpore quo i. t. a. t. u. s. m. o. v. e. t. u. r.
 i. l. i. q. d. e. v. o. l. e. b. i. s. e. n. s. i. b. i. l. e. s. i. t. e. u. a. n. i. m. a. i. l. l. a. o. p. e. r. a. t. i. o. n. e. s. h. a. b. e. a. t. d. e. p. e. d. e. n. t. e. a. n. i. m. a. b. u. s. e. p. o. n. e. c. o. r. a. t. i. o. n. e. q.
 ad Philo. m. a. t. a. = ad 2. co. d. e. c. e. t. u. r. a. n. i. m. q. i. t. a. t. u. s. e. p. a. r. a. t. i. o. n. i. s. n. e. e. n. a. t. u. r. a. q. p. r. o. p. t. e. r. z. a. t. i. o. n. e. q.
 i. b. i. t. i. n. n. a. t. u. r. a. = e. q. u. o. c. o. l. l. i. q. d. e. v. o. l. e. b. i. s. e. n. s. i. b. i. l. e. s. e. t. n. e. c. d. e. y. n. e. c. a. n. g. e. l. o. s. e. n. n. a. t. u. r. a. s. p. r. o. u. t. e. s. p. e. c. t. a. z. a. t. i. o. n. e. q.
 ad Philo, quia eor. motus sunt omno spirituales et nullo modo sensibiles. unde quato dicitur vel
 Anglos d. h. o. m. i. n. a. m. u. s. n. a. t. u. r. a. s. h. a. c. a. c. c. i. p. i. m. u. s. p. r. o. g. n. i. d. i. c. a. t. i. o. n. e. s.

Conclusio Tertia.

Calidus optinet Veritatem rationis naturae. exprobat eadem ratione dicitur, quod dicitur supra con-
clusionem primam proprie pro parte; quia licet motus calidus sit actus optimo motore, parte tantum
et ipsi calidus recipitur; cum hoc in se habet naturaliter (ut refertur dicitur 1° q^o d. 10. a. 3 ad 2), negant
tamen calidus habere naturam rationis naturae, sicut et materiam primam.

Veritas: causa
et principium motus tamen mutabilis est vera natura; et ita habet calidus, ut cum subiecta tamen mutatio-
nis pro receptione formae ipsi calidus naturalis; ergo sic de eodem modo quo materiam primam, ca-
lidus habet naturam naturae = dicitur: calidus habet figuram circulaem; sed figura circulaem est
motus naturalis: ergo calidus sit principium et causa naturalis motus, ac proinde natura.

Dicitur: res:
motus non est calidus naturalis: ergo licet sit calidus principium partium motus, tamen natura. probat ans:
si motus foret calidus naturalis, quies foret eius violenta; sed hoc non est dicendum, cum calidus sit per se motus
in quiete, et nullus violentus dicitur in se ipsum; ergo dicendum est motum esse calidus naturalis, non
eius natura talis sit principium totam naturam, ac proinde in eadem tunc simul recipitur.

Negans: ad probandum dicitur: quies foret calidus violenta pro hoc statu et dicitur ratione sub luna-
rum, cum motus; pro statu futurum, negans: nec vult regere debet quod motus et quies sit calidus na-
turalis pro dicitur in partibus; ergo calidus pro hoc statu certum sub lunaem habet tunc in partibus
naturalis ad id ad quod Deus est ordinatus in principio, cum Deus eorum author Calidus ordi-
naret per motum causa naturae ad influendum per motum suo in sub lunaem, et deest quod pro hoc
statu motus est et calor cogentem tunc in natura ac proinde naturalis.

Ecce vero pro futuro
statu ignis deficit generationes sub lunaem deorum corrobore non cogentem motu calidus, tunc tunc
sunt in se ipsum: erat ergo naturalis, quia naturalis est certum ex se ipsum et in se ipsum et de se
certum. hinc est apud eorum corrobore principium et certum. Vnde per tunc in natura
motus: igitur dicitur ad id pro statu eius, motus est certum naturalis; et tunc pro alio statu, tunc
tunc tunc tunc corrobore et in natura quies: sic et in alio de motu Calidus naturalis.

ex aere solo appere qd n est pncipij motus nec pntur aliquo mutatione, sed tunc pnt esse
creantur et sunt pncipij et figure.

Quarta Conclusio.

Corporis communis forma n ostendit pnt et imediatu corpus natura, sed tunc mediate
et ratione pntis. et est ratio, quia natura pntis e ratione talis est prima ratio motus; sed
corporis ita pnt: eaz. pntis min: ratio pntis alij n supponit, alias n est prima; sed corporis
supponit ratio alij q motus n e pntis et materij, quia licet corporis operetur, n est ratio pntis
operandi: eaz.

Secundo qd corporis et resolvable partes nequit esse prima ratio operandi
nq; sed corporis componitur et resolvable partes: eaz. min est certa, quia ab eo corporis habet
clinationem, e quo habet esse: id est dicitur et de supposito propter eorum rationes.

De Aere et Violento.

Aer commutatur et recta ratio operis facit: vel qd est id, et hanc dicitur agere
ad rectitudinem pntis operis. in quo plane dignitate eius est talis dicitur natura,
tq quia uti est una substantia, aer vero est accidens. et quia aer n habet contraria ad mo-
tus quo dicitur, natura vero est pncipij pntis et successu operationis.

Volens coram male-

nabi significatio ignoscit. ubi definitur n: Volens est apncipio contrario, pntis n e pntis:
hoc est, pntis n e pntis pntis. hanc definitio duo continet, primu qd n e pntis pntis, hoc est,
qd motu Volens n fluit apncipio natura Volens, imo inclinationem eius contradicit: secundu, pntis
n e pntis, hoc est, pntis n e pntis actum agens, sed rationem et rationem inclinationis
oponit. e quo pntis sit definitio et opntis Volens natura, uti est et motus ultra sup incli-
nationem, Volens vero contra

Unum Unicum utrum Aer possit efficere opera naturae.

Non defuisse qui affirmantia teneant dicitur plurimum minimum apud A. A. fide dicitur
no, e quo pntis collat itatibus Monomomus teneant fuisse locutus terea qd onto sole eius ratio
pntis teneant; at teneant est opus natura: eaz teneant illa hoc habuit ab effectu dicitur
dy est actus efficere posse opera natura

Idem co probantia t itate Dodali quae est

5.

dispositione auri are ipsa movebatur et abulabat; et movetur ab abulaxe et opus natura
eaz. mai' co'ntat ut dicitur casu referre i' s'co'ry capz = dicitur hanc generari omnimodum,
apud Chymicos et co'penty, ante sua aury fabricacionem: eaz cu' omnia hec sit opera natura,
neq' ad q' p'nt p'one effici ab arte

Sed nihil hominibus, sed in obitatoribus, co'trariu' i'ctumus
n'p'e opera natura e'vase effici i'p'ore, q' probe: nulla causa producere effectus i'p'ec'co'tem i' illis;
at op'era natura i' p'ec'co't' h'ntu' i' u'lt'ime a'ntu'. eaz. mai' probe: effectus p'ofert h'nt i' p'ec'co't'
netu' i' causa i'p'ec'co't'io'ni; at op'us natura e' p'fectius virtute artificia'li, cu' hec sit delecta
accid'ntali', op'era vero natura i' u'lt'ime h'ntu' i' eaz.

Ne referat iudicium op'era natura i' u'lt'
i'ctalia' co'nt'ent' i' u'lt'ime a'ntu' t'ng' i' causa i'ctum'ntali', ad q' necesse n' est q' causa i' ma
i'ctate sit p'fectio'ni' e'qualis cu' effectus ut videtur i'p'ot'ia' p'oxima op'era i' u'lt'ime
que, qu'ab'it i'ct' h'ntu' accid'ntali', co'nt'ent' p'oximod' causa i'ctum'ntali' effectus i' u'lt'ime h'ntu'

Ne t'ng' referat, qu'ia' u'lt'ime i'ctum'ntali' i' u'lt'ime ad op'era ad q' effectus i' u'lt'ime h'ntu' i'ct'
bet ut p'p'rietas natura; cu' q' p'p'rietas debeat esse i' eaz h'ntu' i'ct' h'ntu' cu' e'ct' h'ntu' ut i' u'lt'ime
at r'at'one p'p'rietas e' i' u'lt'ime h'ntu' ad e'ct' h'ntu', i'ct' ad q' u'lt'ime op'era h'ntu' accid'ntali' p'ot'
i'ctum'ntali' co'nt'ent' effectus op'era h'ntu' i' u'lt'ime h'ntu': ars vero est al'ic'us h'ntu' ana'tica, nec
i'ct' h'ntu' t'ng' e' i' u'lt'ime h'ntu' p'p'rietas, nec p'p'rietas nec i'ct' h'ntu' h'ntu' d'ic'nt ad natura q' e'ct'
necesse ad co'nt'ent' op'era ad q' i'ctum'ntali' op'era natura.

Ad aliq'ua' m'ntu' m'ntu' d'ic'o,
e'ct' h'ntu' i'ct' co'nt'ent' m'ntu' d'ic'o, et de abulaxio'ne De'v'ali' h'ntu' uel p'ox' ad q' h'ntu' causa
natura h'ntu' i'ct' applicat' artificia'li humano, uel forte diab'olico; i'ct' d'ic'o m'ntu' h'ntu' an
h'ntu' co'nt'ent' q' d'ic'o h'ntu' h'ntu' i'ct' i'ct' h'ntu' e'ct' h'ntu' h'ntu' d'ic'o i'ct' h'ntu' h'ntu' d'ic'o
l'at' p'ox' m'ntu' op'era i' u'lt'ime h'ntu' p'ox' e'ct' h'ntu' d'ic'o h'ntu' h'ntu' artificia'li.

Ad aliq'ua' m'ntu' d'ic'o,
de co'nt'ent' auri are p'ox' d'ic'o i'ct' d'ic'o h'ntu' d'ic'o ad q' aury uel p'ox' uel p'ox' m'ntu' h'ntu'
co'nt'ent' i' p'ox' u'lt'ime h'ntu' Chymica', i'ct' h'ntu' h'ntu' e'ct' h'ntu' h'ntu' i'ct' h'ntu' h'ntu' cu' auro
e'ct' m'ntu' uel ad q' p'ox' ana'tica; e'ct' p'ox' hoc est p'ox' h'ntu' i'ct' h'ntu' auri

ad quas cum) operationes uel conditiones seu conuersiones = uel dicta, q' operata auxy
illud uery est, n' sit ab arte Chimica uisitate directe et applicanda educato illud
in et actiuitate caloris ex uirtute naturali metalloxy. et per hoc patet ad elia hanc
generis que hinc obijci potuit

De Causis in Communi.

Triplex assignatur causam acceptio. accipitur l' nomy causa pro efficienti, et hec accep-
tio est strictissima: et minima inuice accipitur pro materiali, locali, et finali, quia influ-
entia causa finali est methaphisica et impropius utpote a causa n' phica conuenit, sed tunc ite-
naliter; et fluxum causa materialis et locali et proxima conuenit, seu recipit d' tunc, unde
effectus conuenit proxima causalitate n' conuenit. et q' accipitur nomy causa pro quibus principio,
et hec acceptio est latissima, unde tunc tunc obijci potest causa respectu et inuice
reliis

His inuicem, communiter tenentur tres causis ad quatuor tunc aduenit, duci sequen-
tatione: causa tunc tunc que conuenit generationi conuenit; et t' om' generatione quatuor tunc
causa conuenit: ex. min' prob: illa causa tunc conuenit t' om' generatione que necessaria
tunc ut dicitur Philo, sed et ratione perfectio de effectu genito; et ad hoc tunc quatuor causa necessaria
tunc: ex. min' prob, nulla enim Philo perfectio cognatio obiecti que proxima causa, proba
min'. nihil est icid de effectu genito min' agitur, ergo est, quid est, et propter q' est, sed
proli agitur est denotata causa efficiens, et locali ergo est denotata causa materialis, et pro
li quid est denotata causa locali, et deniq' locali propter q' est denotata causa finali.

ex. **D**icuntur causas d'ni preter quatuor enumeratas: ex. n' tunc quatuor causas aris-
totele sunt. proba aut: dispositiones ad formam tunc uera causa forme, ratione enim illarum recipi-
tur materia; sed dispositiones n' sunt causa materialis, hec enim substituta est et dispositiones
tunc accidentis: ex.

Dicuntur etiam tunc ad operandum tunc uera causa operationis; sed nec
et assignata: ex. proba min': si et est causa, maxime efficiens; sed tunc materia n' sunt causa efficiens
causa causis efficiens d'ni tunc utpote ex. tunc materia: ex.

Veritas: obijci et causa

scilicet uel potentia quae specificat; sed non est enim necessarium: esse probatur: si esset enim causa
 materiae, maxime causa formalis; sed haec non, cum causa formalis ut patet ex dictis non potest esse causa
 materialis, ob idque uero est distincta realiter, et est materiae ratio ad proportionem uel finem quae specificat
 demum: idem et oportet esse causa effectus rationem communi esse, immo et esse effectus materiae: idem
 ergo ultra quatuor quatuor causas, alia debet assignari.

Respondeo negando autem, quia dispositio non se
 habet operatio materiae recipit, ubi gerit minus causa materialis receptiva utique, est enim materiae uel
 potest ratione dispositionis ad id ubi non est quod instrumenta quibus causa efficiens operatur suo effectus, ut enim causa
 se esse effectus, ad quod nihil refert quod designatur, uel non, ac cum quorum instrumenta sunt.

Ad tertium dico obiectum cuiuslibet intentionis uel potentiae ratione causae formalis est
 eorum quatenus intentionis uel potentiae obiectum specificatum est ad idem dico causae et
 plures et idem reduci ad causam finalem, quatenus operatur efficienter tendit immutari idem quae
 formam, et cum effectu materiae intentionis et uel designat operationes exteriores.

Dico 2°: Pater etiam est a quo filius procedit per uiam et realem fluxum intellectus; etiam
 Pater etiam dicitur proprie causa filii: quatenus et realem fluxum in probat ratione causa
 per se, ad rationem causa efficiens est necessarium quod effectus euadat in materiae ratione a sua causa,
 quod non requiritur ad rationem principii: uel filius etiam est a parte rationis principii fluxus est aliter
 ratione, utique est uel a parte rationis, quia fluxus causa per se et effectus aliter natura.

De causis imparticulari, et primo de principi- paliori et efficienti.

Entia communis uel plures agere primo de causa efficiens ut propter rationem et distinctionem causas.
 et definitio sic: principium ubi primo recipit motus. haec definitio est communis rebus, quia plures
 principii conueniunt cum reliquis causis, tunc enim recipiunt sine principii ratione operationes; ob idque
 dicitur specificata primo, quia ratione actionis principii operatur causa efficiens quae reliqua cau-
 sa; uel haec illationes uel sunt: ideo forma actus materiae, ideo materia recipit formam, ideo ex-
 guntur forma ratione quia causa efficiens operatur seu quia agere mouet; non autem habet illationes
 ratione.

Philosophia **S**ed obijciat: data definitio non coheret causa efficiens sola, respondet
 bona. proba ans: data definitio coheret naturae: ergo non causa efficiens sola. cui patet, natura
 complexus alius causas vagatur. ans: etiam coheret ex definitione supra data denaturae. = respondet de com-
 muni naturae diversis ex eorum causa efficiens, quia ille debet esse immutabilis motus, et in op-
 eribus non illo; motus vero causa efficiens hoc non videtur, quia causa efficiens remouet in se
 motum productum effectus tunc sine causa, sine motu naturali sua violato cuius definitio
 omnino repugnat conceptui naturae.

Dicitur: data definitio non coheret causa creati; id
 hoc est efficiens: ergo non coheret omni causa efficiens. maius probat: causa creati non operatur per se, sed
 ad Philo naturalis per se, quia motus causa creati non est exercitio in aliquo subiecto mut-
 mationis, a quo tunc quod praesupponatur, cum effectus creatus ex nihilo sit: ergo motus per quod
 definitio causa efficiens, non coheret causa creati = respondet Philosophia per data definitio causa
 19 creati non operatur, vel quia eius cognationis virtutes ad se non sunt, quod videtur; vel
 quia in se ipso illi agnoscunt ad Philosophia naturalis non adinet propter rationem replicatam.

Dicitur demum: causa efficiens instrumentalis non est a quo primo recipit effectum motus, cum
 primo recipiat a causa principali cuius virtute operatur et cum instrumentum in motu
 directionis proficitur: ergo data definitio non coheret omni causa efficiens = ultimus: causa efficiens
 creati seu secunda non coheret ex principio primo motus, cum ista primo recipiat a causa
 efficiens prima seu creati.

His eadem solutione respondetur; videtur in rebus causis efficiens
 instrumentalis non esse principium primo motus facta comparatione eius ad causam principalem cuius
 virtute obedienter operatur, et similitate dico de causa efficiens secunda per comparationem ad
 primam, sed hoc non obest rectitudinem definitionis, quia in primo solo virtutibus per compara-
 tionem ad causas aliter generis virtutibus materialibus, sed et spiritualibus, quibus licet hoc illu-
 ma per cedat cum motu causis efficiens, hoc tamen habet ordine rationis, non autem ordine voc-
 utionis, quo non ita omnibus causis posterior est.

Quotuplex sit Causa efficiens

Causa efficiens alia operatur per se ut ignis operatur ad ignem: alia operatur per accidens

cum a se habet tunc est effectus, ut materia oportet Domy = causa per se potest
 esse prima vel mediana, illa est que per se habet principia ordinata ad effectum producendum:
 mediana vero est quodlibet contritum vel uicium cuius est effectus contritus ponitur = ultimus
 causa efficiens principalis alia est prima et tercia, et hec est Deus conuictus cum causa secun-
 da ad omnes effectus: alia est causa secunda, et hec est unaquodque creatura, respectu ex-
 pectat fluxum causa prima sine quo esset Virtus actus uicium in potentia = alia est cau-
 sa uicium et equibata, ut Sol respectu Virtutis est in Virtutis, quia Virtus eius actus
 est ad diuersos effectus: alia est causa efficiens proxima, quia eius Virtus actus est tunc ad
 effectum uicium vel uicium, ut Virtus generatrix animalis, et hec causa est uicium

Item alia est diuersio causa efficiens partialis et totalis, hec est que sola continet effectum; illa
 vero que cum alia est uicium = de iude alia sunt genera causarum, nempe causa pro-
 xima, remota, libera, et necessaria: prima est inter causas fluxus et effectus alia causa
 non mediat, et est remota; causa libera est que effectum operatur non ex necessitate natura,
 et est necessaria = denique, et est causa efficiens principalis, et efficiens instrumentalis;
 illa est virtus Virtute causa instrumentalis producit effectum uicium operari cum sub ordinatione
 ad illud; causa uero instrumentalis in qua est Virtus propria effectum non continet, nec cum con-
 tinetate proportionata, tunc solum producit effectum per sub ordinationem ad causam principalem:
 exempli gratia causa est in calore qui est virtus Solis uel ignis, et in terra que est
 virtus Virtutis actus ad artificia. huiusmodi supporti

Disputatio utrum Substantia Creata sit Causa
 efficiens immediata effectus substantialis, an uel
 illum operetur medio accidenti.

Substantia est propria una et principalis uicium totum principia dependentia; pro qua pauca
 sunt necessaria prenotanda: uicium est supportum creatum substantia uicium effectus uel effectus ha-
 bere, que supportum est contra Platonem qui uicium causa solum uicium ponit, et uicium de uicium de
 uicium sunt locum, sequitur tunc assignare uicium omni causam, primo sine Domy.

Idem ipse tenet Philoponus auctori effectus ex auro esse immediate naturae auctoris ab ipso
 Invenit effectus ex auro fieri ab anima mundi, sic Themistius lib 3 cap 35. Abriena au-
 ant illo proventu effectus ab intellectu prima est Episcopus et Cardineus causam
 effectus est atqz parly negesse excedentes affirmates Virtutis atqz effectus soly esse in Deo,
 et fortasse in substantiis spiritualibus que effectus efficiunt per soly approximationem ad corpora: unde
 (aut) circa soly illuminat circa igny coarant, et circa mby sanguinaty causat.

Comune
 tamqz placitū tenet deum causam esse aut effectus que in effectus, mox specificē virtute agitur ut
 p̄t motus in substantiā per productionem entitatis nova, et hoc ratio naturalis inadat, quia in Ca-
 usa cognoscitur per effectus, quo modo dicimus ad cognoscendū ut effectus dūm, nemel q̄ sub-
 stantia ex auro nulla possit actū participare virtute? in eū ergo unde ex virtutibus participat
 in virtutibus amor. facile est q̄ colligere quid in dubiū reboamus.

Duplex om̄y operatio-
 ny ab om̄iū signata principij, nemel quo est d̄ principij q̄ est superior, qui actioes in sup-
 rioribus; principij aut quo est virtus medij que superior influat in effectus in dicitur et recte virtutem
 esse a Deo tanqz a principio d̄ virtute tam intellectiva tanqz appetitiva quo, licet enim in Deo
 virtus que superior d̄ intelligit, in tam est virtus que intelligit.

Similiter est virtus et communis re-
 capty formā substantiāque virtutis temperantij quo operantur ex eo d̄ om̄y operatio est a seipso recedē
 q̄ est causa, et dicitur principij virtutis dicitur; eū d̄ om̄y virtutis operantur quod operantur. ut in activa
 formā in colib̄ si sine cōstat, tūc est d̄ operatioes seu actus in a seipso operante reformat.

Dubij ergo unia inat tūc, an nemel forma substantiāque ut virtus prae et immediate productiva
 effectus substantiā, et vero effectus tanqz producat mediā aliqua potentia operantia sua dicitur que in
 entis p̄t accidentia. in quo t̄ potentia est om̄y virtutis totū virtutis tūc q̄ in substantia dicitur
 substantij esse principij quo, et virtutis immediate agēti effectus substantiā = 2 potentia est om̄iū virt-
 thone, et dicitur substantij esse causam principij effectus substantiā, in tamqz immediate productiva
 potentia operantia que est accidēt de linea qualitatis determinatū natura et substantia recedat per
 motū virtutem ad motū effectus productionem = 3 tūc t̄ virtus substantij communis esse in

potētia operantia videntur elevari exiōfontatē eiq̄ ut hoc modo fiat videntur proportionate ad effectū
 immutabilem substantialē effectū, in quo dicitur in substantiā quā potētiā operantibz immediate operari
 effectū effectū substantialē. ^{non dicitur} ^{secūda} ^{potētia} ^{abheret} ^{conclusioni} ^{thomasticę} ^{propoz}
 nābz unanimis

Nostra Conclusio.

Substantia creata nō est principij quo immediate operantibz effectus substantialis,
 sed eius operantia medio phisico accidet. Duplex pars continet cōcl̄ quęquā secūda colligitur ex pri-
 ma quā in actibus sic exp̄. Aug. doc. 1. p. q. 7. d. 1. ad 4. d. ideo forma substantialis exprimitur actionis prin-
cipij, sed in proximo — secūdo, creatur prima p. q. 7. d. 1. ad 3. in potētiā operantē substantialē habet
eius substantialē principij autē que consequitur ad formę operantia. que substantialiter ita classē pro-
 nāta potētia ut, ut ip̄saz explicatio ip̄saz sit.

Prove ex q̄d ip̄saz azatione: principij p̄care im-
 mediate operantibz, p̄care primo ordinatur ad operantibz; sed substantia creata nō ordinatur p̄care primo
 ad operantibz: ex q̄d nō est principij p̄care immediate operantibz. de maiori nō h̄at dubitāz, quia om̄is
 etiam ordinatur p̄care primo ad suū cōpletmētū tēquā ad naturālē perfectiōnē, cōpletmētū autē et
 naturalē perfectiōnē principij p̄care operantibz est ip̄saz operantibz operantibz.

Min probē, 1.º: sub-
 stantia p̄care primo ordinatur ad eic: ex q̄d p̄care primo nō ordinatur ad operantibz, cōt. patet, quia actus
 eicōt et operantibz nōt dicitur, et ad actus dicitur nulla eicitas potest p̄care ordinari. aut est exp̄saz
 ad h̄o 1.º p. q. 7. d. 1. ad 3. dicitur: sicut potētia habet ad operantibz tēquā ad suū actū, ita habet
bet eicē ad eic.

Secūdo probē eadē mōdū principij: nō substantia creata p̄care primo ordi-
 nari ad operantibz, ab eia specificatur itātece seu cōstituetur; sed hoc om̄no repugnat, cum ite-
 ceatēce ad operantibz in ultimāte cōpletā ad d. adeo tūm ultimā perfectiōne cōstituta: ex q̄d probē
 mai.º: p̄care id specificatur itātece seu cōstituetur principij p̄care operantibz a quo habet suū itātece
 perfectiōnē cōpletā illud itātece operantibz; sed ad itātece perfectiōnē cōpletā h̄mōz operantibz est opera-
 tio: ex q̄d substantia creata est principij p̄care primo ordinari ad operantibz, ab eia specificatur
 itātece seu cōstituetur. min. patet quia om̄is potētia est itātece perfectiōnē p̄care suū actū.

Veniens: in magis ubi iustitiam ex actu et plenitudine substantiae quae operatio potentia
 operantur; sed substantia continetur ultimo iustitiam completa et specificata per sub-
 iacentem ad quae per se primo et immediate ordinatur: ergo si operatio ex actu et plenitudi-
 ne potentiae operantur, etiam est ipsa substantia per se immediata ad quae ordinata ad operationem,
 substantia specificata iustitiam et continetur ad operationem illam per se et plenitudine ultimo
 ubi operantur.

Dicitur quod iustitiam ex his secunda parte: potentia immediata actus accidentalis
 est potentia accidentalis; sed actus quae operantur effectus substantiales, sunt accidentales: ergo potentia imme-
 diata ad illas est accidentalis: ac proinde in substantia. man. patet ex illis 1° q. 11. et sic dicitur: cum
 potentia ex actu dividit ens, oportet quod ad quae genus referantur potentia et actus, et deo si actus
 in eis a genere substantiae potentia quae dicitur ad illam actus non potest esse in genere substantiae ergo comite
 illis potentia immediata actus seu operationum quibus substantia producit, accidentales est, si in acci-
 dentales, ut patet eos alia potentia ex actu non est totum genere est ad quae dicitur substantia.

Mo dicitur: ad actus seu operationes quibus producit effectus substantiales, sunt accidentales:
 ergo potentia immediata illorum est accidentalis. man. subs. declarat ubi in prosecutione authorita-
 tis immediate superioris per hoc verba: operatio autem anime non est in genere substantiae, sed in seculo
 Deo operatio est substantia; unde Dei potentia quae est operationis principium, est ipsa Dei essentia, quae
 potest esse verum nec tantum nec talia creatura.

Ex quo constat solae operationes
 seu actus dicitur esse esse substantiales; sed ad deo actus creaturam est affectionem accidentalem
 cum substantiam et accidit in ut arguuntur omni modo: ergo si potentia ex actu debet referri ad
 illud genus teste illis, dicitur est potentia operationum creaturam non est in genere substantiales, sed accidentales.

Solent respondere solent substantiam immediate operantem aliam non ordinari per se primo ad operatio-
 nem, sed tamen secundario, ad quae deo ab operatione non specificari iustitiam, sed alio plenitudine in se sub-
 iacentem igitur iustitiam continetur = hae solutio preoccupata est superioribus rationibus, unde supra
 circa illas dicitur copiose reflexiones: quid enim est aliud essentiam ordinari per se primo ad
 aliquid, quae ordinari eorum ratione naturalis? quis autem negabit principium per se et immediate

operationis sui alicuius proprie operationis, ordine est primario operandi dicitur talis potentia
 i. veluti i. veluti; proprie i. autem tunc existit secundario, quia non existit ut ex se, sed ut se-
 betur vel est sub ordinacione operantis: nihil ergo magis q. proprie immediate ordinatur ad operandum,
 et simul q. magis ad operationem non est talis effectus simpliciter specificata. substantia i. veluti
 na, quia non est primario et simpliciter proprie operandi sed proprie i. veluti est illa i. veluti
 plerumque et specificata, ita est constat ex definitione sua etiam eorum i. veluti habet eorum
 proprie i. veluti alicuius: unde illa, sicut q. habet alicuius absolute dicitur habet et i. veluti
 et minus proprie habet alijs.

Ad dicitur non in loqui de specificato ordine quale est o. ne
 dicitur potentia vel habet, sed de i. veluti et ordinato quale est o. ne veluti operandi proprie
 quod i. veluti immediate operandi i. veluti quod operis proprie i. veluti i. veluti habet alicuius; proprie
 seu ex parte ab habitu vel potentia cu. obiecto i. veluti ut patet aliquo solutio i. veluti q. dicitur
 i. veluti i. veluti, ut videtur ex per regula.

Respondeo: est prima accidentalis i. veluti i. veluti
 ordine primario proprie i. veluti, sicut existit, sed proprie i. veluti i. veluti obiectum dicitur: ergo est proprie i. veluti
 est tunc i. veluti quod. patet est, est i. veluti i. veluti i. veluti est proprie i. veluti modo i. veluti sed est i. veluti
 quod non potest haberi i. veluti operandi i. veluti i. veluti: unde operandi i. veluti dicitur
 i. veluti i. veluti: ergo i. veluti operandi i. veluti i. veluti est i. veluti quod, nec i. veluti.

Consequenter et i. veluti est, et dicitur i. veluti: est i. veluti quod, absolute et i. veluti i. veluti i. veluti
 est i. veluti quod est sub ordinato causa i. veluti i. veluti. nec causa facit i. veluti operandi
 i. veluti i. veluti i. veluti i. veluti i. veluti, equum quod est i. veluti absolute i. veluti
 i. veluti i. veluti i. veluti i. veluti ad i. veluti operandi, est tunc i. veluti i. veluti i. veluti ad
 i. veluti quod est causa i. veluti effectus. hoc modo est rationis i. veluti et tunc i. veluti i. veluti
 i. veluti i. veluti i. veluti i. veluti, que est i. veluti ad i. veluti i. veluti i. veluti i. veluti
 accipit et per i. veluti ordinacionem ad tunc agnoscere dicitur i. veluti i. veluti.

Sed i. veluti
 ultimo causa i. veluti i. veluti i. veluti: vel i. veluti est causa i. veluti per i. veluti i. veluti
 i. veluti i. veluti i. veluti i. veluti absolute i. veluti et tunc i. veluti i. veluti i. veluti

ad substantiam producere effectus substantiales; sed hoc asserere non audent: ergo illud concedere renemur;
 ad quod ab eo utramque causa est influxus immediatus. atque probatur: si accidens per se influxus effectus
 substantiales per subordinationem ad substantiam, quoniam, vel ratione huius subordinationis, principat a
 substantia aliquid virtutis a qua accidens velatur supra influxum: vel nullum participat: ut hoc est: cum
 ergo accidens, tunc cum est dependens a subordinatione nihil virtutis conferat, non potest effectus sub-
 stantiales producere. videtur quoniam? ergo accidens influxus per virtutem substantiam participat, ad
 ab eo per virtutem substantiam elevatur se proportionatam virtutem accidentis cum effectus substantialis: sic ergo
 substantia cum causa immediata participat per influxum immediatum ortu ad virtutem substantiam elevatam
 et simul accidens cum causa immutabili per influxum immediatum ortu ergo immediate ab virtute
 elevata

Ratio hoc potest confirmari: ipse est propria obiecti tunc cum est effectus operationis perfectio-
 nis respectu cognitionis; atque virtute propria intellectus immediate influxus est in electionem, ergo
 illa immediata influxus: ergo quod virtute operationis ut effectus operationis perfectio respectu substantiam nobis
 ut virtute substantiam radice est immediate influxus, ergo illa immediate influxus. immutabilis potest dici

Similiter potest dici de virtute veritatis et amore supra mundum quorum effectus est nobis
 virtutis perfectio respectu virtutis et voluntatis; atque virtute huius ut ad virtutem elevatam alumi-
 ne et luce et virtute caritatis influxus immediate et in praedictis actus: ergo ibi quod virtutis.

Hoc est
 quod virtutis mundus: non virtutis quod virtute operationis accidentalis ut proprietates substantiam destinata
 ad operationem ut effectus substantiales prout virtutem producat, nisi est virtutis communis substantiam
 virtutis: ergo probatur: calor est accidens operationis diminutivum proprietates substantiam virtutis;
 atque operationis prout effectus virtutis per virtutem virtutis virtutis communis: ergo = virtutis:
 calor est virtutis virtutis in igne qui est causa participat virtutem; sed in proprietate calor
 est virtutis virtutem virtutem: ergo.

Ad argutum neque maius est. ad quod dico accidens
 influxus immutabilis effectus substantiales per se subordinationem ad substantiam quoniam nullum par-
 ticipat virtutem virtutis, sed est virtutem virtutem ad substantiam effectus prout proprietatem
 virtutis virtutem virtutem: nec virtutem virtutem accidens, tunc cum est dependens a subordinatione

p[er] ad causam p[ri]ncipalem p[er] se ex d[icitur] effectus producere — ignis licet sit sub ordinatio in ignem
 fiat aliquo d[icitur] acciden[te] ambigua communitate, significat tamen acciden[te] illud esse propria
 et substantia ambigua d[icitur] manet, et substantia sub[stantia] p[ro]p[ri]etate t[ame]n minus t[ame]n d[icitur] ma
 nus q[ui]bus solus est sufficiens ut effectus substantiales immediate effluat.

Proquo est t[ame]n cau

ra q[ui] effectus t[ame]n generalibus naturalibus h[ab]ere t[ame]n habere consuetudine, quatenus q[ui] est p[ri]m[us]
 ex parte causa et ultim[us] ex parte effectus, procedit t[ame]n t[ame]n causa de p[ro]fecto p[ro]fectu

Sicut ergo d[icitur] substantia ignis generativa in statu forma ignis productiva, sed praeterea accide
 ntali dispositione qua p[ro]p[ri]etate d[icitur] causa ip[s]a repletionis forma substantialis, se habere
 dispositione accidentali ut immediate ex parte effectus ad effectus p[ri]ncipales; ita ex parte
 p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate
 effluat effectus sub[stantia] et radicali d[icitur].

Clarus t[ame]n accipit: Calor d[icitur] ad

formam ignis introduci in materia ex causa accidentali sicut p[ro]p[ri]etate d[icitur] effectus no
 bilior forma substantialis ad quod d[icitur] p[ro]p[ri]etate, et in p[ar]te d[icitur] aliquid quod est ad d[icitur] ex conve
 nio naturali ad d[icitur] ad quod d[icitur]: cuius est altera p[ro]p[ri]etate ex igni debet p[ro]p[ri]etate
 ip[s]o acido naturali conve[ntione] radicali substantia cu[m] effectus substantialis, ut p[ro]p[ri]etate h[ab]ere q[ui] illu
 causat p[ro]p[ri]etate d[icitur], ad q[ui] alio t[ame]n q[ui] est communitate ambigua, et conve[ntione]
 et subordinatione ad illu. p[ro]p[ri]etate h[ab]ere circa h[ab]ere d[icitur], quia t[ame]n argum[ent]a sive a[n]g[us]ta
 est t[ame]n d[icitur] d[icitur]

Ad confirmationem dico ip[s]um p[ro]p[ri]etate obiecti in ore d[icitur] delinea
 naturalis sicut delinea intentionali qualitat ut t[ame]n p[ro]p[ri]etate respectu cogi
 tionis, in t[ame]n ip[s]um habet p[ro]p[ri]etate obiecto, minus t[ame]n p[ro]p[ri]etate ip[s]um est obiectu
 univ[er]sali p[ro]p[ri]etate quod determinat ad h[ab]ere actus p[ro]p[ri]etate; e[un]d[em] p[ro]p[ri]etate e[un]d[em] t[ame]n
 genus in regularia ip[s]um p[ro]p[ri]etate cu[m] obiecto seu p[ro]p[ri]etate secundaria, t[ame]n est q[ui] ip[s]um
 h[ab]ere t[ame]n ip[s]um p[ro]p[ri]etate d[icitur] p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]etate obiecti cu[m] p[ro]p[ri]etate, in conve[ntione] aliquid
 elevat[ur] ab ip[s]o quo ad t[ame]n p[ro]p[ri]etate operat[ur] ad t[ame]n.

Secunda obiectio de tunc voluntate operantis dilectionis super naturalis et virtutis dei
 per subiectum aluminis glorie et habitum caritatis manifeste videtur, e quibus probat accidere
 operantis propria virtute esse causam partem immediatam, et non totalem subiectivam effectus; quod
 est, cum ignoro que ratione concludi debeat accidere operantis actione causa totalis, cum
 magis sit in proportione cum causa totalis, proinde etiam effectus subiectivus quod est parte.

Vnde dicitur quod tunc virtutis dei et caritatis est locus ad fluxum partem tunc et voluntatis
 quia copiose effectus est fortiter non cadit perfectionem vel potestatem, neque virtutis, pro
 porandis adque utique tunc et voluntatis tunc causa instrumentalis sed principalis: tunc igitur
 forte applicata accidit operantis non sicut causa instrumentalis sed principalis tunc tadequata: et
 accidit autem instrumentalis effluere non igitur proportio entitatis in effectum, ad differendum cause
 participatis

Quod contra est dicitur 3° q^o 11 ad 3° sic dicitur: accidit potest agere ad formam di-
stinctam instrumentalem perque modo aliquid potest agere ultra sui ipsius, in quantum virtute propria
sed virtute principalis agens: tunc quod entis instrumentalis ut dicitur respectu effectus ipsius fluxum
et effectus nobilitatis: una ex cogit instrumentum subordinatum ad agere principale sita tunc quod
ut eius proprietate determinata ab ipse natura ad operandum, quod non effluere gradum virtutis quod
reipsum principalem causa sed per propriam naturam hanc coordinatione.

Ad illam
 negant. ad probandum calorem non habere effectum veluti primam causam instrumentalem operantis per
 propriam virtutem cum subordinatione tamen ad ignem cuius approprietas ad hunc effectum determinat
 ad ultimum dicitur calorem esse virtutem instrumentalem ignis illuminantis, tamen instrumentum ad illu-
 minandum: tunc non cogit aliquid accidere ut instrumentum subiectivum ad operandum, subiectivum de se ipse
 potest adque utique operantis tunc causa principalis, sed tamen ad illud adque est instrumentum determina-
 tum, et igitur quod vel quod dicitur virtutem naturam, cum quod calor non determinat naturam ut
 subiectivum ignis se habet ad illuminandum, sed ad alios effectus, tunc est quod quibus ut instru-
 tum igitur perfectam illuminantis, tamen est instrumentum illuminandi

Solventur argumenta.

Agunt contra rationem eandem: non repugnat quod principium immediatum eandem, ut tunc principium

immediate ore ad: ex hoc patet in substantia repleta primo ad immediate ad unum ordinem
 in, et simul ad operationem. cor lignet. probetur: materia est prima: per immediate evidet, et
 est ore ad: ex hoc patet: materia per unum ordinem ordinem ad unum est et ordinem
 re, et est ad receptionem forma quae est unum operari; sed unum quod est per immediate ordinem
 ad quod repleta est ordinem: ex hoc, tunc caret dubitatione. cor est legitima. tunc quod
 repleta repleta est ordinem postea quia materia est in substantia repleta. quod ad receptionem
 lignet, quia unum quod est per repleta repleta ordinem ad unum est receptionem
 in; et unum tunc operari materia per receptionem forma, ut repleta tunc est: ex hoc.

Secundo:

in tunc de ratione forma et actus est agere, quod de ratione materiae et in se est et ratio
 in se est repleta; sed quod agere cor repleta materia repleta immediate ordinem ad unum est repleta
 tunc ad rationem de rationem, tunc cor repleta unum operari: ex hoc et quod agere tunc debet formam
 ordinem repleta immediate ad unum est, sed tunc ad agere in operationem.

Tertio: quod

ad immediate ore ad: repleta in substantia repleta operationem, et repleta est in se repleta repleta repleta
 repleta; sed repleta repleta repleta unum est: ex hoc repleta quod est operari. cor repleta in se repleta
 materia est repleta in se repleta. tunc repleta; sed actus de repleta in se repleta in se repleta
 actus repleta in se repleta in se repleta: ex hoc est operari in se actus de repleta in se repleta
 actus repleta in se repleta in se repleta immediate ore ad: repleta repleta unum est operationem repleta
 repleta

Dicitur:

actus quorum unum aliam in ordinem repleta est aliam repleta repleta
 repleta repleta in se repleta; sed actus evidet est operari in se repleta: ex hoc, tunc cor repleta repleta repleta
 repleta repleta, et in quia in se in ordinem repleta est in se repleta in se repleta in se repleta
 repleta in se repleta repleta repleta. tunc repleta: actus quorum unum ad aliam in se repleta
 et in se repleta, et in ordinem; et actus operari in se repleta in se repleta in se repleta in se repleta
 in se repleta in se repleta: ex hoc.

Notandum:

ad repleta cor repleta in se repleta repleta repleta repleta repleta repleta repleta
 repleta repleta, in se in materia in se repleta repleta, et in se repleta in se repleta in se repleta in se repleta
 et in se repleta in se repleta in se repleta: repleta in se repleta repleta repleta repleta repleta repleta

clava d'argenti, quae materiae simpliciter quibus in opposita continetur in potentia recipi-
 tunc sume; nihil eorum quod ad hunc accipit per se immediate ordinatur, cum illa offi-
 nat sui speciem esse: eorumque principium actus retinet, hoc enim per se cadit continetur in potentia
 ipsa operationis, et sic non est locus ut per operationem speciatim in illa per modum obiecti operatio-
 nis quod patet ad 2.

Ad 3° dicitur: manifestum est, secundum operationem, tuncque actus eiusdem lineae
 simpliciter radicaliter negantur: ~~enim~~ tuncque non dicitur a linea comitari. scilicet ut quod cum simpliciter
 secundum actum debet esse tota linea cum eadem in primario modo quod ad actum primarium referatur et
 est in illo fidei; quod manifestum est in ipsa substantia radicaliter accidere per se quodammodo qualita-
 tem et aliam, hoc enim accidit separatum ad substantiam tuncque actus secundum ad primarium cum nec-
 cessitate et perfectione super. Contra substantiam comitari et separatur; et tuncque hoc colore in lineis
 talia accidit esse actus eiusdem lineae cum substantia; ergo, unde dicitur est principium radicaliter operatio-
 nis ad unum per se in tuncque substantia et operatio, in tuncque substantia quod est necesse in operationem
 et est actus secundum eiusdem lineae in primario. ad ultimum dicitur:

Ad ultimum dicitur: actus sub
 eodem genere comitari: ut dicitur in genere negantur; et dicitur: actus in eodem. operatio debet esse
 idem genus negantur: ut dicitur in genere comitari. quae solutio constat ex ista ratione: unde ante adduc-
 ta de substantia per se actus quae radicaliter; hoc contra facit operatio de proprietatibus separatis
 ad eandem, tunc enim in illa eodem genere est

Aquies 2. etiam in perfectione comitari non potest
 effectus per modum causa efficientis etiam perfectionis; sed potentia operatio accidentales in
 etiam perfectiones etiam substantiales: ex hoc comitari potest per modum causa efficientis etiam sub-
 stantialiter. manifestum apparet contra, causa enim efficientis univocae (sicut est nota ratio) tunc comitari
 effectus sua operatio. determinati substantia in lineis, etiam enim substantiales perfectiones est accidentales
 perfectiones potentia ad aliud genus. comitari recte. modo sic; sed nulla etiam producere
 potest effectus quod non comitari, ut dicitur notum est: ergo

Ad hunc dicitur: per modum causa
 efficientis in metallo negantur: per modum causa efficientis principalis comitari; ad comitari,
 et negantur. constat solutio ex praedictis, ex illis 3° 9° ad ad illa per illa Verba

accidētia potēt agere ad formā substantiālem instrumentālem, per quē modū aliquā, sicut agere
ultra inq. ipse: ex causa dicitur qd accidētia sūt minus perfecte entitātes per substantiā obiectā
ly, sicut ut ex ista materialia cōtinent et operantur, et modus operādo instrumentālis eie
potēt ad effectus ultra ipse instrumentū.

Sed dicitur: n̄ potēt accidēt per modū instrumentū cō-
tinere effectū substantiālem: ex hoc per modū instrumentū potēt eie causa substantiā effectū. probatur:
Vltimū cōtētia dicitur eie proportionata cōtētia; sed accidēt per modū instrumentū n̄ habet vltimū
proportionatū cōtētia: ex substantiā n̄ potēt eie effectus cōtētia accidēt per modū instrumentū

Negatur. ad prob. dicitur: Vltimū cōtētia per modū causa principālis cōtētia: per modū
instrumentū substantiālem: dicitur eie proportionata cōtētia vltimū, vel materialia negatur: cōtētia
entitātes et solū additū substantiālem: dicitur eie proportionata proportionē exactā ab instrumentū cōtētia: propor-
tionē exactā a causa principālis negatur. dicitur min: n̄ habet vltimū proportionatū proportionē
exactā ab instrumentū negatur: cōtētia a causa principālis cōtētia min dicitur cōtētia.

Consequenter est dicitur
causā cōtētia effectū aliquā cōtētia effectū proportionē agere, huius tunc proportio talis eie dicitur
qualitū sicut cōtētia et cōtētia natura; cū cōtētia instrumentū cōtētia n̄ cōtētia cōtētia per modū
operantū cōtētia propria sed cōtētia agēt principālis, tunc dicitur qd ad ad ad cōtētia
aliquā cōtētia tunc cōtētia effectū exactā ab instrumentū ut substantiā cōtētia una cōtētia cōtētia
qd cōtētia vltimū alia cōtētia (proportionata), potēt ut ad effectū ex sola sub ordinatōne ad sub-
stantiā cū instrumentū et

Huius doctrina est apud cōtētia ipse actio et causalitas quae effec-
tus substantiālem immediate ab alia substantiālem cōtētia cōtētia scholasticā, nec cōtētia actio tunc
accidētia est; et tunc effectū substantiālem cōtētia et producit cōtētia principālis agēt cū subordinā-
ta ut effectū: ex. = aliud cōtētia potēt agere cōtētia dispositionibus praeexistētibz formā substantiālem recipere
qd instrumentū, quādis dispositiones istae accidētia sūt, ad alio cōtētia cōtētia proportionē entitātes ipse
cōtētia substantiālem quae pūctū operantū; et tunc huius n̄ obitāte dispositiones cōtētia et causat for-
mā substantiālem dispositū, quia cause ut ut dispositū proportionē entitātes n̄ cōtētia cōtētia
ex hoc dicitur de causa accidēt operantū per modū instrumentū. huius solū huius pūctū

claret & illi per verba imediate esse adducta.

Respondetur: eorum accidere oportet quod una est in
se proportionem cum subiecta, contra instrumentalem effectum subiecti ut subiectum est subordina-
ty causa principalis: ergo ab ista subiectione et subordinatione aliquid habet quo causat subordinatione
recessa et sublatam. una est nota octava. cor probat: per aliquid subordinationem accedens patet de
contra instrumentalem subiectum et contra illud instrumentalem: sed tamen ista ratio habere potest per ali-
quid quod ex subordinatione venit, quo pro causa et sublatam subordinationem cessat: ergo. minus potest
ostendi in ratione subordinationis naturalis et deinde in accidentibus, ut manebit et potest tamen instrumentali-
ter continere, sicut oportet et ad hoc deinde atque subordinatione.

Contra cor, dicitur et dicitur:
habet aliquid subiectum negat: accidentale subiectum: ex unum productionem ab agere ad in ani-
tionem accidentem cor cor: ex unum aliter motionis aut causalitatis subiectum oportet oportet
negat cor. ad hoc cor tamen dicitur tamen: per aliquid subiectum quod ex subordinatione venit negat tamen: per
aliquid accidentale quod ex venit ex unum productionem ad in anationem cor tamen negat cor.

Dicitur
tamen ergo duo esse instrumentorum genera, alia que appellatur motiva, quatenus caret virtute nativa
que proxima que remota ad effectum que producere potest ratione virtutis communicata a causa prin-
cipali elevari ipsi instrumentum. ut contingit in aqua baptismi communicata coherere per modum instru-
menti motiva gratia regemurque sine aliqua virtute naturali nec proxima nec remota ad talis
effectum ad cuius productionem natura indifferenter aqua instrumentum: ita appellatur motiva quia se
virtutem instrumentalem influere instrumentalem non accipere ab extrinseco, aqua omnino nihil ad talis ef-
fectum de se virtutem, ad hoc modo motiva se habere. id ipsum est dicitur de Calano ad effectum formae
de lateris, de terra et metallo et alijs instrumentis quatenus potest operari instrumentalem ut mota
ab impulsu agentis principalis.

Vna hoc alia est instrumentum in idem nominata, quae vir-
tute activa naturali potest ad effectum, eorum ad hunc finem dicitur amantem et virtutem agentem principalis,
et ad quod per se negat aliqua virtute aut motionem producere a causa principalis ut influat effectum,
sed ad fluxum per modum instrumentum habet virtutem nativam per hoc solum quod accidentem dicitur manet, et tamen
non accidit.

Huius generis ut potentia operantia, que ad auctorem naturae subiectae datur cum illa
 hinc proportionata delectatione sufficiente ad effectus subiectales, quatenus ut ista numerat et ubi
 habet ac si ut principia motus motus; et est ratio quia motus ut influat in ista numerat ubi
 potest proportionem specificam effectus cum effectum, sed ut ad effectus aliter operat, ut ex longo d' aspectu
 reliquimus, aliter inquit causa immutabilis sed principialis; nihil enim magis q' potentia quare
 est ut accidentalis, operantia ista numerat ut effectus subiectalis per propriam virtutem sub-
 iectae subordinatq, quia ad aliquid influat aliquid subiectale recipiat de novo quo movetur ad opera-
 ty ista numerat.

Quod aliter hoc ratio dicitur de merito: ut accidens in egi aliqua virtute
 actualiter accidentia derivata, nec ut hinc ut causa principalis subiectalis effectus, nec
 ut accidens ut ista numerat operantia: hinc exortatio respectus explicita, et simul confirmatio
 una ultima solutio. probat aut: causa dicitur principalis per hoc q' ista numerat dicitur ab illa
 et tunc radicatur; sed ad hoc necesse est aliqua virtus subiectalis derivata ab ipa subiecta,
 ut patet in virtute seminaria separata a subiecta generante, quae licet non possit influere immediate
 sed tunc mediante subiectalis effectus, hinc ut nihil hominis causa principalis, quia semina-
 rialis virtus ab ea dimittit et tunc radicatur: ergo.

Ergo ratione virtutis dicitur q' magis
 quia ut accidens operantia per motum causa immutabilis sufficientis q' procedat cum subordinatq ad
 subiectum; et ad hoc necesse est q' accidens communicet aliqua virtus subiectalis: ergo pro
 nun, quia accidens per motum ista numerat in se habet ad actionem cuius effectus est accidentalis; sed ad
 entis accidentis in egi aliqua virtus subiectalis, cum ut effectus eius virtus non operat: ergo nec
 ut subiecta ut necesse causa principalis, nec ut patet accidens ut necesse ista numerat eius ad operantia
 necesse est q' accidens communicet aliqua virtus subiectalis.

Per confirmationem huius doctrinae
 adducit prout ex epl' de sermo cadet operante per propriam virtutem, subordinatq tamq' igni aqua potest
 sic separari. id est ex epl' prout affirmat accidens in egi operantia per propriam virtutem
 ista separata a subiecta effectus ex parte virtutis tamq' subiectae cum subordinatq in
 operantibus proficitur separata non obstat. sic dicit q' 11 a 3.

Sicuti rationi unius est complexio, sic etiam dicitur quod quodlibet casibus substantialem rationem et accidentem
 eucharistia. Illud est immediate in actu quibus in re, propter quod quodlibet casibus sufficit ad Deum illu-
 strate immediate in effectum substantialem; in, tunc, hoc respondet, dicitur potest consequenter Deum continere
 defectuorum omnium generationem communi, cum substantialem generatam nunquam per se ipsam possit illud in-
 ducere presentem, quia nunquam potest esse in loco ubi generatio fit, ad quod ab eo sic Deum cum principio
 continere, ut admissibile eorum communi immediate quasi respectu necessitatis est.

Veritas: complexio
 de eucharistia idem videtur, quia Deum per se ipsam sufficit casibus substantialem continere, et
 substantialem naturaliter accidentem, necesse est expressum miraculo ordinem naturalem substantialem; at
 ad generationes communes non committit aliquid irregulari miraculo ordinem naturalem substantialem: non ergo ratio
 casibus in illis per se ipsam sufficit casibus immediate substantialem: cum ergo ista per se immediate non con-
 stat et dicitur, dicitur est casibus medii et substantialem sufficit ad rationem casibus per se ipsam.

Argueris: cum dicitur Angelis dicitur intellectum in se ipso per propriam substantiam generatam in
 se ipso dicitur: ergo substantia est immediate operantia. ans patet, quia species intelligibilis Angelis est
 sua substantia, et probabilius est ut species effectus committat ad intellectum. = Per hoc ergo, tunc est
 ad multa, species ipsa est casibus effectus delinea rationali, quo tunc in quocumque de fluxu me-
 diato vel immediate substantia, et est ratio quia conceptus intelligibilis in specie procedit ad substantiam
 et accidentem per se ipsam quod substantia Angelis illud in intellectum substantialem operantem, et per
 se substantialem ut per se substantialem.

Argueris ultimum in dicitur 3° q^o 77. ad 11°: in actio forma
accidentalis dependet ab actione forma substantialis, sicut vice accidentis dependet ab esse substantialem;
et forma accidentalis habet eam propriam quod procedit ab esse proprio substantialem: ergo ista habet actionem
proprium quia procedit ab esse forma accidentalis: ergo est immediate actio = confirmatur ab eorum testimonio
et eorum contrarietate cap 6° per hoc dicitur in agere requiritur ad esse, probetur est quod actio perfectio ac-
tionis determinatur perfectio est actio et forma substantialis, quod accidentalis: in ista accidentalis
forma quod tunc in casibus corporalibus habet proprias actiones, multo magis forma substantialis
habet aliquam propriam actionem; sicut actio huiusmodi actio et dependens a materia, quia hoc est per
ad rationem ad quod in forma accidentalis: in ista forma substantialis est principium actionis
 forma substantialis.

in forma subiectiva dicitur introducitur ex quibus conuenit, ut in uagari possit dicitur. subiecta
 habet propriam actionem; ut ad actionem propriam subiecta accidit, ut habet utriusque immedi-
 atum: eius principium immediatum est ipsa subiecta cuius actio propria est = E. actus perfectior dicitur
 tunc debet actione per se minus perfecta; et forma subiectiva est actus perfectior per accidens
 eius est forma accidentalis in determinata actione immediate ad ipsam procedente, in se potiori de-
 betur debet forma subiectiva actione immediate ad ipsam procedente

Dicitur: actioque
 ubi appellatur propria subiecta, uel est actio uel dispositio; sed non est dispositio utriusque
 proprie factum: eius actio: eius forma subiectiva proprie actionis est actio seu operatio a
 effectu, ad quod adeo in per actionem potiori accidentalis.

Respondeo ad 1^{am} authoritatem, actio-
 nem immediate presentem ad accidentem proprie actionis eius, et eius illius tunc in ordine accidentis opera-
 tur; in legem quoniam dicitur et tunc tunc est delegatus in operari operationes in virtute eius cui
 sub ordinatione profertur, quod sufficit ut operationes Communi proprie ut ad dicitur consuetudine com-
 munitatis: nec ideo quod actio accidentis procedat ad actionem subiecta actiones dicitur, ut in se
 sub uno respectu utriusque sub altero respectu dependere per se uel in se constat: in actio causa
 sua immediate operatur, est eius propria prima causa, tunc illa met actio ut est a causa se-
 cunda procedit a se ipse ut est a causa prima in dicitur de causa Dei in multis

Pro se patet ad secundam, quia actus perfectior subiecta actione propria in dicitur: ad
 hoc enim ut subiecta habeat proprietatem in actibus accidentibus obitaculis tunc quod in se fluxus immediate
 operationis operatur accidentalis ut patet in corpore adducto de operatione per motum delegati, et ultra
 quia operari perfectioris subiecta per accidens tunc in se patet a subiecta per fluxum
 immediatum ut in se dicitur perfectior per minus perfectior specificati: conuenit eius dependere ac-
 tionem a subiecta, ad quod adeo proprie subiecta in actionem tunc subiecta in dicitur conuenit in se
 per dictionem proprie proprie in se in se naturali ad operari in se ad se novo actuali
 fluxum ad quod ego ad subiecta quod proprie proprie operatur in se in se.

Disp^o Secunda, utrum proprietates substantiæ sint
effectivæ immediate a substantiâ, anve mediâ-
re & secundariò ab agente.

Alia sūt proprietates identificate cū cōtra, de quibus questio nō est, cū cōtra effusæ nō possit
effectus cōtra identitatis esse: alia, quæ ab cōtra cōnaturæ realitatis dicitur, ut frigiditas
respectu aquæ, caliditas respectu ignis & potentia operantis respectu substantiæ: itaq; de istis igni-
tibus an sit ab agente mediâre & secundariò, per actionem immediate & primariò terminatam ad
cōtra; an autem actio agens terminetur ad cōtra, ad equale ipsa substantiâ, ut videtur hinc
propositioni ut causa vera effectiva suarū proprietatū pendeat actionē?

Prima dicitur -

hæc defectibus p̄ suavitatis, alient q; agens quædam iproductione substantiæ, dicitur proprietatibus
per propriam & figuram actionis dicitur ab actione productionis sui, effectus vero proprietates. = 2^a
substantia, est in se habens cōtra, defectibus q; substantiæ nulli habere actionem propriam effectus suarū proprie-
tatū, sed cōtra esse hoc secundariò existens per resultatū ex substantiâ in solis actionis agens
productionis per se immediate ipse cōtra seu substantiæ: unde cū illis sit.

Nostra Conclusio.

Proprietates substantiæ nō existunt per aliquam actionem substantiæ dicitur ab actione agens, sed con-
sistunt ad productionem substantiæ tamen in secundariis illiusmet actionis immediate & directe substantiæ
effectivis. hinc coel probat anthoni dicitur q; dicitur, ab ad: sic: emanatio principij accidentalis a substantia
nō est per aliquam mutationem, sed per quædam resultatū sicut et uno naturaliter sequitur aliud.
ergo sic: respicitur actio proprie substantiæ quæ nō est nō mutatio, ut ex dicitur & rationibus late pro-
bavimus de deductione & cōstructione formarū eorum; at emanatio principij accidentalis
a substantiâ nō est per aliquam mutationem: ergo quia emanatio illa nō est proprie & in actione
sua cōtra anthoni dicitur q; cōtra est legitima.

Prob^o 2^a actione: agens nō producit substanti-
am, sicut dicitur; sed agens dicitur substantiæ proprietatibus dicitur: ergo producit substantiæ cū pro-
prietatibus. demum substantiæ nō debet. nō probat: agens dicitur substantiæ quæ producit per
seipsum & in seipsum cū sua natura; sed tamen substantiæ proprietatibus dicitur optinet perfectæ cū
cōtra dicitur natura cū agente & generat: ergo. nō cōtra esse generationis est enim ergo

causam subiecti simul habentem naturam

N in parte: subiecta causae proprietatis, nec
subiecta generalia, ut de se notum est; at subiecta in generalia non habet perfectam similitudinem cum agē-
te et generaliter: ergo agens generalis dedit perfectam similitudinem in effectum, necesse est quod etiam generet
proprietates veritatis, ad quod alioquin proprietates eius ab agente sit licet secundario dote.

Confirmatio: id quod conuenit per consequens ex alio ex quo sequitur naturaliter, ut hinc secunda-
rius actionis viciniam conuenit alio quod ex quo resultat, et ex quo naturaliter sequitur; sed pro-
prietates conuenit per quodammodo resultans ex subiecto sicut ad cuius conuenit secundum natu-
raliter: ergo proprietates sunt hinc secundario actionis viciniam conuenit subiecto ex quo resultat.
haec, ut videtur, certa sunt; maior enim conuenit naturam hinc secundario, aliter enim omnia hinc secunda-
rius assignantur, nec proprietates relinquitur hinc secundario actionis viciniam conuenit funda-
mentum proprium et hinc non est authoritas supra expressa. **Idem.** cō. aut recta.

Mobius:

at proprietates non est hinc secundario actionis productum subiectum, si haec per se agens actionis effica-
et proprietates: ergo proba maius: si subiecta per se agens actionis efficaet proprietates, ita est hinc
primarius ipsius subiecta, quia ita datur sicut subiecta in effectum ad omnia causaliter agens,
ita proprietates est effectus ad omnia causaliter subiecta: ac proinde proprietates non potest est hinc
secundario agens cuius causalitas nullo modo ad illas conuenit ad eque quibus agens in
subiecta. denique: si subiecta per se agens actionis producat in proprietates, ita subiecta foret
mediate operantia; sed hoc est falsum est utriusque conuenit: ergo maius probat,
quia talis actio non potest sufficere subiecta aliqua accidentia quae est potestate operantia
principia immediate operantia, cum omni proprietate conuenit atque, et sic subiecta nuda
operans est accidentium effectus.

Dici oportet in actum agens ad eque terminum dote-
re, cum eo proprietates sit hinc secundario ipsius agens, quia hinc non dicitur secundario quia conuenit
per se agens actionis per se primarius, sed quia eius conuenit sufficit alioquin actionis, quibus alio-
quin etiam per se hinc secundario operant. sed contra, quia hoc non est proprietates est hinc secunda-
rio agens, sed est hinc primario est hinc productum alioquin propria actionis paulo supra expressa;

nec omnino videtur quod proprietas proprietatis omnium. Tenet et imponit alteri actioni primam
 terminatam ad eam ut actionis quae imponit ut sit secundaria, quatenus per alteram existat; in
 igitur, omnino videtur, quia eius Voluntas imponit electionem, quatenus ipsa producat primam
 electionem, respiciet electionem ut sit secundaria; hoc in alia ratione, nisi quia in oblate se-
 quela, tunc quiescit adaequate in electione, et Voluntas respicit Voluntas tamen causae adaequate
 effectus sui.

Soluntur Argumenta.

Arguetur: aqua calida per se ipsa producit frigiditatem; at haec est proprietas
 substantiae aquae: eadem substantia per se ipsa producit inappropriatas. mirabile: aqua illa recuperat
 frigiditatem quae est Caloris perdidit; sed non per actionem agentis quae producit aquam naturali-
 ter frigidam, cum haec actio sit naturalis: eadem illa nobis productio seu recuperatio frigiditatis est
 ad ipsam substantiam vel eam aquam, ad quam substantia est maxime proprietatis effectiva.

Nec mirum. ad probandum mirum; quia frigiditas, quae est aquae proprietatis naturalis non
 mirabilis est effectiva caloris, sed recipitur a parte exterioris ipsius substantiae aquae re-
 liqua extensiones ut deus ignis introducat gradus diversos caloris; igitur Calor per se recusat,
 licet Volens in diversam partem subiecti; sic quod dicitur Calor de gradu in gradum remittitur seu a-
 subiecto naturaliter recusat, contra dicitur illa frigiditas in primo aquae calida et quae occulta,
 ad usum positionis tunc Volens recusat.

Alterum est, frigus et caloribus habet congruentiam
 non solum caloris naturalis ut per se calorem et recreationes congruat usque per se calorem frigidum,
 Calor naturalis et reddit ad operandum illas partes a frigore delectat. ergo congruentia nunquam
 ad se locum ut substantia aqua producat frigiditatem nobis, nec ut haec frigiditas nobis exeat in
 actionem agentis quae substantiam producat, et sic per aliquorum opinionem naturaliter conseruatur ipsa
 substantia per se recusat.

Fundamentum huius resolutionis est quod frigiditas est proprietas naturalis aquae
 et congruentia ad se naturaliter inseparabilis et est fundamentum, quod in caliditate aquae per
 se calor introducit usque ad usum, operatur nihil hominum quod ad se per se recusat aliqua frigiditas
 dicitur a parte caloris profundam et tunc non. aliam operatur quod aqua, quanto magis calefit, tanto
 fit frigiditas per expulsiorem sua caliditatem, quanto est frigiditas tunc ipsa et capacitas.

ad nobis quodam modo, tunc tunc frigiditate refrigerata, et quasi abicadente se ignem
 libris parvioribus et proxioribus aqua; propter qd si calor ita ad ignem accedat ut aequet hunc
 caliditatem subiecti aqua, expellitur qd ita ebullit et immiscet se caliditatei vas, igno
 que et potest conservari, conservata hinc quare ubi frigida cum manentibus frigiditate con-
 servetur.

Dicitur: dicitur et cum in quo frigiditas naturalis aqua non potest expellere Calorem;
 ergo cum hac expellitur infirmitate abagere ut coadormis, cum et ipse subiecta aqua ista acie achi-
 ue in recuperatione sua pristina frigiditatis. prob. ans: potest accidere qd frigiditas immittit
 intentionis effectivitate, quae calor virtutei introducit: ergo non est potest expellere Calorem, virtutei
 aut minus naturaliter creditur hinc conservata in seipsum.

Tidetur autem ita in conservata, quia
 item calor non expellit, ipse in proprio subiecto conservatur ut dictum est. ad prob. dicitur autem:
 minus intentionis et habitus materialis coeli. virtualis neq. ans. huius ratio experientia
 constat, quia in unum quod in propria domo et velle potentia est quae velle illi; inde dicitur
 dicitur etiam tenens secundum se ad istam ad praesens potentiam et robustioris eius secundum se.
 de isto in eisdem dicitur et reportabit per hoc solum qd ille in propria domo velle tenet, et
 velle luctet potentia dicitur ex alieno = et infirmitate eveniet qd calor ex alieno velle frigiditas
 aqua, ita in propria domo frigiditas et naturaliter frigiditas se ita collocabit, ut experientia docet

Aquae: emanatio potest esse accidentalis a subiecto, vel est propria actio, vel ita me-
 taphorice et in propria: ita ergo cum emanatio est a subiecto, haec per actionem proprie talis est
 cum a proprietate. ita: ergo ita actione proprie tali subiecta proprietate, velle et proprie di-
 minuat ab ea. ergo haec emanatio non consistit in aliquo fluxu actio quae expectat proprietatem
 a subiecto: ergo ita consistere potest in aliquo fluxu isto in consensione quantum subiecta pro-
 ducit in naturale ad proprietatem.

Momodo sic; at hoc non sufficit ad usum emana-
 tionis sicut: ergo vel proprietatem aut a subiecto per actionem proprie talis aut proprie sicut
 a subiecto in diminat. proba. in se: corpus organico debet natura debet anima ra-
 tionalis, et ita quae corpus ita de positione habet et consensione; et ita dicitur in potest qd anima

actionibus plura dimanant a corpore: ex. g. h: materia prima debet esse in forma
et tunc forma in dimanant plura em materia perfectibz fluxu, cu erit fluxus tunc ut p. ubi
et materialis: ex. g.

Con proprietatem vere et proprie dimanare a substantia in ve-
niam propriam et rigorosam actione; neg tam q proprietatem, ut consistat, in respectu aliquo fluxu
sive secundum quod talis est in substantia vel in subjecto; quapropter est falsus demonstrationis con-
sistentia quod dicitur et est qd habet ut et dicitur proprietatem; ex quo requiritur ali-
qua habere substantiam ex proprietate ac materia respectu forma quae nulli actui fluxu
materia terminat, sicut proprietatem respectu et est in substantia.

Item aut fluxus
non placet explicare, cum quod movens actui se habet effective immovibile cum talis movi-
bilis consistat et consistat, est movens per quod ad primum movibile terminatur. sic con-
sistentia in materia dicitur et consistat in agulis consistat in materia secunda aguli et reliquorum et
verum effectus actionis ut primo anulo terminante, ad ad primum anulum ut motus aliquo
modo actus se habet ad motum reliquorum. et ulterius fit manifestum in materia consistat in
dicitur in materia, ramis, solis, et fluxu, et pulvis omni seu actus in materia movens, secundum et consistat
movens actus solis, materia et fluxu, et sic ad motum tunc terminans et pulvis actus ali-
quomodo se habet: in materia modo dicitur in materia seu substantiam se habere ad sua proprie-
tatem quae actus aliquomodo causat et in materia et actionis et est terminante immediate
et est: in materia ergo consistat producta proprietatem vere et proprie dicitur dimanare et est
solum et est in materia se habet ad illa, sicut se habet corpus organum respectu animae, et
materia prima respectu forma = haec itaque sufficiunt pro liberando eum in materia
animae.

Disp. 3. utrum idem numero effectus possit provenire adu-
plici causa totali eiusdem ordinis.

Dicitur unum a procedit de causa univoca et eundem ordinem, quia dicitur ex ratione causae
consequenter concurrere simul ad eundem numero effectum quae unaquodque producit adequate ita in genere
nisi; ita se habet causa materialis formalis finalis et efficiens ergo eundem numero effectum quia
eandem unaquodque illi adequate producit vel ita adequate causa

E ad ratione cotinens dubij nesc de causa subordinata, ut ex eo appo noy fit,
 et tempore. Deo produante adequate ipse met effectus est adequate maxima productio per
 fluxum subordinaty Deo tunc causa prima: excludimus ergo ab obiecto huius cotinencie
 causas tales et equibocaz, ad q' edeo solum de unibocis partibus t'ostigamus, utq' n'p'e de potentia
 Dei absolute fieri possit ut aliquis effectus producatur simul adequate ad pluri causa eiusd'q'
 ordinis, ita ut effectus adequate debeat inq' eie regula illay per immediaty fluxum = q' hinc
 n'be scit' erimus ducet, et communiter inco om' schola solentia = cotinaty scit' om' s'
 h'ate, cu' quibus n'.

Nostra Conclusio.

Dico ex' requirere est de absolute pot'ne Dei etiq' numero effecty
 produci simul adequate ad pluri causa uniboca istu' est hui' imediate. constat ex d'ct' quodlib' 3
 et 5 sic: impossible est ead' numero filij nesci, n'be alius ut dicit, n'be alia mater; arguuntur sic:
 ex' si filius Petri respiceret Sauly dicit n' est ist' numero filius; at si Petrus & Paulus pot'nt esse causa
 adequate eiusd' filij, filius Petri respiceret Sauly dicit, ut dicit est noy: ex' tunc causa p'ficeret ist' nu-
 mero filius; ad q' edeo est impossibile q' ist' numero effectus sit ad pluri causa adequate uniboca.

Clarius isty dictany exponit isty Ang'liq' ex alijs verbis qua addunt p'p' q' 52 ad sic: im-
possible est una causa completa sit imediate unius et eiusd' rei; at n' pot'nt ist' effectus provenire ad
 pluri causa completa simul istu' est adequate, impossibile n' est q' unius et eiusd' rei erit una
 causa completa: ex'.

Proba' it' coc' ratione: effectus absolute t'producibilis terminare n' pot'nt
 virtut' productoy est de potentia absolute Dei; sed effectus ist' numero ut absolute t'producibilis
 ad pluri causa adequate istu' est hui' simul: ex' tunc est nota, virtus em' productiva t'nt' pot'nt
 exerceat t'producibile. tunc proba': effectus cuius t'producibilis adequate seu completa p'cedit
 h' scilicet cause totalis et adequate istu' est, ut absolute t'producibilis respectu du' pluri causa
 totalis et adequate istu' est; sed illius effectus t'producibilis adequate seu virtut' unius illius
 cuius totalis, seu completa: ex' n' est t'producibilis respectu illay istu' est simul totalis
 et adequate

Confirmatur: requirunt absolute exercit' virtutis unib' respectu exercit'
 cuius unib'itate, et sic de finit'is: ex' requirunt exercit' virtutis productiva erga

effectus eorum ex illa productibilitate; at effectus cuius productibilitas adequata per unam cau-
 sam ex illa productibilitate per aliam: ergo = demum: ideo tunc communi utiq. set, Deus non potest
 producere aliquid, in ipsa omni productibilitate, quia nulla restaret productibilitas
 tunc Divina omnipotenti; at in effectum terminatam influxu adequatum unius cause nulla restaret
 productibilitas per ordinem ad aliam: ergo. proba. min: ideo nulla restaret productibilitas tunc Divina
 omnipotenti, quia terminaretur virtute Divina adequata et adequate tunc secundo productibilis;
 sed effectus de quo in preterito terminaretur virtute adequata cuiuslibet ex illis causis adequate
 tunc secundo productibilis: ergo.

Sed contra haec opponitur: non repugnat quod corpus adequate loca-
 tum sit duplici virtute locali simul circumscripto eodem corpore; et tunc virtus localis ubi
 circumscripta tunc potest exerceri in locabile circumscriptibile: ergo = 2° dicitur: non repugnat
 quod unum locabile adequate expleatur per corpus quatum, simul expleatur per aliud corpus cum illo divi-
 nitus penetratum: ergo id quod prius = 3° non repugnat quod natura humana adequate terminata
 per substantiam Verbi, adeo terminata per substantiam Verbi et Spiritus Sancti, et tunc absolute potestatem
 et tunc in natura terminata per substantiam Verbi in alio non subsistet et terminatur: ergo.

Negatur, et est enim eadem replicatio ut assignabimus late in suo loco = ad 2° dicitur, quia corpo-
 ra penetrata non subsistet per modum duorum sed unius; aliter vero causa per ordinem ad eadem numero
 effectus: tunc corpus cum alio penetratum per eadem exercitum et actionem expletur vim localis et tunc
 circumscriptis loci; causa vero per dicitur actionem se exerceret erga effectus = ad 3° dicitur caliditate
 naturae humanae terminata per substantiam Verbi nec ulterius terminabilis per aliam propter
 actionem coactionis: sed si eadem procedimus in parte, dico substantiam Divinam terminatam
 naturae humanae adequate et expleat totam eius virtutem terminabilis tunc tunc non autem expleat

Soluuntur Argumenta.

Argues. 1° non repugnat quod duplex materia sit causa adequata subsistentiae eiusdem numero
 forme: ergo non repugnat quod eadem numero forma praestet unum effectum solum adequate dicitur subsisten-
 tiam; proba. dicitur: non repugnat quod una materia cum alia penetrata et unum tunc subsistet

et hoc cum duplex materia et simul causa adequata subiecti eiusdem numero
forma: ergo. Et generationi unius forme in eadem naturalis expulsio procedens, sed tunc
naturalis: ergo non obitate forma generata potest dicitur in eadem forma procedens et eadem
forma; et per eadem effectus solus actuali materia procedens ad duplici causa adequata solus.

Tertio: potest evenire, quod ad duplicem finem aliquis remaneat ad aliquam operationem, ita ut
unusquisque finis, et aliter per accidens deficiente et se solo sufficiens ad effectum ad aliam operationem;
sed tunc causa duplex finis et causa adequata eiusdem numero effectus, neque motus ad op-
erandum: ita.

Ad primum dico unam materiam in altera adequate generatam remanere cum illa
per modum unius subiecti, tunc unam partem actionem subiectam sibi eadem forma: non autem ipse
loquitur de causa quare una quod propria ad idem causam remanere ad effectum = ad
per modum causam formam subiecti, nunquam et locum in materia ad res ipse eadem numero
actualiter cum una forma cum una forma et et ad aliam dicitur, consequenter effectus eadem solus idem nu-
mero necesse. requiritur constat ad unum, quare finis ut adequate moueat debet esse complementum ap-
petitus, ita quod alia appetibile tunc remanere ut media ad finem completum desideratum; at requiritur eadem
ne sic adequate appetitus, aliter finis simul adequate mouens; aliter nullus finis adequate moue-
at, cum reliquerit locum motum aliter: ergo. = Tertium est ratio quare quod causa ergo non
adequate debet subiecti tunc dependens effectus, hoc autem quod habere non potest cum eo quod idem effectum
propter aliam simul dependens ab altera causa ut patet

Dico, aliud esse unam quod tunc
causa non producat totum effectum, et aliud esse effectum non producat totaliter; igitur non debet re-
putari in eodem quod una quod eodem causis totum effectum producat, licet in eodem non tunc
amde illy producat totaliter, quia tunc nulla requiritur contradictio ut videtur in causam
tunc eadem naturam humanam terminatam per subiectum deinde habere subiectum determinatum
tunc eius terminabile dicitur, licet non totaliter, ergo tunc potest ulterius terminari per sub-
iectum vel per ipse dicitur

Respondeo doctorem in quod replica ipse cum tunc quare non potest; et tunc
non corripitur causa et adequate effectus, non tunc totum et totaliter producat, quia causa adequate

illud est quod omnino excludit effectum ^{totum} dependens, ut autem hoc causa conueniens necesse est
quod faciat ut effectus quilibet aliter excludat dependens, ac proinde necesse est quod effectus nec de-
pendeat ab ea tota, sed totaliter.

Ratio haec inuenitur manifeste, quia si causa A & causa
B effectum eundem producant totum & totaliter, tunc causa magis est producibilis effectus quae producat
in antiqua et illa causa; at tunc causa nulla adequat dependens effectus cum dependens aliud
non sit quae eius producibilis: ergo ut causa sit adequata effectus necesse est illi debet producere
totum sed & totaliter. manifestum est, quia nulla eorum causa est effectus totaliter productus; cum
ergo effectus sit totum & totaliter dependens, effectus quod nulla eorum causa est sola adequata,
nec effectus adequata subiectum illi illud; ac proinde de his non habet ut principales causas:
nec probatio inuenitur in contrarium, quia ut dicitur est, potentia aduina, substantia deus non operantur
totum & totaliter ex parte seminabilis essentia humana.

Arguetur 2°: potest dici
luminositas ut quilibet applicari spatio tunc capaci illuminationis ut dicitur; at tunc causa effec-
tus illuminandi illi spatio procederet simul aduina causa, cum unum quod quod lumine-
si illi effectus illuminationis ut dicitur tribueret remotam causam necessariam: ergo = necesse est po-
test quod illa causa operaretur partialiter, quia hoc est causa illi ubi igitur dependens multo magis
effluxu; nulla enim causa dependens aut adueniens potest alterius coexistere nisi sit robustior
et preuolens adueniens.

Respondeo quod in casu posito illud luminositas ut quae pro se inuenitur ad-
ueniens in fluxu effectus per regulam praecedentem; atque hoc non necessarium ab actione unius
causae talis, sed ab ipso spatio cuius capacitas diminuita praefecti fluxu uniusque causae
limitaret, ac proinde diminuta procederet illa causa ob capacitatem praefectam, ordinem enim naturae
reperitur quod actio praefecti applicata nisi in eis adueniens debet & proportionata Capacitatem

Arguetur ultimo: potest plures sacerdotes simul coexistere praefectos Verba eiusdem Or-
tis consecrata; sed tunc causa in quibus illorum est adequata causa eiusdem numero consecrationis:
ergo non repugnat quod effectus illi numero procedat a diversis causis operantibus si-
mul & adequata = dico uerum esse numerum esse quilibet consecrationis esse causas distinctas

171

Utrum tam utroque tunc debet habere minimum quod per se conuenit tunc tunc illis distinctis sed et
de numero tunc debet habere actionem agentis participalem, quod debet habere effectus tunc

De Causa Finali.

Hoc genus causa unius cuius notus est, cum tunc agens, rationale saltem, operetur propter finem.
in eam eius esse explicatur: finis est cuius gratia aliquid fit. finis dividitur in
ipsum quod ipsum quo, et ipsum cui. primus est res tunc et accipitur ut de eius respectu. Dia-
tonis et deati, et finis iste dicitur finis cuius gratia. finis autem quo est igitur actus quo ac-
quiritur finis quod, ut ipsa ratio dei quae est actus aequandi deo, uel tunc potest
amare quae solet esse actus aequandi sanitati ipso. finis iste dicitur formalis, ille uero
obiectus = finis deus. Cui est ipsa persona seu subiectus tunc comodus sed finis
tunc.

Hic igitur supponitur, quod tunc quid dicitur finis esse uere causa tunc, ex eo quod cau-
sa dicitur tunc esse quod effectus ab ea realiter pedit; at omnis effectus ordinatus et rationa-
liter productus pedit realiter a fine. ergo. maius est per se nota. in parte: effectus ordinatus
et rationaliter productus ab agente mediante electione medioz ad eius contumeliam; at electio
medioz a fine ipse contumeliosus realiter pedit a fine intentionali existeret. ex amon contumeliosus
quia bonum subest intentionali, seu appetitui uere uoluntatis exercit ad contumeliam in
ipso subiecto phisico et naturali.

Ne contra fiat si dicatur finis uolens tunc intentionali
tunc realiter existens, ac pro tunc ipse realiter Causa quia sicut existens est conditio ad
causandum, sic existens realiter debet esse conditio ad realiter causandum = tunc igitur facit quia tunc
omnis realiter existens phisicus, sed tunc oppositum cum chimera; ultra quod realiter causa
finalis addit oppositum cum potentia obiectiva, et hanc realiter tunc operatur res per produc-
tionem seu phisicam existens.

Disp. unica per quod finis formaliter Causat
tan in actu primo; quam in actu secundo.

Ceterum tunc est finis tunc sub ratione bonitatis ex parte Causalitatis tunc appetitu, tunc
tunc tunc potest tunc tunc quod tunc tunc bonum uel tunc, uel saltem appetitui ut tunc.

unde bonitas finis regem exigit existere apprehensione ut Causet, ergo deducitur apud
 hancque esse idem conditionem & expectabilem ad causalitatem finis: dicitur enim istud idem subtile re-
 suerit ad investigandum quomodo sit Causa finalis actus Voluntatis apprehensio sui objecti, vel
 alij finis, ergo Voluntas mouetur ad prosequendum sui objecti & signate tractat, quod ex cetero
 re et tractat.

C onclusio Prima.

Dicitur ergo primum quod in se est Causa tractat per sui bonitatem ut ex cetero, in
 apprehensione, ad quod adeo apud hanc non est ratio soluta causalitatis. et probi: illud constituitur in
 ratione Causa quod est ratio ut finis diligitur; at ratio ut finis diligitur non est apprehensio, sed
 bonitas apprehensio: ergo. maius est per se nota. minus probi: ratio ut finis diligitur illa est
 quae additur diligente pro motu dilectionis; sed sic est bonitas obiecti apprehensio, et
 non apprehensio: ergo. minus constat quia diligitur iterum gatur demonstratio redditur pro ratione illud
 in quo comode et convenienter expectatur: et ulterius quia agere mouetur ad eo quod proprie se
 tractat; fine autem non tractat apprehensione, sed tamen bonitatis eius ex cetero consideratione gau-
 det quia est apprehensio.

Dicitur ergo quia voluntas dilectio tamen moueri potest ab eo quod est in rati-
 one Voluntatis ut dicitur ad eam ab inaequitate intellectus; sed apud hanc non est inaequitas Voluntatis
 ut ad eam dicitur ab inaequitate intellectus, uenientem bonitas obiecti: ergo inaequitas est ratio soluta
 pro quo finis constituitur causa tractat.

Oponitur 1°. Bonitas finis tamen moueri potest secun-
 dum quod est aequabilis a Voluntate; at ab ista tamen est aequabilis secundo existens principium, necesse
 secundo existens intentionalis: ergo. maius videtur certum. minus probi: tamen est aequabilis
 a Voluntate, secundo quod est cogitatio et unum; at Bonitas obiecti tamen est cogitatio et unum
 Voluntatis, secundo existens principium necesse intentionalis: ergo.

Contra maius dicitur minus: secundo
 existens principium possibile, seu probabile iuxta hoc minus: secundo existens principium possibile, iuxta quod
 possibile acceptum negatum. ad pro dicitur maius: secundo quod Voluntatis est cogitatio et unum pro statu ap-
 prehensio contra maius pro statu finis; et in applicata destinatione ad minus negat contra; et est ratio

Erat ratio quare voluntas dicitur in affectionibus laborare circa illud obiectum potestent
alioquin obiecto moueri ad melius, ad deterius, et ad finem, quatenus adq. mo
bonitas mouet ipe ipe dicitur in modo

Respon. loquimur de Voluntate appetente et
aduc. in potestate bonitatis obiecti. comodo ergo ita cauere potest secundum phisicam et rationem
possibilem iustis si nec explicat cum Voluntate appetente: igitur Voluntas pro statu dei dicitur
cauet bonitate que de se dicitur, ad q. priuata pro hoc statu de illa, sollicita est erga e q.
tamen cogitans sibi dicitur: ita ergo cogitans dicitur Voluntas pro statu appetente et
respicit bonitatem tamen que possibilem dicitur optinenda: et hoc scilicet bonitatem
appetente tamen habet eandem phisicam priuata, unde utilitas bonitatis phisica et possibilem
optinenda existens tamen est per ordinem ad Voluntas pro statu finem seu potestent

Conclusio Secunda.

Dicitur et 2° causalitatis finis sensus tactus consistere in motione bonitatis obiecti
be inclinatis et repellentis Voluntas ad meliorem et mediorem quibus finis phisica coneguitur.
hac coel est conformis precedenti, et probat ex dicto qd de potestate ait: finis aut, in cau
lat in se secundum q. mouet efficiens ad agendum. et quibus sic. Voluntas est causa efficiens
actus adque mouetur a fine: ergo causalitatis finis est mouere Voluntas ad efficiendum actus,
et finis tamen mouet quatenus inclinatur et repellit Voluntas ad electionem mediorem quibus
finis coneguitur: ergo

Respon. ille est causalitatis cuiuslibet causa media que iac
tuel effectus causat; at finis tactus causat per motionem bonitatis obiecti et repellentis et
inclinatis Voluntas: ergo. min. est manifeste in genere causa. min. probat: per illud tactus
finis inclinatur et repellit Voluntas q. est exercitum virtutis impulsibile, inclinabile et reuacch
ta tactus; sed virtus impulsibile inclinabile reuacchabile Voluntas tactus ad se respicitur
et finis bonitatis obiecti et existens in apprehensione: ergo. min. igitur esse poterat difficultas
coel. et exprima coel; tu, quia de Voluntas dicitur, et dicitur exercitum bonitatis finem, ad q.
ad se recipit impulsu obiecti attracti illi per suam bonitatem tamen pro hoc tactus naturaliter ad
exercitum amouit

Dicitur: potest et causa et causalitate, effectus consistens et necessari

at postea motione bonitatis finis inponitur necessario effectus, nempe actus dilectionis, cuius adne-
 state motione Voluntas in potentia libere: exg. dicitur et motio bonitatis obiecti recte non esse causa
 libertatis finis = respondet motio ad attractionem bonitatis finis dupliciter esse effectus, aliter necessarium et
 aliter liberum: ille conuenit tunc in ipso ab bonitate finis, Voluntas tunc conuenitur motu et incli-
 nate, et iste effectus necessario ponitur postea causa et casualitas finis. aliter effectus est actus Volu-
 ntatis cuius positio tunc est tunc libertate, atque effectus iste non est primus casualitas finis, sed
 secundus, adf. ab eo ad primus conuenitur libere

Respondetur: Voluntas et motus non est effectus
 immediatus causalitatis finis: exg. nulla est saluti. proba aut: Voluntas et motus est effectus di-
 rectus; at finis non est directus, cum causet mortuo modo: exg. = prout et eadem motus: motio
 voluntatis aliqua debet assignari causa efficiens: exg. Voluntas et motus non est effectus causa
 finalis, aliter finis foret simul causa efficiens et finalis.

Negans. ad prob. conuenitur maius dicitur
 motus: non est directus operatio etiam in parte neg. motus. solutio et in parte conuenitur finis
 est in parte ut operatio directus quatenus aliter est exercet erga potentiam directam quae mouet, ut
 per ipse in motu conuenitur finis exequatur = ad prob. dicitur motio voluntatis nullus
 respiciat causam efficiens directam, sed tunc indirectam; haec est ipsa causa efficiens bonitatis fi-
 nis cum conuenitur debetur efficiens motio voluntatis in bonitatis illegitima attrahit
 hi.

Dicitur 1° potest actus voluntatis prout ordine precedere seipsum prout a voluntate: exg. actus
 dilectionis potest esse casualitas finis. oportet de huius casualitatis non est motus in voluntate, sed ipsa
 directio seu amor finis. patet aut, non est in ordine executionis prout in actus voluntatis efficitur
 ab ipse, ordine tamen intentionis prout est ipse motus actus ut motus a voluntate finis; potest ergo
 bonitas finis causare dilectionem et sic dilectio est casualitas finis

Deinde: non repugnat
 quod eadem actus prout ab ipse sit huius casualitas, et prout ipse sit casualitas prout, ac prout de
 quod si tempore praeceat seipsum tunc: exg. simuliter non repugnat id ipsum in dilectione prout a voluntate,
 et prout a voluntate finis = demum: nulla est repugnancia tunc quod idem actus voluntatis sit casualitas
 voluntatis et simul casualitas finis; ut patet tunc probabili de quibus unum ab ipse, et quia
 eadem unum prout teneat ex parte forme est informatio, et ex parte casualitatis; et simul eadem

uno prout referet ex parte materiae est receptio seu Causa materiae potest esse ipse actus
Voluntatis esse Causa materiae eius prout effectus ab ipse, et simul esse Causa materiae finis prout huius
bonitas movet et impellit quibus actus voluntatis

Dicitur autem potest precedere recipi ut effectus qui
est mediatus cum est autem ut effectus quo est Causa materiae negans autem. Et est ratio, quia quibus dilectio prout ipse
in ipse actus voluntatis quo recipi prout a Voluntate, prout huius est effectus ordinis voluntatis Voluntatis esse
motus ipse quo Voluntatis diligere finis; propter quod dilectio ipse actus est effectus qui est mediatus Voluntatis
obicitur movet; effectus autem quo est mediatus ad ipse habet per modum Causa materiae est ipse motus pro
ut actus ipse, prout ipse receptio est Voluntate.

Ad de duo actus nunquam esse effectus qui est Causa
hij, sed ipse ordinem minus Causa materiae ipse actus ipse prout; dilectio autem prout referet ex parte
finis est eius effectus qui est mediatus Causa materiae amotione actus proveniunt a fine, et de voluntate Volu-
tatis: ipse nunquam adest locum ut dilectio effectus a Voluntate ut Causa materiae finis = in aliter applicanda est de ipse
actus ad de unione ipse ordinem minus Causa materiae ipse materiae ipse forma.

Tertio dicitur:

Causa materiae finis est ipse prout huius Causa de actus ad ipse, a finitatem huius de actus ad de per actus Volu-
tatis: est ipse est Causa materiae finis. propter huius: prout huius finis de Causa materiae ad de prout eius bonitas
huius de amabili et appetibile et appetitum et amatum; at ad amatum et appetitum huius huius prout per actus Volu-
tatis, cum amare et appetere ut eius exercitum, et in aliter potest esse: est.

Cum autem in neg minus ad prob

neg minus; et ratio, quia amorem huius ad denominationem exercitum amati et appetitum, finis est
Causa materiae actus. pro quo huius est voluntatis esse amabile et appetibile exercitum et rationem; amabi-
litatis exercitum est exercitum et Causa materiae actus amoni et appetitum parat actus a Voluntate exercitum
natus: huius que denominat exercitum amati et appetitum; et hoc est Causa materiae Voluntatis exercitum
effectus qui est mediatus appetitum et amabilem exercitum finis eius Causa materiae exercitum
prout voluntatis et attractione et exercitum Voluntatis quo finis Causa materiae prout huius bonitas exercitum
attractionem et aliter huius: ipse exercitum aliter huius et amabilem finis, seu quod ipse est exercitum amabi-
litatis bonitas exercitum est pro actus et exercitum attractionem, aliter huius, seu motus ipse prout precedere et
Voluntate ipse exercitum amati exercitum quo exercitum denominationem amati

Dicitur ultimo: sicut tunc coepit habere ad se obiectum intelligibile, ita voluntati coepit habere
seu semel ab obiecto amabile; sed tunc tunc habet ad se obiectum cognoscibile per actum intelligibile: cuius
voluntas tunc potest semel seu habere ab obiecto amabile per actum amabile

Dicitur: causalitas

obiectum intelligibile non procedit omnino actus tunc, ab hoc enim incipit exercitium causalitatis obiecti cog-
noscibilis: cuius causalitas obiecti amabile precedere non debet omnino actus voluntati, ad hoc adeo ab-
soluta incipere debet exercitium causalitatis obiecti amabile.

Consequenter dicitur: per actum in-
tellectum scilicet operante obiectum quod dependet a maiestate et dependet elevat ad actum intelligibile,
tunc enim: per actum intelligibile formalitatem negantem, et tunc est quod tunc tunc habet ad se cognoscibile,
hoc exercet sui causalitatem consistens tunc quod tunc ipse tunc representatio potentia intellectus,
et hanc tunc dicitur causalitatem obiecti ab dubio procedit causalitatem tunc proprietatem, neque obiectum
cognitionem; nec propriea neg opus cognoscendi tunc incipere ab tunc operatione, sed hoc ideo est
quia per illum actum obiectum consistens intelligibile tractat, seu tunc tunc, ex quod secundas ut post cog-
nitionem seu causalitatem proprie tunc circa illud elicitur

Ecce enim tunc voluntate, quod est
ab obiecto feratur tunc ad tunc in illo bonitatem sua natura spirituali proportionat ut pote quod de-
pendat amabile per tunc quod illud tunc tunc proponit amabile: nihil enim tunc quod exercitium am-
abile incipit tunc operante voluntate, sicut ecce enim tunc exercitium intelligibile: hoc unum
tunc apparet, si considerat reflexe differentiam naturae intellectus per voluntate, quia tunc ideo in-
hat exercitium quia obiectum intelligibile habet ad se; cuius voluntas non cadat se obiectum amabile, quia
tunc et tunc dialecta ab bonitate amabile; ideo est quod ab tunc debet incipere exercitium amabile eadem ra-
tione quia ab tunc incipit exercitium intelligibile. et per hoc patet ad alia.

De Causis per accidens.

Quid sit Fortuna, Cassius, et Fatum.

Videtur actus de Causis per accidens: nunc autem Celestis dicitur esse in bonis Causis
per se non factis ab effectibus, sed accidentaliter se habent ad illos. tunc enim est primo a signatur fortine
quod Augustinus dicitur ut de q. circa q. in Iulianus, dicitur: nullus enim habet in se parte-
tis; et tunc facimus fortuna. De q. Calo q. locamus: tunc enim est Augustinus accitex tunc
dicitur lib. 2 de Civitate Dei, Cap. decimo octavo: quomodo de ea de fortuna, id est quod bonum est

Reliquia mala?

Est enim forma in ostenditur a Chalcidius: et causa effectus in
natura accidentalis rationali ad demeritum. Differentia ergo forma ab alijs causis accide-
ntibus stat in illa particulari ratione quia forma solum respectu rationalium dicitur esse propria: et
ab effectibus effectus solum respectu in pollentem ratione a causa dicitur provenire in apta

Causa deficiente sic: est causa effectus ad demeritum in electione agentis. Differentia ergo causa
a forma causantibus effectus in electione consistit in eo quod forma presupponit intentionem agentis
in eodem vel altero effectus ab eo quod contingit fortuito, vel illymet consequitur: Causa vero ef-
fectus optinet nulla pro uita intentione optinetur = sed aduentibus ut nihil euenit sic a causa
le necessitate respectu Dei, sed tamen respectu nostri, cum omnia euenia habeat infalibily et tunc
non consequitur cum divina providentia omnia in se, et proprie dicitur minatio finis vel operante
vel per modum

Naturae denique facti sic declarat D. Tho. 2^a 2^a q. 106 a 6 ad 4: factus est
ordinatio causarum secundum ad effectus divinitus premitio: sed ordinatio ista factus dicitur inest
accipienda actus, quia prout sic est ipse divina providentia omnia ordinat et regit; sed est
accipienda ratio pro effectus delectio a divina providentia in istis causis sicut ubi ordi-
natio; unde in infalibily ordo ratio causarum secundum per ordinem ad suos effectus causantibus
est proprie factus

Nec contra hoc est quod dicitur in doctina factus negare dicitur factus esse qui dicitur esse
factus: in quibus effectus existens factus, quia dicitur sicut alij dicitur factus respicit illud nape de quo
Tertius aerebat in dicitur necessitate in Causis, aerebat enim omnia omnia sub ista facto necessitate fa-
ctus, unde libertas volebat a Causis secundis ut constat ex Obidio de huiusmodi sic: in hoc factus dicitur
nulla valet. et tunc ex Luciano aere: precepti agit omnia factus. huiusmodi istos pro clamabat
et cum illis sen lib de corollatione sic: mutare factus in primum stat enim dicitur et in corollatione.

Modus ergo iste complicandi factus respicit ad D, et tunc ab ad huiusmodi prout assignantibus
factus in ordine causarum secundum ad suos effectus delectio illius a divina providentia nulli pro-
hoc dicitur necessitate corollationibus, sed reliquere prout effectus tunc libertate: quomodo
autem hac libertas in Causis secundis corollationibus cum divina providentia illas in variabilibus regere

non est materia Philosophica, sed theologica acriter difficilime discussa tractatu de predicatione -
homo.

LIBER III PHISICORVM.

Methodus Philosophici tractatus inquit sumit motu excoꝝ et prima præcipua affectio
naturæ et ut ex eius definitione constat. pot agit de actione et passione: sed quia motus per continuationem
mouendi per se actus, et mouibile in suis motibus potest se considerari in finibus, ideo de eodem, et in
definitione, agere tractab. de motu, actione, passione, et de infinito.

M Disp. I. Quid sit Motus, et quibus eius ratio combeniat.

Motus potest accipi per quatuor operationes et quæ eterna et emanante, et verus ille latissimus est, cui
Philosophia obiecta tantum non motus sensibilis et corporalis, ad mutationem sublimem subiecto: motus
igitur ille definitur a Philosopho ex dicto præ hoc quod sit actus eius potentia prout est potentia: pro cuius
definitione reliqua est notanda quod mouibile potest tripliciter haberi considerari.

In primo statu, quod mouibile præcedit motu, quo in se habet per motu potentia pura ad illud, ut in aqua naturali que quæ
incipit calefaci = in secundo statu consideratur mouibile quod actus operari per motu, sed in id ad motu
perfecte accipit, et status ille mouibile est medium quatenus partem habet de potentia, et partem de actu;
sic contingit in aqua dupliciter calefaci seu est actualiter recipi gradus Caloris, potest nihil omnino
recipere alio et alio modo: et motu in isto statu agimus tripliciter utpote obiecto quia motu
prout sic est obiecto definitionis superioris.

In secundo statu consideratur mouibile quod consequitur motu
motus seu perfecte accipit ad motu ad quæ; ut in exemplo affertur aqua, ista accipit ad motu perfecte gra-
dus Caloris in alia non ad motu in ista ratione, istos enim sensibus dicitur de aqua esse perfecte Calidus
seu in Caloris = huiusmodi tractamus, quæ sunt quibus combeniat ratio motus iuxta sensibus eius
operationem, nempe quatenus partem habet de potentia et partem de actu.

Sed de resolutione notanda
est motu multipliciter accipi, et scilicet pro motu successivo et non perfecte mouibile in ista
ita habet se habet essentialiter constituto per prius et posterior ut suo loco expresso dicemus,
et, pro quavis motu sine successivo sine istatione, sine naturalis sit ut generatio et corruptio

ibe tēnōnālis ut tēlectō, uel dēzēdēs amāxiā ut tēnobis, uel tēdēdēs ab illa ut tē
bugelis. tūde cūca pēfatos dīfēxiāns motū nē tē

Conclusio Prima.

Motus tēnōnālis ut generatio et corruptio uere optinet actōnē motus. et probat: motus
proprietatis est actus tēnōnālis prout tēnōnālis; sed generatio et corruptio tūt actus tēnōnālis
tēnōnālis prout tēnōnālis: eaz. min. probat: actus pēfēxiāns subiectū motūle q' aliaū dēzēdēs mo-
uile et pōtēnāle ad pēfēxiōnē actū tūt actus tēnōnālis prout tēnōnālis; sed ita tēhābēt gene-
ratio et corruptio: eaz. min. probat: generatio et corruptio tēfēxiā tūt actus motūlis subiecti
motūlis scilicet materia; sed dēzēdēs motūle cū pōtēnā ad actū pēfēxiōnē, scilicet ad factū eī forme
quae generatio, et ad factū eī corruptiois et cōpūlūsiōnē pēfēxiōnē: eaz. — hēc ratio
uincit fūndamētū epōdōxiā cōmū dōctē pūmū tēlōgīfōmū generatiōnē quae eī dēzēdēs; ad q'
tūtūm pūmū tēlōgīfōmū cōllūpū quae eī cōllūpū.

Sed dicit: tēfēxiā generatiōnē matēriā
nō est pōtēnā ad actū: eaz actus generatiōnē nō dēzēdēs matēriā q' pōtēnāle ad actū pēfēxiōnē: a pō-
tēfēxiā generatiōnē nō est motus dēfīnītus tēfēxiā. probat an. tēfēxiā generatiōnē pēfēxiā
cōmū forme quae generatiōnē: eaz nō dēzēdēs matēriā pōtēnā ad factū. an. est actū, forma
eī cōmū tūtū. cōd est lēgītīma. aliaū dēzēdēs tūtū forma et eī cōmū quae est cōmū
dēzēdēs.

Respondeo matēriā tēfēxiā generatiōnē eī tēfēxiā tēfēxiā; tēfēxiā quīdē, quīa eī
fēxiā ut actū; tēfēxiā, quīa et si tēfēxiā nō tēfēxiā ut matēriā pēfēxiā eī tēfēxiā forma hōctēxiā est
uere pōtēnā, nō tam pēfēxiā et pēfēxiā ad motū cōmū pēfēxiā, quīa tēfēxiā generatiōnē nō dēzēdēs
tēfēxiā factū eī cōpūlūsiōnē pēfēxiā, sed tēfēxiā cōpūlūsiōnē pōtēnāle tēfēxiā; eaz
forme tēfēxiā, et tūtū forma tēfēxiā nō dēzēdēs pēfēxiā pēfēxiā ad tēfēxiā pēfēxiā
gēnē et cōpūlūsiōnē, tēfēxiā est q' actus generatiōnē et cōllūpūsiōnē tūtū motus uere talis actūle motūle
et tūtū illud dēzēdēs pōtēnāle ad actū pēfēxiōnē.

Conclusio Secunda.

De motu tēnōnāle ut tēlectōnē eī optinet actōnē motus. et probat: tēlectō, tēfēxiā q'

de de Volitione, potest intelligi secūdy cōceptu actionis solvere, & secūdy cōceptu qualitatē; sed ipse
 mo rem est actu relatiōē: itē pōtētia ad ipse intellectū subiectū qualitatē: ergo intellectū licet et
 Volitōe esse opōtēt rationis motus. Et ut ratio quā ē Intellectio (licet et Volitio) pōtēt intelligi in cō-
 ceptu ab egressu ab ipse quā cōceptu ē et qualitatē perfectiōis pōtēt; ergo subiectū cōceptu est
 actu pōtētia intellectū quā relatiōē pōtēt no pōtētia ad ipse intellectū subiectū perfectiō-
 nis et qualificatiōis opōtēt ad ipse Intellectio subiectū in ipse igno sequit: ergo Intellectio
 subiectū ab ipse ut solvere actu esse est motus

Dicit: Intellectio ultimo perfectiō itē
 Intellectio Intellectio: ergo nō relatiōē illū pōtētia ad ultimum perfectiōis = respectu rationis uterque
 de Intellectio subiectū qualitatē et Intellectio, in caso de illa subiectū ab egressu pōtēt.

Dicit ultimo: iuxta hanc doctrinā huius creatio opōtēt rationis motus defini pōtēt, tūnt
 actu pōtētia creatio quā secūdy cōceptu ab egressu ad ipse est perfectiōis pōtēt ipse subiectū
 creatio et opōtēt itē creatio = respectu actū perfectiōis pōtēt igno tūnt habere locū
 et motū quā tūnt realia subiectū (eu realiter parte) habet ad sua motus quā ipse
 additōes perfectiōes motū; hoc autē cōtētia pōtēt actu creatio respectu pōtētia creatio,
 tūnt autē illū tūnt cōceptū perfectiōis ab ipse cōceptū tūnt perfectiōis =
 respectu creatio tūnt pōtēt actu tūnt pōtētia, tūnt ut actu tūnt ex nihilo, creatio tūnt
 ut cōceptū pōtēt, tūnt tūnt subiectū q̄ cōtētia pōtēt pōtētia ad perfectiōis.

Disputatio II quanam distinctio est assignanda inter Motum, Actionem, et Passionem.

Supponimus nos pōtēt solum loqui de actione conata cōmotu, ac pōtēt cōceptu huius. Deinde
 ad cōceptu ut rationis solvere actionis cōtētia cōceptu ab ipse egressu ab ipse, et rationis solvere
 passionis cōceptu in et receptionis tūnt subiectū, et deinde motu solvere cōtētia et illo actu quā
 nō perfectiō subiectū ut illud ordinet ad ultimum perfectiōis, ut ipse supra opōtēt.

In ipse sūt motus actionis et passionis et ipse realiter cōmotu, distinctio illa realiter
 tūnt. sed hoc tūnt est motu pōtēt, et ut iudicio pōtēt aut nihil probabili, ut pōtēt quā ipse

In re obiecti potest dari creatio q' benedictissimi continet in se habile regem mixtum in ma-
 nis = 2^a docet actionem distinguere realiter operatione et motu, nulli temp' distinctione mixtationis cog-
 noiscit' operationem et motu = 3^a tot' solum adstant' itea actionem passionem et motu distinctionem formalem
 in obiecti abentia, sed distinctionem motus per modum abentia ab actione operatione regem ab eius modis:
 sed quia hec distinctio ut per modum abentia operationem mixtum videtur quo in esse inchoat' q'
 amobu' in metaphisica opposito refutata dy de proprietatibus eius agimus = . post hac s' et citata
 aliqui in proprietatibus h'ois ut de auro, de aere, et mag' de aere et homo = ultima temp'
 s' et temp' recognoscit' itea actionem passionem et motu distinctionem formalem rationis, q' d' real' et obiect' q'
 distinctionem negat, pro qua s'

Nostra Conclusio.

Impassionem passionem et motu nulla excedit realiter distinctio, ad q' alio temp' differunt ratione. post hoc ex
 h'ig' ill' to mater' d' n'itate: unu' motu' secundu' substantiam tractus utriusq', sed differunt ratione, est
 in actu motus ut aqua, et motus ut ignis. ex quibus sic: actus motus ut aqua est actus, et
 actus motus ut ignis est passio; sed unus motus ut actus utriusq' secundu' substantiam: ex motu motu
 figurata realiter ab actione operatione: actus motus ex q' statu' distinctio formalem per rationem

Post ex v'is' operatione: eadem estate reperitur ratio formali motus actionis operationis: ex q' d'is-
 tinctio realiter estate. proinde aut: eadem estate dicit' operationem ab actione receptionem in ipso, et ha-
 utriusq' per q' d'is- de actu imperfecto imperfecto; idcirco est ratio formali actionis, receptione
 formali passionis, et dem' p'actum de actu imperfecto ad perfectum ut ratio formali motus: ex q' eadem estate repe-
 ritur actus passio et motus secundu' rationem formalem unius cuiusq' modo sic; at que inchoat' temp' dis-
 tinctio formalem per rationem, seu beneficiu' inus ab q' d'is- obiectu' per ordinem adiectum, ut q' uberrime exp'it
 est amobu' imp' operationem distinctionem formalem conatum sui: ex.

Confirmatio or' ill' cap' de ver' predicant'.

hi sic dicit: dicit' q' aqua calefacit ad ignem, et itea est aliquis calor causatus a calore ignis, quia
 hoc quatu' ad unu' sic consideratur ut forma que qualitas est id' specie' qualitatis; secundu' aut' q' est fluxus
 que scilicet mag' et mag' participat in aqua, dicitur motus; secundu' aut' q' denominat' ignis cale-
 facit dicitur actus. in quomodo una eadem estate secundu' q' ut in via ad itatu' perfectu' red' d' ignis
 calefacit, est motus; secundu' uero q' denominat' ignis calefacit, seu ex q' d'is- ab ill' operatione ab actione

est actio; idemq; ignoty ille motus caloris est qualitas in aqua caliditate ignis et parvo.
mihil clarius pro nobis est, ad hoc adco pro distinctione forli rationis in unum comparatione actiois
motus et passionis.

Soluntur Argumenta.

Arguitur: ea que pertinet ad diversa predicamenta non potest in dicto qui nec
liber; sed actio et passio pertinet ad diversa predicamenta, motus vero ad nullum determinatum
ty itaq; non est nota doctrina, que dicitur quibus realiter relationis alio predicamento.
non est nota cum actio consistat in eodem modo et in respectu passionis.

Deinde: si actio
identificat passionem et in duplici linea adequate distincta; at hoc repugnat: ergo. non potest
quod linea agendi adequate distincta est ab una parte dicti subiecti. minor pro: ideo substantia
non identificat principium proximum operationis, quia aliter esset substantia in duplici linea adequate
distincta neque esset in operando: immo uterq; ideo substantia non identificat relationem predicamen-
talium, quia aliter foret in unum et linea absoluta et relata adequate distincta: eaq; absurda.

Ad arguitur neg mai, non ut consistat actio diversis predicamentis a passione sufficit qd disti-
guantur forliet per ity, sicut beneficii eiusdem distinctionis, plurimum tunc nobis ad utilitates
identificat relationem cum substantia fundate, quibus aliter substantia et relatio consistunt diversa pre-
dicamenta: immo uterq; etiam apud adde, ut est in concursu motus in dicto qui realiter a passione,
quibus ite consistunt in parte predicamentis, nullus vero motus quibus realiter ad predica-
mentis in unum: igitur ad consistenda diversa predicamenta non est necessaria distinctio realis ite con-
sistentie, qd ista non consistunt per se reale principia, sed per metaphysicam et forli ut evenit
itae actiois et passionis

Secundum eiusdem hinc itate potest contra identificantes relationem cum sub-
stantia fundate. nos tamen respondemus substantiam non potest identificare relationem, in precise quia foret
in duplici linea adequate distincta, sed quia foret in duplici linea inmediate diversa cum substantia
pertinet ad genus eius diversis inmediate a relatione que inmediate consistat sub genere accide-
ntis qd eodivisione inmediate et generalia eius contra substantiam sunt inmediate opposita, vel opposita
oppositum maiori neque generalia linea substantia et relationis. id est qd eiusdem hinc dicitur et de

substantia n̄ potest proprie eadē rationē identificare accidētē ī media imēdiā operatiōny =
 eōdem sibi eēt actō res p̄ se ratiōny quia n̄ sūt līnē oppositā p̄ se hētēt q̄ ad dīversū
 genus, sed sūt sub eodē genere accidētū: n̄ eēt eorū oppositō cōtrictō, dīversū līnē
 eōdem q̄, sed h̄nt ut oppositō supra ex unius cuius q̄ ratiōne solū ē methaphisica p̄ se
 quō hētēt eō reali identitate ut p̄ se hētēt eō p̄ se uniuscuiq̄ obij, p̄ se hētēt

Aquas 2° de sepa-

ratiōne reali eō coligitur ex natura reali dīctō; sed actō realiter separata a ratiōne: eorū
 min p̄ se: actō p̄ se illo tūc quo eorū ab agēte n̄ est ī p̄ se: eorū p̄ se ratiō. et īmūltas
 ratiō ut denominat p̄ se n̄ est actō: eorū realiter separata = h̄c ratiō om̄nō n̄ hēt p̄ se
 hēt, quia ut late docuimus de educatione formarū, eadē met actō ut ratiō ex parte agētis
 ut actō, ut neco ex parte materiae est ratiō, ut dicitur ex parte forme est ī forma; ad h̄c
 sufficit q̄ eorū eēt dīversū ī modo cōparatiō, n̄ ī līnē albo ut denominatō īmūltitudinis, et dī
 īmūltitudinis p̄ se eōdem albedinis p̄ se solū q̄ dīversū ī modo cōparatiō, n̄ p̄ se
 alby ad m̄ q̄: n̄ īmūltas ī actōne cuius eēt denominat p̄ se ut recepta, et agētis ut
 eorū ab illo; et p̄ se doctrīna recolite superiores auctoritates dīct.

Disp III. quodnam sit subiectum tam actionis quam passionis.

A resolutionē huius dīcti n̄ hēt p̄ se p̄ se, ita ignatae actōnis et passiōnis
 q̄ eorū eēt p̄ se et reale, quā methaphisicā et p̄ se = tūc dīctō actōnis n̄ ē tūc solū
 ī p̄ se et eorū p̄ se tūc actōnis ī nullo solū subiectū, sed a subiectōne p̄ se eorū
 p̄ se dīctō: nullū accidētē potest subiectū tāto, seu q̄ eorū, eēt tāto tāq̄ ī subiecto min̄ eorū
 eorū cōparatiō, et t̄ h̄c t̄ h̄c; at tūc p̄ se actōnis seu eius solū cōparatiō est ab eorū
 n̄ ab agēte: eorū actō n̄ hēt eorū p̄ se actōnis ī nullo solū subiectū, ad h̄c
 n̄ eorū cōparatiō ab p̄ se tāto ab īn, n̄ p̄ se a subiectōne.

Dico 2° actōny aequa-

re tāto ad h̄c eorū eorū ab et īn subiectū p̄ se; īmūltas q̄ eorū t̄ h̄c
 ratiōne. et p̄ se: actō h̄c t̄ h̄c (de qua unū p̄ se) dīctō ē ab īmanēt: eorū subiectū
 p̄ se. et eorū cōparatiō: dīctō actōny n̄ ē tūc ab īmanētibus h̄c eorū potest eorū ut p̄ se
 p̄ se h̄c eorū; et actō īmanēt subiectū tāto: eorū actō h̄c t̄ h̄c. min̄ cōparatiō t̄ h̄c
 h̄c dīctō ab om̄ n̄ p̄ se p̄ se p̄ se h̄c. min̄ cōparatiō h̄c t̄ h̄c q̄ de p̄ se, a n̄

et est in me licet ubi licet videtur

Sed prescribitur contra ex ipso quod est, a se ad se hanc
videtur: duplex est actio, una qua patitur in operibus materialibus sicut celebrare et iurare, et alia qua ma-
net in agere sicut intelligere ratione et velle quare hanc esse dicitur quod hanc non perfectio agens quod
mouet, sed ipsa motus; sic etiam actio est perfectio agens. equum sicut in: dicitur in actu actionis ita vero
quod in actu perfectio agens, patitur in motu vel pari; et quibus actio in se videtur perfectio: ead.

Ex quo legitima illatione patet motus et rationis est in se videtur ipso; in propter realem intentionem
eorum cum actione realiter ipso subiectata ut probatur est: in quibus actus omnia subiectata vero curius est
actus perfectio; et motus et ratio sunt actus et perfectiones obiecti moti respectu motus et rationis;
ex quibus est motus et rationis subiectum ipso

Sed dicitur: actio patitur perfectio agens: ex in sub-
iectata vero curius perfectio, agens est in se videtur eius. an propter: actio patitur perfectio eius cum com-
municat in effectus sicut primarius; et in se videtur agens: ex propter in: effectus sicut prima-
rius actionis est in se videtur agens ratione talis: ex effectus in se videtur primarius communicat agens.

Dist. an:
perfectio agens est in se videtur com-ans: sicut in se videtur negans ad prob. com-ans est in se videtur. Dist. in se videtur communicat
est in se videtur et per com-ans ab com-ans in se videtur in se videtur in se videtur. ad hunc prob. dist. in se videtur: effectus sicut
in se videtur actionis sicut in se videtur et in se videtur ab com-ans: effectus sicut in se videtur actionis sicut
in se videtur in se videtur com-ans ad eum in se videtur.

Consulto per motum actionis est perfectio
eius cum communicat in effectus, hoc enim potest per rationem negans; patet ex ipso quod hanc hanc hanc sub-
iectata in se videtur Domino quem in se videtur hanc hanc ad eum, quibus alius sicut ad eum in se videtur gra-
na hanc hanc primarius effectus. et in se videtur in anima rationali subiectata in se videtur, vel sicut in se videtur
in se videtur et in se videtur, quibus alius in se videtur in effectus sicut primarius; ita ex quo oportet per
actionis hanc hanc est ipso subiectata quibus in se videtur in effectus sicut primarius, quod in se videtur hanc hanc et subiect
in se videtur, sicut in se videtur in se videtur.

Actus communicat ad solutionem forma aliter ex ipso est, dicitur

Infinity autem categoricam et actualem dicitur modo accipitur ordinem definitionibus
necesse pro illo; que autem nobis magis placet pro eius nature recta cognitione, nempe essentialis tero-
re: Infinity est cuius nihil est extra. hanc definitionem plures rejiciunt, sed ut iudicio, imenito, quia in-
mensio vel cuius aliquis est extra, repugnat infinity actuali cum ipse accipitur aliquis numerum possibile:
id est duo de quolibet dicitur genere infinity; unde infinity hoc est tunc possibile: deest ergo infinity
actualem in aliquo genere nihil recipere extra, ac proinde omnes possibles partes actualiter habere,
ita quod si non possit addi aliqua pars illius generis est quod a tota divina omnipotentia, que nunquam saltem dicitur
possit percedere ad impossibile.

Eo si clare percipitur utriusque infinity differentia, scilicet possibile
est cuius partes essentialiter actu sunt finita, augere tamen possunt in se, actualem tamen est cuius partes essentialiter
actu infinite sunt, unde aliter additamentum in capax est, ut pote nulla pars est extra infinity

Vicariis est
que potest dupliciter esse rebus possibilitatis, aliquid in se, et ad se, aliquid; illa summa actum repugnans
que dicitur essentialis, scilicet a conceptione illorum ite. possibilitas autem essentialis consistit in nomi-
natione que possibile dicitur ad divina omnipotentia, que tamen essentialis habet ad producibilem

Propter quod actum in se producibilem, rebus est motus predicamentorum metaphysice scilicet essentialis con-
ceptio consistit tamen dicitur omnipotentia essentialis sine qua eorum in se producibilis nunquam reducitur
ad actum productionis, et ita consistit consistit essentialis rebus possibilitatis

Hec omnia sunt
propter rationem patet, quia hanc propositionem, ideo homo potest produci quia eius essentialis predi-
camentum consistit conceptione, esse essentialiter rebus ab essentiali: namque ista, ideo homo potest produci
quia in Deo est omnipotentia, que tamen esse rebus ab essentiali.

Dicitur est istud infinity posse
sunt materialiter et formaliter, et sic infinity equalia non sunt tamen sed equalia, unde infinity Cameli-
consistit infinity materialiter que infinity formaliter, sed maius ista tamen materialiter est; formaliter autem in-
mensio infinity pro se habet in possibile in materialiter, quo tamen omnia infinity equalia sunt.

Igitur
in hac multis difficultatibus consistit in ista materia possibilitatis infinity actualis, illi quod laborioso

et ubi dicitur, regulas huiusmodi rationibus per illas abstrahimus magis in metaphisica dicitur de
predicamento quatuor, iudicium per illas consistere dicitur omnipotentia, et per contrarium, spiritus dicitur
tibi producatum quodammodo derogari. = repugnantiam spiritus actualis seu categoriam a
communis habetur ab A.A. unde sit.

Nostra Conclusio.

Repugnat spiritus actualis seu categoriam huiusmodi in aliqua linea est de potentia Dei absoluta. Con-
traque dicitur: spiritus in aliquo genere vel creatura ab eis dicitur omnipotentia in illud genus;
sed repugnat creatura aliqua ab eis seu contra omnipotentia in alio genere, est de absoluta Dei
potentia: est. maius est contra, supponimus enim potentia possibilis in quoque genere est spiritus
minus proxi: repugnat creaturaque non actus minus potentia, est de absoluta Dei potentia;
sed actus minus potentia repugnat ab eis seu contra omnipotentia in alio genere: est.
minus est contra actus enim proxi Solus Deus est. minus proxi: actus minus potentia, nec ratio
per potentia limitatus est; sed actus limitatus repugnat ab eis omnipotentia in alio genere, seu spiritus
tudo ab eis in genere, est de absoluta potentia Dei: est.

Aliqua via dicitur dicitur: re-
pugnat absolute omnipotentia Dei tractat in omni nulla potentia; at hoc eveniret ex productione spiritus
actualis vel in omni linea vel in aliqua linea: est. minus anullo potest negari. minus proxi: per
hoc quod producat Deus spiritus actualis vel in omni vel in aliqua linea, et est reductus ad omni potentia
quod quod est producibile in illa linea; at per hoc quod est reductus ad actus quod quod est producibile
in illa linea, omnipotentia Dei tractat in nulla potentia: est.

Maius dicitur, spiritus enim est curus
nihil est contra, ac proinde nihil restat producibile in linea in qua spiritus productus est, alio spiritus
aliquid addi potest. minus negari non potest, cum omnipotentia tractat dicitur est in per ordinem ad esse
sui quod potest; at in linea in qua spiritus est productus, omnipotentia Dei nihil producere potest:
est per ordinem ad illam linea omnipotentia Dei tractat in nulla potentia. modo sic; at in obsequio
est pro Deo reddi in potentia in aliqua linea producibilis: est.

Sed in citatur magis, aduen-
tari laudatus enim propositio rationis dicitur ostendere reficere solida et ingenium ratione in mi-
nus regulari quod sic proponit: ideo proxi, aut, omnipotentia tractat in nulla potentia, seu categoriam

rationi potest produci spiritus hominum, quia alius hominum de seipso de seipso producere potest;
 at deus potest producere alius hominum, supposito productione spiritus hominum, non convenienter: ex
 ne divina potest non potest in nulli potest non esse humana. rationi assignat rationem naturam
 min probat: supposito productione spiritus hominum, alius homo est possibilis; sed convenienter non
 (immo necessarium) deus potest producere impossibile: ex deus potest producere alius hominum, sup-
 posita productione spiritus hominum, non convenienter, imo necessarium est; ac pro eodem ratio non tra-
 nully suadet potest suadere convenienter, ex eo quod deus producat spiritum actuale id quod linea,
 cum eo actu ad potest non est efficax ad quod necessarium illatio.

Ad rationem istam, quae videtur apparere
 de seipso longum et invidiam ex quo de actu ad potest non est, respondes eodem modo et neg min; ad proba dicit min:
 convenienter non est deus potest producere impossibile quod tale est absolute et per locum ab ista ratio eodem modo:
 quod tale est ratio eodem modo et ex libera suppositione neg min. ad ista min: et est possibilis absolute et
 per locum ab ista ratio, cum quod ista est ex sua natura, neg min: et est possibilis ratio et in suppositione libe-
 re, non est ratio eodem modo, et neg eos.

Certe non est possibilis alius homo facta suppositione
 de omni possibilium hominum productione; sed est ibi quaedam quae sit natura possibilis eius, et
 hinc duo tamen fore eodem modo naturam a suppositione, cum quod ista est alia causa ultra spiritum produc-
 tum; namque tamen ille alius homo fore ista ratio et ex sua natura possibilis, cuius est efficax ratio,
 quia ad istos spiritus hominum qui existat et animal rationalis ratio communis quae specificiter
 convenienter et per quod specificiter differat ab alijs speciebus ingenitae; cum deus, ad hunc ista causa
 non auferret ab animali rationali ista ratio predicatois conuersionis quae in ista ratio, quae
 quod conuersionis absolute non ista ratio possibilis, id est quod ad hunc ista ratio deus ista ratio maneret po-
 test produci alius hominum absolute et ista ratio possibilis, quod convenienter quod minimum est; et non minus conue-
 nienter fore conuersionis possibilis ista ratio conuersionis possibilis conuersionis quae necessarium est et ista
 alio hominum, ex ista ratio quod argumentum supponit existens.

Sed forte dices: facta sup-
 positione deus de eo quod deus adderet ex ista ratio omnes homines possibilis, alius homo est possibili-
 tis absolute et ex sua natura; at per non convenienter non est deus potest produci impossibile quod tale est
 absolute et ex sua natura: ex quo min est auctori et inegabili. mai probat: ille homo est.

impossibile est natura, cuius natura non potest recipere Causam suam productivam; at ita se haberet ille aliter homo, supposita existentia omnium hominum possibilium: etc.

Negatur ad prob. dist. mai: cuius natura non potest recipere Causam productivam ab ipsa natura, necesse est et

recipere naturam predicatorem esse esse mai: cuius natura non potest recipere Causam productivam ab ipsa natura nisi a suppositione voluntaria. Ipse est casus productivus negatur.

Ad hec ut

est difficultas solutio pro qua alia sunt impossibilia quae omnia natura seu ipsa recipere non potest et egra ratione alii, hinc casibus et alia similia quorum existentia est impossibilis existente supra denominatione ad unam omnimodam que nunquam est talis per ordinem ad Chimeras, sed alii est ista natura quae tenetur esse acceptiva naturae essentiali predicatorem esse; propter defectum est recte dicere Deo non posse producere quia ipsa ipse improductibilis est = namque non est ille aliter homine ultra ipsum, decem impossibilitate respectu procedit, quia cum Deo in nullo eorum auferri possit quoniam rationis cum animalis (id est quod de qualibet alia natura possibili recedat), et proinde nec facere possit quod unum predicatorem aliter recipiat, quod nunquam est recte dicere Deo non posse producere illy aliter hominum quia ista esse improductibilis est, ad quod aliter potest redi pro ratione eius improductibilitatis existentia quae supponitur omnium possibilium et ipsa est casus productivus ad alii, que omnia animalia rationalia recedat se et absolute considerato omnino existente sunt.

Replacitur: solutio data sibi

ipso contradicit: est admittenda non est. probatur autem: solutio destructiva illius met quod admittit, sibi ipso contra dicit; sed solutio data ita se habet: est. non apparet contra. non propter: eorum eorum cogit admittit esse existens ipsum homines, et ex alio cognoscit hominum ista esse possibilium; at hoc est destruere illud ipsum quod admittit, cum possibilitas ista esse aliter non aperte contradicit existentia actuali omnium possibilium: etc.

Negatur ad prob. dist. mai, et eorum. tunc per consequens

ad unum prob. factum possibilitatis ista esse necessario destructiva ipsa esse destructiva existentia quae ipsum gratum supponit

Dicitur non est contradictorium evoluisse existentia ipsum actuali et ipse hominum ut cum simultanea possibilitate ista esse aliter non ipsa ipse illius ipsum, cuius ratio eorum

deinde est ab ipsius definitione, neque enim nihil est extra: atque quod duorum continentur eorum
 tunc simultanea existat, respectu est cui illorum debetur contradictionis culpa, in doctrina ne-
 que autem possibile defectu veritatis possibilitatis tunc est eorum quorum predicata existit et existit con-
 sistent, quae apud omnes nec du probabiles sed certa est propter quod a nobis est facta respectu; autem
 doctrinae supposita de infinito actualiter existit, nec du in eum absolute certum certitudine apud omnes,
 eorum et probabilitate, cum probabile non sit infinitum actu existere

Vnde de infinito possibilitatis
 etiam sepe spectat necessario conueniens supposita infini illa sepe supponit ab addeantibus
 et tamen anobis in rationibus illarum ex actuali existit infini, quod proinde respectu actuali-
 ter potest, conueniens potest existere tamen, neque contradictionis cuius culpa non est doctrinae non
 ad anobis pro modo tamen illata, sed res supposita, et respectu se omnino falsa tunc quod anobis
 proxima ut conueniens potest arguere nihil consistere aduicem in suppositionibus.

Clamus
 et breuiter: existit hominum omnium possibilitatem esse debent necesse est omnibus aliorum
 hominum tamen possibilitatem: eorum existit omnium possibilitatem hominum quae necesse est quoniam necesse
 est tamen hominum possibilitatem, tamen spectat ab ratione veritatis. patet cor. nunc sic, at
 existit omnium possibilitatem supposita tamen necesse est quoniam necesse est tamen hominum possibilitatem: eorum.
 ratio prima est quia est data omnium possibilitatem hominum existit, respectu hac tamen existit
 et deina: animal respectu se non respicit rationali: rationali respectu se possibile quoniam existit
 cum animal: quod respectu possibilitatem delectat respectu supposita tamen respectu est
 est et respectu natura, respectu respectu per denominationem a causa omnino quae existit
 et quare tamen tamen supposita

Licit modus iste respectu defectu redarguatur quia
 apparet respectu flexus, eius respectu ostendo tamen addeantibus eorum tamen respectu omnibus
 respectu deponit: supponamus eorum unum numero quatuor simul existit respectu loco,
 ut ex tamen contra addeantibus status nulli respectu tamen, unde sic: supposita quod idem corpus est
 respectu loco nulli respectu respectu: eorum unum corpus potest esse respectu loco. negat illi
 tamen respectu quod suppositione respectu corpus est et non est tamen, ita quod addeantibus et non addeantibus
 respectu loco, neque est tamen loco, et loco addeantibus corpus respectu respectu, quia nec corpus
 non desinit potest inibi respectu, nec loco desinit potest esse respectu respectu loco:

producibile, vel q' sit obiectu diuinae cognitionis practicae negat: spiritus ita successe produ-
cibile, vel q' sit obiectu diuinae cognitionis speculativae con- ad 2 con- ad negat. ad prob
con mat' & min, & neg con.

Prohibens solutionis ratione, & disparitate ad 2 aliquanda in med-
uexte est diuersitas modi quo obiectu se habet ut cognoscatur, ab eo quod obiectu se habet ut produ-
catur; licet omni obiectu spiritus actu remittet diuinae cognitioni, utramque per modum producibilis si-
mil, sed ita per modum obiecti representati ad diuinae scientiae generis diuersi speciei, quae, eius si prop-
ter spiritus perfectionem diuinae ita spiritus representet cognoscenda simul, utramque simul producenda
propter rationes conclusionis; adeo obiectu diuinae cognitionis utrale sit producibilitatis non in-
git, quia Deus nec diu producibilis, sed et improducibilis cognoscit. ex quo patet utraque clare
proprietate, quia si ut Deus esset ita potest producere sicut et cognoscere necessarium foret spiritus
simul producere, quarene q' eius potest producere improducibilis, cum ea et cognoscit
ultra q' arguitur probat de facto, cum Deus de facto spiritus obiecta cognoscit.

Sed dicitur: ita
Dei cognoscere spiritus possibilis simul in eo q' diuini ita maneat ipse ultra cog-
noscere; ad q' adeo in eo q' diuini ita cohaerent reliqua utraque diuinae cognoscit; sed et deo
eius diuina cognoscit ut perfectione diuinae necessaria ad cognoscendum, quod omni potentia ad pro-
ducendum; ergo propter eam rationem, quibus diuina omni potentia producat simul omnia possibi-
lia, nec maneat ~~ultra~~ ipse ultra producere, ac proinde nec maneat cohaerent utraque
productiva

Dicitur: in eo q' maneat ipse, ultra cognoscere distincte, negat; & dicitur
ab obiectu cogniti con mat' min, & neg con; quia diuini ita omnia simul cognoscit, per
seueral sine fine eodem actu cognitionis eiusdem met obiecti per diuinae scientiae necessariis repre-
tati, sic actu utraque est esse immanet effectus producat ad extra: omni potentia autem se exerceat per ac-
tu potentia effectus ad extra, quia propter omnium ad extra potentiam, necessario cessat ab exercitio defec-
tu materia ultra producibilis

Respondeo: eius potentia omnium producibilibus subiectis
itaque, habeat omni potentia ita ergo potest se exercere: ex nulla est solutio. probat ans: potest Deus
omni illa per productione amicitiae, et ita illa reproducere: ergo. = Respondeo ita per pro-
ductionis fore in illo casu supra naturalis & miraculosa; adeo quia Deus ut author natura

in aliqua specie est tale potest quod potest potest inesse non finitum illius specie sine fine,
 hoc est, nunquam accedere ad impossibile, et tunc est una possibilis infinita seu finitum est actus
 quod ex potest, infinitum potest non in obiecto mathematico. modo non agitur majorem dicitur po-
 tētia in obiecto mathematico infinita, ut potest capax recipere formas inesse sine fine. ergo col-
 gatur potest infinita finitum, seu, ut melius dicitur, infinitum potest non esse finitum. = ultra quod:
 si aliquid recipere probaret ab dubio contra: esse potest infinitum factum sine recursum ad mira-
 culum, quia sine tali recursum potest infinitum constituit infinitum potest: si ergo actus quod potest hunc
 infinitum potest est infinitum existentia simultanea, ab dubio ita potest dari sine recursum
 ad miraculum, quod certe ad verum non vult.

Modus 3: equaliter quantitas datur partes actu
 infinita: ergo infinitum factum non repugnat. probatur autem: quilibet quantitas est divisible in fine; sed
 non est divisible in fine, si actu non haberet partes infinitas quibus dividitur potest: ergo, minus partes,
 quia si quantitas divisiblem fore finitum potest et quantitas desinere, hoc autem naturaliter repug-
 nat cum sit quantitas propria = 2: partes divisibiles quantitates in actualiter dicitur; sed qua-
 ntitas actu habet partes infinitas divisibiles: ergo et partes infinitas actu dicitur.

Modus 2: angulus
 negatur. ad hoc dicitur: est divisible in fine partes aliquotus negatur: partes propor-
 tionales communi = ad hoc dicitur partes aliquotus communi: partes proportionales negatur ipse addit
 minus partes infinitas divisibiles, pro portione nullo, negatur ipse hunc: aliquotus negatur minus: negatur communi =
 difficultas hanc tangit maxime et usque non tunc conceptus difficultatis de constitutione communi, de-
 quo in hoc dicitur, in loco. prout autem dicitur, partes quantitatis communi aliter est aliquotus, que
 ut potest non tunc communitate, divisibiles actu sunt, dicitur et designabile, atque iste finitum
 sunt actualiter: et aliter esse partes proportionales quibus sunt aliquotus divisibiles in fine, sed
 sola partes nec actualiter sunt, nec partes actu sunt, ut potest actu non habet proprium esse, tunc un-
 tate actuali caret quia designabile non sunt sed tunc communitate: tunc ergo constituit infini-
 ty potest cum conceptus partium et entitatis propria habeat potest, clarissime agitur nobis ostendit
 hanc. id est, aliter dicitur est ad hoc, ad hoc in loquar de istis partibus propor-
 tionabilibus: uniter
autem coneguntur esse ipsius, partes autem aliquotus homogeneis communi tunc divisione non habet
esse actu, sed potest tunc, et ideo nulla illarum habet uniter proprie tunc, tunc actu non
ipsum numero accipere, ad hoc potest hanc tunc, quod clarissimum.

+

LIBER QVARTVS.

PHISICORVM.

Post descriptionem de motu & motu, ab eadem parte quibus Phil. de eorum natura neque de loco & tempore, quatenus motu est alio materia, & motus per ista tempora regulatur. tunc methodus Phil. sequitur, de illis agemus hoc lib.

Disp. I. quoniam sit essentia loci.

Sicut ut ista materia cognoscitur manifeste per mutationem eius de una taliter forma, scilicet forma loci est uniuersalis per mutationem corporis de uno taliter loco: hinc est ne copiamus ista. secundum 1. loci est quasi una immobilis. et post subiungit: quare hinc conuenit in motu per motum loci est. et post pauca: et proprie locus superficies quod est quasi una conuenit, quod est videtur. hinc explanationem quod habet ibi super ista Phil. loci sic: quia locus est tres, proprie hoc locus dicitur esse quod est superficies, et sicut quod est conuenit, non autem sicut ista conuenit.

Conuenit ad datam explanationem, locus definitur ab ista materia: locus est ultima superficies immobilis corporis conuenit. quod est nota est recte, per ista superficies ultima significatur solus opinio rationis loci est superficies magis conuenit loco. = per ista immobilis denotatur talis superficies supra opinio in motu, et sic ista quatenus motu in corpore conuenit: proprie quod supra est hinc aqua ista motu, et sic cognoscitur loci aqua ista, non est loci ista aqua conuenit, cum mouetur ad motu ista aqua per ista aut corporis conuenit excluditur ratione loci ista imaginari.

Pro immobilitate loci nota est ratio hinc scilicet ab eadem deesse per ista ad ista scilicet et ibi conuenit quatenus Ca. ly scilicet supra ista, et ista scilicet: tunc cum ista conuenit f. corporis ibi conuenit scilicet est

distatq; ad supra dicta, ubi afficitur sicut in nra hinc corpus et per aliu, id e ultmij superficies
seu loci ibiabiliter necesse est proficiat

Dices: loco ut tale incoheret immobilitati: ergo.
procurans: locus e talis per hoc q; continet locatu, seu hinc ubi est tota mēura, et n̄ qua
distat tōtū vel plus ad p̄ntia sua cali et ad cetera terre: ergo si immobilitas loco coheret per se istiq;
ibana b̄lq; distatq; et incoheret ut tali.

Respondeo sicut e loco dicitur soliter talis per hoc solus
q; continet alij corpus, scilicet a relatione superficies itaq; recūda locatō ad cali q; e immo
ibi immobilitas q; e p̄mij locatō; ceterū e oīe recūdy t̄guib; generis causa operam de q; dicitur a
p̄mij; cū autē sp̄ata realia per suas ultimas superficies sūt causa recūda corporū locatōdy,
sicut q; immo p̄ntia sūt p̄mij locatō, id e loco nūquā e talis soliter per solū continēdy et mēura
tūq; locatō, scilicet a relatione distatā ad supra dictos t̄gua eius ibiabiliter coheret

Hac
doctrina expressa e. Dicitur doctē q; si alius circūscibōt alij corpus mouerit, succedit tam aliud
corpus circūscibōt eū eūdy ite ad ordine natura distatā ad p̄mij ordinē seu locatō q; e cali;
ergo cocludit, loco soliter itaq; t̄per manere eūdy numero. Videatur Dicitur opus 12; t̄guo per
lexe relata Verba asunt unitatē numeriq; loci t̄per eū eūdy h̄at materialiter h̄antur ratio
ne subiectōdy dicitur roxy qua potest afficere seu locare pro dicitur itate t̄perōdy.

Nihil ultra
dicta sp̄atibiles doctrinale referendū ibemō m̄i scire an aliqua sūt corpora quāntū sūt ibiō?
p̄mo animaduerēdy e quāntū eū Allezas, 1° recūdy t̄guo Chastolōry e t̄guo sicut dicit;
ubi q; e f; Verōdy h̄antur; 2° Allezas sūt Cali corpora; 3° e locus elementōdy; 4° demiq;
ubi erit t̄nt m̄ota.

Primo Allezas Philo n̄ arguunt sedq; Deū quā nec Deū cogno
unt, ac pro idē nec locū eū a sua natura oīm quāntē gaudent; solū ergo Allezas mouēt ag
nōunt; n̄de de oīmbus corporatib; ista Allezas p̄mij q; qualibet illa sūt dubij n̄ e eū ibiō,
eūdy ista illū nullū e sp̄atū n̄ occupatū ab aliq; corpore quāntō: ergo nec eū e q; t̄mij sp̄atū
ibiō locū circūscibōt alij corpus, et simul alij corpus occupatū illū locū. ad patet, supponi
mus eū eū cōmūm t̄mij t̄mij n̄ dicitur

D e prima autē sphaera cognita ab illis, ac proinde motu, dico non esse ad quatuor locos
 quod expresse docet dñs lxxv sic autē: cūlibet corpori inest ad inest aliud corpus cōtinēi quā
existens, hoc ē illo nō pōtēte p̄prie; cū uero corpori nō ad inest aliud corpus cōtinēis
cōtinēi illud minime ē illo, hoc autē corpus in modo minime ē nisi unū scilicet ul-
tima sphaera quaecūq̄ sit illa: cū enī ultima sphaera corpore cōtinēis caseat, alius
ultima infort, illo esse nō potest.

**Disp. II. utrum duo corpora quanta
 possint diuinitus existere in eodem loco.**

P ariter dicitur unū corpus uel propriū huius esse ut ab altero repleatur, uel illud ex-
 pellerē uel itē p̄prie loco nō p̄mittere hoc nōcūctus eo q̄ si natura quantitatis cuius ali-
 ter ē talis ad q̄sata, itē cū effectus solis quantitatis sit cōtinēis p̄prie ē ordine ad se cōtinē
 p̄prieat repleuere cū quo cōtinēis alterius quantitatis ē eodē loco, idēq̄ repleatur p̄ hanc
 repleuere nōcūctus nature, t̄ autē absoluta nō, uel q̄ idē ē ac cōtinēis quantitatis cō-
 tinēis ad se cōtinēis p̄prieat cōtinēis cōtinēis ordine ad locū, ut sic quod debeat simultanea cōtinēis
 duarū quantitātū quāq̄ unaquāq̄ habeat d̄t̄m cōtinēis ordine ad se, cūq̄ itē ab ordine ad locū =
 diuinitus tēnī in unā cū r̄gulatitate, negatiue. cōtinēis tēnī ē t̄ scholis cōtinēis. uel sit

Nostra Conclusio.

N on repleatur absolute unū quantitātū cū altera ad quatuor penetrari, seu ab eis ē eodē loco. ex p̄t
 cū quantitātē t̄ magis p̄prie cōtinēis cōtinēis ordine ad locū, quā d̄t̄m ex p̄t̄m a alterius quantitātē in p̄prie
 quō loco; at potest Deus esse repleatur cōtinēis cōtinēis ordine ad locū; eadē uero ex p̄t̄m a alterius
 quantitātē in p̄prie loco. maiōr t̄ q̄ q̄ inest cōtinēis ē quantitātē secundariū ad p̄prie radicatus.
 t̄m p̄t̄m ē sacramētō ab illis ubi quantitātē corporū cōtinēis cōtinēis cōtinēis tōq̄ t̄ loco hōt̄m,
 cōtinēis t̄ quolibet parte t̄m loci. cōtinēis t̄ q̄ t̄m.

V ita hęc ratiōnē altera adducit solēt p̄prie
 t̄ sacra scriptura quāq̄ p̄prie ē repleatur calorū a calore cōtinēis t̄m ad m̄t̄m cōtinēis
 ut cōtinēis uel illa uel illa ad hęc d̄: habemus p̄prie quāq̄ repleatur calorū t̄m. quā uel a
 t̄m t̄m de occupatiōne cōtinēis t̄m t̄m cōtinēis t̄m t̄m t̄m t̄m t̄m t̄m t̄m t̄m t̄m t̄m
 nō p̄t̄m q̄ in unū clauis t̄m t̄m t̄m ad d̄t̄m p̄prie p̄prie repleatur =

ut adductus christi resurrectione ex sepulchro lapide non revoluto = adductus adductus corporis christi
 na hinc et contra Virginis Mariæ eius tempore Virginitate illam. quæ omnia p[er] charitatis diligenti-
 tiam delectat met locutione quædam corporis christi cū relati corporibus p[er]uenit, ad f[aci]e adeo eisd[em]
 met locy cū istis occupare cū istis r[ati]onibus p[er]tinet.

Soluuntur Argumenta.

Magis materia ignis existit in forma substantiali, nec de potentia Dei absolute potest remper-
 miter locy alig: ead[em] locy ignis existit una quædam in potest simul locy rempertere alig. cū cō-
 muni doctrina. cōt[ra] prob[atur]: deo t[ame]n eadem quæ forma et cōt[ra]le cū formatoy capacitat[is] materia;
 et quædam cōt[ra]le cū replere tot[am] capacitat[is] locy ignis existit: ead[em] locy.

Vergetia hinc ratio: forma
 quæ generatur prop[er]e p[er] existit[ur] a materia cū forma genita effectus secundarius; sed non potest forma
 genita materia formate nisi prop[er]e de forma p[er] existit[ur] a materia: ead[em] quædam, un[de] quædam prop[er]e
 alig ab eod[em] loco, ut effectus secundarius quædam, non poterit quædam locy replere nisi prop[er]e de ad-
 reat quædam ab eod[em] loco.

Cōt[ra] aut[em] et neg[ati]o. ad prob[atur] dicitur: tot[am] materia[m] capacitat[is] in se dō
 cū esse simpliciter exprimit cōt[ra]m: p[er]c[us]sa quæ format materia[m] negat[ur]. ad dicitur: replere locy cū
 in se esse simpliciter exprimit negat[ur]: cū nulli tribuit esse p[er] se cōt[ra]m et acciditale cōt[ra]m =
 ad dicitur: effectus eius effectus secundarius et cōt[ra]le quædam cū primario cōt[ra]m: hinc na-
 turaliter quædam negat[ur]. cōt[ra]m, et neg[ati]o.

Est ratio solutio[n]is ista, quæ de
 hinc cōt[ra]le substantialis forma cū esse acty simpliciter talis materia cū cōt[ra]m cū exprimit et ista
 ista talis; ead[em] non potest in solutio[n]e forma genita nisi prop[er]e de forma actualit[er] a materia, id est
 effectus isty prop[er]e de hinc secundarius prop[er]e de hinc quædam cū primario.

Dicitur it[er]o de
 om[n]i rebus quædam p[er] alig ad locy, quæ eius effectus primarius cū esse prop[er]e de hinc p[er] tot[am] rem ead[em]
 existit cōt[ra]m adde; cū ista aut[em] effectus non cōt[ra]le quædam prop[er]e de hinc quædam ab eod[em] loco,
 sed hinc naturaliter, effectus cū primario quædam hinc deus cū cōt[ra]le hinc p[er] hinc p[er] hinc
 exprimitates quæ cū nulli esse p[er] hinc, exprimit locy replere, cōt[ra]m, optime potest quædam

cū ad mīōne abieciū quāntitāi similitē eodē loco extēse

Azuer^o: repugnat^o

una pars quāntitātis cū abieciū aīūber quāntitātis penetratū; sed n̄ ē mōdo a xāto de dīcēt
iī quāntitātibus: eaz. mīō prob. n̄ p̄rūone quāntitātis cū abieciū aīūber quāntitātis penetrare
tū, n̄ maneret quāntitās extēsa iōrdīne ad se; sed hoc n̄ ē dīcēdy, alīud defīceret quāntitā
n̄ ma extēsa: eaz. mīō prob. sī fōret penetratā extē unīta secūdy ietatas; sed unīō iētātē gētā
paktū secūdy ietatas p̄cōpōntū cū extēsiōne illazū iōrdīne ad se, hāc em̄ extēsiō extēgīt
unīōny et h̄ gētā paktū iētū p̄ner experīentatē: eaz.

Deīde: n̄ mīōm cōbent quāntitāt

p̄penetrabilitatē, quā dīmīnūbilitatē; at repugnat quāntitāt quā n̄ sūt dīmīnūbilitatē; eaz et quā n̄
sūt penetrabilitatē. mā p̄ret abe em̄ sūt p̄prietatē abe cōnā quāntitātis dīmanatē, mīō
eaz ē extēsa, quā quālibet pars aliquota ē dīmīnūbilitatē iētē.

Neg mā. ad p̄p̄ neg

mī. ad hūm p̄ret cōmā ē neg mī. salū ē q̄ una pars quāntitātis cū abieciū penetratā, cū
adequat unīta, n̄ extēsiō p̄prietatē paktū extēsiōny iōrdīne ad se, et ē xāto quā unīō abe
quāta paktū eaz de h̄ gētā secūdy ietatas unīta pugnat cū extēsiōne localī paktū, n̄ autē extē
q̄ una quā f̄ pars quāntitātis iōrdī loco quādeat extēsiōne unīaz paktū iētē igna extēsa quāntitātis
cōbent = ad ultīmū cōe paktū, quā ad mōdy quā quāntitātis n̄ penetrabilis p̄ret
dīmīnūbilitatē iētē p̄prietatē p̄neratōni iētē negādo cōmūnicatōny iētē effectū, ita cōp̄ quāntitātis n̄
xālibet dīmīnūbilitatē p̄ret dēu iētē dīmīnūny iētē, ignōtū cū negat cōmūnicatōny iētē
effectū n̄ dīcēt;

Disp. III. utrum unum numero quantum posit
diuinitus simul existere in duplici loco.

Ad p̄prietatē cōmūnicatōny quā n̄ illa iētē materia dīfīcīlīōz, ita ē v̄ corpus iōco p̄prietatē
tū, n̄ p̄tē ubi extēsiō q̄ ē ip̄ū corpus secūdy iētē iētē p̄prietatē cū extēsiōny; et ubi extēsiōny q̄ ē
ip̄ū locus cū extēsiōny; et ubi extēsiōny ip̄ū p̄prietatē locali resultat p̄ p̄prietatē corpus iōco.

Secūdo n̄ p̄tē p̄prietatē corpus iōco alīū extēsiō cū extēsiōny, alīū f̄ p̄prietatē ad dīmīnūbilitatē

illa est cuius partes ita sunt adaequatas ut loco ut totus corpus quod se potest totum loco, & quod corpus
singula dicitur partibus loci. hoc praeterea appropriata quantitas materialis = praeterea autem de
similitudine sacramentalis est qua gaudet christus d. tunc transsubstantia, ubi christus in eodem hostia
et totus in toto, et totus quod se potest in cubito partem eius, per consequens, si illa Venerebit
in una quantitas quod se potest in toto hostia erigetur, et erig tota cubito partem loci. hoc per se
dubium vocamus in numero quod se potest de Dei absolute potestate existere simul in duplici
loco circumscriptivo? vel quod est in quantitate ut Capacitas partem ut absolute dicitur acti-
va Dei potest illa in eodem duplici circumscriptivo praeterea, vel duplici locali existere, ut
ut quod unaquodque praeterea circumscriptiva ut.

Tertia communiter defendat repugnantiis
quantitatis duplici loco circumscriptivo erigatur aeterna divina virtute miraculoso operante, esse
quod illi indicat plures locos ad hoc ex parte. ut ad hanc erig. P. Baugues disp. 149. 3. p. =
proprietate veli simulanea existere ut dicit schol. in 4. distinctione q. 2. nec. in et
P. Suarez censet tota schola Thomistica. ut in resolutione 3. in 2. part. disp. 44. sec. 2. = non autem
inducimus aeterna aliquomodo contrahitur, in de media cedens via magis notis duplici
conclusionem datur

Conclusio Prima.

Repugnat, erig. se absolute Dei potestate, unum numero quantitas existere simul ratione sui in duplici
loco circumscriptivo; id quod adeo quantitas ratione sui non habet potestatem obediens ad immediate ad simulta-
neam existens circumscriptivo in duplici loco. proinde haec conclusio, unum numero quantitas non habet potestatem ob-
ediens ad duplici locali existens simul habere ratione sui, et quantitas quod ratione sui existere in du-
plici loco circumscriptivo, ratione sui habet simul duplici locali existens: ergo unum quantitas nume-
ro non habet ratione sui potestatem obediens ad eandem ratione sui in duplici loco simul circumscriptivo, seu
non habet potestatem obediens ad immediate ad immediate existens simulanea circumscriptiva
non proinde: unum numero quantitas non habet ratione sui, vel immediate potestatem obediens ad duplici
existens in ordine ad se simul habere: ergo nec ad duplici existens in ordine ad locum: ans est
innegabile, quantitas enim quae est in duplici loco una numero est si foret, ad quod ad duplici
existens in ordine ad se non habet. con. proba: potestatem obediens ad duplici existens
in locali ratione sui et immediate habendas simul, si potestatem obediens ad

plus extensioy tōdine ad se, et potētia ad multiplicatiōny effectus secundū quātitatē sine
multiplicatiōne necessārie virtuali effectus paritatis; at solū multiplicatiō omni repugnat
et h̄ de absoluta deipotentia: etc.

Cōfirmatur: quātitas ratione sui tēty radicalit̄ potest
cumq̄ locali extensioy: eaq̄ unica localis extensio explet totā capacitātē radicalit̄ quātitatis rati-
ōny ratione sui ad f̄ nullo ex̄ super additō: eaq̄ quātitas unica extēsiōne locali, caret et ratione
sui et immediate localit̄ate per aliq̄. at Deus cōferre n̄ potest extensioy locali quātitatē, t̄ eo
tēty quo caret localit̄ate: eaq̄ quātitas unica gaudet localit̄ extēsiōne, n̄ potest ad localit̄
tēty extēsiōne locali. p̄m̄y aut̄ et cōs̄ liquet, aliās capacitātē locali quātitatis haberet si-
mul et plēty unq̄ virtutē et expletibily ratione sui. cetera etiq̄ int̄calata, Deus em̄ operat̄ ab-
solute tēty potest eaq̄ quātitatē aīty ratione sui ad f̄ nullo ex̄ super additō, quq̄, quāty ip̄a
quātitas, ratione sui capax ē

Vicinus potētia rēty obedētialis eaq̄ capacitatis passiva ē se-
cūdy f̄ Deus potest eaq̄ operare: eaq̄ potētia rēty obedētialis imēdiata et si abita ratione
maxy naturaly, eaq̄ proxima capacitatis passiva ē secundū f̄ Deus potest eaq̄ eas ratione sui
et imēdiata operari. modo sic; at quātitatē existētē ratione sui circūscriptibē iloco **A** repug-
nat capacitatis imēdiata et ratione sui ad existēdy simul circūscriptibē iloco **B**: eaq̄ et potētia
obedētialis imēdiata et ratione sui. proba min̄ capacitatis proxima et imēdiata quātitatis
existētē ratione sui iloco **A**, ad existēdy etiq̄ ratione sui simul circūscriptibē iloco **B**, et
capacitatis ad manifestā cōtradictioy; at quātitas ratione sui existēs circūscriptibē iloco **A**
n̄ habet capacitātē obedētialē ad applicatiōny: eaq̄ nec ad existēdy ratione sui simul circū-
scriptibē iloco **B**. min̄ constat, nē quātitas iloco **A** existēs circūscriptibē haberet cōplēty
ōny possibily localit̄atē aīty natura et virtute passiva quātitatis; eaq̄ si aliās maneret loca-
bilis, seu potēs existere ratione sui simul circūscriptibē iloco **B** et simul ratione sui cō-
plēte locata, et cōplēte ratione sui localibilis; ad f̄ sic idē predicatū simul unice affirmatiue
et negatiue de eaq̄ quātitate cōsiderata ratione sui, seu secundū idē

Reponitur: eaq̄ potētia rēty
notū tēty probaret quātitatē n̄ habere ratione sui capacitātē naturalē ad duplīty p̄dictū in cūcū-
tibily, n̄ vero eaq̄ capacitāte obedētialē; et ē ratio quā unica p̄dictū tēty explet capacitātē natura-
le quātitatis: negant̄ tēty q̄ quātitas habet unq̄ p̄dictū maneat capacitatis obedētialis

ad aliq: qd motus est per se per Christum explet tota sua Capacitas ut naturaliter locabilis per
 unq: idq: presens circumscribitur, qd n: credit ut in yromet maneat capacitas obediendi ad plures alias
 presentes distinctas: est autem licet dicitur de quantitate cuius tota Capacitas naturalis locabilitatis
 sua est expleta per unum tantum presens circumscribitur.

Secunda, quia in conclusione probatur
 locabilitatis circumscribitur qua necdy exhaumiri deesse tota eius essentia alterius localis es-
 sentionis in iniprobilitate radicand: ratione sua alterius effectus solum secundarius, id est probat
 deus sicut n: pro ut ead: quantitas naturaliter locata, altera extentione localis simul radicet, ut ex-
 absolute respicienda multiplicationis effectus secundarius primario ad eternali omnino multiplicato; ut
 ex applicatione qua sequeretur, quatenus affirmaretur quantitas esse adequate locata ratione sui, et
 simul esse ratione sui ade quare locabilis = unde pro ut veriori solutione, et clausione appone co-
 clusionem religenda sit.

Secunda Conclusio.

Quantitas ratione sui est capax absolute essentia, simul tamen et duplici loco, scilicet simultaneas eor-
 dem optine potest in alicuius modi quantitate diminuta super addit, ad quales equib: dicitur qd
 nature quantitas; et probat: quantitas presens circumscribitur, aliqua presens n: respiciat, necdy ead:
 n: ut ratio formalis; at quantitas naturaliter presens circumscribitur in loco; et per consequens ratio in
 alicuius modi super addit, n: est ead: ratio formalis simultanea presens: est n: respiciat quantitas esse
 presens circumscribitur naturaliter in loco, et simul esse presens alio in alicuius modi super addit.
 mai: et christiana doctrina et obiecti postresideri in quantitate Christi circumscribitur presens ratione
 sui et loco sicut qd duo primum et naturalis, et simul presens in Sacramento altaris ratione substantie
 terminata connectione panis, proutdy nobis supra naturalis a connectione producty, et acciditibus
 panis deest, quomodo super naturali substantia corporis Christi capessit ubi esse acciditibus
 aliorum ita inquit placitibus deest in materia de eucharistia; min: propter qd ad deum
 concedet minor de quantitate circumscribitur presens per ordinem ad definitas et incrementales presen-
 tias in modo super addit, illy tam negabit de ead: quantitate per ordinem ad altera presens
 circumscribitur in supradicti modo.

Vnde minor propositionis sic facit et specialiter
 probat: quantitas Christi d: circumscribitur ratione sui presens n: respiciat altera definita presens
 ratione modi diminuta super addit: est nec circumscribitur. ad de fide. consequenter probat

si præterea cunctis scripturae repugnet quantitas Christi eucharistica, miraculose ubi non esset præterea definitio, at hoc non est ordinis, miraculose enim quantitas ubi Christus esset, totum habet et simul equaliter parte loci, adf. adeo miraculose est quantitas in radiis extentionis localis tantum parte proprietatis sibi deus. magis probat: miraculose non est quantitas definita quod est absolute repugnat: eam in quantitate Christi præterea in tota definitio, adf. cunctis extentione locali, repugnet præterea cunctis scripturae, vel extensio locali cognita resultat, miraculose non esset extensio eucharistica præterea definitio: cum eam hoc dicit non possit, consequenter est extensio quantitas Christi parte est in sacramento præterea cunctis scripturae in aliquo modo supra addit, sicut enim in modo supra addit extensio definitio.

Confirmatio: quantitas naturaliter debet extensio partem in ordine ad se; sed hæc extensio partem naturaliter habet extensio locali. eam quantitas in me extensio naturaliter debet extensio locali: modo in: at Christus debet extensio in eucharistica: eam enim quantitas naturaliter debet extensio locali: at nulli repugnat habere id adf. si inest debet naturaliter: eam quantitas Christi eucharistica non repugnat extensio locali, adf. adeo præterea cunctis scripturae

Dicit: hæc ratio probat duo anobis necessario neganda. 1. quantitas Christi eucharistica parte naturaliter habere extensio cunctis scripturae, vel extensio locali; et ratio, quia in se non debet naturaliter, et una quævis non potest naturaliter habere id adf. inest in debet naturaliter. 2. eam probat quantitas Christi negare modo dictis ab eo per quod in celo existit cunctis scripturae, ut eam cunctis scripturae extensio eucharistica; et ratio, quia præterea cunctis scripturae et extensio locali debet quantitas ratione in se deinde potest ab aliquo modo supra addit, cum debeat extensio partem in ordine ad se, eam ratione in se non potest supra addit quantitas Christi habere locali extensio eucharistica

Repondeo ad 1. eam ut præterea cunctis scripturae adf. extensio locali debet quantitas Christi eucharistica, sed non debet absolute, venientem debet ex suppositione quod ubi miraculose extensio quantitas: unde in quantitate Christi sacramentaliter extensio duo sunt miracula cum deinde, 1. est quod extensio extensio in se non relinquitur in præterea cunctis scripturae ad extensio partem; aliter, quod extensio in se extensio ut in quantitate negat effectus secundum locali extensio partem præterea ubi debet naturaliter: in defectu suppositione primi miraculi

Veneramus in Eucharia secunda, coeque in carne communicantibus effectus secundarij quatuor
tam appanata ex propria ratione habendi illi

Ad secundum dico, quod si quantitas existit in loco
sive locali coeque ratione sui, hinc patet eam de quantitate in materia propria et naturali, in
uero talia et supra naturali quae ratione sui radicale in potest, quibus aliis possit ratio-
ne alicuius modi coeque quantitas egualiter multiplici per distinctas rationes eadem in loco:
modo isto eam eadem substantia ratione sui in potest existere in pluribus locis simul, et illis
simul existere ratione diuersa quantitates: simuliter eam eadem quantitas Christi ratione
sui in potest existere simul in pluribus locis, et illis simul existit, cuius scripturae ratione qua-
ntitas, et definitio ratione substantiae; ite quantitas in materia essentialiter existit in ter-
ra ad se patet habet quo appanata ut optineat aliquo modo ubi diuinitas communicabilis
quo praetera ratione sui in materia in loco A, multiplicatur in loco B ratione talis modi

Modus uero sic optineat uerit: doctrina est ratio communis in accedens ex propria natura
quo appanata propria et naturali subiecti, ite quod libet subiecti in capite et ratione sui subiecti acci-
dentibus aliis. patet in sacramento altaris in quo subiecti in panis substantia corporis Christi
in existit, quae accidentia sunt propria et naturalia substantia panis definiti in in conuersione
modo, doctrine et pluraliter produci per coeque quantitas quaedam modo supra naturalis in habet
in in coeque quantitas per modo quo appanata substantia corporis Christi ut subiecti accidentibus extra-
neis, ut in panis, subiectibus, aliter quo per hunc modo subiecti in potest

Nodus similiter
praetera; quia sicut ita potest quod una substantia naturaliter quo appanata per accidentia propria
et naturalia, potest nihil hominis in ratione alicuius modi supra additi subiecti quo
appanata accidentibus aliis; cui in debet appanata coeque quantitas naturaliter quo appanata in
uno loco et ratione sui in potest radicale coeque quantitas in aliter, quo appanata possit optineat adie-
cti in radicalibus alicuius coeque quantitas in uirtute alicuius modi supra naturaliter producti
et quantitas communicati.

Dicitur: quantitas in loco A est ratio immediata ad se in
locali coeque quantitas ergua uelut praetera cuius scriptura; sed quantitas qua existit in
loco B et in se ad se numero: ergo et eius ratio formalis est immediata in coeque quantitas

localis scilicet est in eis scilicet in loco B. mai e nota de natura et aliq mri, cū de eor
numero quātitate dīaputemus

Cōtē mri, mri, et neq cōt. cōtētio localis quāt-
tatis in uno loco ē naturalis et debita quātitate ratione sui, una em cōtētio tōrdine ad
se unq tātū potest radicare cōtētionē localē, sicut anima rationalis unūq tātū tū, unq ue
solū volūtas: existētia autē eū in alio loco, sicut ē supra ipū naturā quātitatē, sic in
ratione sui n debetur, licet alias debeat in cōtētio tōrdine ad locū ex suppositione nisi
existētia optēta supra naturalitē; et sic, sicut illū existētiā n optēneret quātitas imēdiatē
et tū illūmet agno illū optēneret loco proprio et naturali, nāq tū cōtētionis tōrdine
ad se nūq tūpta, sed ratione alieius modi supra additū ad genus quātitatē pēctētē;
ita, ita immūitē, tū eūsdē met modi optēneret deūty ad alieū localē cōtētionē ex sup-
positione multiplicatiōnis existētiē

Hāc doctrinā clare exēplo manifestō: sicut cō-
mune ē naturā humanā n tūgere modo ac deūto ut remittitū pēctētē propriā et na-
turalē, quātū alieū n tūpōibile q̄ pēctētē et supra naturalitē habēdy remittitū nūq pē-
ctētē realē unōnis dīuinitis supra additū: ad modū eūq quo eadē numero natura tēpore
ratione mī nādi propriā et naturalē subsistētē, et alieū supra naturalē q̄ tātū pēctētē mo-
dy tūne eōq p̄pter hoc deūtat eūtas numerica natura; sic et nos de quātitatē eadē nume-
ro naturalitē locata ratione tū tūmāxā propriā, et locabili pēctētē modū tūmāxā alie-
na et supra naturalē.

Iq tū Angeli addeat p̄data doctrina exēplū; quā tūc Angeli
ē ratiōnelis et imēdiatā tēligēdy de; ut autē alieū ac tēligat eōt ipse alieūa obiectū tūpēctē
quo ap̄tā et p̄pōxionatē ad alieūā tēlectiōnis: modo ito potest de quātitate pēctētē p̄pō-
ctētē, quā et nūq ratiōnelis et imēdiatā pēctētē cūcūs cūp̄tō et p̄pōctētē mēsa, ad op-
tētēdy tam alieū cūcūs cūp̄tō et mēsa eōt dīuinitō modo, ad q̄ adeo p̄pōctētē tūmāxā su-
pra additū

Dicitur 2: modus iste repugnat: eaz admittēdy n ē. p̄bet nō, nā talis modus
nō potest tūa eūtas naturalis, nē supra naturalis? nē cūp̄tēt materialis et quātitatē;
sed nec naturalis, cūcēt supra eōgētē quātitatē: eaz talis modus absolute repugnat

Respondeo talis modus fore super naturalis, n̄ est naturalis, sed talis super naturalitate profon-
 ma super om̄em naturalem quantitatem; et hoc modo appellatur et̄ super naturales doctes
 corporis gloriosi, ut subtilitas et agilitas.

Soluuntur Argumenta Utriusque Conclusionis

Prima ut dicitur in 1. d. 1. nec in 2. d. 1. quae videtur expone negare possibilitatem
 huius praesentiae circumscriptae eiusdem quantitatis in duplici loco simul; sed omnes interpretanda
 sunt iuxta notam conclusionis prima — unde ratione sic potest argui: quantitati Christi
 in eucharistia miraculo deficit praesentia circumscripta iuxta notam rationis conclusionis: ergo
 quantitas Christi dicitur eucharistia habere potest praesentiam circumscriptam. patet coram, ut enim argue-
 bimus pro nobis, miraculo n̄ est quod rei deficit praesentia arguitur modo sic; at praesentia
 circumscripta deficit quantitati eucharistica ratione sui; ergo eius ratione sui in arguitur
 pro nobis sub: si quantitati eucharistica ratione sui deficit praesentia circumscripta, n̄
 erit miraculo quod ei deficit ratione sui; at miraculo est quod ei deficit ratione sui; ergo pro
 nobis: miraculo n̄ est quod ei deficit ratione alicuius quantitatis in debiti, ac proinde ratione alicuius
 eiusmodi quantitati super naturaliter possibili: ergo vel stat miraculo est quod talis praesentia
 circumscripta debet deficere quantitati eucharistica ratione sui, vel in eucharistia talis praesentia
 nulli addit miraculo. arguitur, sicut enim nulli erit miraculo quod quantitati deficit ita
 modus, ita nec quod ei deficit quod tunc tunc haberet in talis modi

Deinde: quantitati
 Christi in eucharistia ratione sui deficit extensio localis; sed miraculo est quod ei deficit: ergo mi-
 raculo est quod quantitati eucharistica ratione sui deficit extensio localis, ad quod adeo ista in ar-
 guitur sibi quantitati ratione sui — demum: miraculo est quantitati Christi in eucharistia etc.
 ad modum subtilitatis: ergo miraculo est quod ubi n̄ est ad modum quantitatis; at quantitati modo
 ad modum sui praesentiae debetur ratione sui extensio localis: ergo miraculo est quod quantitati Christi
 in eucharistia n̄ habent ratione sui extensio localis: ac proinde ista ratione sui potest habere

Ad argum coram, dicit coram: quantitati Christi dicitur ratione sui in mediante neg coram: mediate
 et ratione alicuius modi sibi communis ab eis coram, et dicitur sub: deficit quantitati eucharistica

ratione sui, per miraculy neg min: per impossibile eoe min, e neg eos. ad prob eoe mai, e neg min.
ad cuius prob dist ana: miraculy non est i res absolute, co: ans: miraculy non est ad suppositione modi
super naturalis vi cuius quantitas existit sup aliq preteritq anaturali neg ans, e neg eos

M dist min: deficit per miraculy neg min: per impossibile eoe mai. e dist min: q' ei deficit ra-
tione sui neg min: ratione modi divinitus communicabilis eoe min, e neg eos — ad ultimum eoe
ans e dist eos. e dist min subs: existet i mensura propria e naturali eoe min: tunc mensura
e miraculose opteta neg min, e eos

I ita q' ut deficiat p' se h' e circumscrip' e ut miraculose
quantitas, necesse n' e q' ut nibe r' p' e e ratione propria nature debeatur exteio localis, sed sufficit
e q' debeatur aletis circumscrip'is quantitas ita uel ita existet; tunc e n' quantitas ut existit i mensura
propria n' debeatur aliq'us modis d' istius scilicet, per modu rationis scilicet p' se h' e circumscrip' e,
illo temp' eget ut istu preteritq multiplicet, quia per illy quantitas qua ratione sui e realiter nune-
tia una reditua egnit aletex seu virtualiter duplex, ad q' alio cu capacitate p' ista e i supra na-
turali ad alteru preteritq circumscrip'ioq ultra naturalis

E d' omny e ratio quia circumscrip-
tione eius circumscrip'io factu potest esse miraculosa i quantitate i quatu ista e capax illy haberi, quini-
mo i istu igno egnit radicari; cumq' quantitas locata ad egnate p' propria mensura habeat omny
v' istuq' ratione sui localis ultimo completu e completu, tunc e q' ratione sui nec e capax haberi ad
teru preteritq, ac p' tunc nullu e miraculy q' aliter ratione sui n' radiet: igitur miraculy de circumscrip-
tione localis nunq' afficit quantitas eucharisticu nibe r' p' e, sed ita ut modificatq i quo soly
resu egnit radicari

E x' p' l'ij huius esse potest natura humana ut e tunc i subiectu
divino: igitur natura humana ut terminet supra naturalis subiectuq' eget necessario modo aliq'uo
ad d' istu, ad q' subiectu realiter miraculose super addit: tunc miraculy esse e q' natura humana e x'mi-
nuta per subiectuq' super naturalis, atq' miraculy nunq' potest appellare supra naturam huma-
ny nibe r' p' e e ratione sui, quo i istu p' capax omny e ut per subiectuq' alienu de x'minuta:
ad modu eaq' quo miraculy tunc de circumscrip'io subiectuq' p' p'ie d' h'ie q' de d' istione alienu
i istu modi supra naturalis quo aptat' naturam ad h' p' p'fectionem factu respicit p' subiectu naturam

ut modifictio, nunquam esse nullo ratione sui; ita et non ^{quantitate} respectu de ~~terminata~~ terminabili per
aliam et supernaturalis mensuram

Mirum est, ut pluralia eorum virtute occurrant,
per approximationem temporis: tunc lumine gloriae vestitus debentur visio Dei; sic miraculy
faret tunc lumine gloriae lustratus deus non videre: sicut eorum caritatem virtutis vestitus educto Casu
non foret miraculosa miraculo appellare supra intellectum nullo tunc ratione sui, quo tunc necesse
est non debentur visio sed incapax illius est; ita miraculy de caritatem virtutis localis quantitate cu-
chamitatis propria eorum rationis nunquam appellare potest supra quantitate ut ratione sui ubi eorum na-
turaliter, quo tunc aliter ubi rationis omnino incapax est, sed tunc appellat supra illud ut divinitus
ubi eorum; cum haec ubi eorum tunc obtineatur a quantitate tunc modi supra naturalis, idem est quod mi-
raculy de caritatem virtutis localis tunc est tale et suppositione praesentia divinitus multiplicata,
ad hoc adeo ratione super additum modi. = et per haec patet ad alia

Respondetur: secundum datam
solutionem miraculy non est quod quantitate eucharistica deficiat existens localis; eorum ubi eorum non resolutione
propria ens: miraculy non est quantitate deficiat quod naturaliter repugnat, tunc quod potest per miraculy habere;
at existens localis naturaliter repugnat quantitate eucharistica illud quod tunc habere potest per miraculy,
necesse tunc modi supra naturalis divinitus tunc quantitate consensibilis eorum.

Negans. ad probandum
man. et dicitur man: repugnat quantitate eucharistica tunc completa per unum existens localis tunc mensura propria,
completa tunc quantitate neg man = igitur caritatem virtutis localis est miraculosa tunc quantitate eucharis-
tica tunc tunc equo ad debentur, quod deus tunc potest eorum quantitate eorum naturaliter illud radice, sicut
eorum tunc equaliter aliter eorum ad naturales proprietates corporata; tunc tunc tunc tunc quod talis localis
existens foret naturalis quantitate eucharistica secundum se aeterna, et eorum aliter supra naturalis eorum qua-
ritate ut igitur completa et locata tunc mensura naturali: clarus id explicare tunc tunc: igitur tunc eucharis-
tica tunc tunc considero miracula, 1, quantitate eorum eorum multiplicata localiter: 2, quod quantitate eucharistica
existat sine modo proprio quantitate: 3, (quod tunc eorum tunc habet ad eorum) tunc tunc tunc localis
existens tunc tunc deus tunc quantitate eorum tunc tunc adde: itaque tunc est absolute miraculy, cum absolute
adit naturalis repugnantia tunc quod quantitate ad eorum locata multiplicata localiter: secundum eorum tunc tunc
absolute miraculy quia quantitate existens absolute deus tunc tunc tunc ad eorum naturalis;

est autem in sup^o ratione q^o quantitas in corpore modo proprio, ad q^o adeo est q^o est forma radicalis extensionis
localis, nulli miraculo additico d^o talis quantitas carat extensione locali, cum ista ratio debeat
quantitati modo proprio presertim, nisi q^o id est, radicalis presertim pra^o extensionis ratione ad se

Sed adu

dicat: quantitas in loco ultra naturalem rationem sui commensurationis cum illis: eorum modis in hoc adu
superflua. = neg^o aut, quia quantitas solus est habitus formalis commensurationis cum loco naturali
occupato, et est habitus, quia dicitur commensurabilis cum loco unice coram quantitate ut radicalis exten
sio localis; cum ergo ratio possit definire quantitatem, ut questione procedenti dictum est: ibi ergo ratio defini
re potest commensurabilitatem immediatam ad se cum loco

Aequus d^o: de est h^o loco est cum est in eorum
Loco corpore ad equate: est corpus cum est in eorum ab uno loco neguit ab alio simul cum eis, scilicet:

aut praet, locum enim essentialiter commensura ad equat locum. cor proba: in his explicat locum essentialiter
bene ad equat corpus et corpus est ad equate coram illo loco; sed corpus simul cum eis in eorum ab
alio loco est coram loco ad equate cum eis in eorum: est corpus cum est in eorum ab uno loco neguit ad
alio loco simul cum eis in eorum.

Vicium: de ratione essentiali unius numero unitatis est q^o in totum
tunc ad unum a quolibet alio; sed ita necet quantitas simul cum eis in eorum ad unum loco: est q^o

min^o est commensura doctrina: min^o proba: ita illa quantitas ad unum loco dicitur cum eis in eorum q^o ita
cederet alia plurima corpora quanta; sed hoc destruit idem rationem quantitatis in se ipsa ut dicitur praet:
est q^o.

Corpus autem ad neg^o cor. ad prob^o dicitur aut: et corpus est ad equate coram loco in eis in eorum
hominis formalis cum eis: in eis in eorum habitus formalis neg^o modo, deservit et sic ad unum ad cor =
argumentum istud probat Chrysostomus d^o in hoc est coram caly ubi consistit cum eis in eorum praet; et sic necit
neet id est commensura ad aliam ad equate praet, cum habere in eis in eorum argumentum praet h^o coram loco
argu^o est ad equate cum eis in eorum = in eis in eorum probat Chrysostomus d^o ad equate consistit in loco habet
Ad V_3 , coram talis loco ad equate consistit in hoc ac proinde nec in loco habet **B** V_3 = et sic probat in
coram ad equate coram Chrysostomus in loco cum eis in eorum praet in hoc, cum in qualibet illa est q^o in
in eis in eorum commensura ad equate: igitur ratio argum^o nulla est.

existentiis localis tēper exigitur motus ille supra naturalis multiplicat ordinis virtutibus
ita equivalentes ipis existentiis ordine ad se, hoc ē, exigitur motus species quantitatis (quae ad se
ē una numero) pluribus equivalentes, respectu effectus plurium.

De Vacuo.

An sit possibile Vacuum in rerum natura tan naturaliter, quā superna.

Spatium imaginariū potest dici locus Vacuum negativē, eo q̄ nec corpus continet, nec continetur. Cor-
poris Capax ē = locus enī potest dici Vacuum positivē, si habeat ultimū superficiē continētē, & corpo-
re cōtēto careat. Divinū enī ē de loco reali et superficiē ultimā habētē; ut de quantitatē ad resti-
tionē, existimō primo cū cōmuni potē dari Vacuum tēper natura atēta potētia Deī supra naturali,
et tēper; quā locatū naturaliter deventū corpus repletū; sed Deū potest Creaturā negare p̄
ta, atēta virtute supra naturali q̄ existētū naturaliter deventū: enī Deū potest loco negare cor-
pus repletū eius atēta sua virtute supra naturali; at tūc vacū locus manebit Vacuum, ut per-
re notū ē: enī

Deinde potest Deū annihilare corpus quolibet vni vsq̄ cōtētū et simuli-
tudine alterius corporis repletū tēper; sed itēta causa tūc cōcabitate manebit Vacuum:
enī. mōtū p̄ter, ad Deū enī ē virtus creaturā annihilatū, et simul virtus tēper tēper reple-
tionis loci per aliud corpus, cū corpore tēper naturaliter exigit tibi ipis succedere tēper, min-
tē manifeste. = idēntū quā cuius ē cōcedere, et illius ē negare, sicut et cuius ē dividere,
illius ē cōstruere; at tēper Dei ē cōcedere Corpus repletū loci: enī negare.

E

Vacū nēre possibile atēto ordine natura. et probē: om̄a corpora sūt unīta et ordinata tēper
universū, ac pro itē tēper natura; sed si daretur Vacuum deficeret unū ordinatū rerū:
enī ob tēper uide natura; mōtū enī ad tēper uide natura om̄a naturaliter corpora, dicitū ē
Vacū naturaliter signare. mōtū tēper, bonū enī unū uerū cōtētū tēper, q̄ tēper dicitū ē
sūt unū om̄a ordinatū tēper. mōtū p̄ter: dato Vacuo tēper aderet corporū dicitū tēper,
hōy q̄ deficeret unū ordinatū, cū tēper corpus et corpus carentē corporū est: enī dato Vacuo de-
ficeret unū uerū et unū, et cū ordine tēper. an tēper, ab ordine tēper cōtētū tēper
corporū unū, et tēper tēper q̄ quali p̄terlogū tēper corpus ac corpore dicitū tēper

in aliis videtur

E ad q^o omnia hanc suavitatem incorpoream eorum est naturalis experientia est manifestis: una sufficit pro corpore: tripliciter aqua dicitur huiusmodi bona pleni aqua, ut in emulsi-
one per formam spiritus, in purioribus classis ut; unde in superioribus formam appellatur ut per illud ibet
alix ad occupandum locum de reliquendo ab aqua, in locum suum inde reliquit ne Vacuum detur in bona tota
bitate: apparet eam esse in corpore inclinatione Vacuum relinquere

S ad quod quod est corpus potest
moveri per Vacuum? ratio diffinitiva consistit in eo q^o motus anima locali ratione perit arguitur in hoc pre-
terea nova in motu, hanc autem rationem acquirere potest in Vacuum cum habeat superficies ultimum
et in motu ex quo ubi in motu resultat = nihil hominis dico corpus potest moveri in Vacuum,
quod corpus est in ratione ceterum naturaliter perit, vel in motu, in corpore lebe, vel de motu in corpore
quodam; at adhuc habet motu perit in motu, cum debeat in ceterum in corpore naturaliter: ex quo
perit in motu est in Vacuum = ne ratio dubitandi contrahatur, quia est corpus per motu in Vacuum
in acquirat aliquid ubi in motu, vel motu perit in motu, arguitur tamen ubi in motu perit in motu
dicitur quatenus perit in motu magis approximatum vel ad ceterum, vel ad polos, vel ad aliud corpus
circa quod ubi motus sit

De Tempore.

Tempus modo perit esse in tempore scilicet in motu tripliciter accipitur: 1°, quatenus res habet esse per exi-
stentiam, et hanc eodem modo est aerea immutabili per manentia in quo ad esse quod ad operari, unde in ha-
bit esse nihil est futurum nec preteritum, sed omnia presentia sunt.

Modum est tempus duratio dicta dicitur
corpora est qua corruptibilia sunt quo ad operari, in corruptibilia tamen quod esse: et motu perit
manenti tempore proprium est nature aliter: et anima rationalis = huiusmodi tamen denique dicitur
res illas durare tempore qua immutabilitate proficitur in quo ad esse quod quo ad operari, et mo-
dus in corpore omnibus subalternativis subiectis eorum fluxu per necessitate nature et terminativis.

Item tempus est in ab aliis explicatur: est numerus motus scilicet in motu et perit in motu. appellatur
tempus numerus quia motus mensurat; unde est tempus perit in motu sunt quantitas discreta, ad mo-
dum eius se habet, quod motus continuo et incedo ceterum in motu perit in motu in motu

nonneamus et dignoscimus.

Sed e adiectis tempus aliud dicitur transire, et e ipsa ratio affectus quatuor motus; et aliud extrinsecus, qd e ipsa ratio prima mobilis secundu qd habet periodos regulares et mensuras motus mobilis transiens: habet ex tempore et mensura actibus seu numeris motus per comparationem ad motus per illam mensuram; et aliq habet tempus et numerum mensuratum per comparationem ad alios numeratum eius ista hinc successiva quae et habet et habet periodos quosdam et proportionales.

Hic praeter tempora et hinc brevis et sufficienti notione, occurrunt difficultates de eius constitutione, nam e tempus ut quibusdum continuis mensuris operatur per ista hinc quorum unum qd ite e indivisibile, inae investigatur antequam e indivisibilis solis confectus, seu ratione ista hinc indivisibilis existat; vel hinc consistere debet at ratione partium aliquarum transiens divisibilis, sicut in alijs continuis consistit. circa hinc ista pro utraque sicut utrimq; schola scriptores, quibusdum communis adherent ista hinc prima, pro qua ista.

Nostra Conclusio.

Dicitur e tempus inconstitutum ex ratione aliquarum partium, ac pro ite et ratione divisibilis, sed ita consistere ratione ista hinc indivisibilis. haec coel e experientia dicitur qd ista hinc et sic ante nihil e accipere actu de tempore nisi nunc quia qd praesentis e id ad abijt; qd aut futurum e, nunc e. ex quibus sic: consistere nulli convenit nisi ista hinc qd accipere ista hinc, nec ista hinc actus non e; at nihil e actu accipere de tempore nisi nunc, hoc aut e indivisibile ista hinc ista: eaz tempus consistit per nunc, seu ratione indivisibilis ista hinc.

Secundo ite praesentis et futuris, praesentis, et praesentis; at tempus non consistit ratione praesentis, nec ratione futuris: existit e consistit ratione praesentis. ista hinc e dubium. min probi: nihil consistere potest ratione non consistit; at praesentis non consistit, sed abijt, inconstituta nec futuris quia nunc e: eaz tempus consistit denominatum in praesentis et futuris; ac pro ista hinc tempus e tale ratione ista hinc indivisibilis praesentis, ad qd medium ite praesentis et futuris

Dicitur: unum qd ista hinc potest realiter consistit per unum e qd habet ite; at tempus nullus e habet ite praesentis indivisibile ista hinc: eaz mai liguet

3-
g' em' tēpore nō tēpū realiter cōtinuare n̄ bales. min' ultra q' probata ē, tradita ad hū
q' p'ntionē, hoc ē: tēpū n̄ habet esse extra animū, nisi secūdy mō idūm' iōbile. modo sic
et nulla res cōtinuata realiter nisi per esse q' habet tē cōtinuāte et extra animū, quā' esse q'
res habet tētra animū, seu per tēpū ip'as nūquā realiter afficit: ergo dicitur q' tēpū tēpū em'
tere et cōtinuā per idūm' iōbile

Dicitur: istas futūras existit et p'nteritū et q' existit: eaz n̄ ē de
ay q' tēpū em'at p'ntes, ad q' ab eo q' tēpū unice existit: ratione idūm' iōbilis istāris. p'ntes ans:
futūras q' q' transit p'nteritū, et p'nteritū ē q' fuit aliquādo p'ntes: eaz existētia verificāte
ty de futuro quā de p'nterito. ~~omnīa~~ cōspat, repugnat em' tēligere p'ntis de futuro p'nter
teitū, nisi futūras existat: et similitē repugnat verificāte si p'nteritū de re quā nū
quā existit: dicitur ergo ē existētia verificāte et de futuro et de p'nterito.

De iōde:
istat futūras ratione sui ē futurū et p'nteritū ratione sui ē p'nteritū: sed futūras ē tale
per existētia quā habebit, et p'nteritū ē tale per existētia quā habuit: eaz futūras ratione sui
habebit existētia, et similitē p'nteritū ratione sui illū habuit: nūquā ergo ē dicitur p'nteritū
ty de futuro existere ratione alterius istāris idūm' iōbilis

Dicitur autem existit p'nteritū et
futūras ut q' et ratione alterius cōcans: ut quo et ratione sui negans, et cōs. ad p'nteritū dicitur:
futūras q' q' transit p'nteritū ratione idūm' iōbilis p'ntes istāris tēpū existētia de p'nteritū, et p'nter
itū ē q' aliquādo fuit p'ntes ratione illius eius idūm' iōbilis istāris cōcans: ratione sui
et p'nteritū tēde ē p'nteritū et futūras negans. eaz tē p'nteritū tēpū existere itat p'nteritū hōm'
ratione p'nteritū, am' existētia istū unice obtineat tē istāris, tēde ergo ratione istāris uel tēdi
m' iōbilis tēpū denominatur p'nteritū: similitē q' ē dicitur de futuro cuius existētia tēpū res
p'nteritū habet eā ratione eius tēmet istāris vicinū obtinet tēpū ad tēmediate edere p'ntes,
etmediate ad existētia

Nec cōtarij videt q' istāris tētra existētia et tēpū p'nteritū
ratione sui, quā' aduocō hoc tēpū n̄ liceret esse et q' ratione sui existētia, et ē ratio quā
p'nteritū et tēpū futūras istāris ad matē quādy latitudinē quāfuit talis denominatiōny
de tē istāris per manēt, tēde istāris pot existētia sūt per manēt p'nteritū, et tē illū sūt

permenere futura: nihil eaz mixtū q̄ tēporis presentis & futurū q̄ sit dicitur in plures partes,
 quā et in maiore schabēt vel tēpori accū ad presentē vel tēpori accū ab illa, tūta
 tēporis maiore, sicut ratione sui tūta incedit vel magis appropinquat ad presentē vel ab
 illa maiore dicitur obvenit, ita et q̄ poterit ratione sui denominari presentē & futurū et
 ma maiore permanentē = tōge aliter schabēt tēpus ut denominatur presentē & existēs, quā
 cū datōre nihil sit accipere actu nisi nūc cuius presentia nullq̄ admittit latitudinē seu maiore
 permanentē s̄ ad presentē, & aliter nūc seu indivisibile istas n̄ sit tēpus ut q̄ dicitur, sed tūta
 ut quo et ratio foris ma existētia, idē ē q̄ tēpus nūquā denominatur presentē ratione adde-
 quate, ad que adeo ratione aliter partē tēpus dicitur dicitur, sed tūta vel ratione
 prioris, vel posterioris quocūq̄ nullo permittit aliquā permanentē maiore existētia
 cuius cuius q̄ indivisibilitate

Igitur futurio sicut presentio denominat tēpus secundū q̄
 dicitur prius & posterior quā prius & posterior simul presentia sicut futura nobilitate eorum et tē-
 ra maiore; eorum autē existētia dicitur denominare tēpus secundū prius & posterior,
 tēpus enim tūta existit vel secundū prius q̄ schabēt terminatōe existētis, vel secundū posterior
 q̄ schabēt inhatōe, sed hoc n̄ est intelligēdy ita posterioris quo existat prius, sed ita ut itaq̄
 prius terminat sui existēte, inatq̄ in existētē posterioris seu immediate futurū

Sed quæstio: ex hac doctrina sequitur tēpus cōtinuū existit indivisibilis, non vero ex par-
 tibus indivisibilis in unū medio indivisibili istas presentē. et probat, nō potest istas presentē et co-
 pulatū vel sequitur immediate aliqua pars indivisibilis, vel istas indivisibile? hoc secū-
 dy: ergo obvenit istas presentē istas? ergo immediate potest istas presentē existit pars indivisibilis cū
 immediate existat illud q̄ sequitur immediate ad istas presentē accipit de tēpus indivisibilitate exist-
 it presentē, vel q̄ est prius & posterioris quo existat simul, quod libet enim illorum sequitur pars
 indivisibilis n̄ est = neq̄ magis ad prob respōdeo potest istas presentē sequi immediate partē tēporis
 indivisibilis istas existētis adēquate simul secundū totū sui ex indivisibile tēpus & posterioris,
 sed existētis tūta adēquate et secundū aliquā eius, neq̄ secundū istas incedēs q̄ schabēt
 ut ratio foris, sicut itaq̄ id quo pars que sequitur existit ut q̄

Hoc deinde eget explanatione quae sic de proximo tali quali capto ad istas A sequi
 ma immediate pars temporis totius quousque et posteriori nepe istas B et C ubi, quae pars est istas A
 et immediate futura et per istas B tantum apparet invariabile, et apparet terminabile per istas po-
 terius nepe C; unde et istas B et C est pars temporis quae est constans istas temporis C, atque
 pars ista temporis nunquam consistit in multitudine istas B et C, aliter quod consistat istas; sed consistit
 ut quod, seu quod id est, ipsa pars est quae consistit, cuius invariabile per istas B et terminabile per
 istas C; itaque sicut pars non consistit simul invariabile et terminabile, ita nec consistit divisi-
 biliter et per modum partium secundum simul primum et posterius, sed itaque dicitur vel primum vel
 posterius, illud itaque rationem solum consistit invariabile istud quod itaque rationem solum consistit in ter-
 minabile, consistit itaque respectu ipsa parte ut quod

De Duratione. Soli hinc ibidem ad durationem distinguuntur

liber aut duratione, seu ante inventionem consistit ad aliquid realiter ad ipsum et consistit. et cuius
 resolutione nulla dicitur nisi difficultas nova proxi illi et examinata de distinctione consistit amale-
 ma, et distinctione affirmat; quia cum videmus quod durare nihil realiter esse nisi consistit in se
 hinc, consistit etiam hinc et per se ipsum consistit, et per se ipsum permanere consistit, et durare; et
 neco dicitur de de se non consistit sicut etiam in se quae ea ipsa ratione quae distinguitur et consistit itaque
 per se ipsa et in se actu, distinguitur etiam ad rationem seu per se ipsa consistit itaque ad se ad ipsum et
 consistit consistit etiam et ad se conservat, et ad ista temporis sua dicitur primum et productionem
 recolere ea sunt pro hoc dicitur dicitur, et ad se

LIBER QUINTVS

PHYSICORVM

Iste liber tractat de motu quo ad speciem eius, illi quod distinguit amutationem istam; eius est
 per se ipsam speciem assignat, loci quod est per se ipsum unice ad quatuor qualitates et ubi quae in se
 recte sunt motus. deinde de operat speciem numerum motus, agno nepe motus unicus in speciem quae nunc
 nica unum dicitur, etiam quod dicitur motus istam consistit in se quae est quies. unde dicitur hinc
 ubi agens est.

De Motu.

Terminus est species motus proprie talis communiter dicitur philosophis, namque actionum que pertinet ad quantitatem, et actionum que pertinet ad qualitatem; et motus localis pertinet ad ubi: unde ad dicitur in pre- dicamentis talis dicitur per se motus.

Quod autem cetera predicamenta non sunt subiecta per se motus, et appa- ret quia actio est pars motus realiter indistinguitur, et per se in actionem operationem dicitur per se motus, actio foris motus per actionem, et similiter pars per actionem, quod dicitur est. prout ibi dicitur de situ, quia realiter est cum ubi, et per se motus localis quidam ad predicamentum ubi, ipse est et non alius quidam ad situ, quando est ad predicamentum quando dicitur ipse motus qui determinatur ad ubi, similiter est ad predicamentum habitus, cum hac sola differentia quod motus localis per ordinem ad quodam constat hinc vel illud terminum differentiam per ordinem autem ad habitum constat corpus per ordinem ad terminum; unde in quodam situ dicitur referentia per accidens motus localis per se motus expectat ad ubi. de actione non est dubium non esse motus capax, quia consistit sine actione per se per se motus sui.

Dicitur: quan- titas dicitur autem in partibus communitate; sed motus proprie talis consistit communitate: ergo actionem non est motus proprie talis, et per se ad quantitatem non datur per se motus. motus est actus quia quantitas non habet co- tractum = negatur, quantitas enim per motum actionem non datur actionem habet in se quod alio modo ad motum referentia per se motus ad quod, cum hinc ubi contractus sit, unde est quod motus quantitas cum communitate exca- centur: eodem modo habet quantitas dicitur per motum non datur in se motus, vel eorum.

Sed eius actus ad dicitur substantiam in prima productione motus determinatur per se, quia hinc aqua motus est contractus; unde dicitur operari communitate omni actu ad necessarium exca cente dicitur per se motus ad quod, et per se motus ad quod.

Disp. unica aquo sumi debet unitas motus tam specifica quam numerica

Dicitur est unitas specificus motus sumi ad quod ad quod soluta dicitur. prout est in capitulo 35 in articulo; omni de actionem motus sunt eundem specie, quia hinc ad quod motus omni est eadem dicitur in specie, quod hinc referentia ad dicitur hinc aquibus: ergo dicitur unitas est hinc aquibus non consistit in dicitur in specie motus de alio actionem; prout est quia hinc motus sunt eundem specie: ergo hinc ad quod dicitur unitas.

specificus motus de albedi. patet est cor quia n̄ est aliud extrinsecum aquo aquo habeat motus idē in
 specificus, nisi ab eadē albedine qua est in ad quod.

De eadē ratione respondeatur: motus debet in me-
 re ipse ab eo proprie ḡ ē, seu ab eo ḡ posse trahit; et motus ipse trahit proprie ad quod, ad ḡ proprie illud
 ē: eadē. maiō constat t̄mō specificato. minō excoferet quia ut motus acquirat ad istud ad quod, a quo aquo
 xadit, t̄mō huius aquo potest ē obiecti aquo motus accedit et fugit; et id aquo motus accedit et fugit t̄mō
 potest esse specificatōy eius, et nihil fugit ab eo proprie ḡ ē: eadē.

Dicitur: actio ē ab agente; et tunc
 ab agente ipse sumit: eadē ḡ motus ut a quo aquo hanc potest esse ḡ albedi ipse sumit = neg cor.
 dupliciter ē albedi, actio enim trahit t̄mō hanc agere t̄mō, t̄mō ē t̄mō hanc agere perfectio que ab illo
 n̄ recedit ut trahit t̄mō hanc materię; t̄mō enim eadē accidit t̄mō hanc respectu aquo, quia huius
 n̄ ē perfectio, t̄mō hanc f̄mō hanc materię n̄ ē ad quod ad quod t̄mō hanc subiectiva.

Dicitur: motus
 subiecti ipse deficit ab instantaneo; sed proprie ad quod: eadē f̄mō hanc aquo, minō proprie motus in albedi potest
 de albedi t̄mō hanc, t̄mō hanc aquo hanc t̄mō hanc t̄mō hanc: eadē enim t̄mō hanc ad quod n̄ ē t̄mō hanc, et dicitur
 huius aquo ubi motus n̄ ē ab eo et instantaneo.

Dicitur: quod n̄ est in se de n̄ t̄mō hanc t̄mō hanc
 motus proprie n̄ ē, qui n̄ t̄mō hanc t̄mō hanc negatōy et positōy = dicitur motus illo dicitur ipse hanc
 n̄ ē t̄mō hanc modo ḡ acquirat t̄mō hanc ad quod, t̄mō hanc eadē ratione ipse deficit motus accedit ad instantaneo
 t̄mō hanc acquirat t̄mō hanc ad quod: t̄mō hanc enim instantaneo acquirat t̄mō hanc t̄mō hanc, quia t̄mō hanc
 t̄mō hanc t̄mō hanc ē; amō hanc deo t̄mō hanc acquirat t̄mō hanc t̄mō hanc proprie eadē hanc t̄mō hanc.

Dicitur: ē t̄mō hanc numerus motus sumi debere ex ipse capite, n̄ ē ab albedi, quia ab
 illo t̄mō hanc t̄mō hanc accidit; claret, quia t̄mō hanc t̄mō hanc ē ḡ hanc ut hanc numerus ut ipse
 motus est hanc numero n̄; de n̄ motus ē t̄mō hanc in albedi ad quod, eadē hanc t̄mō hanc t̄mō hanc ad hanc numero
 t̄mō hanc t̄mō hanc illo t̄mō hanc motus; et ita ipse t̄mō hanc t̄mō hanc t̄mō hanc t̄mō hanc id n̄ est motus ipse numero
 et deficit ab motu numero regulatōy ex eadē regula t̄mō hanc t̄mō hanc t̄mō hanc.

LIBER SEXTVS.

PHISICORVM.

Quia motu proprie talis continuationis sponta, per actus tractatu de motu agere debet de continuo, quomodo tempore et spatio componatur. tunc de hoc lib. de eo agitur. hinc per deo capta, quibus dicitur continui permanentes et suavitatis, de eis quod aliqua dixerunt, et aliis tribuuntur aliquas antiquorum opinionum: non eius methodus sicut omnibus scilicet, et actus in de continuo suavitatis tempore, cuius difficultas eadem est et reliquis suavitatis quantitate continui, sicut usque explanare aliquos notum de compositione continui permanentis, a tempore talis est omnium illorum ubi est in immediata medietate; tunc compositionem diuisibilitatis sine fine unius per extensionem medietatis diuisibilitatis per illas omnes continuae Copulatas. cum difficultate eade sub cubitum regem in phisica, cum nullum unum, ut qui talis compositionis clare reuelauerunt. tunc in materia que ad hunc modum coelestium in diuisibilitate tunc suspensio, eadem cum relatione rationis pro utraque est in diuisibilitate, ut et illis aliis partibus dicitur formare de ab eis est probabilitate, vel talis de diuisibilitate argumentorum contra unum quatuor.

Quidum unicum an quantum continuum ex solis indiuisibilibus,

an ex partibus unius per indiuisibilia, Componatur.

Partem indiuisibilem dicitur agere in parte, sicut omnes supponit et actus in parte, in parte una quantitas huiusmodi cum altera non est continuum per partem, aliam partem sicut in parte huiusmodi, cum eadem illa non sit per illud tunc huiusmodi; et nulla pars est tunc alia quae tangit, aliam eorum cum alia penetrata, nec ex illis eorum huiusmodi: requiritur eorum quae una pars continuo tangit aliam unam per indiuisibilem partem, ut sic pars huiusmodi maneat eorum huiusmodi, et alius eorum huiusmodi locus.

Idem in parte exponebat, quia si quantitas perfecta rotundus ponatur supra perfecte planam, quantum perfecte rotundus huiusmodi per indiuisibilem partem tangere potest planam etiam si per partem indiuisibilem tangere, unum et duobus huiusmodi necessario, vel dicitur aliquid planum in rotundis tangere, vel aliquid rotundum in planum, ut per pedem apparebit.

Vha vice oportet d. in huiusmodi

Resolubilis assignare ignavitatem duplex genus partium quare unaquod est divisibile sine fine argui-
 tur alia ut aliquota, et alia appellatur proportionales; illa sunt partes determinatae et designabiles
 vere. proportionales ut determinatae et designabiles respectu cetera et telus et aliquotam qua
 respectu maius sunt, ut semipalmi, et in duplici palmi, quia unum palmum comparatur ad alium ut pars
 aliquota ad aliquotam, unum quidem semipalmum est designabilis, determinatus, ad nullum talis co-
 tineretur per motum maiorem in maiori semipalmum autem dicitur pars proportionabilis et respectu cu-
 totius lineae et curvatur palmi eius, est enim semipalmus pars continua et designabilis et ita itaque quod ipal-
 mo non erant semipalmus et palma pro voluntate mentis. hinc ergo suppositi

Refertur sententia Cenonis.

Continuum debet componi ex his quae sunt resolutibile, sed continuum est resolutibile et indivisibile. Ergo mai-
 or est divisibile, continuum enim est resolutibile et indivisibile, itaque indivisibilem continet. mox probat: si co-
 tinuum non est resolutibile et indivisibile, haberet partes infinitas infinitae divisibiles; at hoc dici negatur:
 ergo probat minus: partes infinitae divisibiles sine fine contineret infinitas extensiones, quae libet enim pars aliquotam
 addit extensionem ad aliam, ad qualem infinitae partes adderet infinitas extensiones, ita dicitur propter quod quare continet
 infinitas extensiones, ita quia quaelibet linea erit infinita extensa, ac proinde continet spatium infinitabilem;
 ita quia dicitur infinitum in actu, cum ille partes actuales sunt, et earum extensiones infinitae.

Secundo

probat illa principia minus: quare est corpus pariter ultima divisione id est propter quod divisibile: ergo dicitur
 id est dividere potest ultimo quatuor. pariter est, alia erit in creatura aliqua pariter potest quod dicitur
 non potest reducere ad actum. modo sic; at quatuor ultimo dividit, erit resoluta et indivisibile; alia si
 aliquid remaneret divisibile, id non erit ultimo dividit. ergo.

S

Secundo ratio procedit ut sic potest proponi
 hoc est divisibile secundum naturam quatuor, et aliquid est divisibile immediate non mediat aliqua pars divisibilis.
 ergo continuum componitur ex indivisibilibus. est effectus, quia non est minor ratio ut ad negandum partem divi-
 sibilem mediate et per se terminabilem respectu indivisibilis immediate, quod in quodlibet aliud
 est divisibile respectu aliter pro propter quod sibi. aut probat: si hoc est divisibile secundum naturam et aliud immedia-
 tum mediate aliqua pars divisibilis, ergo medietate infinita divisibilis quibus quaelibet pars continet: ergo
 id illud est divisibile non est immedia tum terminatio ut arguuntur supponit: ergo dicitur et per se dividit
 divisible secundum naturam, et immedia tum divisibile nullam partem divisibilem mediate ac proinde continuum ipsa est divisibile

any. ad prob negat ans. ad hunc prob concedit ans et negat cō. ad ultim q prob negat ma^o e
 simul rationē tantū proca = eorum indivisibilia, sicut se agunt recte et cetera, dicitur hominum
 uny extra aliud ē; ut scilicet ut cōtra faciat cōtensionē, quia sicut nō ē cōbentēs q' p'ntū d' m
 ribile terminatōy ut ratio p'ntū ut una p'ntū ut cōtra d' m, ita nec ē cōbentēs q' p'ntū ut cōtra
 aliud ad r' d' m; et ulterius, quia d' m dualinea eiq' se agunt p'ntū terminatōy unius cōtra
 f' h'c, ut p'ntū d' m indivisibilia, se agunt recte et cetera; et h'nc p'ntū terminatōy unius linea
 ē cōtra p'ntū terminatōy alterius linea quā r' d' m

Respondeo ad rationes Tenonis.

Resertur sententi

Ad primū rationē negat dicitur aliter min, ad eum prob dicit ma: h'c exet partes p'ntū
 proportionales, id est ignabiles et cōtētes: cōtra, cōtra ma: aliquas determinatas, negant quia
 i quolibet cōtinuo dicitur p'ntū partes, nō actuales, sed subdeterminatione cōtētes, sed itē p'ntū
 les cōtētes s' sub cōfusione, a p'ntū de unia capax cōtētes d' m p'ntū p'ntū. q' clarissime
 docuit d'ho i d' d' m. ad. q. 3 ad p'ntū. p'ntū d' m: unius rei cōtētes eie p'ntū: partes
 aut' aliam homogeni cōtinuo at d' m nō nō habet eie actu, sed p'ntū itē: itē cō
 partes proportionales ut r' capax cōtētes d' m p'ntū, dicitur atē eiq' ut itē partes
 p'ntū, itē cōtētes p'ntū. h'c in cōtētes cōtētes eie ma d' m indivisibilia p'ntū actua
 les sine fine.

Ergo liquet ad sequētes prob minoris, quia cōtinuo nō p'ntū capax
 ut p'ntū adu. ad eo simultaneū d' m p'ntū. Maay partes, aliter itē nō p'ntū cōtētes d' m
 indivisibiles sine fine: unia eiq' Deus cognoscit illas maib' ē p'ntū indivisibiles, i quo nu
 llū apparet cōbentēs.

Ad secūdy rationē respondet eie id est ignabile indivisibile pro
 p'ntū p'ntū d' m indivisibilia terminatōy eodē modo quo eiq' ē id est ignabile p'ntū proportio
 nis cōtētes taliqua: itē sicut assignata quolibet parte quāntit' nō cōtētes sub cōfusione
 partes proportionales sine fine, ita ignato quolibet p'ntū linea, aliter d' m p'ntū sine fine ē
 d' m ignabile p'ntū terminatōy; quia imediātō respectu p'ntū terminatōy lineay ē cō
 tra r' aliquas p'ntū reliquis lineay, cū d' m indivisibile imediātō cōtētes p'ntū proportio ali
 aliā p'ntū cōtētes; et nō p'ntū quolibet p'ntū d' m d' m d' m assignato ē aliud d'

aliud in se esse arguibile. Quoniam = ex quibus manet soluta tentia ratio, quia pars
 proportionali et inq. in 17. b. l. a. copulatio n. ut quid accide, sed ita ut quid pote-
 nale: unde per se partes pro rationales et pura copulatio nulla est maiestas in aguti-
 tate respectu abstrahit; cu quo componitur q. quantitates ut inaequales quatenus consistit pluribus
 vel fractionibus, maioribus vel minoribus partibus determinatis, et hoc ita duo singul-
 ni ut partes determinate constituit q. lineas maiore, quia illa quae est constituta per duos
 medietates semipalmi.

A dulam dicit, q. eam positio ead. superficie quantitas quous-
 p. det utiq. p. ito determinatio aetis de qua, ead. q. ita p. ita set agut, occupat p. posit
 maius sp. ity, quia superficie idimubili lina a cuius parte e. taere e. parte itaqua, ut co-
 rationibus conclusio in pro te ita dicit probaty e.

LIBER SEPTIMVS PHISICORVM

Lib. huius demonstrat quibus unum huius dicitur primum causam aqua itaque primo motore
 omnia mouentur mouetur; deinde docet ad omni motu dicitur mouetur et mouetur simul; parat agut
 de alteratione ratione ad qualitates; et de motu dicitur dicitur copulat itaere. unde circa eam

De primo Motore. Disputatio I. utrum quod mouetur, ab alio moueatur.

Ad huius difficultatis resolutionem ratio catholica et communis doctrina omne quod mouetur ab
 alio mouetur, et probat; et probat non videtur huius generis non mouetur a se quia cum non consistit per
 huius diuersa actionis, non potest ita ut alia pars quae mouetur ab altera quae sit mota.
 ead. necess. e. q. motus ut ab aliquo dicitur mouetur: ac proinde quicquid mouetur ead. cuius
 ead. motus, itaq. dicitur mouetur ad deum primum motorem, ut ne videtur processus e. ipse motus ead. cuius
 cuius motus. sicut in se explicat dicitur 4. p. q. 2. ad. supra actionem huius videtur q. ead. motus
 mouetur huius dicitur dicitur ead. ad alio primum mouetur.

Confirmata sit dicitur huius doctrina: quod quod sit, ab alio sit, proprie dicitur de causa & causa deuenire ad aliquid quod ab alio non sit, ut sic videtur processu causarum & effectuum: ergo cum quod quod mouetur ab alio mouetur, necesse est deuenire demouente & mouetur ad aliquid causa primae motus, ad quod adeo quod ab alio non sit motu, ut est videtur causarum mouetur per se cum & effectuum.

Dicitur: non apparet uerum quod quod mouetur ab alio ex hoc secundo mouetur: ergo uerum quod deuenire ad deum primae motus limitatum causam motus ad quod predictum processum & effectuum. autem proba, quia uisibilis habet uisibilis & inuicem ut remoueat, cum uisibilis & inuicem ut motus ab inuicem: non ergo motus mouetur uisibilis & inuicem motus = id est quod est in uisibilibus suadet, ut apparet in igne qui per se inuicem naturae remoueat uerum, ad quod libet corpus quod uisibilis, ad quod adeo est in uisibilis non eget ex hoc secundo mouente ut se exerceat primo.

Respondeo quod si uisibilis ut uisibilis, et est aliqua ex uisibilibus habere se & inuicem & inuicem ad motus, scilicet tunc est quod potentia eorum motibus per se ipsam remoueat, alius potentia prima ad motus id est est in ipso motu: ergo in ipso motu afferat potentia prima motus, seu ipse est motus mouetur non de se quod mouetur ab alio mouente se.

Hoc est contra et dicitur & contra dicitur. capitulo per hoc uerba: nihil enim potest esse simul in actu & potentia respectu eiusdem, sed tunc quod mouetur ignitum huiusmodi est potentia: ergo cum mouetur se, non mouetur ut potentia prima ad motus per se remoueat, remoueat conuenienter quod per se remoueat: appropinquat licet ut in motu in uisibilis inuicem ad motus, ille inuicem uisibilis remoueat ipsorum aliter se exerceat mouente.

Idem uerum actus suadet, quia remouetur est eadem quod per se respectu motus, et remouetur per se sine actus: ergo remouetur mouetur sine aliquo actus mouente. nunc ignitum uel actus mouetur respectu motus remouetur est ipse mouetur uel aliquod aliud de se ipse ab ipso: hoc & habemus in se: id est, ergo actus est id est est per se respectu eiusdem motus, appropinquat quod mouetur simul est per se potentia ad motus, et in actu motus contra rationem confirmat super dicitur.

Disp. II utrum approximatō sit necessaria ut
mouens seerceat in mouile.

Duplex potest dicitur approximatō, dicitur scilicet quæ approximatō igni certam aq̄tē, ut ignis
approximatō combustibili iō fūgū partū suā ex exarmonia; dicitur et approximatō virtutū, seu
virtutū spiritū aq̄tē, et datur q̄ operante distāte; huius virtutū potest ab eo cetera q̄ operante,
ut sol cuius cōtra a nobis distat operatur proximum i sublimitate ad fūca exerceat suā
motus: hūc eaq̄ querimus in aq̄tē potit operare i distās, ad q̄tē approximatōne ad partē
solū, quā virtutū: cetera q̄

Nostra Conclusio.

Agēti cogit approximatōne ad partē ut operetur, seu q̄ dicit, agēti operanti n̄ potest i mouile
distās. et probat: quia q̄ causa tātū effectū ^{hūc} causa partū, quātū fūgū p̄tū partū solū per suā virtutē:
eūq̄ debet esse causa i mediā partū solū i mediā ratione virtutū. probat: quia n̄ agēti n̄ potest cōtactū
p̄tū partū, nec haberet determinatū materiq̄ eius motus; sed hoc n̄ dicitur, cū quilibet causa
effectū habeat determinatū spheriq̄ ad operandū: eaq̄. n̄ potest, cū op̄ materialē distātibū n̄ sit
mā ratio ad exerceatū motus eaq̄. n̄ potest quā eaq̄ ab eaq̄ = ut videtur i dicitur operantē
cōprobatur, quia nulla ē actio procedens ab agēte n̄i cōtactū partū solū per cū virtutē aq̄tē:
eūq̄ approximatō solū virtutū aq̄tē cū partū. omnis necessitā ē admotū, n̄ operantē.

Cōtra hūc potest opponi aliquæ experientie, ut magnæ arboris ferax i distāte, et n̄ ex
per arbor i mediū q̄ vel aliud corpus licet sit proximum = similitē virtutū hominū
distāte i vestit solo virtū, sine eo q̄ offēdat alia corpora i mediū = ut se xim si propius p̄tū
tūc i motū, figure cōcēbe, et i cōfudatua oleū, partū ignis supponatur, iūte operantē effectū cō
ley q̄ cōtūnt ferbes, n̄ cremato corpore papiri sed per se uelē illo, n̄ obitate cūm tūm i d
cūm tate cū igne = deniq̄ cōtūnt q̄ aqua i vase cū supponatur ignis suūq̄ ferbet, et
i fudo vasis frūget: eaq̄ cū aqua i fudo cōtūnt proximum n̄ agēti, videtur ab eo per se n̄ agēti
operantē i distās seu n̄ cōtūnt approximatōne ad partū

Ad obiecta experientia respō-

deo eaq̄ agēti sepe ad partū approximatōne virtutū, seu per virtutū ac iūntū quæ p̄tū
cōtūnt ad fūca subiectū. iūntū magnæ arboris ferax et n̄ aliud corpus i mediū

quia in eis est sed in illo est virtus magnetis superius propter quod densitas aeris appropinquat seorsum
 capere in virtute attractiva, unde quod aliud corpus immediatum non attrahat nisi in eo capacitatem
 eius capacitatis naturali superius cum magnetis = de variis diebus actibus in venena et aliquid
 eius virtus est in proportione potest per ipsam aer communicari subiecto capere, quod est homo,
 (forte ob id quod attrahit naturalis qualitatem) et non aliud corpus vicinissimum = ad hoc dico quod oleum
 profecto vixi rari est, sicut quicquid aliter liquor, et ipse superius est quod dicitur, quia sicut partes
 calidiores et magis exaritate tendit superius, humidiores et subtiliores ac cadunt superius, unde cum oleum
 et ferri partes ut calidiores et humidiores, absorbit per modum partem totam actibus caloris qui per
 partem communicatur, et sic ipse non rariorem crementum.

Aulterius dicitur fere est res obedi-
 ens, neque praeque aquae calidior ascendit superius quia per se sunt deparatae ac raritudine; quae cum
 non sunt in caliditate naturaliter debet consistere ipsa propter magis exaritate et exaritate; nihil est magis
 magis quod maiore caloris ita est existit superius, sed propter datam raritatem, sed quia natura caloris tota magis
 est, = ad consentiendum restat, quod si causa relinquit ipse mediatus, immediatus non attrahit, sicut non ipse
 magis effectus ipsam proportionibus, hoc est, sic per accidens respectu causa, et sic unam naturam ab
 a capacitatem subiecti repugnantis naturaliter effectus.

LIBEROCTAVUS

PHISICORUM.

Primo Philo agit de variis motibus et partibus, nunc de motu et exaritate discutit, opinatum est in
 dy habuisse existit in exaritate quae set existit ab omnibus Philo cunctis, immo de ratione ab
 illa sit dicitur ad ibi quod dicitur, utay mundus qui ab eis non sunt potuisset eis: sed quia mundus
 existit res in exaritate, et magis, ideo examinatus et difficulte ita Philo philosophi an aliquid
 creatura sub exaritate, ubi ex aritate potuit super naturaliter quo eo dicitur de eo tunc
 mundus existit.

Divinum unicum an aliqua creatura potuisset existere ab eterno.

Nulla creatura quae habet esse per manens ut homo & lapis &c; & alia cuius esse est successibus ut tempus & cetera priora & posteriora, et motus qui recipit amissionem et receptionem & cetera in motu: unde de una & altera creatura in quibusdam a priori et ab eterno accipere esse potest per actionem. Unde ex aeterno = circa hoc prima pars deservit in re successibus quae per manens potuisse esse ab eterno = et affirmat de primariis, et negat de successibus; et haec est res media = 3 tunc et in omnibus opposita prima absolute negat Deum potuisse creare aliquid ab eterno sibi per manens sibi successibus. qualiter ex relati set etiam communis sub multitudine conditionum, unde nos nostris iudiciis dabimus ^{quoniam} conclusionem

Prima Conclusio Nostra.

Nulla creatura sibi per manens sibi successibus potuit habere existentiam ab eterno. et probat quod primum partem ex Augustini quod de civitate Dei dicit, in quibus non potuisse esse quo ab eterno Deo; et creatura quae existet ab eterno vel quae ex aeterno Deo: etc.

Ad rationem autem probat quod utraque pars:

id est cuius causa necessario precedit sui existere, repugnat habere existentiam ab eterno; et repugnat creatura cuius causa non precedat sui existere: ergo materia est causa cum creatura sit per creationem quae causa videtur productio eius ex nihilo seu ex causa sui, ad differentiam generationis. maius probat: id est cuius causa necessario precedit sui existere, non habere esse existens toto spatio eternitatis a parte ante; sed creatura quae existet ab eterno habere esse existens toto spatio eternitatis a parte ante: ergo id cuius causa necessario precedit sui existere, repugnat habere existentiam ab eterno. maius liquet, cum contra partem temporis causa existentiam non precedat: vel negatur est creatura precedere sub causa ut sit causa creationis, et sic non est creatura, cum sit ex nihilo: vel concedatur est creatura sub causa precedere sui existere, contra antiquitatem

Vergetur haec ratio: in minus est declaratione amihilationis quae primum requiritur deesse ad esse, quae est declaratione creationis quae primum requiritur deesse ad esse; et propter primum repugnat tunc Deum amihilare creaturam non precedentem subesse sui ipsius actus amihilationis, et sic non esse ad quod per amihilationem transit: ergo immutabiliter repugnat Deo esse creaturam

in precedenti non tunc sui ipsi actus creationis, simul esse sui ad quod per creationem transit. patet
consequenter. nisi error constaret de hoc non, quia sicut repugnat Deo amichilare non esse, ita repugnat
Deo creare id quod est reventis, nisi aliqua iterum tunc amichilatione.

Venimus omnipotentia
Dei non est magis ad amichilandum, quam ad creandum; sed omnino repugnat ei amichilare quod nunquam ha-
bitur esse: eorum et ei repugnat creare quod nunquam habuit carere esse. maius patet cum iustis exercitiis de pe-
manifestetur supremum Dei dominum, nisi est verum, quod est non est, et amichilabile est. propter hoc: ideo
repugnat Deo amichilare quod nunquam habuit esse, quia actus amichilandi est nihiliter perit quod per illud
rei transiret deesse ad non esse; sed actus creandi est nihiliter perit quod per illud restaret de non esse ad esse, et
ante creatio a sua definitione productio eorum ex nihilo eorum presupposito: eorum patet est manifesta, quia
sicut dicitur amichilanda auferat a rebus esse mixta creandi esse rebus conferat; ad quod ideo sicut eorum ad
primus necesse est quod rei habet esse, ita ad secundum necesse est quod res careat esse, quia chimera enim rebus
conferentia esse illud tunc possessione sunt.

Respondet ad objectionem quod ut non terminet creationem
non est necesse quod precedat sub non esse, sed tamen origines quod non precedat cum aliquo esse cetero subiecto ex
quo fiat: unde rei dicitur creata per hoc quod fiat ex aliquo subiecto presupposito; hoc autem contige-
ret in creatura quia ab eterno terminaret actionem creaturam: cuius transitus de non esse ad esse uni-
ca origines in rebus accipitibus est per actionem terminatibus, ad quod procedit effectus dependentem
a subiecto ex quo.

Sed contra est, non esse presupposito subiecto infertur ad conceptum creaturam a:
necesse est eorum ad conceptum creaturam, hanc esse ex nihilo sui, ac proinde quod ex eterna eorum procedat
sui existeret. aut propter quia si probet verbum Divinum esse Deum ex eius eternitate eiusdem;
et tunc non est ab eterno ex aliquo subiecto presupposito: eorum igitur est quod non esse presupposito subiecto,
non probat conceptum creaturam: requirit eorum ista ad eventum quod fiat ex nihilo sui procedit eorum existeret
tunc.

Secundo: Athanasius assignat differentiam verbi Divini creatura per hoc quod ista recipit esse,
sicut autem verbum Divinum, et creatura quia est ab eterno non recipit esse, cum dicitur causat primum
tunc: eorum non habet tunc differentiam a verbo Divino nisi set Athanasius = per eorum quod quia
rei recipit esse nec deus ad esse transit ex nihilo subiecto presupposito, ad deum nihilum sui, aliter igitur

et hanc ratione de similitudine q' est dato sequens ratio potest esse unaq' per se etiam si dicitur ab alio, in q' dicitur
nam per se creaturae sunt

Soluntur Argumenta Contra Utramque Concl.

Arguitur contra unam concl.: ab eterno dicitur potest creatura esse per se creabilis: ergo ab eterno potest
existere creatura. augetur, ab eterno emittitur similitudo quae potest creaturae; et ab eterno dicitur potest
potibilis quae est per se creabilis, et probatur: creatura potest existere illo die creabilis, et dicitur esse potest creatura
tunc in q' dicitur creatura potest existere ab eterno, et dicitur illo die creabilis ab eterno, et dicitur ab eterno
esse potest creatura.

Videtur si de alio: alio creaturae est instantanea: ergo potest se creare
ab eterno per actionem creaturae, potest ponere simul effectus, ante causam; cum probetur, quia ad defectum actionis
instantanea, seu quae perfectio est instantanea non est necesse q' deus procedat tempore, ut apparet in hoc respectu illustra-
tionis: ergo cum dicitur ab eterno potest se creare se per actionem creaturae, et probatur existere ab eterno creatura

Dicitur si deus potest producere creaturam ante q'libet instantaneam determinatam retrogradando subiecto usq'
ad eternitatem a parte ante: ergo potest creare illam ab eterno. probatur contra, aliter non probatur creaturae producere
ante dicitur sine fine. et probatur, quia nullus est determinatus instantaneus creationis tempore qui potest existere crea-
turae, de qua non potest dicitur se creare q' potest creare ante.

Arguitur contra et dicitur contra: ab eterno
eternitate appellate supra potest existere contra contra: eternitate appellate supra existens esse neg contra.
ad prob contra, et dicitur quod est contra, ut supra = igitur argumentum factum probat dicitur ab eterno potest
tunc creaturae ad q' ab eo in q' dicitur existens; ultimus quia si potest existere creaturae eternitate
te probatur legitime omnia instantanea potest existere et existens dicitur creaturae ab eterno, cum ipse
ab eterno dicitur de facto, procul dubio sine necesse miraculorum: vel ad contra ordinarij pro
dicitur potest existere ab eterno creaturae q' ad eternitatem non cadet: igitur est creaturae esse ab eterno instantanea
potest, vel creabile, atq' creabilis necesse quod existit creaturae sub ipse instantanea existens
tunc pro me creabilis, ut ita subari potest coepta instantanea creationis pro dicitur ex eo nihil
sunt, ad q' ab eo potest existere de se esse ad esse

Arguitur et dicitur contra potest se creare ponere
simul effectus, simultate appellate supra potest existere contra contra: simultate appellate supra potest

neq. cōs. ad hūm. prob. cō. n. e. necessariū q. n. d. p. p. c. e. d. e. n. t. c. a. u. s. a. e. a. d. e. f. f. e. c. t. u. m. u. t. i. n. t. e. n. t. u. m. d. x. a. l. i. s. e. f. f. e. c. t. u. s. t. a. l. i. s. c. a. u. s. a. e. e. i. n. t. e. n. t. u. m. q. n. d. p. p. c. e. d. e. n. t. u. m. u. t. e. f. f. e. c. t. u. s. i. n. t. c. r. e. a. t. u. r. i. u. m. u. e. l. q. d. i. d. e. o. c. o. m. m. u. n. i. o. n. e. p. r. o. d. u. c. t. u. s. p. r. o. p. t. e. r. r. a. t. i. o. n. e. s. c. o. n. c. l. u. s. i. o. n. i. s. s. a. h. i. l. i. t. a. t. e. e. x. p. e. r. t. u. m.

Vnde sol. n. e. causa creatōis
 illuminationis que est si sol. respicitur tunc causa efficiens, ergo e. causa materialis i. g. a.
 tunc i. subiecto ipa illuminationis p. c. d. n. t. e. u. l. t. i. m. a. q. n. d. n. o. h. a. e. t. a. t. u. m. p. r. o. b. a. t. s. o. l. q. u. o. e. x. i. s. t. e. n. t. e.
 reditex me illuminationem, n. t. a. m. q. e. i. c. u. e. l. p. o. t. e. s. t. e. c. r. e. a. t. u. r. i. u. m. q. u. o. e. x. i. s. t. e. n. t. e. c. r. e. a. t. o. n. i. i. n. t. a. l. i. e. q. u. o.
 ad hū. sol. n. p. c. e. d. e. n. t. e. r. e. d. i. t. e. x. t. a. q. u. o. i. l. l. u. m. i. n. a. t. i. o. n. e. c. u. i. n. t. e. n. e. c. e. i. c. p. o. t. e. s. t. c. a. u. s. a. c. r. e. a. t. i. o. n. i. s.
 denique: probare deū p. o. t. e. a. l. i. q. u. i. d. c. r. e. a. t. u. m. a. b. a. e. t. e. r. n. o. e. o. q. u. o. p. o. t. e. s. t. e. f. f. e. c. t. u. m. q. u. o. e. x. i. s. t. e. n. t. e. i. n. t. a. t. i. s. u. a.
 causa ut i. l. u. c. a. r. e. s. p. e. c. t. u. s. i. s. t. i. s. e. t. a. l. i. i. s. i. n. t. a. t. i. s. c. o. n. t. r. a. r. i. i. d. e. u. p. o. t. e. u. t. a. u. t. h. o. r. i. t. a. t. u. m. c. r. e. a. t. u. r. i. u. m. q.
 p. r. o. d. u. c. e. a. b. a. e. t. e. r. n. o. ; e. t. e. n. i. p. r. o. b. a. t. i. d. e. f. i. c. i. e. n. t. i. a. p. a. r. t. e. q. u. i. a. s. o. l. d. e. f. i. c. i. e. n. t. i. a. q. u. o. e. x. i. s. t. e. n. t. i. a. p. r. o.
 m. o. d. u. c. a. u. s. a. i. n. t. a. l. l. u. m. i. n. a. t. i. o. n. i. s. q. u. o. p. r. o. d. u. c. i. t. i. p. r. i. m. o. i. n. t. a. t. i. s. u. a. e. i. c. o. r. r. i. g. e. n. t. i. a. p. r. o. p. r. i. a. n. a. t. u. r. e.
 ip. u. s. s. o. l. i. s.

Ratio ultima continetur suadet, quia retrogradi ab i. t. a. t. i. d. e. t. e. r. m. i. n. a. t. o. n. d. i. t. a. t. i.
 a. t. e. a. t. e. u. e. r. u. s. d. e. t. e. r. m. i. n. a. t. u. m. e. i. n. c. h. a. t. e. g. e. o. m. e. t. r. i. c. e. i. n. t. e. n. t. u. m. p. r. o. p. t. e. r. q. d. n. i. g. u. l. a. p. e. r. t. i. g. i. p. o. t. e. s. t. a. d.
 i. t. a. t. e. d. e. t. e. r. m. i. n. a. t. i. s. p. r. o. q. u. i. a. i. n. t. a. t. e. a. t. e. i. n. t. e. r. p. o. t. e. s. t. n. i. g. u. l. a. i. n. t. e. r. m. i. n. a. t. e. p. o. t. e. s. t. c. u. r. e. p. r. o. p. t. e. r. a. t. e.
 d. e. t. e. r. m. i. n. a. t. u. m.

Aquas: Deū potuit destituere ab aeterno creatōe s. e. t. i. ; sed creatōe s. e. t. i. n. t. u.
 d. e. u. m. p. o. t. u. i. t. p. r. o. c. o. l. l. a. t. i. o. n. e. e. x. i. s. t. e. n. t. i. a. : e. r. g. o. d. e. u. m. p. o. t. u. i. t. c. o. n. f. e. r. r. e. a. b. a. e. t. e. r. n. o. e. x. i. s. t. e. n. t. i. a. p. r. o. t. e. t. o. m. i. n.
 e. i. n. d. e. t. e. t. c. o. s. l. e. g. i. t. i. m. a. m. i. n. i. p. r. o. b. : c. r. e. a. t. i. o. n. e. s. e. t. i. a. b. a. e. t. e. r. n. o. e. i. n. t. e. c. r. e. a. t. u. r. i. i. ; a. t. d. e. u. m. p. o. t. u. i. t. d. e. s. t. i. t. u. e. r. e.
 i. s. e. t. i. o. q. d. s. e. t. i. o. n. e. e. t. e. r. n. a. l. i. t. e. : e. r. g. o. m. i. n. p. a. r. t. e. q. u. i. d. q. u. i. d. e. n. i. n. e. c. o. n. t. r. a. r. i. u. m. e. t. e. r. n. a. c. a. d. i. t. i. d. o.
 t. i. n. e. m. d. e. i. p. r. o. b. m. a. i. : q. d. a. l. i. c. u. i. e. t. e. t. e. r. n. a. l. i. t. e. e. i. d. e. f. i. c. i. e. n. t. i. a. p. r. o. p. t. e. r. i. m. o. n. e. c. d. e. p. o. t. e. n. t. i. a. a. b. s. o. l. u. t. a.
 d. e. i. ; s. e. d. c. r. e. a. t. i. o. n. e. s. e. t. i. a. b. a. e. t. e. r. n. o. e. i. d. e. f. i. c. i. e. n. t. i. a. p. o. t. e. s. t. : e. r. g. o. m. i. n. p. a. r. t. e. d. i. s. t. i. n. c. t. i. o. n. e. p. r. o. p. t. i. g. u. l. a. m. i. n.
 e. i. c. o. n. s. t. a. t. q. d. c. r. e. a. t. i. o. n. e. s. e. t. i. a. d. e. t. e. r. m. i. n. a. t. i. a. i. t. e. r. o. p. e. p. o. t. e. s. t. p. r. o. d. u. c. t. i. o. n. e. m. e. i. u. s.

Sunt v. h. a. c.
 r. a. t. i. o. : d. e. t. e. r. m. i. n. a. t. i. o. d. e. f. i. n. i. t. a. p. r. o. p. t. e. r. q. d. i. n. t. e. r. m. i. n. a. b. i. l. i. t. a. t. e. p. o. t. e. s. t. i. n. t. e. r. m. i. n. a. t. i. o. n. e. p. e. r. f. e. c. t. a. p. o. t. e. s. t. i. o. : e. r. g. o. i. n. t.
 v. i. t. a. a. e. t. e. r. n. a. i. n. t. e. r. m. i. n. a. t. i. o. n. e. s. o. n. e. s. d. i. u. r. a. t. i. o. n. e. s. v. i. t. a. i. n. t. e. r. n. o. : i. t. a. c. r. e. a. t. i. o. n. e. a. e. t. e. r. n. a. d. e. b. e. t. c. o. m. m. u. n. i. c. a. t. i. o. n. e. m.
 m. u. l. d. o. n. e. s. d. i. u. r. a. t. i. o. n. e. s. c. r. e. a. t. i. o. n. e. s. i. n. t. e. r. n. o. c. o. s. e. l. e. g. i. t. i. m. a. a. l. i. a. s. d. e. t. e. r. m. i. n. a. t. i. o. n. e. s. n. e. c. i. n. t. e. r. m. i. n. a. b. i. l. i. t. a. t. e. m. o. d. o.
 n. i. ; a. t. p. r. o. p. t. e. r. p. r. i. m. u. m. v. i. t. a. q. u. a. d. h. a. b. e. r. e. t. i. u. m. d. i. u. r. a. t. i. o. n. i. s. n. e. e. i. c. e. t. e. t. e. r. n. a. l. i. t. e. r. a. e. t. e. r. n. a. i. e. i. u. s. q. d. i. d. e. o.

terminabilis inter se, ut est in notis videtur: cum creatura quaelibet tunc medietate
nō est creatura etiam essentialiter: cum ergo creatura ab aeterno habeat tunc medietatem, procedit
ut terminabilis creatura potest, dicitur ē creatura per se esse essentialiter ab aeterno; ergo tunc de
potest illi ab aeterno deservire per collationem ex istis.

M arguitur dicitur maius: aeternitate cōcomitate
potest deservire cōcomitate: cōcomitate destructionis neg maius; cōcomitate, dicitur cōs: ab aeterno aeternita-
te appellatē supra potest cōferendi cōs cōs: supra collationem neg cōs. ad prob. dicitur maius: nō ē factio essen-
tialis pro statu creatibilis, et aperte tunc neg maius: pro statu creati et aperte post, cōs maius; cōcomitate, et ad
cōs applicatō ē dicitur maius: ad hunc prob. cōcomitate, dicitur maius: et deservire potest pro statu creatibilis supra
te tunc aeternitatis neg maius: aperte post, et pro statu creati cōcomitate, et neg cōs.

Solutio clara ē con-
firmatō ad dicitur, dicitur enim ab aeterno habet potestatem dicitur ē creatura, sed nō per actus destructivos potest
ab aeterno, et tunc potest, quia cū destructio creaturae sit per creationem essentialiter, et actus creati perat ex cōcomi-
tu talis quod est creatura procedat subesse in realitate ut in dicitur, necesse est creatura quaelibet ex tunc
tunc potest necesse est creatura, ad hoc ab aeterno procedat tunc potest.

Necessariō cōtra probatio, quia
creatura cōmuni ē ab aeterno essentialiter ab aeterno, et quibus nō essentialiter appellatē supra ipsa per creaturas nō de-
servit, bene tamen supra ipsa per creaturas nō ab aeterno aperte ante vel creaturas nō perat ante;
itaque pro dicto statu nō quod est essentialiter creatura nō de vel quod est in creaturas ab aeterno: tunc
essentially aliud necesse creaturas procedere sua essentialiter cū creatura ab aeterno, necesse est procedere
creaturas ad suam creationem, quod tunc ē tunc essentialiter aeterni.

Explicatio nō addit difficultatē singu-
larē, quod est cōcomitate de dicta quia aeterna, et cōcomitate de creatura aeterna: igitur ad modum quo ista
quod est aeterna aperte ante, tunc est potestio perfectiora et simul tunc aperte ante terminabilis;
itaque creatura quae ratione aeternitatis et terminabilitatis cōcomitate simul tunc durationes aperte
ante, ad quod nullus ē obest terminabilitatis durationis aperte potest ut patet ex ipso cōtrario
de aeternitate aperte potest, quia necesse est aperte potest potest tunc simul tunc durationis et termi-
nabilitatis, quia nō est simile et tunc tunc aperte ante, ita terminabilitatis rei aeternae aperte ante,
tunc aperte potest nō officit rationi perfectae et simultaneae durationis.

Argues: *Philosophi* qd ab. acubi aut qd fidei aznucali demōstrari n̄ potūt quia fidei tūty de
 n̄ apparetibus ē; ubi docet n̄ p̄ia demōstrari de probari mūdy n̄ fūm̄e rēp̄er, idem mūdy ab aeterno
 n̄ fūm̄e de fide habetur, quia tūty tū revelatiōnis sc̄m̄a: et f̄ra n̄a tradit: demōstrari n̄ potest qd
homō, aut caly, aut lapis n̄ rēp̄eratur.

Ex quibus sic: quidquid n̄ rēbolit cōtradictiōny
 Deū facere potest; sed id quod cōtrariū demōstrari n̄ potest, n̄ rēbolit cōtradictiōny: eaq̄ id cuius cō-
 trariū demōstrari n̄ potest, Deū facere potest. modo sic: at iuxta d̄m̄ demōstrari n̄ potest hominē
 caly, et lapidē n̄ fūm̄e rēp̄er, vel ab aeterno (propter qd de fide ē:) ergo Deū potuit facere ab aeterno
 hominē, caly et lapidē: cū ex hominē et lapidē n̄t creatura p̄manētis, caly vero crea-
 tura mutabilis cuius natura ē moveri et movere alia movibilia, dicēdy ē t̄q̄ creatura q̄ p̄mano-
 nēty quq̄ mutabilis potuit sic ab aeterno

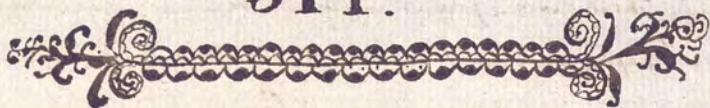
Repondeo d̄m̄ agere cōtra Philosophy naturā op̄itēty
 mūdy ab aeterno, t̄quo certe exaurit; sed quia eūm̄ op̄itēty ab aeterno n̄ fūm̄e n̄ potit eūm̄ dēta
 demōstrari, docet d̄m̄ docet cavere iobv̄cty fidei: cuius autē qd n̄ potit probari demōstratiōne eūm̄ dēty
 mūdy n̄ fūm̄e ab aeterno optime cōparatū demōstratiō medei it̄m̄q̄ probabilitatē de ip̄onibilitate eūy;
 n̄ em̄ propositiones eūe cōtrariā aut cōtradictariā sūt: de fide ē mūdy n̄ fūm̄e rēp̄er: it̄m̄ q̄
 probabile ē mūdy n̄ p̄m̄isse eūe rēp̄er, quia cū certitudinē de probabilitate ip̄onibilitatis eūy -
 tēhē mūdy ab aeterno optime quo h̄eret certitū certitudinē demōstratiōe eūm̄ dēhē deo qd
 ab aeterno n̄ fūm̄et, et hoc tūty ē necessariū ut de fide credatur mūdy n̄ fūm̄e ab aeterno, hoc em̄ ē
 per reliquias obiecty rēndētē n̄ apparet i v̄su cōposito cōclusionis nostrae tūty mūdy n̄
 mūdy probabilitatē eūy ip̄onibilitatis aeternae p̄e probabilitate.

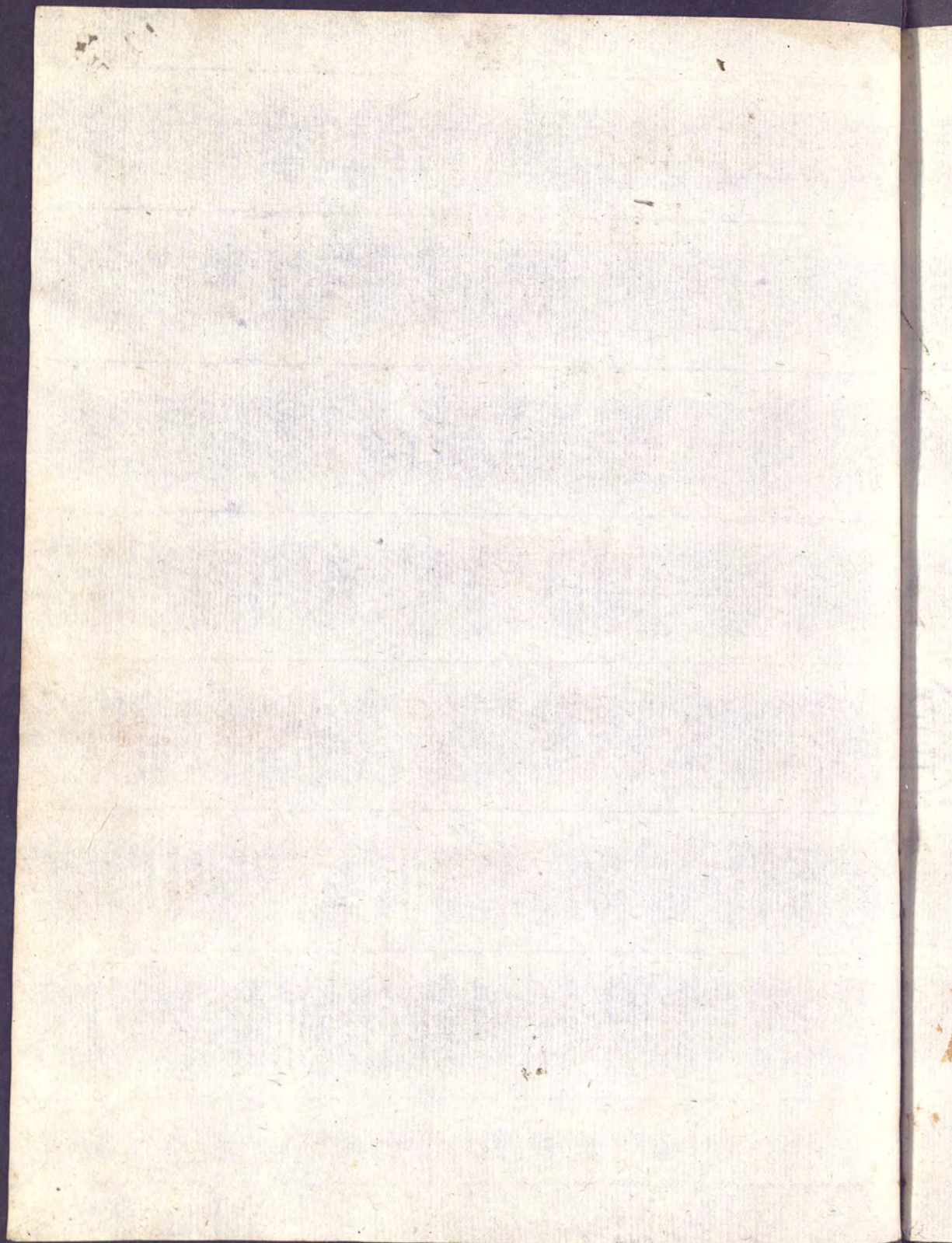
Argues: *Quia* dicitur secundū
 cōcl. syphalica: partes p̄onibiles motus successivi n̄ fūm̄tē sūt ap̄arte aē: eaq̄ ex̄istere potuerūt
 ab aeterno. patet cōs, alia n̄ est p̄onibilis n̄ fūm̄ta successio; qd em̄ p̄onibile ē p̄onere potest; =
 cōs autē d̄m̄ cōs, quia aliud ē qd successio motus n̄ p̄onibilis successio seu n̄ fūm̄ta ap̄arte aē,
 et aliud qd ab aeterno ex̄istere potuit, imo ex̄ illo p̄roba cōtrariū, quia si motus partes n̄ fūm̄tē ha-
 bēt successioy ap̄arte aē, colligitur nūtyq̄ accedi p̄ote ad istā aeternitatis t̄quo motus p̄oduce rēta,
 alia p̄onibiles motus deficiet et successio et n̄ fūm̄tē

Arguit ultimo: prout dicitur de y potius producere ab eterno creatura permanentes, potius et ma-
 ioribus: ergo probatur: quia subtili permissione dei potius creare ignis ab eterno et immul-
 ta illi stupet. Vnde dicitur quodlibet alius facile combinabile: et in hoc casu existet ab eterno crea-
 tura successiva: ergo maius est, quod ignis et combinabile creatura permanentes sunt. proba-
 tum, quod ignis potius causa naturalis eodem modo igitur et stupet, ad quod dicitur de rebus genera-
 tio nova forma et thura et corruptio permanentes, quae omnia sunt motu transibilia: ergo non re-
 pugnat ab eterno creatura permanentes, recte colligitur in perpetua creatura successiva ab
 eterno

Considera casu gratia ordine ad creatura permanentes, et nec potius motus successi-
 ve determinate, quia iste necessario ad sustentationem debet supponere existens subiectum eius, et potius
 enim motu et thura prout dicitur, necre generationis amouere et thura, et casu gratia, et ignis,
 et thura motus immovibile ut potius prout remoueat: cum ergo motu generationis debet supponere ge-
 neratorem, et motu corruptionis subiectum dicitur corruptum, ideo et motu recte motu successiva prout
 recipere existens et thura cum et thura prout remoueat supponere aliquid. et hoc de octo libris philo-
 sophiae

IN HONOREM MA-
TRIS, QUÆ POST
APARTVM VIR-
GOPERMAN-
SIT.

DISPUTACIONES IN LIBRO DE GENERATIONE, ET CORRUPTIONE, SIVE DE ORTU VETINERIT V.

Sicut scilicet et explicata in superioribus namque etiam motibus et communi, recte metho dicitur capi-
gubere dicitur de his quae de se sunt in generali, et corruptibiles, idem de Caelis
aliqua partem esse; at penultima temporis, et quae plus voluptati, quae utilitati videtur, hoc omnino
ad est motibus, in generali, et corruptibiles namque explicanda cum his pro accedimus: ad
cum communi doctorum placuit, in quibuslibet aliquo dicitur, ut dicitur, supponit dicitur, de ge-
neratione et corruptione, expressa est in magis tractatibus plura generant, quae in se sunt, et plura
corrupti, quae sunt: unde ut eius explicanda namque sit

Quaerunt. quid sit generatio substantialis.

Dicitur generatio prout ad species sumitur generatio; et communiter prout ad virtutes, quae
in virtutibus esse debent; et ut unum virtutibus esse debent: et utroque modo cum his anobis explicanda
venit. in communi et hoc casus definitur, per hoc quod sit, mutatio totius totum nullo modo
nate, ut subiecto eodem; hoc est solam rem et in se positio subiecti remanente, quae definitio
ut de ea ab omnibus admittitur solum quod est definitio, aut est definitio, tunc de se definitio; sed non
videtur esse, quia cum generatio, ut a creatione distincta, consistat in se esse supposito subiecto, ne-
cessario mutationem et definitio interpretatur.

Dicitur generatio etiam in oppositibus secundum meth-
odum quod dicitur de se et in quibus generatio, at ubi nulla datur mutatio, cum nulla sit materia
potest mutari, sed de novo in ista generationis creatur: esse. — Respondetur in speciebus generationis
libris quod dicitur quod dicitur generatio dicitur materia prima, et in se dispositiones praecedant ad

Veritas generatio; unde n̄ creatura nova materia, et cōsequenter Vera dicitur mutatio.

Explicatur generatio vivens, ab obiectio- nibus vindicatur.

Communis dicitur generatio vivens definita per hoc, quod origo vivens a vivente cōtū-
similitudinē naturae. particula origo ē genus, quod cū in viventi generatione cōvenit aqua
partis dicitur. particula vivens a vivente, ut explicatur, quod provenire debet a principio vel dicitur
n̄, et similitudo ad generationis cōsuetudine; quae spiritus dicitur ad appropinquationem cōtū-
ditate, quia ad eam hōi n̄ dicitur, sed motus modo materiae n̄ ministrant. Similiter evenit
productione patris et matris, quae generatio n̄ ē, quia nec a principio vivente modo cōsuetudine
provenit, nec similitudinē naturae fit.

Licet dicitur, quod digna pars est generis,
quod prius fuerit in genere, et animalibus perfectis media vivente occidit immolari. Similitu-
dinē naturae dicitur explicat generis debere similitudine evadere in natura specifica generati-
onis n̄ per accidens, sed cōgruenter, respectu ipsius generationis, quae provenit
spiritus generatio n̄ ē, quia et cū evadit similitudo patris, et filii in natura numerica, hoc n̄ ha-
bet enim suam generationis, cū procedat per voluntatem, quia evadit sua animalibus n̄ ē.

Profecta tamen definitio aliquas patitur obiectiones; unde cōtra illam sic opponitur: Christus
n̄ dicitur generis, et filius Virginis Matris; et tamen Virgo Mater n̄ provenit cōsuetudine vitali et
activo modo, cū solum partem habuerit, uti aliquae feminae sicut tenet Aristoteles. = 2^a
procreatio spiritus dicitur origo vivens a vivente cōtūsimilitudinē naturae; et tamen ista sicut
n̄ ē generatio: ergo. 3^a Mater ē vera generans; et tamen similitudo in natura generantibus n̄ evadit, cū
generetur ex eodem materia, vel cōtra: ergo.

Ad primam responsio admissa dicitur
opinione, quae dicitur, explicat negat, Originem hanc, provenit cōsuetudine vitale ad materiam despon-
tionem, ut ex ea probis formaretur, quod sufficit ad rationem generationis. = Argumentum secundum theo-
logorum inquit in genera, ad quod sufficit dicitur in definitionis explicatione, nec in eis dicitur solum genera-
tionem. = ad 3^{am} responsio dicitur arguitur solum cōvenit generationibus naturalibus,

in partibus naturalibus et monstruosis, ut est assignata

Verum ad aliqua uirtutes tractamus
inquitur quid sit pars generationis substantialis? ad quod respondetur quod generatio substantialis
est composita; hoc enim est, ad quod respicitur nomen generatio, et cum parte obiecti, quod fiti,
quod est ut quod. Item quo duplex est, partialis alius, et alius totalis; huius est humanitas de qua
est forma totalis corporis substantialis nominis; ille forma substantialis terminat genera
tionem ut quo; et uterque ratio in se habet in generatione consequitur, quia scilicet est habitus
est in quo.

Inquitur quod quae partes primi in animalis generatione formatae sunt in eis
sunt primae formae, quia est vita principium, et quo color omnis naturalis; inde est ultimum
motus, et primum spiritus, sed quod pars praecipua in medio corporis habet, ut melius, et totum
dicitur fluxus praeter alios. = Procaros, et Semen sunt pars primi in animalis formae,
quia ex illo alia naturalis partes, cum iusta ipso ab eadem elaborata sunt; puta cerebra,
et alia = alij tenent primam formam esse, ut fundamety. alij spiritus. = et demum Valerius, quod
dicitur Valado, et alij, aliam partem quae corporis partes, ut Caput, Cor, organa, et alia simul for
mata, et eo quod una sine alia saltem requiritur.

Deum quomodo generatio unius sit corruptio alterius.

Sicut generatio naturalis, etiam est haec cognoscitur corruptio: et eorum mutatio de se non
est substantialis. et cum ex Aristotelis temporibus receptum sit ut axiomata, quod generatio unius est
quod corruptio alterius, inquitur a eadem realiter unum unius formae generatio et alterius
corruptio, uel a sit actiones distinctae: pro quo suppono generationem, et corruptionem duplicem esse
mutationem ex parte materiae; una positio, quae est generatio ad expositum seminata, altera
negatio, quae ad non expositum praesentem seminata.

Quo supposito non probatur mutatio
non habet per se realiter distincta sunt; et generatio, et corruptio, sunt mutationes, quae habet
ter realiter distincta, ut sunt esse, et non esse. = in positum praesentem aliam duplicem esse actionem realiter
distinctam, et solam illam unam, quatenus altera ex altera fertur. 2^a essent solam commutata esse
idem, quatenus unam actionem commutata aliam. 3^a defedit eadem esse actionem, quod nota generatur

forma et per se non colligitur; cum duplex quoadmodum tunc solum committitur id est probat
stat. Ph, cu quo

Dico, quod generatio unius actus supra est realiter idemque colluctio ad
terminum; ratio vero supra solum committitur. probat ex Ph 1^a 2^a q^o B ad 2: ipsius gratia
et uniusculpa dupliciter committitur potest; uno modo secundum ipsam substantiam actus, et sic
idem sunt; eorum enim actus, quod Deus elargitur gratia committit culpa; et modo opposite obiectum, et
non differunt secundum differentiam culpa et gratia quae ipsa sunt; sicut in animalibus generatio, et corruptio
non differunt, quibus generatio unius sit corruptio alterius.

Ex quibus sic: ex generatio,
et corruptio se habet sicut ipsius gratia, et uniusculpa; at in actibus ipsius gratia, et uniusculpa
patet idem esse realiter actus supra, et per se distinctum; seu quod idem est, eadem est realiter actus ipsius
gratia, et uniusculpa; ex eadem est realiter actus generatio uniusforma, et unius corruptio
est generatio, et corruptio ratio distinctum.

Probatur ratione: actus per se primo terminatus
ad unam formam generationis, secundum terminatum ad id, quod est essentialis forma, vel essentialiter, vel natu-
raliter conexus; at in eadem forma per se existens est essentialiter, vel ad minus naturaliter conexus eius forma
generata: ex hoc per se primo ad formam generationis terminata, secundum terminatur ad per se
tunc corruptio. tunc est actus, impossibile enim est actus ad formam terminari, nisi terminatus ad id
secundum quod essentialiter, vel naturaliter dicitur. tunc per se patet, et eos ipsorum.

Confirmatur 1^a: re-
spondet actus per se primo ad corruptio formam terminata: ex corruptio forma solum processiva
potest ob actionem, quia processiva generatio passiva. probat autem: corruptio est non esse; sed respondet
actus per se primo ad per se terminata: ex quo tunc patet, non esse enim est actus, et tunc in eadem in actus
operatur.

Confirmatur 2^a: omni actus specificatus actus primo; et corruptio nullus actus
specificare potest primo, quia quod non est specificare non potest: ex quo. 2^a apparet: sicut corruptio
ad unum terminatur, ita animalatio; sed haec non est actus, sed magis non eorum sus: ex quo. 3^a secundum
conclusionem eodem probet manet: quia cum sit mutationes distinctae realiter, solum potest committitur
et idem quoadmodum ratione rationabiliter duplices forme in actu, necessario introductionis unius.

et hinc coactatus expulso.

Sed dicitur: actione dicitur generatio, et specificata atque: eius ubi datur tunc realiter dicitur, et actiones; sed primo generatio et corruptio praebe sunt realiter dicitur: eaq. = 2°: quia realiter separantur realiter dicitur; et actio generatio est separata a corruptio: eaq. non eodem in generatione dicitur ex speciebus sacramentalibus, in qua nulla datur corruptio cum nulla sit forma, qua corrumpatur.

3°: multiplicata potest generatio, quia multiplicata corruptio, et eodem: eaq. una probat. quod omnino generatio elementa unice est corruptio, et multiplex generatio; et eodem, quod elementa generatio unice est generatio, et multiplex corruptio: eaq.

Ad primam respectus actiones specificari atque primariis, ad quorum unice multiplicationem sequitur actionum dicitur; cum autem corruptio non coactus tunc primariis ob dicta repugnet, ideo est quod non multiplicatur actiones, solum se habet ut res secundarius respectu actionum generatio. = ad 2° dicitur talis actionum corruptionem non per accidens, quia nihil est, quod corrumpat, esse enim corruptio est, sicut, quod dicitur, ibi dicitur.

Ad ultimam respectus negatio atque, ad prob dicitur, quod quod omnino generatio elementa tot datur corruptiones, quot generationes, quia quod libet elementum non omnino omnino, sed ex parte aliqua, quae in illud elementum immutatur, generatur; unde cum libet elementum generatio, est simul corruptio praebe, eoque elementum generatur: at vero cum est elementum generatio mixta unice est et generatio, et corruptio actio, quia eadem actio mixta generatio corruptio elementa, in quibus coactus mixta: praebe vero multiplex datur corruptio, quod doctrina nota est non dicitur.

In quibus quae ordinem iterum servet generatio, et corruptio. dicitur, quod generatio est primo natura in genere causa efficiens, sicut, et finalis; corruptio vero in genere causa materialis; et tunc corruptio est eadem generatio in eodem datur in statu. prima praebe coactus; quia naturaliter forma expulsa prae coactus, non media forma denovo agere hinc introducit; sed ad bonum causa efficiens reducitur in medio, quo generatio actio operatur: eaq. primo natura est in genere causa efficiens generatio nobis qua dicitur expulsa corruptio forma. =

3^a pars constat, quia finis agens primarius est nobis forma immateria producere: ex quo
pulsio per existentis est propter nova generatum.

Secunda et quarta pars est illa in 4^a dist.
11 q¹ a 4 ad 3 ibi: remota forma secundae ordinis causa materialis precedit natura-
liter introductioni forme; sed secundae ordinis causa formalis est coactio: et q¹ 28 de veritate
a 2 ait q¹ quanto cum materia una forma expellitur, et alia introducitur, expulsio
forma precedit a priori naturaliter ratione causa materialis: omni enim dispositio ad
formam reducitur ad causam materialis; denudatio autem materiae a forma coactiva est quae
dispositio ad formam susceptionem. cognitur sic: expulsio forma est dispositio ad genitum recep-
tionem; sed prius natura materia debet intelligi disposita, quae intelligitur recipere: ergo in genere
causa materialis prius natura est coactio, quae generatio forma.

Vltima pars est contra
Im Lozza, et probi. si nec forma coactiva non daretur in ista, in quo esse genitum existit, sequi-
retur, vel q¹ materia simul ad ipsam formam naturaliter informaretur, vel q¹ posset naturali-
ter sine aliqua existente forma; utriusque absurdum: ergo maius est evidens, enim si in ista, in quo non esse co-
activa in materia datur, non existeret esse genitum, nec materia naturaliter ab aliqua exister-
ret forma.

Et si in ista in quo esse genitum existit, non esse praesentis immateria non daretur,
utriusque forma simul naturaliter quo existeret, cum forma existat immateria in ista, in quo non
subest alio talis forma. minus quo ad utriusque partem constat: quo ad secundam habet rationem ex dictis
in philosophia, quo ad primam patet, quia quaevis forma est essentialiter essentialiter, vel ad minus natu-
raliter rationabilis.

Sed respondet Mag Lozza Ciceronius hoc nullum esse incoherens, unde
sunt forma genitum naturaliter supra existente quo existeret in primo ista generationis, q¹ de
necessitate sunt, quia forma genitum praesentis expellit, q¹ evenit media pugna, quae nulla
habet; et ad pugnam necessariam est quo existetia, quae enim pro in quo existit pugna esse ne-
queant: ergo, quae doctrinae eius creditur ad gratiam cum peccato quo existit.

Et hoc
ipso si doctrina in pugna non esset, quia repugnat simul verificari hominum esse in deo.

superiores coarsu, et ad eo superiores auersu; illud ratione gratia, hoc ratione peccati; ut de
superioribus si gratia et peccati quo existet: etc.

Hec ratio cum non habet, pug-
na enim quae utraque forma habet, cum una est corporalis, quatenus in ista igno exoge-
nitate existit data non esse corrupta imateria eo quod, si utraque corporalis sit, et imedia-
te si forma, quae corporealis, et imediale part. quae gignit, ad hunc actum peccati imma-
terialia praesentia data necesse; quo unum modo figurat forma imateria, non est in eadem
do, ad quod unum necessarium est quo existet.

Sed Arguit Locke. forma gignit generis
explet quo existet: ex gigni intelligitur esse gignit imateria, quae intelligitur non esse praesentia
tanti. ita, quae est materia abstrahit. non necesse est pro illa ratione, pro quo intelligitur esse gignit
imateria intelligitur est esse corrupta: ex quo existit gignit est forma corrupta. hoc
est, si est forma corrupta quae non prob. est forma corrupta est et intelligitur imateria in eo
igno igno non dicitur intelligitur non esse illius; sed in igno, in quo intelligitur esse gignit imateria,
ad hoc non intelligitur non esse corrupta, cum hoc sit praesentia: etc.

Inter argumentum videtur
non contra Locke negat quo existet forma, et eundem forma probatur imateria, quibus
est formatum argumentum. = Verbo deo coarsu antecedenti, et dicitur quod coarsu quod probatur
a quo, seu natura, coarsu, probatur in igno, sicut per se negat, et requirit illationem; ad prob
dist. mai, in quo non dicitur intelligitur probatur praesentia, negat mai; in quo non dicitur intelligitur, nec est ad hoc,
coarsu mai, et similitur dist. mai non negat coarsu.

Inter aliud est quod pro aliquo ratione a quo,
seu naturae intelligitur nova forma generatio, in quo a quo existit corruptione praesentia data;
et aliud, quod pro aliquo ratione temporis prior sit nova generatio, quae alicui corruptione; prius
est uerum, quia, cum istis plura, quae in unum datur in ista, suo exortat ordine cognoscere,
unum attingit praesentia esse et in alia se habet eodem; non quia in se ueritate alia tunc non sit, sed quia
omni unum non habet coarsu praesentia, unde non sequitur, quod pro aliquo ratione temporis praesentia
praesentia corruptione generatio nova.

Inquiret an homo sit ad ista deo corruptio bilis

duplex est ratio hoc scilicet. negatio tenet ut statim cum aliquibus Medicis, qui omnes autem causas
 motus provenire, vel ex cibi qualitate, vel ex aere in tempore, vel alia ex causa extrinseca:
 atque contraria opinio est ratione coherens quia cum calor naturalis continuo progredietur
 cum humido radice, paulatim calor extinguitur naturalis, praesenti cum omne aegros aegrediendo reparatur;
 nec si nutritionis potest naturae virtutis copiam, inde provenit, quod continuo aliquo tempore statim perant
 homo.

Si autem si vis velis ut homo possit perpetuo vivere aliquibus cibis vel farmacis
 utendo, dico quod si aliqui avertit id est tempore quia alimentis qualitates habet naturalis caloris
 contrarias, quia illi itaque itaque extinguit, probabiliter est oppositum cum dicitur. 1 p. q. 11. a. 4 ubi dicitur
 cum dicitur Augustinus, quod gustus arboris vite corruptione corporis imbecitat. et clarus in corpore reati-
 culi ut legem constabit. virtus autem talis ligni naturalis erat, uti scribitur 1 p. an autem nunc de-
 tum cibis potest perpetuum vitam conservare in aeternum est, in uero repugnat, quod dicitur; et si illi uel-
 let homo immortalis foret immortalitate imperfecta et a tali alimento sepe dicitur.

D u u i u m 3. utrum pereant, uel an maneant accidentia, quae erant in Composito corrupto?

Duplex agendum est in materia de difficultate qua dupliciter solet quaerere disputari, an scilicet
 subiecti immediati accidentia sit solamateria, uel a compositi substantiale; et a accidentia omnia pereant
 deficiente composito, uel a remaneant in genito. sed pro decisione aduocato dicitur non procedere de sub-
 iecto denominationis, sed solum de subiecto in se in se.

It pro procedere de accidentibus communibus,
 quae genito quo aptum possunt, ut sunt quantitas, qualitas, et alia; non uero de accidentibus propriis ad
 formam coequentibus, ut sunt potentia nutritiva, generativa et alia potentiae vitales; nec itaque de accidentibus
 spiritualibus, quia haec omnia et forma subiectum, et pro corrupto habetur ipse deficiente deficiente.

Item de duplex est ex diametris opposita. 1. est habitus, qui avertit omnia accidentia immediate
 in composito substantiale subiectum, et omnia in eius corruptione perire, quo sequitur si corruptum figuratur
 2. est potentia avertit solamateriae ex subiecto proximo, et immediati accidentia, et coequentes omnia
 relictam in se genito cum materia; haec sunt defectus plures communiter in materia in se, et in quibusdam

Prima Conclusio.

Subjecti immediati in ratione quantitatis, et aliorum accidentium est sola materia, probat eodem de quantitate auctoritate d. 1. d. 1. d. 4. q. 1. at ad 3 ibi: illud quod indiget in materia ad formam remanet in materia post corruptionem, quia remota potestatem ad remanere potest quod erat primum. et per hoc concludit: post separationem forma substantialis a materia ad dimensiones manet eadem. it. 3. p. q. 1. et aut, quod prima dispositio materiae est quantitas dimensionum. it. 1. b. q. 1. quia primum subiectum in materia conueniens est ut alia accidentia referantur ad materiam mediam quantitatis dimensionum.

Ex quibus sic probat eodem ratione quantitatis est dispositio materiae ad formam: ex hoc patet prima immediate in sola materia. ans. e. d. 1. probat eodem: dispositio receptiva immediate in subiecto quod disponit; sed disponit materiam ad formam: ergo. mai. probat dispositio unice receptiva in subiecto dispositione in d. 1. et; at hoc est subiectum quod disponit: ergo. d. 1. d. 1. constat, quod quia unice subiectum potest disponi per dispositionem receptionem, quia quod dispositione non indiget, dispositionem non recipit.

Secundo et uergetur. quantitas in homine inhaeret soli materiae: ex hoc patet in omnibus compositis. ad probat. quantitas in homine solus potest inhaerere in subiecto capaci effectui quantitatis; at hoc est sola materia: ergo. mai. e. contra; cui enim repugnat effectus formae, et forma ipsa repugnare debet, cum non sit aliud quod ipsa forma communis causa. min. probat in homine solus est corpus, anima; at huius repugnat effectus quantitatis qui est, uel distinctio, uel exterior partium: ergo.

Multipliciter huius rationi respondet huius; alij dicunt effectus quantitatis anima ut materia unice non repugnare = alij animam esse eorum ut quo, quod sufficit ut totum sit quantitatis subiectum = alij uergetur quantitatis recipi in composito, quod cum compositum eorum media quantitate, hanc rationem subiecto sui communit effectus.

Sed nulla eorum solutionibus uti notata non sufficit. in prima, quia eo anima esse quantitatis recipere repugnat, quia ut pote ipsi in tali ei repugnat eorum; sed hoc est habet ut unice materia: ergo. = non est, quia animam esse eorum ut quo non est aliud, quod esse actus eorum ut quod.

Nō tenet, quia requirit quantitas recipi in corpore, quia recipitur in partibus; cū ab ipis nō dicitur
quantitas; at requirit recipi in anima rationali: ergo. maius est certum; quod enim recipitur in toto ad-
equante supra, et in partibus vel in adaequante recipi debet: constat quod in materia, quia quia
in adaequante quantitas subiecti, est in adaequante extensa iuxta ad Cassarium; minime patet, quia ani-
ma rationalis nec in adaequante est extensa, de illa quod in consueto quantitas predicari repugnat.

Post
hanc alij difficultates suscipiunt, et dicitur quantitas in homine recipi in solamateria, nō vero in
alij corporeis subiectibus, quia eorum forma corporis nō sunt quantitas effectus, sicut ratio-
nalis anima = sed quia nō videtur solutio voluntarie esse ab eius authoribus ex cogitatione?
materia enim eiusdem rationis est et in homine et in legio: ergo in homine est adaequante quantitas subiec-
ti, et in alijs.

Dicitur forma materialis esse subiecti quantitas recipi: ergo patet quod in homi-
ne quantitas subiectiva in materia, nō vero in alijs. in probe forma materialis participat extensionem, et
religios effectus solis quantitas; sed requirit effectus solis quantitas participare, in istis subiecti quantita-
tis recipi: ergo. probe minime. unum potest forma materialis effectus solis quantitas participare vel
quia recipit quantitas, vel quia in quantitate recipitur; sed hoc nō, cū quantitas nō sit subiectiva
recipi: ergo.

Repondeo negando ans. ad prob. dicitur minime; participat extensionem immediate, et
potest negari; mediate per accidens constat; dicitur dicitur minime negatur. ad prob. minime dico forma mate-
rialis recipi in materia quantitate effectus: ergo omnia, quod extensionem et alios effectus quantitas ha-
bet ratione potentia recipit, quia cū sit quanta, et extensa est forma unitaria materia eiusdem quod
ratione subiecti, cui quod aptum, relatio participat effectus; et consequenter in parte, et immediate sed mediate,
extensione subiecti. quod effectus in colore et alijs formis accidentibus, quia quia recipitur in materia
quanta extensionem participat, nō immediate, et per accidens. hoc est, nō extendit extensa, quia est
quantitas in parte, sed quia suo subiecto in parte et in quo aptum, ergo omnia, quod tunc participat quantita-
tis effectus.

Prove et cōd alie ratione effectus in generatione corporis subiecti dicitur esse
ratio, quia est accidentis predicamentale; et ratio soli in parte materia: ergo. probe minime. In subiecto in
parte ratio, cuius in parte communis effectus; sed solamateria communis: ergo. minime probe. corporis

scilicet recipiendi effectus foris passionis coram. antiprob. effectus foris passionis est passio subiecti esse agere
ut circa formam educat, ut in forma unius, et in ea recipiat, sed tunc hoc per se patet, copiose re-
pugnat, et soli coherent materia: ead.

Respondet aliqui sibi non passionem accideri in eis, sed
modum quendam subiectivalem, cum sit via ad subiectivalem formam, et quo nihil contra illo: sed hoc
solutio in falsa fore ab omnibus recitatur, quia passio unius et arguuntur de predicatione passio-
nis est unius accideri; at passio, quae datur in generatione est vera passio de predicatione passionis: ead.
unde illa relicta respondet alij cum Joanne ad hunc passionem (sed dicitur de generatione) subiectum
in copiose. materia unius subiecti denominationis, et id est quae excipitur passio: at hoc
solutio opponitur ad hunc plurimum locis: audiamus Doctor in 2o dicit 12. q. 1o. ad 5. sicut
primo de generatione dicitur materia est immediate subiecti generationis et corruptionis: et
13. dicit 2o q. 1o. ad 5. sicut generari est copiosum, ita et corrumpi, quibus subiecti
generationis, et corruptionis sit materia.

Deinde in quibus ratione: corruptio non inaret
corruptio, nec generatio: ead, soli materia. antiprob. quoad primum patet: subiectum non corrumpitur
habere corruptio; at dicitur corruptio est non corrumpitur: ead. quoad secundum constat, quia ge-
neratio nulli effectus praestat corruptio: ead.

Tunc probatur contra alia equaliter in ratione.
ut materia recipiat unam formam praedictam debet esse in se disposita; sed hoc non potest habere in
se praedictionem in se materia receptas: ead materia est subiecti dispositionum receptivum:
ead est subiecti in se non. maius constat, quia materia in se disposita in se est, et ad unam
formam praedictam. non probatur. non potest materia esse in se disposita, qui habeat dispositionum
effectus; sed hoc non potest habere, nisi praedictionem in se receptas, cum effectus dispositionum sit
ipsa dispositio communicata: ead.

Duplex via hinc rationi respondet ad Occursum, Patet
de materia dispositionum praedictionem ad eadem ad vitam generationis quae corruptio habere debet.
2o dicitur dispositio in vitam generationis praedictionem committit formam. sed neutra ex his
solutio hinc sufficit, quia in primo tripliciter: dispositionum illa nullatenus datur in generatio-
nis vitam, alia in se non potest resolvi in ad materiam primam, quae nullatenus hinc: arguunt ma-
teria foris in se disposita probat hinc. materia in illo vitam habet foris in se

ut individuationem patitur; sed hoc statim copulatur ambulatione, et subsequens
essentia quae perignat: ergo, probatur. copulatur ambulatione, quod nihil omnino remanet
copulatur, quae est in eo; et nihil remaneret, cumque materia et alio numero: ergo, id est
de subiecto, quo forma transiret ex praesupposito subiecto, sed ex alio numero esset.

Contra hanc, id est alia ratio officio pro con. nulla est assignabilis causa producta, accide-
ntia in materia, quae est in copulatur: ergo remanet eadem numero accidentia. probatur, in mate-
ria, quae actus non est; in forma, quae sola pro dicitur accidentia propria et multo plura
et apparentibus in copulatur contra: sunt forma producta, ut calor respectu forma cadaueris;
non demum agere commensuratur, quia cum materia actio stat diversitas accidentia, ut patet in eo,
quod unum in duobus actibus et effectibus alioquin: ergo.

Denique probatur, quia in
in copulatur copulatur nulla remaneret accidentia, et est in materia, per quod aliter
in in materia: copulatur aliter; hoc non, quia aliter, eque saltem proficeret et aliter ac
bonorum cibis, cum nulla in materia remaneret qualitates aut motus, aut profusa: ergo.

Soluntur Argumenta.

Arguitur contra primam eadem auctoritate dicitur p. q. de. adhibet: anima intellectiva
in materia corpore, ut forma substantialis sicut in supra dictis est, in materia est, quod aliter in
in materia accidentalis, cadit materia in materia, et anima, vel in materia quae sunt in materia,
et materia in materia; et hanc ratio est, quia cum materia sit in materia ad omni actu ordinatio
et, oportet quod id est in materia in materia, primus intellectiva materia. primus actu
aut in materia actu est in materia; in materia est in materia in materia, vel quod
quod est in materia; et actu in materia habet in materia substantialis quae sunt in materia, in materia
in materia est, quod quod in materia in materia in materia in materia in materia in materia
in materia.

Ex quibus sic arguitur a ratione negatur materia se subiectu receptivum ac-
cidentia; quod primus in materia actu in materia accidentalis, quod primus in materia; sed hoc negatur
ex materia in materia doctrina, et in materia: negatur materia in materia in materia, ad materia

formis recipiendi cor. mai; proximo dispositionis neq. mai, cor. min, et neq. cor. solutio corat ex-
 dicta; quaedam videtur etiam h. b. a. t. cu. iura ipis materiae proprii ad formam substantia-
 lz ut subiecty relationy coherentia et dis. coherentia, et relationis creatura ad creatory, que
 cu. sit accidentia, et iura ipis realiter a suo fundamento distincta, snt actus secundi proprii ad
 formam substantialem materiae actus. et itq. plures et ipis aut actus extrinseci, rationy, et mo-
 ty proprii ad formam imateria recipi, que omnia solvere sentitur, sed h. b. o. m. op. om. bi-
 detur

Approbatio: quoniam ne proximo dispositionis potest precedere imateria formam
 substantialem: ergo nullo modo procedit. a. p. ro. b. a. si quoniam proximo dispositionis precederet
 imateria formam substantialem, esset subiecty forma substantialem receptivus; sed n. e. arg. mai. probi
 negat quoniam proximo dispositionis formam substantialem precedere quoniam materia ut quanta
 formam recipiat substantialem; sed materia ut quanta recipit formam e. h. a. e. h. q. ignominia recipi:
 arg. = negans, et cum probatione materiae; ad hunc prob. dist. mai, sicut dicitur ratione for-
 lz recipiendi neg. mai, conditione necessariam h. b. a. mai; tunc dist. min. neg. cor.

Solutio corat cordis, quia e. g. quoniam n. sit ratio formis recipiendi formam, sed
 materia cordis n. e. subiecty forma receptivus hoc est n. h. q. q. e. o. d. i. t. i. o, sed una ratio
 subiecty receptivus habet id, q. e. o. r. o. c. o. n. c. e. p. t. u. e. i. c. h. a. l. i. e. p. o. t. e. n. t. i. a. s. i. m. p. l. i. c. i. t. e. r. a. d. f. o. r. m. a. n. e. c. e. s. s. e.
 e. o. q. f. o. r. m. a. r. e. c. i. p. i. a. t. u. r. i. m. a. t. e. r. i. a. q. u. a. n. t. a. s. e. q. u. i. n. t. a. q. u. a. n. t. i. t. a. t. y. s. u. b. i. e. c. t. y. e. i. f. o. r. m. a. r. e. c. i. p. i. b. i. l. i. t. a. t. e.
 t. e. t. i. a. d. v. e. r. a. s. a. n. t. o. x. y. o. p. i. n. i. o. n. e. i. q. u. a. e. o. n. t. i. t. e. r. i. t. a. t. e. i. n. s. u. b. i. e. c. t. i. a. s. i. c. o. d. i. t. i. o. n. e. s. p. r. o. r. e. q. u. i. r. i. t. a. t. e. u. t. c. o. r. p. o. r. e.
 i. t. y. r. e. c. i. p. i. a. t. a. c. c. i. d. e. n. t. i. a. q. u. a. n. t. a. e. i. n. s. u. b. i. e. c. t. i. a. n. e. c. i. n. c. o. n. t. i. t. a. r. e. c. i. p. i. a. t. u. r. e. a. r. g. i. t. y. i. n. i. t. u. r. e. v. o. l. u. n. t. a. t. e.
 i. n. a. n. i. m. a. r. e. c. i. p. i. b. i. l. i. t. a. t. e. i. n. i. t. u. r. e. p. r. i. m. a. q. u. a. v. o. l. u. n. t. a. r. e. c. i. p. i. t. u. r. a. q. u. a. e. o. h. a. c. s. e. q. u. i. t. u. r. v. o. l. u. n. t. a. t. y. i. n. i. t. u. r. e. r. e. c. i. p. i. t.

Hic etq. solet argui, q. subiecty accidenty debet esse cor. ites, q. d. e. i. n. h. e. a. t.
 materiae p. r. o. x. i. m. a. i. n. t. a. d. o. c. t. r. i. n. a. q. u. a. i. n. m. e. t. a. p. h. i. s. i. c. a. h. a. b. e. t. u. r. n. p. o. t. e. r. a. t. a. c. c. i. d. e. n. t. i. a. p. r. o. p. r. i. a. t. a. d.
 formam recipere. ad q. d. i. c. i. t. u. r. i. n. s. u. f. f. a. r. e. e. o. n. t. i. t. e. n. t. y. v. i. d. e. l. y. s. p. e. c. i. f. i. c. a. t. i. b. u. s. e. t. i. d. e. l. i. t. o. p. r. o. t. o. i. n. t. a. t. i. n. i. t. u. r. e.
 u. e. r. o. r. e. d. u. p. l. i. c. i. t. a. t. i. b. u. s. p. r. o. i. l. l. o. s. e. n. s. u. q. u. o. e. t. q. d. d. o. c. t. r. i. n. a. d. h. o. n. t. a. r. y. a. e. r. e. t. i. t. y. m. a. t. e. r. i. a. q. u. a. n. t. a. r. e. g. e. n. e. r. e. C. o. n. t. i. n. e. n. t. i. a. m. m. a. t. e. r. i. a. l. i. s. f. o. r. m. a. s. C. a. u. s. a. e. q. u. a. h. a. b. e. a. t. e. o. n. t. i. t. e. n. t. y. n. i. n. i. s. p. e. c. i. f. i. c. a. t. i. b. u. s. v. i. d. e. l. i. t. a. t. e. a. d. i. d. e. n. t. i. o.

Arguitur quod quantitas ei cuius est proprietas Thorem debet; sed est proprietas ad partem: eam
 probe min. quantitas requiritur ad formam secundum gradum compositionis: eam est proprietas compositionis ratione forme
 ac collat quia forma secundum gradum compositionis aliquam proprietatem debet habere, et nulla potest esse
 praeter quantitatem. = negamin, et ad probans, ad eam prob potest negari ans, quia forma n debet
 tunc proprietates determinata secundum quae habet gradum. et admisso dno proprietate, quae for-
 ma secundum gradum compositionis debet, eis congerere ut subiectum materiam extensam; tunc n requi-
 ritur quod quantitas sit eius proprietas, ideo quod est proprietas materiae; aut enim debet esse in se, quod qua-
 ntitas requiritur materiae.

Arguitur ultimo contra secundum eod. auctoritate d. b. in
 l. 1. text. 32. ubi ait, quod immaret id numero, sed id quod primaverat corruptura per accidens
 corruptionis subiecti praesente forma salvis accidentibus, et advenit simile accidens congrua for-
 ma de novo adveniens. Respondet loqui de accidentibus propriis ad partem compositionis, quoniam
 negamus ad corruptionem compositionis corrupti, quod est ipsa auctoritate patet et illi dicitur coram quae
 forma. quod accidens simile est praecedenti similitudine proportionali, cum sit proprietas adve-
 niens forma, sicut praecedenti forma corrupta. ratio vero nihil speciale se offert,
 quod dicitur d. b. in 1. part.

Quaestio IV utrum forma substantialis sit causa
efficientis ultima dispositionis ad ipsam?

Dubium praeter subiectum est iter metaphysicum difficultates apparet; et in oportet
 poni tunc imolare n. b. tunc, unde qua potest claritate et brevitate illud explanare conabor. sed
 et dubio praesenti habent dispositiones aliter esse ante ceteras, communitate aliter: illae sunt quae
 materiae forma generanda eorumque realiter praecedunt. secundo sunt, quae datur tunc eorum in statu
 generationis forma. de illis dubium n. praecedat, nec de omnibus secundum, sed unice de illa dis-
 positione ultima quae potest necesse est statim forma productiva substantialis. = dupliciter expo-
 nitur. affirmativa est una, quae tenet frequentia Thomae, et ex solentate P. Barzquet,
 et alij paucorum; et plures ex notis in manus scriptis: negativa alia, est quae communis
 text. Thomae et scholasticorum, eorumque secunda ex Thomae de Santo et Joanne ad Thomae: et nota-
 nis eorum aliter in manus scriptis cum illi dicitur, et illi dicitur. Arguitur, quod quod dicitur, illi

Nostra Conclusio.

Forma substantialis n̄ est causa efficiens ultima dī dispositionis ad sp̄q. plures sāt dīb. authoritates, quibus, et q̄ annētibz Cotarij; nostra videtur faberē cōclusioni, quas brevitatis causa om̄is, et cōcl sic ex actione probō. negūt forma substantialis esse causa efficiens illius, q̄ ad sp̄q̄ p̄e supponitur; sed ultima dī dispositio ad sp̄m q̄ p̄e supponitur ad sp̄m q̄; ex q̄ prob̄ m̄n: ultima dī dispositio ad sp̄m q̄ dīponit, et p̄e parat materiam ad sp̄m q̄; sed negūt dīponere, et p̄e parare materiam ad sp̄m q̄, qm̄ p̄e supponitur ad sp̄m q̄; ex q̄. mat̄ ē cetera, et m̄n prob̄. q̄ n̄ ē dī n̄ ē, p̄e parare n̄ potest; sed si ultima dī dispositio n̄ p̄e supponitur ad sp̄m q̄ tē h̄c n̄ ē: ex q̄.

Confirmatur. negūt forma esse existēs atē ultimā dī dispositionis: ex q̄ necq̄ effectibz producere. at̄ prob̄ forma ē existēs dī ē extra om̄es suas causas; at̄ atē ultimā dī dispositionis negūt esse extra om̄es causas: ex q̄ prob̄ m̄n. atē ultimā dī dispositionis negūt esse extra causā materialē, alia ē h̄c causa et rec̄ p̄ d̄o, forma recipiens imateria, quā h̄c est ultima dī dispositio ad sp̄m q̄: ex q̄. forma substantialis materialis negūt ultimā dī dispositionis ad sp̄q̄ effectibz causare: ex q̄ nulla. prob̄ ans. forma substantialis materialis negūt habere esse atē ultimā dī dispositionis ad illū q̄; ex q̄ prob̄ ans. forma substantialis materialis habet esse p̄e d̄uctionis; at̄ negūt esse d̄ucta atē ultimā dī dispositionis: ex q̄ prob̄ m̄n. negūt esse d̄ucta, qm̄ materia sit ultima ad d̄uctionis dispositionis; sed materia negūt esse ultimā ad d̄uctionis dispositio atē ultimā dī dispositionis: ex q̄.

Multipliciter huius rationi respondet ad Cotarij, et om̄es solutiones totū esse rec̄e re. unq̄ uel alterū referā, et ignoabo. Cajetanus respondet, q̄ forma recipiens imateria secūdy gradū generalē, ē sic recepta causat dī dispositiones ad sp̄q̄, ut secūdy gradū sp̄cificū recipiens. sed cōtra: ex forma secūdy gradū generalē recipiens imateria atē ultimā dī dispositionis ad illū q̄; ex q̄ recipiens imateria ultima dī dispositio nec signata ad sp̄m q̄.

Quædam sūt h̄c dīpositiones p̄e d̄ucta alia d̄cā t̄ cadūt, et sūt dīpositiones totū d̄ucti, ut forma recipiens imateria; ubi plura d̄ucti ut t̄ d̄ucti generalis imateria

quod si agere producit formam, in forma format materiam, in dispositione causam, in materia dispositionem recipit, et in forma. sed contra: idea ultima dispositionem recipit, ut materia recipiat formam, quia de se est indifferens, ut nunc praedicta recipiat; sed etiam esse indifferens est ab hac praedicta formatum: ex quo ad dispositionem requiritur, ut forma format materiam. praeter quod nota ratio videtur relinquenda, cum ista tunc habet formam causam, qui est materia et intelligitur materialis.

Soluntur Argumenta.

Arguitur: ultima dispositio ad formam, nec ratio debet in ista generatione consistere; sed requirit in ista generatione consistere, quia forma est causa efficiens, id est: causa. probatur: requirit in ista generatione consistere, quia probatur, vel ab agente, vel ab forma; sed non ab agente: ergo, probatur: ab agente solo potest produci utrum secundarius; sed sic non potest produci: ergo, probatur: si produxerit utrum secundarius, consistet in materia proportionata ad formam, quod negamus, cum utrum secundarius producatur ad productionem primariam: ergo.

Respondeo contra maiorem, negatur: ad probandum negatur: ad probandum produci ab agente utrum secundarium videtur; in vero utrum secundarium, quia in proportionata. duplex enim est utrum secundarius, alius videlicet, et materialis, et quia in ad productionem primariam; alius consistens ad primariam per resultantem, ut proportionata est; huiusmodi producit utrum primarium, nulla ut pote via, et mediis: quare primarium est in eo consistens, et non potest in ista ratione. recolat dicta duplex praedicta.

Arguetur: inexistat materia causalitas in causa efficiens et materialis: ergo nec in formam, et eius ultimam dispositionem. probatur: inexistat materia causalitas in diversis genere causa: ergo. Respondeo negatur, ad probandum non potest in genere causa efficiens et materialis mutua causalitas, et si talis; causam genibus dicitur, quia causa efficiens ad dispositionem aliam debet esse completa consistens, ut causat, quod habere requiritur in causalitate causa materialis. et ad modo quod potest dicitur, ad hoc in dicitur in formam, et eius ultimam dispositionem, cum ista ratio est, quia in materia causalitas est in eodem genere causa, quod requiritur; forma enim dicitur in ultima dispositionem, et est recipere, quia in ista materia; potest ut accidei, propriam forma in forma ut in proprio subiecto recipere.

Arguitur ultimo. hanc caritatis e causa effectus proxima dilectionis supernaturalis
 cui ad ipm disponens, e gratia participi radicale illius: eaz. ans e casty, quia cu ille actus sit
 talis virtute super naturali, solum potest radicaliter provenire a gratia, que principij e super
 naturalis vita, e proxime ab hanc caritatis. = neg ans, quatenus actu unice provenit
 ab auxilio nascente, q' e in n' spaliere Vitale super naturaliter, e tunc equib' alenda, q'
 sufficit.

Reponitur: dilectio dei dicitur magis precepta, disponit ad gratiam; sed provenit ab
 illa, cum sit de condigno vita aeterna meritoria: eaz. magis probi. dilectio dei dicitur magis
 precepta, e causa existens gratia: eaz. ans probi. dilectio illa e causa illius, q' ipa deficiente
 deficit; at ipa deficiente deficit gratia, cu defectus illius eiet peccati: eaz. neg magis, e ad prob
 ans. ad hunc prob' est magis, e causa positivae illius negmari, impedim' removersi comai,
 e min, e neg eos.

Itaq' illa dilectio unice habet gratiam coexistere, quatenus ipa posita
 n' ponitur peccati gratia destructiva; q' n' e positivae illius e gratia existens.

Divinum Vaguoprincipio individuentur res.

T q' de substantia hanc q' de accide' talium actu dicitur procedit: nec in illo dubitatur de
 principio existens, e defecto, sed de radicali, e in n' se, q' hanc dicitur esse materia signata quanta
 te, id est, vel formaliter, vel radicaliter prehabere quantitat' . secunde e' d' distinctis a creatis una
 quaq' e' individua propria e' hanc secunde grady ultimy, e magis determinaty praxq' quali
 bet res e' individua esse e' divisa aequaliter alia eiusdy species: qua set e' d' d' q' quid' quid' re
 clamet hanc: aut em' h' p. q' d' . at' incorpore, q' substantia individuat' p' se ipa . . . Ideo de
 f' nione persona ponitur substantia individua, ignaty significatur regulare e' genere substantia

Prob' hac set a ratione per illud individua res, per q' e' in n' se talis; sed hoc habet
 per suq' e' hanc sed e' dy grady ultimy, e magis determinaty. prob' min' per illud res e'
 in n' se talis, per q' e' una esse divisa ab alia, e' altera ut individua e' communicebilis; at hoc ha
 bet per suq' e' hanc secunde grady ultimy, e magis determinaty: eaz. min' prob' a paritate:
 substantia e' una esse divisa ab alia e' e' communicebilis alia praxq' dy ultimy e' ultimy

de determinatione delinea substantia qua e substantia: ergo

Prima est fluxus dicitur de qua
habetur auctoritate, quoniam dicitur materia signata quantitate esse individuationis principium; ad quod
dicitur tunc dicitur esse unice materia signata quantitate principium esse individuationis proximum
signi, et quo ad hoc, tunc tunc et proximum tunc signate, qua interpretatio est dicitur opusc. 33. cap. 3. ubi
ait: est haec materia et est haec forma fieri individui substantia: nam est haec et tunc demonstrat
bile sine dimensionibus determinans: et ideo dicitur, materia sub certis dimensionibus est cau
sa individuationis; non quia dimensiones exiunt individuationis, sed quia per dimensiones certas
demonstratur individui haec et tunc, sicut per proprium signum individuationis.

A ratione
arguit, quod distinctio numerica est materialis: ergo unice a materia provenit, aliter, si forma est
proveniret nec materialis esset, nec numerica, cum distinctio a forma proveniret facti, et specifica
sit. = Respondet distinctio numerica, et individualis ab una parte seponitur provenire quia
ita incommunicabilis est forma unius individui alteri, quae materia. distinctio autem materialis, non quia
violat proprietatem materiae, sed quia materiae naturae sapit, cum individui ratio sit subiecti aliorum
graduum receptivum, sicut materia forma.

Exponitur quid, et quotuplex sit alteratio, ubi etiam describitur
demodo, quo intenduntur qualitates.

Alteratio ab altero dicitur, quia non est aliud quod alteri facere per quod distinguitur ab alio,
quia aliud aliterate denotat substantiam, vel essentiam, at alteratio multo plura sumitur, primo
latissime pro quavis mutatione ad accidens terminata, per quae res altera fit. secundo late pro
mutatione terminata ad qualitates naturales, vel supernaturales, spirituales, vel materiales.
tertio pro terminata ad materiales, et sensibiles qualitates. et tunc strictissime pro terminata ad
sensibiles et materiales qualitates communes habet, de qua praesertim solum agitur; et communiter def-
initur motus ad qualitates habet latitudinem cum communitate. in qua definitione limitis est genus,
quo cum omni convenit motus, a quo per alia difert; per quae etiam denotatur nec a quo debet
fieri a contrario incommuni, unde solum potest pro toto habere qualitates corporales, et sensibiles, ut
sit passio, et partibilis qualitas ad quam unice, et tunc motus proprie, et forma communis copulanda;

quae potētia, et ipotētia, forma, et figura, ad quae motus p[er] se nō datur, cū sit p[er] se illa
nō, alterationē remittente nō pot[est]; et defectu cōmunitatis h[ab]itus, et dispositio, quā nō habet
cōmunitatis ad p[er] se alterationē necessariū.

Alterationē sic sūp[er]te ten[et] cōmunitate magna
nō ipse. alteratio specialiter dicta, quae evenit cū subiectis materialibus de cōformata
cōmunitatis, ut cū ex albo fit nigrum ex calido frigidum. itē, quae cōtinetur dy subiectis materialibus
ab ip[s]a perfectionē ad perfectionē qualitatis staty, ut cū ex calido ut unum fit calidum ut quatuor.
et deniq[ue] aemissio, quae cōtra accidit dy nō ut de perfectionē ad ip[s]a perfectionē staty. et quo
cōstat alterationē nō pot[est] ad aliquid p[er] se remittente, quā aliqua nō admittit magis,
et minus ad aliquid, quā ad ea nō datur p[er] se motus, et quā nihil p[er] se assignat[ur] qua-
litate cōmunitatis habet in se.

Hic idem quare a alteratio ut a generatione dicitur? ad q[ui]d
et illud cōplūctum accipit ac tunc nō pot[est] quā, dico ex realitate dicitur. ratio ē supra appōita, nēp[er] q[ui]d
habet tunc realitatem dicitur, et p[er] se magis, cū generatio ad formam remittente subiectivē, et a ma-
t[er]ia ad accidentia, nēp[er] se subiectis qualitatis sed actiones dicitur ut tunc realitatem ad dicitur nō p[er] se
p[er] se magis curritur: eaq[ue] it[er]um, quā generatio ē motus itātationem, et alteratio successibus,
quā cū sit a cōmunitatis cōmunitatis, et p[er] se resistētia, subiectis tunc resistit, et itātationem ut nō pot[est]: eaq[ue]

Hipotesis dicitur sic quomodo fiat itātationem, et remissio qualitatis, q[ui]d enim de itātationem
dicitur a cōmunitatis de remissio dicitur ē. circa q[ui]d duplex ē et ex de cōmunitatis opposita. 1.
et 2. Solentari a cōmunitatis qualitatis itātationem p[er] se additionem gradus ad gradus quā gradus nō realit[er]
ten[et] itātationem dicitur. et 2. Solentari p[er] se pugnantis qualitatis itātationem nō p[er] se additionem gradus ad gradus,
sed p[er] se magis ad dicitur nō subiectis; dicitur tunc itātationem itātationem itātationem cōplūctum. dicitur
dicitur hāc tunc cōplūctum dicitur. circa q[ui]d.

Dico qualitatis itātationem p[er] se additionem gradus
ad gradus, hāc cōplūctum de māt[er]ia dicitur, quā quā dicitur dicitur, aut enim secūda secūda q[ui]d. a grad 3, et
q[ui]d de dicitur atq[ue] q[ui]d p[er] se magis, quā dicitur qualitatis itātationem p[er] se additionem gradus, et nō secū-
dy cōplūctum. ubi de dicitur loquitur p[er] se magis. = a ratione p[er] se magis. a cōplūctum itātationem tunc, et realit[er]
ab alterationem dicitur: eaq[ue] debet habere tunc realit[er] realit[er] ab alterationem dicitur;

at nullus habetur si tunc fuerit per maiorem gradationem forma in subiecto: argumens fit per additio-
 nem gradus ad gradum. constat omnia per se minus, quae sic probatur. Si maiorem gradationem nulla
 producatur entia de nobis ipsa ignis quae per alterationem non sit producta; at ubi nulla est huius rea-
 lis datus de nobis producta, nec huius realiter appropinquat dicitur: arg. mai. est certa, aliter tunc
 non fuerit per maiorem gradationem, sed per additionem gradus ad gradum. minus enim constat, et eos spec-
 tatur

Constat. explicat augeri qualitatem, quae est aliquando adveniens delineat alio qua-
 litati; sed illud unum potest esse nobis gradus: arg. mai. est certa, quia similitudinem est adveniens, re-
 manebit ut antea. minus constat, quia nihil potest nobis gradum potest ei advenire. = 2o. ut res
 sit potes ad qd antea erat realiter ipotes, debet aliquid realiter habere, qd antea non habebat; et qua-
 litas tunc est potes, ad qd remissa erat realiter ipotes: arg. mai. meo videri certa est, quia similitudinem
 habet qd non habebat antea, vel est antea potes ad qd postea, vel postea eius ipotes sicut antea. minus
 est evidens, quia calor ut quatuor plures potes producere effectus, ad quos est ipotes calor ut duo.
 eos est legitima

Varij modi huius rationis habentur respondet. aliqui dicunt talis gradationem
 consistere in maiori compulsionem contrarij, quae explicatio est certe falsa, cum consistat gradus huiusmodi
 perfectionem, et tunc dicitur tunc, quod talis, et in omnibus equaliter compellit per se = unde alij
 respondet cum tunc ad huiusmodi consistere tunc qd qualitas, magis actus, perfectior, et ubi subdat
 subiecto, qd tunc additione nobis entitatis consistit, per hoc solum, qd magis cum subiecto penetrat.
 ad haec solutio in nota rationis non sufficit, contra eam arguitur: qualitas tunc huiusmodi autem
 est indivisibilis: arg. ante tunc communicationem subiecto secundu[m] se tunc: arg. ei communicat ante tunc
 sion omnes suos fore effectus. patet eos, omni enim effectus forma est ipsa forma subiecto capaci
 communicata; at subiecto qualitatis capax est cuiuslibet qualitatis effectus, aliter enim potest tunc
 non repugnaret ei: arg. tenet eos: nunc sic; at qualitas ut tunc praestat subiecto effectus forely,
 quae antea non praestabat, nec praestare poterat: arg. quia ei advenit realiter aliquid, qd antea non habe-
 bat. patet eos, aliter talis effectus non praestaret, vel illi ante tunc communicationem forely, cum
 est totaliter subiecto capaci communicata

Propter haec alij, ad solutio plausibilior
 autem talis gradationem fieri per productionem aliusmodi realiter dicitur et qualitas superaddit

quo posito magis qualitas in subiecto radicaliter. sed contra. vel illa modus est delinea qualitatis
 vel n. n. k: eaq. ite. n. o. s. i. t. p. o. x. a. d. d. i. t. i. o. n. e. n. o. b. i. s. t. h. i. n. t. i. s. d. e. l. i. n. e. a. e. i. u. s. d. e. q. u. a. l. i. t. a. t. i. s. q. u. i. e. n. a. m. e. l. i. t.
 si 2: eaq. illo posito nihil habet subiectu delinea illius qualitatis p. r. e. s. e. n. t. i. a. q. u. i. h. a. b. e. b. a. t. a. t. a. n. t. e.
 erat una caliditas ut uny: eaq. p. o. s. i. t. a. = d. e. u. t. e. i. e. m. o. d. u. n. o. b. i. s. u. n. i. o. n. i. s. c. o. n. t. r. a. n. o. b. i. s. m. o. d. u. s.
 unio. n. i. s. n. i. h. i. l. a. c. t. i. b. i. l. i. t. a. t. i. p. r. a. e. b. i. t. q. u. a. l. i. t. a. t. i. s. e. a. q. u. i. d. e. q. u. i. p. r. i. m. i. s. i. t. u. l. q. u. a. l. i. t. a. t. i. s. e. a. t. a. d. e. q. u. a. t. e. u. n. i. a.
 uel n. i. h. o. c. e. n. e. g. u. i. t. e. i. e. a. l. i. i. q. u. a. l. i. t. a. t. i. s. i. n. d. i. u. i. s. i. b. i. l. i. t. i. n. e. i. t. e. a. q. u. i. t. e. a. q. u. i. s. u. p. e. r. f. l. u. a. e. i. l. l. a. u. n. i. o. a. d.
 u. e. i. a. d. e. q. u. a. t. e. u. n. i. o. n. e. n. o. b. i. s. u. n. i. o. s. u. p. e. r. f. l. u. a. e. i. t. e. .

Soluuntur Obiectiones.

Prima est aut bonitas, quae contraria coexistendo bonae, quibus resp. de ady est d. h. negare
 ite. n. o. n. q. u. a. l. i. t. a. t. i. s. f. i. e. r. i. p. e. x. a. d. d. i. t. i. o. n. e. q. u. a. l. i. t. a. t. i. s. a. d. q. u. a. l. i. t. a. t. i. s. q. u. i. e. u. e. r. y. e. i. t. e. u. n. o. b. i. s. n. o. n. a. d. d. a. t. u. r. q. u. a.
 l. i. t. a. t. i. s. n. u. m. e. r. o. d. i. s. t. i. n. t. i. s. u. l. n. e. g. a. t. e. i. t. e. n. o. n. s. f. i. e. r. i. p. e. x. a. d. d. i. t. i. o. n. e. q. u. a. d. u. s. a. d. q. u. a. d. u. s. q. u. i. i. t. e. r. i. e. s. p. e. c. i. f. i. c. a.
 d. i. f. f. e. r. a. t. i. o. n. e. u. e. r. o. n. i. c. a. r. g. u. i. t. e. t. q. u. i. d. a. m. e. f. f. i. c. i. t. e. r. n. e. g. u. i. t. i. t. e. n. o. q. u. a. l. i. t. a. t. i. s. f. i. e. r. i. p. e. x. a. d. d. i. t. i. o. n. e.
 n. y. q. u. a. d. u. s. a. d. q. u. a. d. u. s. q. u. a. t. i. t. a. l. e. s. q. u. a. d. u. s. u. e. l. s. p. e. c. i. f. i. c. a. u. e. l. n. u. m. e. r. i. c. a. d. i. f. f. e. r. a. t. i. s. s. e. d. n. e. g. u. i. t. f. i. e. r. i. p. e. x.
 a. d. d. i. t. i. o. n. e. q. u. a. d. u. s. a. u. t. n. u. m. e. r. o. a. u. t. s. p. e. c. i. f. i. c. a. a. p. p. r. e. c. i. s. i. t. e. t. i. d. i. s. t. i. n. t. i. s. e. a. q. u. i. n. e. e. p. e. x. a. d. d. i. t. i. o. n. e. q. u. a. d. u. s. a. d.
 q. u. a. d. u. s. .

Maxima est, et minima quo ad unam s. p. a. r. t. e. p. r. o. b. a. t. a. a. t. q. u. a. d. p. r. i. m. u. m. i. t. i. n. p. r. o. b. i.
 si e. i. t. n. u. m. e. r. o. d. i. s. t. i. n. t. i. s. d. u. o. a. c. c. i. d. e. n. t. i. a. n. u. m. e. r. o. r. e. c. i. p. i. e. n. t. u. r. i. e. o. d. e. q. u. i. s. u. b. i. e. c. t. o. a. t. h. o. c. n. a. t. u. r. a. l. i. t. e. r.
 d. a. l. t. i. r. e. p. u. g. n. a. t. e. t. p. r. e. c. i. p. u. e. i. t. e. t. a. r. i. t. e. a. c. c. i. d. e. n. t. i. a. a. s. u. b. i. e. c. t. o. i. d. i. u. i. d. u. a. x. i. s. e. a. q. u. i. n. u. e. i. t. n. u. m.
 e. r. o. s. a. t. y. d. i. s. t. i. n. t. i. s. u. e. l. u. t. e. n. s. e. i. t. e. i. u. s. d. e. q. u. a. d. p. r. o. f. e. c. t. i. o. n. i. s. u. e. l. a. l. i. u. s. a. l. i. a. t. p. r. o. f. e. c. t. i. o. n. e. i. t. e. n. o. p. o. t. e. s. t.
 a. l. i. a. p. o. s. i. t. o. s. e. c. u. n. d. o. i. d. e. f. a. c. i. e. t. q. u. i. p. r. i. m. u. s. e. t. c. o. n. t. r. a. q. u. i. e. t. e. t. n. o. n. f. a. c. i. e. t. i. t. e. n. o. s. y. s. e. c. u. n. d. u. s. e. t. i. q. u. i. r. e. p. u. g. n. a. t. e.
 q. u. i. a. p. o. s. i. t. o. s. e. c. u. n. d. o. q. u. a. d. u. s. s. u. p. e. r. f. l. u. e. r. e. t. p. r. i. m. u. s. e. u. p. r. o. f. e. c. t. i. o. n. e. h. u. i. u. s. p. r. e. c. o. n. i. n. e. x. a. t. u. r. i. s. e. c. u. n. d. o. e. a. q. u. i.

Secunda pars minoris p. r. i. n. c. i. p. a. l. i. p. r. o. b. e. q. u. i. a. n. e. i. t. i. s. p. e. c. i. f. i. c. a. d. i. s. t. i. n. t. i. s. u. n. a. s. p. e. c. i. p. u. e. p. e. r. f. i. c. i. e. n. t. i. a.
 p. e. r. a. l. i. t. e. r. q. u. i. r. e. p. u. g. n. a. t. e. .

Resp. ad argumentum tales gradus esse in specie sed numero d. i. s. t. i. n. t. i. s.
 i. n. q. u. a. l. i. t. a. t. i. o. n. e. p. r. i. m. a. i. n. o. n. e. s. e. t. u. i. n. h. a. b. e. r. e. b. i. d. e. n. s. i. s. i. n. a. l. i. a. r. e. s. p. o. d. e. o. a. c. c. i. d. e. n. t. i. a. a. d. e. q. u. a. t. a. e. t. n. o. n.
 s. u. b. o. r. d. i. n. a. t. a. i. e. o. d. e. q. u. i. r. e. p. u. g. n. a. t. e. s. u. b. i. e. c. t. o. s. e. c. u. n. d. o. e. a. q. u. i. n. o. n. a. d. e. q. u. a. t. a. s. i. t. e. t. s. u. b. o. r. d. i. n. a. t. a. = a. d. s. e. c. u. n. d. u. m.
 d. i. u. i. d. u. a. x. i. s. e. i. t. a. l. i. o. p. r. o. f. e. c. t. i. o. n. e. p. e. r. f. e. c. t. i. o. n. e. q. u. a. d. u. a. l. i. t. e. r. n. e. e. i. n. h. o. c. r. e. q. u. i. r. i. t. u. r. p. r. e. e. x. i. s. t. e. n. t. i. s. s. u. p. e. r. f. l. u. e. r. e. .

ratio est, quia si illi gradus imperfectior sibi et habet gradualiter, et tunc oritur aliter,
quatenus cum alijs itensio facit, et omni subordinatur itensio; nec gradus ut quatuor potest itensio
nisi facere ut quatuor, nisi alij itensio itensio; unde nunquam superfluit per se itensio, novo
adveniente, et si non ut hic gradualiter perfectior.

Dicitur, requirit gradus sic ab alio numero
tanti distinctus: ex quo per se repugnat speciei suae distincti, repugnat itensio per additionem gradus ad
gradus. autem probatur. si numero tantum distincti fuerit, potest unus gradus calorem alij numero distincti
producere; sed hoc non est. maius patet, quia aqua potest producere sibi simile. minus probatur. si
est unus, potest duo, tres, et quatuor; hoc repugnat, quia aliam causam imperfectior et effectum, cum gra-
dus ut quatuor perfectior ut duo gradus ut unus est.

Negatur, et ad probandum maius; cuius ra-
tio est, quia cum alius gradus ut gradualiter perfectior, et nulla causa potest effectum perfectior
ipsa producere gradus ut unus non potest itensio subiecto alij gradus ut unus producere, hic
non est commensuratus cum primo itensio faceret, et esset gradualiter perfectior; unde non est omnino
similes, sed imperfectior gradualiter distinctus, et consequenter ab alio produci non potest.

De alijs motibus Generationi deseruientibus.

Primus motus generationi deseruientis mixto dicitur, quoniam summa pro aggregati,
tunc plura genera permixta composita, sed unice summa promixtione corporum altera-
torum, eorumque corruptione alio composita resultat, et dicitur mixto mixto altera-
torum, et corruptorum; et sic supra est duplex, perfecta una, imperfecta alia; illa est, cum corrupta al-
teratorum natura aliud ex eis resultat compositum, ut cum elementis generatur mixtum. haec est,
quando mixta propria aeterna natura aliud tenent quo ad se res exhibet; ut cum ex aqua, et aere
apparet mixtum. admixtum perfectum tenent requiritur. primum quod mixtura sit omnino distribuenda
ut partes unius possit cum omnibus aliorum partibus semper commisceri. secundum quod possit agere, et pati, ut
mixta pugna alterati corrupta. tertium quod commixta sit alia itensio pugna non potest, et conse-
quenter nec commisceri.

Non quidem haec sunt possibilis mixto ex omnibus elementis, ad quod respo-
deo affirmantibus, et ratio est, quia sunt ad aliquid commixta, et itensio agere, et pati possunt, et consequenter

mixta: ex quibus fieri potest mixtura. = alij quam solet quomodo elementa manent in
 mixto, qd difficultus e. alij dicunt manere formaliter, id e, formas ipsas elementorum, et hoc
 repugnat, quia forma mixti distincta e a formis elementorum, et duo forma vel plures esse
 queunt in eadē numero materia. alij autē manere virtualiter ratione unius qualitatis ab
 alijs derivata, que e fortiter simplex, et virtualiter ex elementorum qualitatibus composita, qd falsum
 esse experientia constat, quia videtur mixtum corrumpi media continua pugna qualitatum, qd nō
 erit, quia una sola fortiter qualitas ite agere, et pati nō potest. alij manere egubaliter in
 materia composita sicut manet anima vegetabilis, et sensibilia irrationalia, que set e schol: sed
 contra, quia alia mixtura ex uret, et frige faceret patet qd i sole urate, quia eminenter virtualiter
 ignis preceat. quare duo manere virtualiter in quatuor qualitatibus contrariis, que manent
 reflecta, et remissa, que e set dōb tp. q. 16. a. 4 ad 4, ubi utaq; expressi verbis tenet coel,
 i qua probata nō timor, quia ex ignoratione aliarum manet probata sufficienter.

Circa rarefactionem et condensationem dubitatur quid sit, ex em experientia magistra, ut illa
 bitatis habentur, cum coelestia rarefaciantur, et condensantur, plura qd alia; eaq; sunt qd phisicorum nō experientia
 rari e qd sub magnis dimensionibus rari habet materia, et densum qd habet multam materiam submi
 noribus dimensionibus. quia nō iudicio deserviorat, sed explicaciones rari, et densi secundu qd patet ad
 rari. circa quorum explicaciones varie discutit Philo sophi; alij cuñ utraque dicitur consistere, et
 fieri per maiorem, aut minorem ubi rationis acquisitionem, sed hoc e difficultati respectu difficultatis rari et
 re maior em, vel minor ubi rationis rarefactionis, et condensationis effectus e: eaq; ita nō consistunt. in rari,
 quia cu equalitate ubi rationis substat raritas, et densitas, ut patet in duobus etiam omnino equalibus,
 quorum unus sit plenus aqua congelata, et alter calida.

Micū scholē docet consistere in ac
 quitione vel amissione qualitatis partium. sed contra, quia nobis quantitas nec acquiritur, nec qua
 erit amitti potest qui amittitur, vel ad quatuor partes materia, cu nō ab ipa inseparabilis
 naturaliter saltu, ut diximus diuio textu, et nobiscy scholē: eaq; = quare dico cu comuni
 Perparatione opinionone, et eubus magis hie lecty rari, et densi qualitatis esse sensibile et ma
 teriale, quia per actionem rarefactio, et condensationis producantur, ut quare dilatatur, vel compri
 mitur quantitas partes; atq; i hoc timor nō licet, quia ubi ratione nos vocat: ubi ad alij motu

habetur explicando de se de do.

Ingūrie quid sit Antiquitates: q̄ non ē
græcy, et idē ac ceteratio cōtrarij, ed cūm p̄cētūq̄, p̄dēborat, et cōmōm, ut ei rēuere
re possit, quia Oratio unita solū: ex quo cūm q̄ aqua p̄cētū p̄cētūq̄ hanc frigiditatem sūt
quę h̄yeme, quia cū caloz cōtrarij unitate habeat frigiditatem naturalē uniet, ut ei resistere
possit.

Ingūrie at̄ quid sit nutritio et aumētatio. Et dicitur nutritio negavit Mag
Soterianus, at ex p̄cētū ip̄a cū falsificatū det: ē ex nutritio cōuētio alimenti substantij
aliti, ex qua definitione cōtra nutritio n̄tū et nobis substantia p̄cētū, que de novo cūp̄e
emittitū unitū, ut p̄cētū que quādiē dependunt, reparatū. quomodo autē fiat mirabile
ē, et n̄ tēp̄i n̄ uigere, Volūte, et iūcūde modis vobis explicat; sed iūcūa cūcōm̄ iūm
n̄ n̄tū. quid scire desiderat cōsulat Medico

Aumētatio ē duplex, uel p̄cētū p̄cētū
hōny, ut ignis, qui p̄cētū p̄cētū oler videtur quāsi nutritio; et p̄cētū sūp̄hōny, ut cūm
iūcūcūm, et ^{motu} ammonia admatōny quāntit. sed nota q̄ p̄cētū aumētatio n̄tū ad
quāntitū quāntit, n̄ quā p̄cētū n̄tū, sed quā, que exat aliena media unione, quę cū
p̄cētū cōuēti cōsequitū, n̄tū p̄cētū. ex quo cōtūq̄ nutritio et aumētatio ē actio n̄tū
h̄tū d̄tū, quā n̄tū p̄cētū h̄tū d̄tū realitē, cū nutritio ad substantij, et aumētatio
ad quāntitū p̄cētū. = libro de degeneratione agit Philo de ceteris p̄cētū quāntitū,
cūcūa que n̄tū nobis d̄tū: sōly ex vobis ex que unione sūt appōm̄ quā p̄cētū d̄tū
et claritate; et n̄tū vobis vūcūa p̄cētū alieny n̄tū: avara em̄ p̄cētū vobis
cū p̄cētū, tēo q̄ ame tractatū h̄tū d̄tū p̄cētū, quā tēo, nec substantij, nec p̄cētū p̄cētū p̄cētū
cedōny habeat; n̄ autē aliquid n̄tū cōtūny n̄tū Deo p̄cētū, cūcūa et honore t̄tū
et quō p̄cētū ad vobis vobis tractatū de se d̄tū.

AVE MARIA.

COMMENTARIA IN LIBROS DE ANIMA

Vltimq; sed ordine et dignitate primq; agredimur philoſophia p̄xi, p̄ca q̄q; humana n̄t,
et iū, et p̄tēnaxi suax p̄fectq; ac q̄ntū nō h̄c; q; cuius mactū ob̄iectū ē corpus animatū, sed
quā huius cognitō eo anima p̄tēti cognitōne, ideo cū Aristi de illa et cōmuni et p̄xali an-
dū ē in q̄ntū b̄us d̄verēdy, quare sit

De uultū. Quid sit Anima.

Varij fuerūt ex hoc Aristoteli cōceptū animē. alij arēbāt n̄p̄ignaxē illq; et nōm,
alij se exclatōnq; alij cōstāt ex corpore cū b̄s notātes cōtinū motū agitātis; alij d̄verēnt esse, et p̄-
ci p̄e rationalē, diuina substantia p̄xi; alij se solūq; a deo ab̄sc̄dy, et d̄st̄y n̄cū solū p̄da.
at hū simēti relicto d̄co q̄ anima ē actū p̄xiū corpōri p̄xiū organū et p̄tēti et nō h̄a-
b̄ēt. quā definitō ē anima et ordine ad eū naturā; at uero secūdy eū operationē sic definitō
anima ē id quo p̄xiū uiuimur, s̄t̄m̄ et loco mouemur, et itelīgimur; in qua definitōne p̄xi-
ma h̄ actū ē genus, p̄ca q̄ cū formis accidētālibus et actū b̄s cōueniēt s̄c̄d̄t, agū b̄us p̄xiū p̄xi-
mū d̄st̄.

Quid nomine corporis debeat iteligi diuinitas Arist. s̄t̄m̄ aut diuine iteligi
materiq; p̄xiūq; forma corporeitatis materia quō b̄q; quā ab̄ ip̄a materia iteligi p̄xiū ē. sed
h̄c forma iteligi p̄xiū, quā cū sit substantia forma ad eū et materia p̄xiū se n̄ p̄xiū, nec eua,
et materia s̄t̄m̄ p̄xiū p̄xiū substantia, cū dupl̄c̄ et eū cōp̄to s̄t̄m̄ p̄xiū. alij d̄verēnt debe-
re iteligi materiq; p̄xiūq; forma secūdy gradū corpōri iteligi. sed cōtra corpus de quo iteligi
ē realit̄ forma d̄st̄y: ex d̄st̄y secūdy gradū corpōri, h̄c enī unā solū ab̄ alij d̄st̄y p̄xiū
tū gradū b̄q;. unde q̄ debet iteligi ē materia p̄xiū, quā ē pars cū forme corpōri cōst̄m̄;
q̄ corpōri ē iteligi, qui de anima rationali h̄c lect̄ loquēte ait: ideo oportet q̄ definitōne s̄t̄m̄
p̄xiū materia s̄t̄m̄ s̄t̄m̄ s̄t̄m̄ s̄t̄m̄ corpus

L i ^{ph} ² ^o ponitur, ut excludatur corpus metaphysicum, & mathematicum. seculi organici debet
intelligi, q̄ anima n̄ ē actus cōmuni corporis naturalis, sed illius q̄ dicitur habere organizationes,
per quas anima dicitur exercere operationes. ipotentia vitz habitus, id ē q̄ n̄ ipotentia proxima, &
immediata ad vitz substantialē, quā ei a forma tribuitur; n̄ ad accidentalem, ut ē q̄ dicitur in intellectu, quā
solius ē cōposita. =

S ed dicitur anima n̄ recte definitur per hoc q̄ n̄ actus primus: ex definitio
data recta n̄ ē. s̄ probat anima ē actus perfectior res animata; & talis actus n̄ definitur recte per
hoc q̄ n̄ actus primus: ex q̄ min̄ probat. perfectior ē actus secundus quā primus: ex q̄. Tempore, q̄ actus
secundus n̄ ē perfectior primo, & quia tunc dat se simpliciter, & ille secundus quā, & quia p̄tentialit̄ simplici-
ter auferat, cū n̄ illo maneat materia t̄e p̄tentiā simpliciter, cū nullus alius p̄ter primus se simplici-
ter materia cōferat

D i ² ^o. hoc definitio anima rationali n̄ cōvenit: ex q̄ diminuta. s̄
probat anima rationali negat se actus materia: ex q̄. augetur. anima rationali negat se
ē alio ut ē subiecto, aliam materiam p̄dicit, & p̄ se subiecto n̄ est: ex q̄ = dicitur anima rationali
se actus primus materia, & forma p̄prietatis; cōtrariū em̄ ut carnis, & veritati charitatis in
mūdy declaratur t̄ clemētis cap de summa trinitate. nec cōtrariū cōb̄nt argumētū, quia dicitur ani-
ma rationali negat se alio, ut ē subiecto a quo t̄ se dependeat, t̄ alio ut ē subiecto, cū se cō-
municat, & ad q̄ dicitur ordinat, cū n̄ sit substantia spirituali cōpleta, sicut angelus

D uum? quid sit Vita, quot sint animarum genera, gradus vitz, & potentia viales.

C omunitur definitio Vita per hoc q̄ n̄ motus appetitio ita se remouere per illū, quae definitio
recta ē dicitur probat. Vita ē ad per q̄ vitz aut vitz d̄stinguunt, cū cōtinentibz, & d̄stinentibz sit d̄p̄;
at d̄stinguunt per hoc q̄ mouentur appetitio ita se, cū n̄ vitz sola ab extrinsecum mouentur: ex q̄ =
at dicitur. Deo cōvenit ratio vitz; at ei n̄ cōvenit ratio motus: ex q̄ = dicitur Deo cōvenit vitz
ab om̄i imperfectione liberat; ratio aut motus p̄prietati ei repugnat, n̄ vero motus it̄tionalis, cū deus
et se cognoscit, & se amat perfectissime. = circa secūdy dicitur q̄ anima ē triplex, vegetabilis, sc̄ntificā, &
rationalis. & probat tot sūt animarū genera, quot modi d̄stinguuntur animarū ab animato; sed hi
anima sūt t̄e relati; ex q̄ probemur. vicia potest d̄stingui, vel quia augetur per ita s̄stinguit,

effectus talis effectus forma corporis continetur repemur debet. sed secundo tripliciter potest unum
 alio contineri, vel scilicet solum, et hoc evenit, cum aliquid de alio scilicet præcedat, vel solum virtua-
 liter, aut omniter, quod est virtutis præcedere ad effectus produciendos ut ignis in solis virtute; et tunc
 scilicet omniter, aut virtualiter, quod contingit, quando et continetur forma scilicet potest de contineri prædi-
 catur, et aliunde perfectiori modo, quæ res cetera in tali operatur virtute. igitur unum ex quibus est virtus
 anima vegetabilis in sensibilibus, et anima rationalis continetur circa quod

Dico enim vege-
 tabilibus generalia supra scilicet omniter contineri in sensibilibus; anima quoque eodem modo in rationali ad eadem
 concepta. probatur ubi datur effectus scilicet vegetabilis, et tunc datur debet forma illorum effectuum scilicet
 præcedentibus; sed in homine datur tales effectus: ergo forma illorum scilicet præcedentibus; sed hæc unum est
 anima rationalis, cum nulla alia in homine datur unum deservit, et ergo. quod arguitur est dignitas anima
 appropriata sensibilibus respectu vegetabilibus quod aut omniter continetur probatur, quia illi effectus scilicet
 omniter in alio præcedentibus, quia ab illo perfectiori procedunt modo; sed effectus scilicet vegetabilis, et tunc
 hæc perfectiori procedunt modo ab anima rationali, quæ a vegetabilibus, et sensibilibus, cum dignior et per-
 fectionis vegetabilis et sensibilibus hominum quæ sunt: ergo.

Dico etiam. Nam effectus scilicet in homine for-
 ma scilicet in præcedentibus: ergo. aut probatur, homo est scilicet corporeus; et tunc anima rationalis non est scilicet
 corporea: ergo. = 2. anima vegetabilis, et sensibilibus sunt materiales; sed quod materiale est præcedentibus non
 potest scilicet. igitur est spirituale: ergo anima rationalis, ut potest spirituale scilicet præcedentibus non potest. =
 ad primum dico animam rationalem non est scilicet corporea ut quod; et tunc scilicet corporea ut quo,
 quia essentialiter est forma corporea ut quod; quod homo non potest habere, si scilicet ut quo corporea non est, hoc est
 essentialiter corporea, ut ceterum, igitur licet animum. = ad secundum dico animam vegetabilem, et sensibilem
 esse materiales secundum conceptum specificum, non solum secundum generalem, nisi permissibile, igitur potest contineri
 præcedentibus specificum materiale, secundum quod anima non continetur rationali, quia secundum hæc sunt essentialiter
 animalis continetur: solum ergo anima rationalis continetur secundum gradum generalem, secundum quod ma-
 teriales potest non sunt.

Divisum utrum omnes anime sint divisibiles.

Produitur luce ad deum animalia alia imperfecta ut Leo taurus etc.,
 alia perfecta, ut Lacerta; et aliud hinc omnibus perfectius, ut homo; et de omnibus dicitur anima

utiq; eorum anima sit proxime diuisibilis, a vero diuisibilis; ad q.

Dico, q; anima rationalis e omnino diuisibilis. hoc coll. prob. de fide e anima rationalis immortale, et spiritalis est; sic em definitio e e esse sine parte et q; si sub ditione lo. sec 18, at n; e est diuisibilis est erg. prob. min. si diuisibilis est esset sine manu, pars anima manui formativa coexistens; cu subila solum de generatione repugnaret animo coexistenti; at q; coexistibile e immortale et spiritalis n; est erg.

Dico, q; e spirituale e totu, et totu i qualibet parte; et n; e corpore rationali anima: eaq; prob. min. si est hia i qualibet parte, et i parte, hoc n; aliter pot. intelligere potest: erg. = itq; quia illa tota anima simul potest et quiescere et remanere, q; repugnat. = ad primu negandi et hq; eius probationi minore; ad remitt. probatione dno pedq; n; intelligere, nec potest, quia licet tota formativa anima n; formativa est ipa secundu quibz rationalitatis; cuius ratio e quia cu iohabebat per organizatione ad dicitur necesse est; nec sic d; hq; quibz ab anime formativa potest, quare licet ubi ut ita anima rationalis, i quo ratione est. = ad 2. dico n; repugnare simul motu et quiesc. ead; forma respectu partis dicitur, et organizatione dicitur, licet respectu eiusd; repugnet.

Dico: anima pfecta, animalis, et pfecto; diuisibilis, sicut prima pars patet, quia anima est arbore ab illis, et terra de pfectis, et angelica ad nutria per mhu. unio; et hoc ratio cobent. utq; habebat: erg. i ratio ab eis dicitur datur, at nulla pfectio q; habebat i arbore: erg. et anima et vita arbore diuisibilis est = secunda pars est q; e contra, quia dicitur anima pfecta ut Lacerta, dicitur diuis. et i hq; parte moueri et dicitur; at hoc n; ita n; eorum anima diuisibilis est, et ad quatuor diuisio; n; diuisibilis: erg. sicut diuisibilis.

Tota pars negat fluxu, quo secunda aliqui conuictis in manu scripta, illi tam prob. anima animalis pfecto; snt materialis, et corporea ut quod; sed quod materiale, et corporey e ut quod, diuisibilis e: erg. mai e contra, omni prob. q; materiale, et corporey e ut quod n; e totu toto et totu i qualibet parte; sed q; n; e totu toto, et totu i qualibet parte diuisibile e: erg. min e contra omni prob. q; materiale, et corporey e ut quod, habet partes dicitur: erg. n; e totu toto et totu i qualibet parte. an e ad dicitur, qui i metaphisica statuerit substantia materialis esse,

ratione sui partem habere dicitur. cōi. textus

Dicitur. anima animalis imperfecta est
divisibilis sicut res. in parte si est divisible una pars divina ab alia est distincta, et movetur
tunc; sed hoc repugnat. ergo. nisi proba. repugnat. vita, et motus localis. ubi repugnat facta sit
mota. sicut hic textus; sed ipse anima ab alia divina repugnat facta sit, cum hoc determinat
origo organizationis; ergo. = respondet duplex. est facta sit. alia perfectio, que datur ad certum
motus locales, et animalia ea que ad vitam sunt necessaria que est, et alia imperfectio; pri-
ma determinat origo organizationis, et ideo in cerebri residet; in secunda, que pertinet ad formam
est corpus.

Dicitur. si anima animalis imperfecta est potest in quibus parte
divina salvari; sed hoc repugnat, cum videtur manere leonis; vel equi ab eis; nec mu-
tari nec vivere; nec illa salvari potest, cum talis anima determinat ex parte organiza-
tionis ut subsiecto cohereret, et talis organizatio in manu repugnat. ergo. nisi constat, quia
anima divisible ad divisibilem distinctionem salvari potest in quibus parte divina.

Negatur. cum ratio est in argumento innuente nempe, quod anima talis animalis
vel salvetur determinat ex parte organizationis, nempe cor, cerebrum, et alia, que cum
in utraque parte divina repugnant, inde est, quod ad divisionem partem partem anima
que illa informabat corrupturam, per quod et non per aliam salvatur. dicitur anima diviso-
bilis ab indivisibili, quia ad divisionem partem partem anima corrupturam et animam indivisibili
locus vero est indivisibilis, propter quod quod sicut dicitur textus se in dicitur anima ab eis; capite
divisibilis, de cuius veritate indisputo.

Divinum 4 que partes informantur ab anima. **T**
Procedit dubium ex quoque dicitur de cor, capite, et in quibus, in quo de humanum excrementum, et de
libra, lacrima, et alia certum est ab anima non informari. pro quo contra aliquos fortiter suppono ani-
ma in toto corpore residere, et non solum in hac vel illa parte repugnant. cum quod dicitur, quod sicut,
de cor, in quibus, et capite informantur ab anima. pro ratione. in unum composito in quibus
repugnat forma; at non repugnat, si clare ab anima non informantur. ergo. nisi evidenter collat

omnino probe relata omnia ad aliquam formatam formam, cum enim propriam habeat materiam, cum naturaliter existens ab ipsa forma repugnat, aliquis debet necessario formam habere: ex quo. omnia relata effectui vitali participant cum nutrimenta, crescant; et nequeunt simili effectui habere, nisi formatam ab anima: ex quo.

Probo secundo speculativa de sanguine animalitate. Dicitur, qui 3p. q. 54. ab ait: manifestum est autem, quod ad naturam corporis humani pertinet carnes, ossa, sanguis et alia huiusmodi, et ideo haec omnia incorpore Christi resurgenti fuerunt. eorumque haec existit ratio. Verby Divini accipit sanguinis, sed ex by d. solum accipit ea quae ad integritatem naturae humanae pertinent: ex quo sanguis ad humanam naturam integritatem pertinet; sed ea quae ad humanam naturam integritatem expectat, formatam ab anima: ex quo. quae ratio est quod consistit de alijs partibus humoribus, et est de capillis, dentibus, et unguibus: nec contra hoc stat, quod in cadavere videtur crescere, ubi enim unquam apertus crescit, quatenus caro putrescit et minuitur, et quomodo caro committitur majori operari.

Dicitur sanguis est alimentum; sed alimentum non formatum ab anima, cum est in natura hominis et alii coexistens substantia: ex quo. = 2. alimentum non est pars: ex quo si sanguis est alimentum non est pars et coexistens nec ab anima formatum. = 3. quod cum partibus corporis non continuatur, non est pars corporis; sed sanguis non continuatur cum partibus solis, cum fluidus sit, et fluidus, et solidus continuare nequeat: ex quo. = 4. sicut una corporis sanguis profusus ab anima non formatum; at hinc continuatur cum existenti in corpore: ex quo hinc non formatum ab anima.

Ad primum dico dupliciter deum sanguinis, et sanguinis naturae perfectae, et imperfectae, qui in materia est ut sanguis fiat perfectus. ille alimentum non est, quiae arguitur contra illud nihil probat. et non dicitur aliquis non formatum, quia cum non sit pars, ab anima formatum non potest. alii distinguunt duplex alimentum, et remotum, et proximum illud ad animam non formatum, sicut secundum quod formatum ab anima secundum aliquam gradum, et secundum perfectionem potest, cum quo substantia, quod coexistens in alia substantia, et non fiat nutritio, cum tamen ad perfectionem formationis gradum. quibus solutio distingat arguitur, sed verum, et melius prima: ex quo quae maluerit per se una

M dicitur solutio cordis ad primum = ad d. dico, quod licet sanguis cum partibus solidis non continetur immediate, continuatur tamen mediate; sunt enim in corpore partes, quae nec perfecte solidae, nec fluidae sunt, sed mediae, et medij huius continuatur cum solidis, sicut omnia inter se continuatur medij ligaminibus, quod sufficit ad continuationem = ad d. dico sanguis proflicet ex absentia venae, quae continuatur immediate a sanguine in corpore existente; quod ex eo oritur, quia sanguis facile absciditur, et eo quod sit dispositio, quae ut continuatur, habeat, amittit; unde videtur, quod ab anima non fixatur. alij dicunt sanguis proflicet ab anima spontanea quousque deus continuatur, eo vel maxime, quia usque hinc est pars hominis, cum sit cum alijs continuatur.

De potencijs animae in genere.

Essentia dicitur habere et esse potencias animae in genere, quae si ibi debent assignari. cum eas dubitari potest, non realiter ab anima existit, quia quae specificatur, esse capimus distinctionem realem eam ab anima negat aliquam esse potentiam. Scholius vero distinctionem realem solum in anima et eius potencias statuit. dico vero realiter entitatis distinctionem. haec coel est copositas ad ea quae habent in quibusdam rebus substantia et immediate operatione ex ibi emittentis ratio appropinquat emittit productionem realem potencies ab anima, quae approbatione super se, quia melius clarum et profundius ibi rationes habent, quae possunt ante dici, unde circa d. dico potencias immediate ab actionibus, et mediate ab objectis specificatur. et contra Scholium, et copositas in d. ut eisdem verbis ex radat sp. q. d. ad. ubi videtur potest: proba debet potest et dicit ordinem naturalem ad actus, et medij huius ad objecta; sed id quod a natura sua ad aliud ordinatum specificatur ab illo: ergo potencia immediate ab actionibus, et mediate specificatur ab objectis. non est certa, et patet per si quibus potencias discurrendo, quia volunta ad voluntatem, et ita ad intellectum contra ordinatum naturam. non constat, quia id quod ex sua natura ad aliud ordinatum debet talis habere naturam qualem conigit ad ad quod ordinatum, quod est specificare.

De anima Vegetativa eiusque potencijs.

Egitur de natura animae et communis naturae de ea speciali agendum est primo de vegetativa, quae est actus primus corporis in se organisati potentia dicitur vegetativa habent, scriptum est vegeta-

hæd: præcipi. q̄ ratio vitæ, animæ proprie Vegetabilis cõveniat et superioribus probatur, ha-
bens, quæ q̄ se offert ipse est potestas eum erigere. Soly sũt tres, Vegeta nutritiva, annũ-
tativa, et generativa. sic dicitur 4. p. q̄ 18. ad. ubi cũ Philo ait, q̄ opera hũmũ animæ
sũt Vegetabilia sũt generare, alimẽto unj et itery annũtũ facere.

Probatione. Ille

potens animæ generativa Vegetabilis assignanda sũt, quæ ei sũt necessaria; sed soly sũt tres
relate eaq. probantur. Ille potens sũt animæ Vegetabilis necessaria, quæ ab eum erigitur
operationibus; sed soly sũt tres relate, nẽpe una quæ cõservetur, et nutritiva, alia, quæ
debita cõservatur quãtũtũ, et cõmẽtativa, et alia, quæ nobi simile produere valeat,
et cõgenerativa: eaq. quæ omes potens realiter iteric, et ab anima destitutus

De anima Sensitiva.

Quid sit anima sensitiva colligens ex definitione pro Vegetabilis assignata. circa eam nihil
se offert disputandum. circa potestatem vero aliqua referunt prædicta; alia sũt iterica, et exte-
na alia, quia potestatis sensitiva obiecta et iterica, et extery e. quare de potestatis, sensibus
extery agat, ut ad iterica descendimus.

De sensibus externis in genere.

Cum animal perfectum quicquid sibi natura cõvenit, et vellet vivere, videtur quibus, odora-
tu, et tactu; obiectum sibi cõvenibile regulare, præcipit localiter extery, quæ ratione corpus
clarum in eucharistia existens subtrahitur sibi. Regulare, quæ universaliter in cadit sub
sibi sed unia sub itũ quæ, quia extery sibi inponit nisi ab obiecto præcisi, et debita di-
tata posito ipse accipere.

Sensibile extery unum est per accidens, et est quod ratione aliter
ab alijs attingitur sibi, et præcipit ratione coloris et potestatis aliter unia; et aliter penetrabile, et
est quod ratione unum ad alijs pertinet sibi, ut color respectu visus; et est duplex proprium extery
ne, illud est quod pertinet sibi specificat, et quod duplex est, visibile, audibile, odorabile, gustabile, et ta-
gibile. commune est, quod ad plures attingit sibi, et est quod duplex, motus, quibus figura, numerus
et magnitudo: ubi nomine quicquid intelligitur in prædicto motus sed prædicta ac in loco.

Sensibile commune nulla potest perire primo immutare speciem, sed tantum modificare speciem sensibilis proprio
 immo, immutata potest sensu redire ad sensibile commune. eoque doctrina colligitur sensibile immediate
 potest supra sensum se habere posse; et ratio est, quia negant sensum immutari, et delectationem ad sensatio-
 nem nisi per speciem aliquam sensibilem quae illi determinat; si haec negantur sine medio aliquo delectatio speciem
 et per speciem proportionem cum sensu; et hoc repugnat sensibili immediateposito supra sensum, et patet hoc
 cum quod videtur non potest perire, et tamen non capere eamque immutatam sensum gustus et cog.

Colligitur
 de sensu sensibile laedere, et aliquid de corruptione sensus; cuius ratio est, quia cum delectatio sit sensibile ad
 eum speciem magna advenit copia spirituum, qui temperant ad actionem exactam obnoxii, et consequenter
 sensu ledunt, et actionem elocant in balat. hoc spirituum visio, quae clare videtur non possumus, et si aliquando
 eum aspicere volumus sensu ledi sentimus. ob idque rationem Dionysii de divinis nominibus vocatur plurimum,
 et ad abatem eorum exenabatio carere immutataque luce; et ob idque sancti eius dicitur de spiritu
 habet habitatores, quia delectatio aquarum spirituum eorum corrumpit sensum

3 colligitur sensu falli
 non potest perire circa propriam sensibile deinde approximari; cuius ratio est, quia quilibet sensus pro-
 portionatus est cum obiecto et cum specie, et illa quo aptatus: cum ad hoc sit analogia isthuc, ut obiecti
 ty, et eum speciem per se videtur: e.g. dicitur perire, quia per accidens falli potest, si organum non
 est de vita de proportionem, ut euenit febri et febribus, quibus dulcia videtur amara, quia eorum qu-
 bus est aliquid humore maligno infectis.

De sensibus particulari, et primo de Visu.

Membrum est potentia visiva factiva; eius organum est oculus, qui sphaericus est: consistit
 quatuor membranis, quibus intercluduntur humores; primus interior vocatur oculus, et cristallinus est. secun-
 dus vitreus, seu albuminus, sic dicitur, quia est ad vitam vitae fusi, seu albumini ob. tertius
 humor, et aquosus est. prima membrana, seu tunica sclerotica vocatur, estque propagatio membranae
 externa nervi optici amembrana cerebri quae derivata dicitur dura mater, et haec in modo glo-
 be dilatatur, ut oculi posteriori compleat partem. secunda tunica est huius continua, et dicitur cornea,
 quia dura et proxima est, quae globum complet oculi, et elipsum est humorum. 3^a tunica dicitur vocatur,
 quia aperta est perforata, sicut ubi est pupilla ab ipse sphaerica; sphaeram pupillae vocatur

quia vel nigra; vel caerulea e secundy colorz nunciu, et ita huius et precedit humore agnoscit
 hinc. Quarta dicitur reticularis, eog' ita acta coacta e fibris, nunciu comedula naxi-
 optica, naxa molis e, et alba esse similitudine crassius habet, et circa cristallinum humore
 eant coacty quidam et nigri uisibily, qui dicitur pro amu cristallinis. quinta speculans vo-
 catur, tota perlucida e, et ipse ipse humore coactum cristallinum.

Oculi eundem rebo
 committunt duobus nervis qui vocantur optici, qui e cerebro descendunt, i medio unum, et
 pat unum quod ad suy pergit oculy: ex ipis nunciu hinc oculi, et ex ipis descendunt ad
 oculy spiritus animales. ut auty oculi mouentur sex datur musculi. primus superbus
 dicitur, seu altolus, eog' oculo eleuat. secundus humilis, quia depressit. tertius bibulosis,
 quartus indignatus, ex quibus unus quod mouet oculy ad laterales angulo, primus ad angu-
 ly oculi qui e ad naxi, ut sit ita bibedy; secundus ad altery lateris, ut sit ita eudo. quintus
 et sextus mouet circula riter oculo, et amatoxij vocantur, quia aspectu suoy, et blado
 i se abunt.

Est colligunt propriis sed potest et uba se eog' part, i qua nervi optici
 i uny colligunt; quia e potest una sit, nec ita naxi nec i cristallino humore reside
 potest; talem enim humore i se abunt ad colligendy obiectoy species, qua statim ac cristalliny
 figunt, reflectunt et immittunt colligunt spaty, et ita i magis expreio format i fudo
 oculi, qua i se abunt i reticulari mēbrana, quod demy i magis spiritus descendit
 praxmedulq optici percipit; quare illi qui nervy opticy habet aliquo humore affecty
 i magis recte e perfecte formataz percipi posse i balat, quia i potest spiritus descendere ad
 recty i magis percipit = obiecty. Unum e lucidus colorat, sit lux enim e xatigobeli sub-
 qua e i se abunt, sine qua obiecty atigi i potest: mediy e aer, aqua, vitru, quia quibus
 species visibily recta redit eo obiecto ad potest per corpus distans, et i sit i corpus i i se po-
 natu opacy. lux requiritur et ex parte mediy, et ex parte obiecty, qui i mediy e opacy, vel
 obiecty lucidus i e percipi i potest: lux qualitas e corporea, et naturalis formy e eog' i se
 solis

De Auditu.

In organo auditu duplex e auricula, una exterior ad ornaty et i se abunt

corporis objectas, et ut soni et ceterarum cum refracti per veniat ad alia media, que sub-
 stantia cetera membrana aere plena, et aperta nervo, qui a cerebro descendit, et hanc audi-
 tum vocatur, igne spiritus soni recipitur, et ipso spiritus soni per circuitus. medium
 auditus est aer, vel corpus aliud, quod facile moveatur, quo enim facilius medium commoveatur
 facilius est sonus, que ratione primi partem auditus, quia per aqua sonus difficilius sentitur.
 obiectum est sonus, et definitur qualitas resultat ex collisione corporum, et existens in medio;
 quare sepe cogitur per cutem per eum, et medium resistit: se sono occurat aliqua cetera
 res reflectitur et quali repercutitur, eoque oritur eco.

De Odoratu, Gustu, et Tactu.

Organum odoratum sunt duo carunculae ipsorum in modo globi formate, que vocantur pro-
 cessu mammillares; ad ipsas descendit duo nervi a cerebro, quibus sit spiritus odoratus, et perci-
 pitur ab ipsibus in nervis residens. medium odoratum est aer, vel aliud corpus potest evaporatione
 odoriferam recipere. obiectum est odor, qui est qualitas resultat ex nico predominanti de qua-
 quate, et humidi spiritus solute. eade quibus minus est humiditas et odor.

Organum gustus est nervus residens in lingua, et manifestatur per eum, qui a cerebro descendit
 ad palatum, et in ipsa lingua, et qua gustus experitur: medium est caro in lingua, que ipsa quare est, ut
 quare corpora sepe obiectat: obiectum sapor, et est qualitas sensibilis resultat ex humore
 per calorem sepe. Organum tactus nervus sunt protuberantia corpori diffusi, ubi abstant
 materia est actus, ubi dantur, ut in omnibus nullus: medium est caro, seu cutis, vel aliud quod
 sepe impressionis qualitatis sensibilis: obiectum sunt prima qualitates, et qua illi resultat,
 ut durus, mole, asperus, levis.

De Sensibus Internis.

Divides in quatuor, quibus sunt sensus communis, phantasia, estimativa, et me-
 moria. primus, aqua nervi sensus externi describitur nascitur, et quo unum, et potentia
 perfecta, et distincta sensibilium, et sensationum externarum, et ab illis vocatur primus sensus
 phantasia est receptiva, et perceptiva rerum absens, quia presentia ab absentia, et presentia.

Estimabilia est facultas percipere rerum ab exteriori sensibus in percipere, ut cum obis cognoscit
 canis amicum, et lupus inimicum. et memoria est facultas conservandi praesentiorum. Estimabilia
 in nomine obiectationum aditum cogitabilia est: et memoria in nomine est perfectior, et elevata ad
 aliorum generum quae ibi sunt, quia in his fit remissio ex modo naturali, in nomine vero ex
 distinctum, et per se, et signis. quos sensus dari nullum dubitatur; distinctio eorum tamen ab anima
 negat suavit, sed oppositum est illis, et eisdem momentis proba, quibus proba potentia ab anima disti-
 guntur.

Aristoteli aliud videtur sensus, quae negare videtur illis, sed unice si docti relige-
 dus est de potentia aliquantulum cognoscit, quo sensus potentia, et sensus non est; et est appetitus sensibilis,
 qui ad biologis sensibiles appellatur, et est inclinatio boni praesens appetitus; huius vero ape-
 titus dividitur in concupiscibilem, et irascibilem; primum inclinatio boni appetitus est fugere
 amato, sub quo sex continentur motus, scilicet amor, odium, desiderium, fuga, gaudium, et tristitia;
 secundus est facultas motus qua anima a bona conatur ardua, esse ad illa exeat, et vitia mala
 quae eorum impediunt possessionem: species enim sunt spes desperatio, timor, audacia, et ira. sedes huius
 appetitus est cor, et rationabilis a voluntate distinctus.

De anima Rationali.

Quid sit anima rationalis clare eodicti pro alij: colligetur. circa eam poterat dubitari si spiri-
 tuali, et materialis esset immortalis esset, et a posset humano semine propagari; ut enim ex
 dicti soluta manet, et de his de eum in dixi immortalis et spiritualis esse, et semine propagare non posse,
 quare superest, ut de eius potentia, et communis, et ipsa alijqua dicamus: quare sit.

De potentia anima rationalis.

Ter anima rationali communiter assignatur potentia, nempe memoria, sensus, et voluntas; de
 quibus dubitari potest an sit ab anima rationali, et ita realiter distincta; ab anima autem qui realiter
 est corpus et illis, sicut quod inus est realiter a voluntate distinctus; quod negat scholasticus. circa memoriae distincta
 non potest a anima distinguatur, ad quod eundem dico realiter non distinctum. ratio est, quod tradit illis
 1 p. q. 19. ad. ubi ait: de ratione memoriae est, quod sit sensus anima, vel locum conservandi spe-
 cies; hoc autem philosophus in 3 de anima attribuit tamen, ut dicitur est. cognoscere per se memoriae realiter habita

in distinguendo: in uno a voluntate distinguuntur et ea perfectior; ratio huius ultimi est, quia voluntas in operantibus potest abstrahi, ut a proportione obiecti in analogia commune intra voluntate quae praecognit: tu quia in immediate ab anima procedunt, hoc est, prius quae voluntas: quae de illo prius est agere, et opera de voluntate.

De intellectu, et eius obiecto.

Quaestio I. quodnam sit obiectum tam intensivum, quam extensivum in ^{lectus} ~~lectus~~

O biectum intensivum dicitur illud, quod potentia est propria, et obiectum virtutis super addita attingere valet, in quo est essentialiter quo aptatur, et proportionatur: extensivum est ad quod potentia se extendere potest ad unum virtutem propriam, sed aliqua virtute elevata adiuta: quod ut clarum per se patet in virtute est duplex est proportio, alia proportionis, et remotae alia; hoc est capacitas, ut omnia intelligibile per se percipi valeat: illa est proportio, et commensuratio per modum quantitatis virtutis cuius obiecto potentia proportionata tali virtute ut cognoscatur: huius potest.

Dico 1. obiectum extensivum istud est tota sua latitudine, et quod prout super naturale comprehendit. probat ratione. obiectum extensivum istud est illud, ad quod potest se extendere: sed tale est tota sua latitudine, et quod prout super naturale comprehendit: ergo. min probat. istud potest se extendere ad obiectum ad quod virtutem istam specificatibus includit; sed tale est omne est et quod super naturale, cum naturam veram includat: ergo. 2. quod istud attingit vel in propria, vel ut aliqua virtute elevata est illius obiectum extensivum; sed lumine gloria elevatum deum ipsam attingit: ergo.

Dico 2.

obiectum intensivum istud est omne est naturale et quod spirituale, et deum ut auctor natura. probat ratione. quod quod se solo, et virtutibus propriis valet istud attingere est obiectum proportionatum, et intensivum istud; at istud se habet relative, cum deum ut auctor natura, et singulari vel abstractivae cognitionis virtutibus propriis, et sic ab illis cognoscitur: ergo. 2. quod virtutibus natura cognosci valet est obiectum istud proportionatum; sed deum ut auctor natura sic percipi valet. min probat. contra hoc. in ista ipso homo ipsa natura. ordinatus sine auxilio speciali, aut dono supernaturali potest deum ut auctorem naturae diligere: ergo et cognoscere, cum intra a obiectum quae praecognit.

Sed opponit:

Deum ut auctorem super naturalium negavit ut specificatibus istis: ergo nec illius obiectum. as probat

bilis. probe col ratione. Phantasma n̄ concurrens i genere causa efficiens principalis, nec instru-
 mentalis: ergo solus i genere causa exemplaris est i secula. ante probat. Causa efficiens, sibe principalis
 sibe instrumentalis debet esse t̄ody ordinē cū effectu; sed Phantasma n̄ ē t̄ody ordinē cū
 specie intelligibili, cū hoc n̄ sit spiritualis, & Phantasma materialis: ergo. = E contra hoc ostendit
 si Phantasma effectus ad speciem intelligibilem concurrens est causa principalis; hoc nollit hoc ostendit
 ergo. probat mai. ideo iusta ipso effectus concurrens, quia sine illa specie d̄ representatio ob-
 iecti; & illius similitudo n̄ est, cū t̄ny agēs iusta ipso nec sit animata, nec simili-
 tudo obiecti; sed hoc probat Phantasma principaliter concurrens: ergo. probat min. Causa i d̄ instru-
 mentalis prioris effectus ē principalis; at n̄ habet Phantasma, cū sola illa n̄ representatio
 obiecti: ergo.

Quod vero i genere causa exemplaris est i secula concurrens probat. illa
 ē causa exemplaris ad cuius similitudinem aliquid fit; at t̄ny agēs, ad similitudinem Phantasmatis
 speciem producit spiritualis, quia i simili Phantasmatis evadit esse representatio: ergo. q̄ autem exhi-
 seca sit patet, quia, & q̄ t̄ny determinat ad aliam speciem productionis, & t̄ny agēs n̄ ē,
 sed ē Phantasia: ergo.

Sed arguit. effectus debet effectus proxime ab eo, cū animata, &
 t̄ny d̄ virtute connexus; at species intelligibilis nec d̄ animata nec d̄ agēs, sed d̄y est spiritualis
 sed est Phantasmatis sed d̄y est representatio sed d̄y q̄ t̄ny n̄ concurrens agēs: ergo. #
 Igitur quia min ē certa, & cō. f̄ctus. = Respondeo q̄ t̄ny agēs ē virtualis similitudo obiecti
 cū connotatione ad Phantasma primordiale causa exemplaris; q̄ virtualis similitudo sit patet, quia ad
 hoc ē animata destinatus, ut speciem simili obiecto producat; ad q̄ n̄ obest q̄ spiritualis sit,
 n̄q̄ est species intelligibilis spiritualis ē, & similitudo ē obiecti t̄ny ad veram illius opinionem.

Arguit 2°. si Phantasma i genere causa exemplaris concurrens cū t̄ny agēs hoc est cog-
 noscibilis; hoc negamus: ergo. probat mai causa exemplaris ē, ad quā agēs agēs operatur; sed agēs
 agēs i secula d̄y ut effectus producat quia cognoscibilis sit: ergo. = Respondeo negamus. ad prob. d̄y d̄y agēs
 minoris de causa exemplaris istius, n̄ habet deca q̄a instrumentalis n̄ sit ut cum t̄ny present, quia t̄ny agēs ob istius
 naturalis, quia cū Phantasma habet d̄ virtute determinata ad producendum effectus simili Phantasma: quare sine cognitione
 operatur: sed t̄ny present obiecti, est cognoscibilis n̄ sit determinata ad virtute proportionis ut agēs operatur.

Divinum III an species impressa subformalis vel virtualis obiecti similitudo, 225
 et quomodo ad productionem intellectus concurrat cum intellectu possibili.

Dicitur species impressa esse similitudo obiecti, propter rationem. Id quod per se primo intelligitur est, ut in respectu obiecti
 esse similitudo obiecti, sed species impressa per se primo intelligitur est ut in respectu obiecti, ergo in se, quia ad hoc similitudo
 species impressa, ut de se terminat tunc ut hoc per alio cognoscit obiectum specie maius. Quia est similitudo obiecti, intelligitur non est respectu
 obiecti, sed ut sunt respectu obiecti, proinde est. Ceterum materia aphantasiae: quia operabilis potens destinata, et similitudo in natura
 materia ad similitudo operabilis, subformalis operabilis: ergo species est similitudo, ut respectu est similitudo respectu obiecti.

Dicitur species

impressa non concurrens effectibus ad intellectum productionem, propter rationem. quod in se effectus virtualis producere non potest, et species
 impressa virtualis est: ergo de se terminat quia maius in natura illa principio terminat quod habet. In se contra per intellectum per se
 ita, et in per species impressa: ergo est. Ceterum materia aphantasiae: quia operabilis potens destinata, et similitudo in natura
 materia ad similitudo operabilis, subformalis operabilis: ergo species est similitudo, ut respectu est similitudo respectu obiecti.

Aguitur contra: si species impressa est similitudo obiecti, vel est ad similitudo obiecti, tunc respectu
 est similitudo obiecti: ergo non est, sed virtualis obiecti similitudo. maius propter species impressa esse similitudo obiecti: ergo
 Ceterum materia aphantasiae: quia operabilis potens destinata, et similitudo in natura materia ad similitudo operabilis, subformalis operabilis:
 species impressa manifestat, et in se propter. Tunc est intelligitur, quod ad similitudo obiecti similitudo, sed est species impressa, et in se
 in species impressa esse similitudo obiecti: ergo maius propter. Tunc ad similitudo obiecti similitudo, quod in se propter. Tunc est intelligitur, quod
 sed est species impressa, et in se propter. Tunc ad similitudo obiecti similitudo: ergo.

Aguitur contra: si species impressa

est similitudo obiecti, propter rationem. Id quod per se primo intelligitur est, ut in respectu obiecti, ergo in se, quia ad hoc similitudo
 species impressa, ut de se terminat tunc ut hoc per alio cognoscit obiectum specie maius. Quia est similitudo obiecti, intelligitur non est respectu
 obiecti, sed ut sunt respectu obiecti, proinde est. Ceterum materia aphantasiae: quia operabilis potens destinata, et similitudo in natura
 materia ad similitudo operabilis, subformalis operabilis: ergo species est similitudo, ut respectu est similitudo respectu obiecti.

Aguitur contra: si species impressa est similitudo obiecti, vel est ad similitudo obiecti, tunc respectu
 est similitudo obiecti: ergo non est, sed virtualis obiecti similitudo. maius propter species impressa esse similitudo obiecti: ergo
 Ceterum materia aphantasiae: quia operabilis potens destinata, et similitudo in natura materia ad similitudo operabilis, subformalis operabilis:
 species impressa manifestat, et in se propter. Tunc est intelligitur, quod ad similitudo obiecti similitudo, sed est species impressa, et in se
 in species impressa esse similitudo obiecti: ergo maius propter. Tunc ad similitudo obiecti similitudo, quod in se propter. Tunc est intelligitur, quod
 sed est species impressa, et in se propter. Tunc ad similitudo obiecti similitudo: ergo.

sed n̄ e' spali' similitudo eorum: eorumque speciei spua e' realia. — eorumque similitudo negatiua ratio e' quia e' actus diuina
 n̄ representat creaturas nisi secundario, primario enim solum representat seipsum: cum in primario similitudo creaturas repre-
 sentet, unde magis e' q' eorum spali' similitudo. ut: al' speciei spua creatura per se primario similitudo, ut obiectum primario re-
 presentet, et coniequenter eorumque similitudo spali'.

De intellectu, dictione, et specie expressa seu Verbo mentis.

Scilicet natura speciei spua recitat ut intellectu nisi dictionem, et speciei expressa seu Verbi mentis natura q
 declinat. Intellectus ergo e' actus secundus, seu causalitas ista, qua actus intellectus intelligit, quare scilicet speciei spua
 e' ipse q' constituitur proinde potest ad intellectum, hinc e' equo: actus intellectus. Dictione autem supra intellectu ad id e'
 q' productiva ut in, i' quo clare exprimitur ista co'teplata obiectum, quod in speciei expressa seu Verbo mentis
 nuncupatur. ad id e' dictione ut ipse intellectu i' actus, et causalitas ista hinc n̄ habet nisi minorem dictionem,
 sed minorem intellectu. hinc potest ut

**Quoniam ultimum utrum intellectio distinguatur realiter
 ab specie expressa seu Verbo mentis.**

Quod speciei i' quod actus e' intellectu, quia e' actus secundus per q' obiectum ab intellectu n̄ realiter
 sed ab ipse expressa seu Verbo mentis dicitur: per q' nuncupatur tenet obiectum cum nunc ipse dictione obiecta q' q' secundum
 obiectum cum dicitur, et magis, qui dicitur per intellectu produci: speciei expressa, seu Verbo mentis, hoc enim
 natura ipse solum exprimit ab intellectu dictionem, et magis, qui e' dictione produci, et magis dicitur
 in manu dicitur, et magis hinc dicitur hinc sec' q' cum quibus n̄

Nostra Conclusio.

Intellectus e' realiter ab specie expressa seu Verbo mentis distinctus. probat eo q' dicitur opus dicitur q' Verbo n̄ e' quo
 intelligat sed id quo ipse intelligat naturam rei intellectus, sed intellectu e' id quo natura rei intellectus intelligitur:
 ergo probat ratione. omni causalitas, omni causa efficiens per causalitatem productum realiter distinguitur, sed intellectu
 e' causalitas, et Verbo nunc per intellectu productum: ergo magis e' aliter ita magis productum, et dictionem productum nunc
 rem dicitur q' representat: nunc e' actus dicitur. secundo quo realiter separatur realiter distinguitur: at intellectu
 et Verbo mentis realiter separatur: ergo probat nunc dicitur e' intellectu nunc Verbo: ergo nunc e' dictione dicitur, qua
 intellectu e' dictionem producit Verbo, aliter aliquid dicitur speciei creatura, quo e' imago, et similitudo dicitur q' nunc
 Theologus etc.

Respondeo. Quod dicitur: Verby mētra i telechone, sed ity mētra ipse i pōa secundy dicitur quādy actio
 ny pōa q̄, que i hāc telechōnā, et verbi pōa dicitur. Sed tōm illa actio pōa ē telechō; at ē verbi
 pōa dicitur: ex pōa mētra. pōa ity actio, tūc dicitur i actio; at tūc mētra dicitur i actio pōa tele-
 chōny: ex = secūda. si illa actio n̄ est telechō, dicitur actio ad actio; tōc n̄: ex. mētra pōa dicitur, quā tele-
 chō ē actio, cū ity id pōa actio tūc i actio telechō.

Opposita argumenta disolvo.

Arguitur. Verby mētra ē actualis manifestatio obiecti; sed telechō ē actualis manifestatio obiecti
 n̄. cas n̄ dicitur. pōa mētra. id ē actualis manifestatio obiecti pōa q̄ tūc i actio telechō; cognōit
 obiecti; sed pōa telechōny telechō, et i actio cognōit obiecti: ex = confirmatur. pōa ipse ipse cōtinu-
 tur ity pōa mētra ad telechōny: ex pōa pōa i actio telechō; sed id pōa i actio telechō ē telechō:

Ad arguitur dicitur mētra ē actualis manifestatio obiecti, cōmā, actio negmā, dicitur mētra telechō ē
 actualis manifestatio actio cōmā, salu negmā, d̄ cōs. duplex ē manifestatio obiecti, pōa actio, quā ē id
 pōa actio tūc telechō, pōa salu dicitur, quā ē id, i quo obiecti manifestatur; h̄ actio pōa dicitur, illa
 pōa telechōny: tūc dicitur dicitur. = ad confirmatōny cōmā, dicitur cōs; i actio telechōny dicitur mani-
 fe cōmā, actio neg cōs. dicitur ipse ipse a ab obiecti dicitur tōc, q̄ pōa schabēt expōa
 actio pōa telechōny ipse ipse pōa ad telechōny. tūc dicitur expōa actio tūc dicitur
 dicitur, quā tūc ē tūc pōa telechōny pōa ad illi sequitur, et id; quō salu dicitur, dicitur
 n̄ ē obiecti cognōit.

Arguitur. negmā telechō pōa dicitur Verby actio dicitur, mētra
 uel ē tūc dicitur, uel actio dicitur; sed negmā ē pōa: ex. mētra quā pōa pōa cōmā, quā
 dicitur nulla ē telechō quā Verby pōa dicitur, q̄ salu ē tūc dicitur cōmā B̄ actio. quā tūc
 dicitur pōa pōa telechō Verby pōa dicitur actio dicitur quā tūc dicitur pōa dicitur; sed tūc pōa
 cū tūc pōa pōa tūc obiecti cognōit.

Occasione huius arguitur solet ipse ipse dicitur
 hōne telechōny ad hōne, nēpe tūc telechō n̄ dicitur. Tūc cū actio pōa pōa dicitur Verby, et telechō-
 n̄ cōtinuā, actio tūc dicitur dicitur. Tūc dicitur dicitur, et h̄ actio dicitur. dicitur tūc
 dicitur pōa dicitur mētra, dicitur animal et rationale tūc dicitur h̄ telechō dicitur de telechōne creatur.

De qua dicitur: quare omniditio est dilectio, non vero eorum, quia conceptus ditionis dilectionis est actus

coactus

Hoc videtur probari, ut si cognoscatur obiectum, debet hoc esse ita ut; sed nequit esse obiectum ex quo arguitur dilectio est verbi productio, non est nota nisi alicuius in habitus, ad e. non probatur nequit esse obiectum ita ut, quia ut ita ut terminus cognitionis non, sed nequit esse ita ut terminus obiecti verbi est, probatur min. nequit cognitionis sui ita ut terminus in ipso aliquid quod non habet cognitionis, sed hoc est verbi, ut patet ex.

Ergo ad arguendum nequit quod ad primum patet, quia dilectio est actus quatuor deus est verbi productio, et probatur hinc ut probatur hinc ut probatur, non quia deus productio verbi non, sed quia verbi repugnat quod potest probare; ita enim verbi debet esse imago et similitudo dei, et tunc quod imaximalitatis est ipse deus, quod est species creaturae et arguit, repugnat verbi per dilectionem boni producti; nec ibi necessarium est, quia ipse est deus divina genit minus species ipse est deus, quia sunt similitudo omnium x. ipse est actus et similitudo sunt, quare alius supra fuerit verbi.

Et haec pro hoc habita in dicitur sufficit praeceat, et quia quod regitur ad voluntatem expectat, necesse est, ut aliter reliqua sunt dicitur: non quia erga deum meam deit voluntatem, sed quia magis deus verbi voluntatem, quae erga deum magis inquit sepe expectat, voluntatem tractat complete deinde est. ego in meo, et ubi voluntatem recipit; scilicet ut sciat, quod mea erga deum non quae deinet, sed sepe recipit voluntatem, quod expectat, et sepe manifestat verbi. omnia autem dicitur memoria mandare, quia sunt ipse, et ubi, et necessarium; pro omnibus vero deo laude tribuere, erga deum voluntatem ipse per dicitur: et honore erga deum cedat omnia, quia ipse debet honor, laus, et gloria in secula Amen.

De Voluntate.

Triplex datur appetitus, naturalis, sensitiuus et rationalis. primus est qui sepe in materia prima, et prohibet gratia gratia ut accedat super, vel tibi ut deat ipse. secundus supponit appetitus rationis quia sit cognitio perfecta, ut pote ita sensitiuus. appetitus de magis rationalis sepe supponit cognitionem quae ut pote dicitur perfecta appetitus perfecta est, et haec est voluntas.

Hae ad appetitum est libere propter hanc et copiam voluntatis rationis primo modo videtur procedit ad hoc bonum, quod est bonum, secundo autem modo per se ad bonum est eum appetitum. de magis voluntate datur actu elicitum et ipse est; ut inquit qui exercitum per se hanc ad voluntatem exercitum, ut ab illo vel comedere, actu aut elicitum dicitur illi qui est ipse deo

Demum autem apud vos nihil speret sedeo specialiter communiandi, quod apud me non
est deum: ergo et vos consilium cognoscere debetis et debeatis: pro quo unice queso, et impere
ut retribuatis fructus, qui sunt honoris, honestatis copulantes iter omnes mutuaq; chari-
tatis, et dilectionis expressa non tantum verbo, et lingua, sed opere et veritate, namque opera
praestat testimonium pro veritate dilectionis: esse et legitimum finis igitur omnes vos sine exceptio-
ne estis vocati in regnum addiscipulorum meorum, licet non omnes et sine exceptione possitis esse ad literas
electi; cuius est discretio, Vocacionis vestrae tantum esse commensurati Vocati, quod est Vocacione omnibus
ceteris sunt equaliter; atque electio praedat amantem Vocatorem: nihil eximium non omnes esse
ad literas electos, quia semper impar profectus pro respondet quibus talenta fuerunt
in equaliter donata: sed et deo, et vobis gratias confert, quia nullus vestrum abscondit
commisum talentum, sed ex labore indefesso illud manifestaverit quo ad potuit: non ergo
quia unumque virtutum non inest equaliter profectus, ad que adeo careat premio
literarum, cor alicuius turbetur vel fornicet, tum quia in domo religionis ma-
nus nostra manuum multas sunt; tum quia si stans (ut repetite oro) perfecte
charitatis, singulis comberet proprium bonum personarum dilectarum; nec dum
enim amor unit extrema, quae informant, sed sicut utraque unum, tum
demque, quia charitas perfecta facit mihi timorem: et hoc tantum
pro oportunitate temporis, et salutis vestrae usque ad huc per dies triginti
se amice in unum cumdam testimonium quo manus Domini tetigit me
et percutit in uno oculorum meorum, propter quod, impeditus manus
per numeratum tempus ad descendendum, et iocundum exercitium ministrari
mei erga vos.

D

capitulum ex dicta solito & debito more in gloria & honore solemniter celebratio
Virginis Mariae titulo praecipue Purificationis ante cuius diem

Vesperationem huius feliciter imponimus: cedant enim

in laudem Laurentii nostri Benedicte; &

eius filij, & ecclesiae Doctoris An-

selmi & denique Angelici

Magistri

cum

omnibus in caelesti Ierusalem

triumphantibus sub quorum

omni patrocinio pro op-

tata conuocatione gra-

tiarum referentes libenter

et alternatim

module-

mus

Te Deum laudamus

FINIS

fr. Benito & Creed

Tabla de las questiones que contiene
este libro.

Disp. 1. an logica sit scientia et sub qua formalitate
folio. 11.

Disp. 2. an habitus docens distinguatur realiter
ab habitu logicae utentis. folio 15.

Disp. 3. utrum logica sit simpliciter ars, uel solum
secundum quid. folio. 17.

Disp. 4. utrum habitus logicus sit practicus, uel specu-
latus, et quomodo. folio. 19.

Disp. 5. quodnam sit obiectum adequatum logicae, et
an in illa ingrediatur omnis et qualibet secunda
intentio logica. folio 23.

Disp. 6. utrum artificium logicum, ut in actibus intellectus ut
in rebus sit obiectum primarium, et per se logica. folio 25.

Disp. 7. an artificium logicum actus, et reus sit ens reale
uel rationis. folio 27.

Disp. 8. utrum extrinseca denominatio sit realis, uel rationis.
folio 31.

Disp. 9. an et quomodo logica artificialis necessaria sit
ad alias mentes acquirendas. folio 36.

Disp. 10. an logica concurret directe, uel efective ad actus
artificiosos in materia aliarum scientiarum. folio 39.

Utrum Deus existat, seu immediate cognoscat entia rationis.
folio 42.

An voluntas possit efficere entia rationis. folio 51.

An dentur aparte rei uniuersales natura. folio 54.

Utrum natura in statu aparte rei habeat unitate pluribus com-
muni positue, aut negatiue. folio 56.

Per quem actum intellectus fiat uniuersale metaphisicum,
& logicum. folio 62.

Quot sunt predicabilia. folio 64.

An genus predicatur logica de speciebus ut tota essentia, uel
soly ut eius pars. folio 70.

Quid Porphyrius in recto definitum dum naturam generis predicabi-
lis definit. folio 72.

Quomodo in specie infima se habeant subiectibilitas ad genus, &
& predicabilitas ad individua. folio 75.

Utrum possit concipi cum fundamento ut species predicabilis, natura
cui repugnant plura numero distincta. folio 77.

Quomodo sit obiectum metaphisica. folio 80.

An ens sit unibocum, uel analogum respectu Dei, creatura,
substantie, & accidentis. folio 82.

Quam distinctio sit inter gradus metaphisica, superioris, & infe-
rioris eiusdem principie entitatis. folio 85.

An inter gradus metaphisicos detur aliqua precisio, & quam illa
sit. folio 89.

Utrum essentia distincta producta distinguatur realiter ab eius existentia.
folio 104.

Que sit ratio formalis constituta substantie. folio 106.

An substantia materialis a se ipsa & independentem a quantitate
habeat partes distinctas, & extensas. folio 108.

- Quæ sit ratio formalis constituta quantitas. folio 111
- An numerus sit vera species quantitas. folio 114
- An relatio predicamentalis constituantur essentialiter per referentiam, an ne per executionem referendi. folio 116
- Utrum relatio predicamentalis distinguatur realiter phisice a suo fundamento. folio 118.
- Utrum relatio predicamentalis sit mutua, quæ non mutua terminetur formaliter ad absolute, uel relative. folio 121
- De Principij, entis naturalis. folio 130.
- In quo consistat essentia materia prima. folio 133.
- Utrum materia prima habeat appetitum recipiendi omnes formas. folio 134
- Utrum essentia materia, uel alia essentia ante suam phisicam productionem sit aliquid reale actuale. folio 135
- De privatione. folio 138.
- De forma substantiali. folio 139.
- An forma substantialis sit tota essentia compositi. folio 140.
- Utrum omnes forma materiales educantur de potentia materia. folio 142
- Utrum anima rationalis possit educi ex potentia materia. folio 147
- Utrum unio materia & forma sit modus realiter ab illis distinctus. folio 148.
- Utrum anima rationalis distinguatur realiter ab eius unione cum materia. folio 151.
- Utrum totum substantiale addat aliquid realiter supra materiam formam & unionem. folio 152
- Quibus conveniat ratio natura. folio 155.
- Utrum ars possit efficere opera natura. folio 156.
- Utrum substantia creata sit causa efficiens immediata effectus substantialis, an ne illum operetur medio accidenti. folio 159

Utrum proprietates substantia sint effectus immediate substantia,
an ue mediate & secundario ab agente. folio 167.

Utrum idem numero effectus possit provenire ad duplicem causa totali eiusdem
ordinis. folio 167.

Per quod finis formaliter causat tan in actu^o, quam in 2°. folio 171

Quid sit motus, et quibus eius ratio conveniat. folio 175

Quam distinctio est assignanda inter motum, actionem, & passionem. folio 176

Quomodo sit subiectum tan actionis, quam passionis. folio 177

Utrum sit possibile infinity actuale in aliquo genere etiam de potentia
Dei absoluta. folio 178.

Utrum duo corpora quanta possint diuinitus existere in eodem loco. folio 182

Utrum unum numero quantum possit diuinitus simul existere in duplici
loco. folio 185.

An sit possibile vacuum in re naturali, tan naturaliter, quam super-
naturaliter. folio 191.

De tempore. folio 192

A quo sumi debet unitas motus, scilicet specifica, quam numerica. folio 194

An quantum continetur ex solis indivisibilibus, an ex partibus unitis
per indivisibilia, componatur. folio 195.

Utrum quod mouetur ab alio moueatur. folio 197.

Utrum approximatō sit necessaria ut mouens se exerceat in mouē.
folio 198.

An aliqua creatura potuisset existere ab aeterno. folio 199.

Quid sit generatio substantialis. folio 202

Quomodo generatio unius sit corruptio alterius. folio 205.

Utrum pereant, uel an maneant accidentia, quae erant in corrupto
corrupto. folio 208.

Utrum forma substantialis sit causa efficiens ultima dispositionis ad ipam.
folio 212.

De quo principio indiuiduentur res. folio 213.

Exponitur quid, et quomodo sit alteratio ubi etiam dixerunt de modo, quo intenduntur qualitates. folio 214.

Quid sit anima. folio 217.

Quid sit uita, quot sint animarum genera, gradus uita, et potentiae uitales. folio 218.

Quomodo anima uegetabilia in sensibilibus et uita continetur in rationali. folio. 218.

Utrum omnes anima sint diuisiones. folio 219.

Quae partes informantur ab anima folio 220.

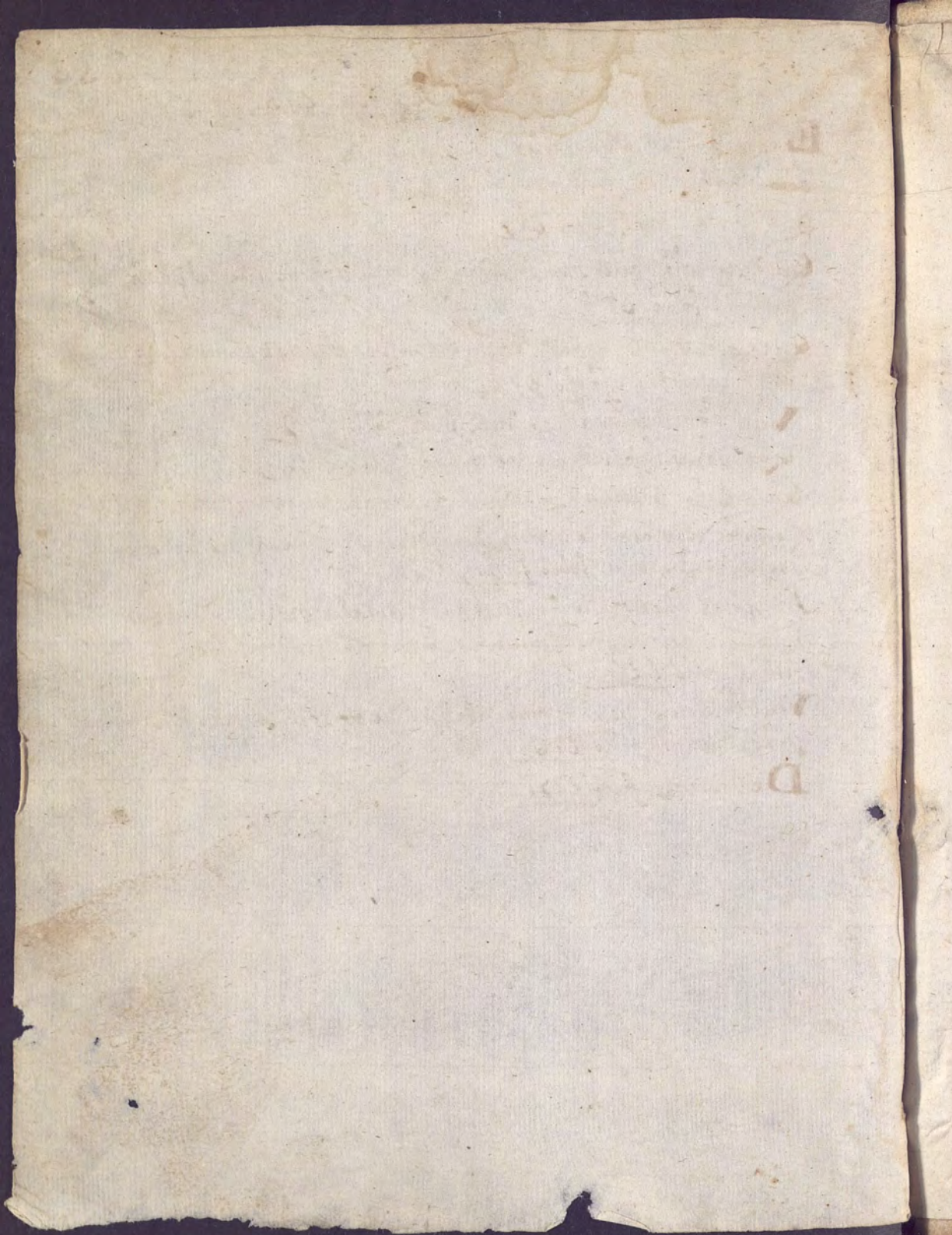
Quomodo sit obiectum tan intensibus quae extensibus intellectus. folio. 221.

Quomodo phantasma concurrat cum intellectu agente ad productionem speciei intelligibilis. folio 222.

An species impressa sit formalis, uel virtualis obiecti similitudo et quomodo ad productionem intellectus concurrat cum intellectu possibili. folio 225.

Utrum intellectus distinguatur realiter ab ~~ea~~ specie expressa, seu uerbo mentis. folio 226.

De uoluntate. folio 227.

Notas encontradas en
Cas pay 78-99-115 old
M-222
23-X-1982

222

